ALEXANDRA

BRACKEN

YOUNG

Minți primejdioase

PRIMUL VOLUM AL TRILOGIEI
MINȚI PRIMEJDIOASE

FICTION CONNECTION

TREI

ALEXANDRA BRACKEN

Seria: The Darkest Minds

Ψ

MINȚI PERICULOASE

Original: *The Darkest Minds* (2012)

Traducere din engleză și note de:
MIRCEA PRICĂJEAN

virtual-project.eu

2013

Prolog

Când s-a declanșat zgomotul alb, noi ne aflam în Grădină, pliveam.

Întotdeauna am reacționat neplăcut la asta. Nu conta dacă eram afară, dacă mâncam în Cantină sau dacă eram încuiată în cabana mea. Atunci când se pornea, notele ascuțite îmi explodau în cap ca o bombă. Alte fete de la Thurmond își reveneau după câteva minute, se scuturau și scăpau de greață și de sentimentul de dezorientare ca de niște fire de iarbă agățate de uniforma de tabără. Dar eu? Puteau trece ore întregi până să îmi revin în simțiri.

De data aceasta nu avea de ce să fie altfel.

Dar a fost.

Nu văzusem ce se întâmplase pentru a provoca pedeapsa. Munceam așa aproape de gardul electric al taberei, încât am simțit mirosul curentului în aer și i-am simțit cum îmi zbârnâie în dinți. Poate cineva făcuse pe curajosul și hotărâse să iasă din perimetrul Grădinii. Sau poate că, tinzând spre mai mult, cineva ne îndeplinise toate visurile și aruncase cu o piatră în capul celui mai apropiat soldat al Forțelor Speciale Psi. Asta ar fi meritat.

Știam doar că din difuzoare se auzeau două mesaje de avertizare: unul scurt, celălalt lung. Aplecându-mă în față, în noroi, acoperindu-mi urechile cu mâinile, cu umerii încordați, gata de lovitură, am simțit cum mă furnică pielea de pe gât.

Sunetul care s-a auzit din difuzoare nu era zgomot alb de fapt. Nu era bâzâitul acela ciudat pe care îl auzi uneori în aer atunci când stai singur sau zumzetul vag al monitorului unui computer. Pentru guvernul Statelor Unite și al său Departament al Tinerilor Psi, era combinația dintre o alarmă auto și o freză dentară, dată destul de tare încât să-ți sângereze urechile.

La propriu.

Zgomotul s-a desprins din difuzoare și mi-a făcut țăndări fiecare nerv. Mi-a pătruns prin mâini, acoperind țipetele a o sută de adolescenți anormali, și s-a cuibărit în centrul creierului meu, acolo de unde nu îl puteam smulge.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Am încercat să-mi lipesc fața de sol – simțeam în gură doar gust de sânge și de pământ. O fată s-a prăbușit lângă mine, cu gura deschisă într-un strigăt pe care nu-l puteam auzi. Orice altceva s-a pierdut în ceață.

Corpul îmi tremura în ritm cu valurile de bruiaje, răsucindu-se în sine ca o bucată de hârtie veche, îngălbenită. Cineva mă scutura de umeri; mi-am auzit numele strigat – *Ruby* –, dar eram prea pierită ca să pot răspunde. În jos, m-am tot scufundat până n-a mai fost nimic, de parcă pământul m-ar fi înghițit dintr-o singură răsuflare. Apoi întuneric.

Și liniște.

• Unu

Grace Somerfield a murit prima.

Prima din clasa a patra, mai exact. Clasa mea. Sunt sigură că până la ea mii, poate chiar sute de mii de copii își luaseră deja rămas-bun de la lume la fel ca ea. Oamenii s-au prins greu de cum merg lucrurile sau, cel puțin, găsiseră metoda potrivită de a ne ascunde adevărul mult timp după ce copiii au început să moară.

Când decesele au ieșit într-un sfârșit la lumină, conducerea școlii le-a interzis cu strictețe profesorilor și personalului să discute cu noi despre ceea ce se numea pe-atunci Sindromul lui Everhart, după Michael Everhart, primul copil care se știa că murise din această cauză. Curând, cineva din alte cercuri a decis să-i dea un nume ca la carte: Neurodegenerare idiopatică adolescentină acută – NIAA, pe scurt. Și atunci n-a mai fost doar boala lui Michael. A fost a noastră, a tuturor.

Toți adulții pe care îi cunoșteam au îngropat adevărul în spatele zâmbetelor și îmbrățișărilor mincinoase. Eu eram încă prizoniera propriei mele lumi dominate de un soare arzător, de ponei și de colecția mea de bolizi. Privind înapoi, nu-mi vine să cred ce naivă fusesem, câte semne îmi scăpaseră. Chiar și lucruri importante, cum ar fi faptul că tata, de profesie polițist, a început să lucreze peste program și cu greu suporta să se mai uite la mine atunci când ajungea totuși acasă. Mama mi-a impus un regim strict de vitamine și nu mă mai lăsa singură, nici măcar pentru câteva minute.

Pe de altă parte, părinții mei n-au avut niciunul frați sau surori. Așa că n-am avut veri sau verișoare a căror dispariție să tragă semnale de alarmă, iar refuzul mamei de a-i îngădui tatei să instaleze o „cutie a pierzaniei, plină de mizerii și distracții inepte” – acel obiect cunoscut în general drept televizor – a făcut ca nicio știre înfricoșătoare să nu-mi poată zdruncina lumea. Toate acestea, combinate cu filtrul parental aprobat de CIA aplicat traficului nostru de internet m-au făcut să fiu mai interesată de cum erau aranjate animalele mele de pluș pe pat decât de posibilitatea de a muri înainte să împlinesc zece ani.

Am fost luată complet pe nepregătite de ceea ce s-a întâmplat pe cincisprezece septembrie.

Plouase cu o noapte înainte, așa că părinții m-au trimis la școală încălțată cu galoși roșii. La clasă, am vorbit despre dinozauri și am exersat scrisul de mână înainte ca doamna Port să ne dea liber la prânz cu obișnuita ei expresie de ușurare.

Mi-amintesc foarte limpede fiecare detaliu al prânzului din ziua aceea, și nu fiindcă stăteam în fața lui Grace la masă, ci pentru că ea a fost prima, pentru că nu ar fi trebuit să se întâmple. Ea nu era bătrână, cum fusese Bunu. Ea nu avea cancer, ca prietena mamei, Sara. Nu suferea de vreo alergie, nu tușea, nu se lovise la cap – nimic. Când a murit, s-a întâmplat absolut din senin și niciunul dintre noi nu a înțeles ce înseamnă până când deja era prea târziu.

Grace era angajată într-o dezbatere intensă despre musculița care fusese prinsă – sau nu – în jeleul din paharul ei. Substanța aceea roșie tremura în timp ce ea o agita, dând să iasă din recipient când ea l-a strâns puțin prea tare. Evident, toți voiau să-și dea cu părerea dacă aceea era o musculiță sau o bucată de bomboană pe care Grace însăși o vârâse acolo. Inclusiv eu.

— Nu mint, a spus Grace. Doar că…

S-a oprit. Paharul de plastic i-a alunecat dintre degete și s-a izbit de masă. Grace avea gura deschisă și se holba la ceva aflat dincolo de capul meu. Avea fruntea încrețită, aproape ca și când ar fi ascultat pe cineva care explica un lucru foarte complicat.

— Grace? mi-amintesc că am spus. Te simți bine?

Și-a dat ochii peste cap și, în secunda dinainte ca pleoapele să i se închidă, s-a văzut albul lor. A scos un suspin plăpând, atât de slab, încât n-a putut sufla nici firele de păr castaniu care i se lipiseră de buze.

Toți cei din apropiere am încremenit, deși trebuie să ne fi spus exact același lucru: a leșinat. Cu o săptămână sau două înainte, Josh Preston își pierduse cunoștința pe terenul de joacă pentru că, ne explicase doamna Port, îi scăzuse nivelul zahărului din organism – o chestie stupidă.

O îngrijitoare a venit numaidecât la masă. Era una dintre cele patru doamne în vârstă cu cozoroc alb și fluier, care făceau cu rândul la cantină și la terenul de joacă în săptămâna aceea. Nu știu dacă avea pregătire medicală – dincolo de o vagă idee

despre manevrele de resuscitare –, dar a tras totuși corpul moale al lui Grace la pământ.

Când și-a lipit urechea de tricoul roz-aprins al lui Grace, vrând să audă bătăile unei inimi care nu mai bătea, a fost urmărită cu mare atenție. Nu știu la ce s-a gândit doamna în vârstă, dar a început să strige și, deodată, spre noi s-au îndreptat cozorocuri albe și chipuri curioase. Doar când Ben Cho a împins mâna flască a lui Grace cu piciorul ne-am dat seama cu toții că murise.

Ceilalți copii au început să țipe. O fată, Tess, plângea atât de tare că nu mai putea să respire. Imediat, spre ușa cantinei s-au pornit în pas alert o mulțime de piciorușe.

Eu am rămas acolo, înconjurată de prânzuri abandonate, uitându-mă țintă la paharul cu jeleu și lăsându-mă năpădită de groază, până când am simțit că picioarele și mâinile îmi vor rămâne lipite de masă pe vecie. Dacă paznicul școlii nu ar fi venit să mă ducă afară pe sus, nu știu cât aș fi stat acolo.

Grace a murit, îmi spuneam. *Grace a murit*? *Grace a murit.*

Și situația s-a agravat.

O lună mai târziu, după primele valuri mari de decese, Centrele pentru Controlul și Prevenirea Bolilor au dat publicității o listă de simptome în cinci stadii care să-i ajute pe părinți să afle dacă și copiii lor erau supuși riscului de a face NIAA. Între timp, jumătate dintre colegii mei de clasă muriseră.

Mama a ascuns lista atât de bine, încât am găsit-o doar întâmplător, când am urcat pe dulapul din bucătărie în căutarea ciocolatei pe care o ținea ascunsă în spatele proviziilor pentru prăjituri.

Cum să vă dați seama dacă și copilul vostru este expus riscului, scria pe fluturaș. Am recunoscut portocaliul-aprins al hârtiei: era foaia cu care doamna Port își trimisese acasă cei câțiva elevi care îi mai rămăseseră, cu câteva zile în urmă. O împăturise în două și o capsase de trei ori, ca să n-o putem citi. DOAR PENTRU PĂRINȚII LUI RUBY, scria pe partea din față, subliniat de trei ori. Trei sublinieri denotau un lucru serios. Părinții m-ar fi pedepsit dacă o deschideam.

Din fericire pentru mine, era deja deschisă.

1. Copilul dumneavoastră devine deodată ursuz și retras în sine și/sau își pierde interesul pentru activități care înainte îi făceau plăcere.

2. Începe să manifeste dificultăți de concentrare atipice sau devine dintr-odată hiperconcentrat asupra unor sarcini, ajungând să piardă noțiunea timpului și/sau să se neglijeze pe sine sau pe alții.

3. Are halucinații, vomită, suferă de migrene cronice, pierderi de memorie și/sau accese de leșin.

4. Este predispus la răbufniri violente, comportament neobișnuit de răzvrătit sau își provoacă singur răni (arsuri, vânătăi și tăieturi care nu pot fi explicate).

5. Dezvoltă trăsături de comportament sau abilități care sunt inexplicabile, periculoase sau care duc la rănirea dumneavoastră sau a altora.

DACĂ FIUL/FIICA DUMNEAVOASTRĂ MANIFESTĂ ORICARE DINTRE SIMPTOMELE DE MAI SUS, ÎNREGISTRAȚI-O LA NIAA.GOV ȘI AȘTEPTAȚI SĂ FIȚI CONTACTAȚI PENTRU A VI SE COMUNICA SPITALUL LOCAL LA CARE SĂ-L /S-O DUCEȚI.

După ce am terminat de citit fluturașul, l-am împăturit la loc cu grijă, l-am pus exact unde îl găsisem și am vomitat în chiuvetă.

Bunica a telefonat mai târziu în săptămâna aceea și, în felul ei fără ocolișuri, mi-a explicat totul. Copiii mureau pe capete, toți cam de vârsta mea. Dar doctorii se ocupau de asta, iar mie nu trebuia să-mi fie teamă, fiindcă eu eram nepoata *ei* și nu aveam să pățesc nimic. Să fiu cuminte și să le spun părinților dacă simt ceva ciudat, am înțeles?

Foarte repede, lucrurile s-au agravat înfricoșător de tare. La o săptămână după ce trei dintre cei patru copii din cartierul meu au fost îngropați, președintele a ținut un discurs oficial către națiune. Mama și cu tata au urmărit transmisiunea în direct la computer, iar eu am ascultat la ușa biroului.

„Dragi concetățeni”, a început președintele Gray, „astăzi ne confruntăm cu o criză devastatoare, una care amenință nu doar viața copiilor noștri, ci chiar viitorul măreței noastre națiuni. Sper să vă încurajeze să aflați că, în aceste clipe de restriște, noi, la Washington, punem la punct programe pentru a veni în sprijinul familiilor afectate de această năpastă și, totodată, al copiilor îndeajuns de norocoși să-i supraviețuiască.”

Mi-aș fi dorit să-i fi văzut chipul în timp ce vorbea, căci cred că știa – trebuie s-o fi știut – că această amenințare, piedica în calea viitorului nostru presupus glorios, nu avea nicio legătură cu copiii care muriseră, îngropați sau incinerați, ei nu puteau face altceva decât să bântuie amintirile celor care îi iubiseră. Pieriseră. Pe veci.

Iar lista aceea cu simptome, cea care fusese trimisă acasă împăturită și capsată de profesori, care a fost transmisă de o sută de ori la știri în vreme ce chipurile morților se derulau în partea inferioară a ecranului? Ei nu s-au temut niciodată de copiii care puteau să moară sau de golurile care rămâneau în urma lor.

Ei se temeau de noi – cei care am supraviețuit.

• Doi

A plouat în ziua când ne-au adus la Thurmond și a continuat să plouă tot restul săptămânii, precum și săptămâna următoare. O ploaie ca de gheață, din aia care s-ar fi transformat în zăpadă dacă ar fi fost mai rece cu zece grade. Mi-amintesc că urmăream cum picăturile desenau trasee complicate pe geamul autobuzului școlar. Dacă aș fi fost acasă, într-una dintre mașinile părinților mei, le-aș fi urmărit parcursul sinuos pe sticla rece cu buricele degetelor. Acum, aveam mâinile legate la spate, iar bărbații în uniforme negre ne înghesuiseră patru pe banchetă. Abia aveai loc să respiri.

Din cauza căldurii celor aproximativ o sută de corpuri, geamurile autobuzului se aburiseră, iar acea peliculă servea ca un fel de paravan în calea lumii de afară. Mai târziu, geamurile autobuzelor galben-aprins cu care îi aduceau pe copii aveau să fie acoperite cu vopsea neagră. Doar că încă nu se gândiseră la asta.

Pe parcursul drumului de cinci ore, eu am fost cel mai aproape de geam, așa că am putut distinge frânturi din peisaj ori de câte ori ploaia se mai potolea. Totul mi se părea că arată exact la fel – ferme verzi, întinderi dese de copaci. Din câte știam, se putea să fim încă în Virginia. Fata care stătea lângă mine, cea care avea să fie clasificată ulterior drept Albastru, a părut că recunoaște un indicator, la un moment dat, căci s-a aplecat peste mine ca să vadă mai bine. Mi se părea puțin cunoscută, ca și când aș fi văzut-o prin oraș, sau poate era din orașul învecinat. Cred că toți copiii alături de care mă aflam erau din Virginia, cu toate că nu puteam fi sigură, fiindcă nu exista decât o singură regulă de căpătâi – și anume *Liniște.*

După ce mă luaseră de acasă, cu o zi în urmă, mă ținuseră, împreună cu ceilalți copii, într-un fel de depozit, peste noapte. Încăperea era scăldată într-o lumină stranie; ne-au așezat în grup pe podeaua de ciment murdar și au îndreptat trei reflectoare spre noi. Nu ni s-a îngăduit să dormim. Ochii îmi lăcrimau atât de tare din pricina prafului, că nu reușeam să văd chipurile palide și ude din jurul meu, cu atât mai puțin fețele

soldaților care stăteau în afara cercului de lumină, pândindu-ne. Într-un chip ciudat, aceștia nu mai erau întregi, simpli bărbați și femei. În pâcla cenușie a semitreziei, îi percepeam doar pe frânturi înfricoșătoare: miasma de benzină a cremei de ghete, scârțâitul hainelor de piele țepene, grimasa de dezgust de pe buzele lor. Vârful unei cizme afundându-se în coastele mele, forțându-mă să revin din lumea viselor.

În dimineața următoare, drumul s-a desfășurat într-o liniște deplină, tulburată doar de radiourile soldaților și de copiii care plângeau în partea din spate a autobuzului. Puștiul care stătea în capătul opus al banchetei noastre a făcut pe el, dar n-avea de gând să-i spună chestia asta roșcatei din FSP de lângă el. Aceasta îl plesnise când băiatul se plânsese că nu a mâncat nimic toată ziua.

Mi-am flexat tălpile goale pe podea, străduindu-mă să nu dau din picioare. Foamea îmi afecta și mie gândurile, ieșind la suprafață din când în când și acoperind chiar și fiorii de teamă care mă străbăteau. Era greu să mă concentrez, dar și mai greu îmi era să stau nemișcată; aveam senzația că mă fac mică, încercând să mă pierd în banchetă, să dispar complet. Începeam să nu-mi mai simt mâinile, după atâta timp de când erau legate în aceeași poziție. Dacă încercam să forțez banda de plastic cu care mă legaseră, nu reușeam decât să o fac să-mi taie și mai adânc pielea moale.

Forțele Speciale Psi – din asta a spus șoferul autobuzului că fac parte el și ceilalți atunci când ne-au luat de la depozit. *Veți veni cu noi sub autoritatea comandantului Forțelor Speciale Psi, Joseph Traylor.* Ținea în mână o foaie de hârtie doveditoare, așa încât presupun că era adevărat. În orice caz, am fost învățată să nu-i contrazic pe oamenii mari.

Autobuzul s-a hurducat puternic când a ieșit de pe drumul îngust și a intrat pe unul mai mic, neasfaltat. Zdruncinăturile de acum i-au trezit pe cei care avuseseră norocul sau fuseseră atât de obosiți să adoarmă. În același timp, i-au pus în gardă pe soldații în uniforme negre. Bărbații și femeile au luat poziție de drepți și și-au îndreptat atenția spre parbrizul mașinii.

Mai întâi am văzut gardul înalt. Cerul cenușiu, acoperit, arunca totul într-un albastru adânc și trist, însă nu și gardul. Acesta strălucea argintiu în vreme ce vântul șuiera prin porțiunile descoperite. Sub geamul meu erau zeci de bărbați și

de femei în uniformă completă, care escortau autobuzul în pas alert. Soldații FSP din ghereta de control de la poartă s-au ridicat în picioare și au dat onorul șoferului atunci când acesta a trecut cu mașina pe lângă ei.

Autobuzul s-a oprit brusc și am fost forțați să stăm toți perfect nemișcați până când poarta lagărului s-a închis după noi. Încuietorile au trosnit, străpungând liniștea ca niște tunete, angrenându-se la loc. Al nostru nu era primul autobuz care intra pe acolo – acela venise cu un an înainte. N-a fost nici ultimul. Acela avea să vină peste alți trei ani, când lagărul va fi ajuns la gradul maxim de ocupare.

Pentru o clipă s-a lăsat liniștea, după care un soldat într-o pelerină neagră de ploaie a bătut în ușa autobuzului. Șoferul s-a întins și a tras de manetă – spulberând astfel speranțele tuturor că aceasta era o haltă.

Soldatul era un bărbat enorm, genul care te aștepți să joace rolul unui uriaș malefic într-un film ori personajul negativ într-un desen animat. Nu și-a dat gluga pe spate, ascunzându-și în continuare fața, părul și orice altă trăsătură care m-ar fi ajutat să îl recunosc mai târziu. Presupun că nu avea importanță. Nu vorbea în numele său. Vorbea în numele lagărului.

— Vă veți ridica și veți coborî din autobuz în mod ordonat! a țipat.

Șoferul a încercat să îi dea microfonul, dar soldatul l-a înlăturat cu mâna.

— Veți fi împărțiți în grupuri de câte zece și veți fi duși la analize. Nu încercați să fugiți. Nu vorbiți. Nu faceți *nimic* altceva decât ce vi se cere. Dacă nu veți respecta aceste instrucțiuni, veți fi pedepsiți.

La zece ani, eu eram printre cei mai mici copii din autobuz, deși cu siguranță erau alți câțiva mai mici. Majoritatea păreau să aibă doisprezece, ba chiar treisprezece ani. Ura și lipsa de încredere care ardeau în ochii soldaților poate că pe mine m-au supus, în schimb copiilor mai mari le-au stârnit revolta.

— Du-te în mă-ta! a țipat cineva din partea din spate a autobuzului.

Ne-am întors toți deodată, la timp ca s-o vedem pe femeia-soldat cu păr roșcat lovindu-l pe băiat în gură cu patul armei. Surprins, băiatul a scos un urlet de durere și am văzut o bură fină de sânge țâșnindu-i pe gură atunci când a expirat puternic,

îndârjit. Cu mâinile la spate, nu se putuse apăra. Trebuise s-o încaseze în plin.

Copiii au început să coboare din autobuz, câte o banchetă de câte patru o dată. Eu însă continuam să mă uit la băiat, fascinată de furia sa tăcută, toxică pe care părea s-o emane. Nu știu dacă el mi-a simțit privirea sau altceva, dar s-a întors și s-a uitat drept în ochii mei. A înclinat din cap, ca un fel de încurajare. Iar când a zâmbit, i-am văzut gura plină de dinți însângerați.

Am simțit că sunt smucită în picioare și, aproape înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am alunecat pe treptele ude ale autobuzului și m-am prăbușit în ploaia torențială. Un alt soldat m-a ridicat și m-a condus în direcția altor două fete de vârsta mea. Hainele atârnau pe ele ca un strat de piele bătrână, transparentă și lăsată.

Erau aproape douăzeci de soldați FSP la sol, roind în jurul șirurilor ordonate de copii. Picioarele mi se afundaseră complet în noroi și tremuram în pijama, însă nimeni nu s-a arătat interesat și nimeni nu a venit să ne taie benzile de plastic cu care eram legați. Am așteptat în liniște, cu limba strânsă între dinți. Am ridicat privirea către nori, întorcând fața în bătaia ploii biciuitoare. Părea că cerul se prăbușește peste noi, bucată cu bucată.

Ultimii patru din grup erau ridicați din autobuz și aruncați la pământ, inclusiv băiatul lovit peste față. El a coborât ultimul, venind după o fată înaltă și blondă cu ochi goi. Abia îi deslușeam prin perdeaua de ploaie și prin geamurile aburite ale autobuzului, dar am fost sigură că l-am văzut pe băiat aplecându-se în față pentru a șopti ceva la urechea fetei, fix când ea a făcut primul pas pe trepte.

Ea a înclinat din cap, o mișcare scurtă, smucită, din bărbie. În clipa când a pășit în noroi, a țâșnit în dreapta, trecând pe sub mâinile soldatului de lângă ea. Alt soldat FSP a scos un urlet cumplit – *Oprește-te*! –, dar ea nu s-a oprit și a continuat să fugă în linie dreaptă către porți. Cum toți eram atenți la ea, nimeni nu s-a gândit să se uite la băiatul aflat încă în autobuz – nimeni în afară de mine. El a coborât ușor treptele; pieptul hanoracului său alb era pătat cu propriu-i sânge. Aceeași femeie-soldat care îl lovise înainte îl ajuta acum să coboare, la fel cum procedase cu toți ceilalți. I-am urmărit degetele, cum se strângeau pe cotul

lui, și am simțit strânsoarea pe propria-mi piele învinețită; l-am urmărit întorcându-se și spunându-i ceva, având pe chip o mască de calm absolut.

Am văzut cum femeia i-a dat drumul la braț, a scos pistolul din toc și, fără un cuvânt – fără a clipi, măcar –, și-a vârât țeava în gură și a apăsat pe trăgaci.

Nu știu dacă eu am strigat sau dacă sunetul gâtuit a venit de la femeia care conștientiza ce face cu două secunde după clipa când s-ar fi putut opri. Imaginea chipului ei – gura căscată, ochii ieșiți din orbite, pielea deodată desprinsă, fâlfâind – a rămas încrustată în aer ca un negativ fotografic mult timp după explozia de sânge roz, tulbure și de smocuri de păr care a lovit autobuzul.

Copilul de lângă mine a leșinat, după care am început să țipăm cu toții.

Femeia a atins solul chiar în clipa când fata a fost pusă la pământ. Ploaia a spălat sângele de pe geamurile și pereții galbeni ai autobuzului, lățind liniile întunecate, diluându-le până când au dispărut cu totul. S-a întâmplat atât de repede!

Băiatul se uita doar la noi.

— *Fugiți*! a strigat printre dinții sparți. Ce faceți? *Fugiți, fugiți*!

Și primul lucru care mi-a trecut prin gând nu a fost: *Ce ești tu*? sau chiar *De ce*?

Ci: *Dar nu am unde să merg.*

La ce panică s-a iscat, putea la fel de bine să fi aruncat autobuzul în aer. Câțiva dintre copii i-au dat ascultare și au încercat să fugă spre gard, dar calea le-a fost tăiată de șirul de soldați în negru care au apărut parcă din neant. Majoritatea au rămas însă locului, țipând în neștire, în ploaia care cădea, împotmoliți în noroi. O fată m-a culcat la pământ lovindu-mă cu umărul când ceilalți soldați FSP s-au năpustit spre băiat, care rămăsese în ușa autobuzului. Ceilalți soldați țipau la noi să stăm jos pe pământ, să nu ne mișcăm de acolo. Am făcut exact ce mi s-a spus.

— Portocaliu! l-am auzit pe unul dintre ei vorbind în aparatul de emisie-recepție. Avem o problemă la poarta principală. Am nevoie de piedici pentru un Portocaliu…

Doar după ce ne-au adunat pe toți și pe băiatul lovit la față l-au țintuit la pământ, am îndrăznit să ridic privirea. Și atunci am început să mă întreb, simțind un fior de spaimă pe șira spinării,

dacă el era singurul care putea face așa ceva. Sau dacă nu cumva toți cei din jurul meu erau acolo fiindcă și ei îi puteau convinge pe oameni să-și facă rău singuri.

Nu și eu – cuvintele îmi săgetau prin minte – *nu și eu, au făcut o greșeală, o greșeală*...

Am privit, simțind un gol în piept, cum unul dintre soldați a luat un tub de vopsea spray și a scris un X portocaliu uriaș pe spatele băiatului. Acesta se oprise din strigat numai pentru că doi soldați FSP îi trăseseră o mască neagră ciudată peste jumătatea inferioară a feței – ca și când ar fi pus botniță unui câine.

De încordare curgeau broboane de sudoare pe mine. Ne-au făcut să mergem încolonați și în pas de marș prin lagăr către Infirmerie, pentru triere. În timp ce mergeam, am văzut copii ducându-se în direcția opusă, venind dinspre un șir de cabane de lemn prăpădite. Toți purtau uniforme albe, cu câte un X de diferite culori pe spate și cu un număr scris cu negru peste el. Am văzut cinci culori în total – verde, albastru, galben, portocaliu și roșu.

Copiii cu X-uri pe verde și albastru aveau voie să meargă liberi, legănându-și mâinile pe lângă corp. Cei cu X galben palid sau cu portocaliu ori roșu erau nevoiți să înainteze prin noroi cu mâinile și picioarele prinse în cătușe de fier, un lanț lung unindu-i într-o coloană. Cei purtând X portocaliu aveau pe față masca aceea ca o botniță.

Am fost împinși în lumina puternică și aerul uscat a ceea ce o foaie de hârtie ruptă anunța că este INFIRMERIA. Doctorii și infirmierele stăteau aliniați pe culoarul lung, privindu-ne încruntați și clătinând din cap. Podeaua cu gresie imitând o tablă de șah s-a făcut alunecoasă de la apa de ploaie și noroi și a fost nevoie de toată forța mea de concentrare pentru a nu aluneca. Nările mi s-au umplut de miros de spirt și odorizant cu aromă de lămâie.

Am urcat în șir indian pe o scară de ciment întunecoasă, în capătul opus al parterului, care era plin de paturi goale și draperii albe, lăsate. *Nu-i Portocaliu. Nu-i Roșu.*

Simțeam că mi se întoarce stomacul pe dos. Vedeam întruna chipul femeii aceleia chiar în clipa când a apăsat pe trăgaci sau ghemotocul de păr însângerat care aterizase aproape de picioarele mele. Nu-mi puteam scoate din minte chipul mamei

atunci când mă încuiase în garaj. Nu-mi puteam scoate din minte chipul Bunei.

O să vină, mi-am spus. *O să vină. O s-o rezolve cu mami și tati și o să vină să mă ia. O să vină, o să vină, o să vină*...

La etaj, ne-au tăiat în sfârșit plasticul care ne ținea mâinile legate și ne-au separat din nou, trimițând jumătate din noi în capătul din dreapta al culoarului și cealaltă jumătate în capătul opus. Ambele laturi arătau identic – doar câteva uși închise și o ferestruică fix în capăt. Pentru o clipă, n-am făcut decât să urmăresc ploaia care lovea în acea bucățică de sticlă încețoșată. Apoi ușa din stânga s-a deschis cu un tânguit gros și în prag a apărut fața unui individ durduliu, de vârstă mijlocie. A aruncat o privire spre noi înainte de a-i șopti ceva soldatului din fruntea grupului. Una câte una, s-au deschis și alte uși și au apărut alți adulți. Singurul lucru pe care îl aveau în comun, în afara halatelor albe, era expresia de suspiciune pe care o afișau.

Fără vreo explicație, soldații au început să tragă și să-i împingă pe copii spre fiecare cadru medical și cabinetul său. Valul de zgomote confuze, de neliniște, care s-a iscat între copii a fost redus la tăcere de o sonerie ascuțită. Am rămas în spate, privind cum ușile se închideau rând pe rând, și m-am întrebat dacă îi voi mai vedea vreodată pe copiii aceia.

Care e problema cu noi? Când m-am uitat peste umăr, m-am simțit de parcă aveam nisip ud în cap. Băiatul lovit la față nu se vedea nicăieri, dar amintirea lui mă urmărise tot drumul prin lagăr. Oare ne aduseseră acolo întrucât credeau că avem Sindromul lui Everhart? Credeau că vom muri?

Cum o făcuse băiatul acela pe femeie să își ia viața? Ce îi spusese?

Am simțit atunci, stând acolo, tremurând destul de tare cât să mă doară încheieturile, cum cineva m-a luat de mână. Fata – aceeași care mă trăsese la pământ, în noroi, afară – mi-a aruncat o privire aprigă. Părul ei blond-închis era lipit de țeastă, încadrând o cicatrice roz care șerpuia între buza de sus și nas. Ochii ei negri scăpărau și, când mi-a vorbit, am observat că îi tăiaseră sârmele de la aparatul dentar, dar îi lăsaseră punctele de metal lipite pe dinții din față.

— Nu fi speriată, a șoptit. Nu-i lăsa să vadă ce simți.

Pe eticheta de pe gulerul gecii ei scria de mână SAMANTHA DAHL. Era ridicată la ceafă, adăugată parcă în ultima clipă.

Stăteam umăr lângă umăr, suficient de aproape ca degetele noastre împletite să fie ascunse între materialul pantalonilor mei de pijama și geaca ei de fâș violet. O ridicaseră în drum spre școală în aceeași dimineață când veniseră după mine. Asta se întâmpla în urmă cu o zi, dar mi-aminteam că îi văzusem ochii negri arzând de ură în partea din spate a furgonetei în care ne încuiaseră. Ea nu strigase precum ceilalți.

Copiii care dispăruseră pe ușă se întorceau acum, strângând în mâini bluze și pantaloni scurți gri. În loc să reintre în rând cu noi, au fost duși la parter înainte ca vreunul să apuce să spună o vorbă sau să arunce o privire înăuntru.

Nu par răniți. Simțeam miros de marker permanent și altceva ce putea fi spirt, dar niciunul nu sângera și nici nu plângea.

Când a venit în sfârșit rândul fetei, soldatul FSP din capul șirului ne-a despărțit cu o smucitură violentă. Voiam să intru odată cu ea, să dau piept cu orice s-ar fi aflat în spatele ușii. Orice ar fi fost sigur era preferabil perspectivei de a rămâne singură din nou, neavând pe nimeni de care să mă sprijin.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, că a trebuit să încrucișez brațele și să-mi prind coatele în mâini ca să le opresc din tremurat. Stăteam în capul rândului, privind întinderea lucioasă de gresie dintre cizmele negre ale soldatului și degetele mele înnoroiate. Eram deja frântă de oboseală de pe urma nopții nedormite, iar mirosul cremei de ghete a soldatului m-a amețit și mai tare.

Și atunci m-au chemat.

M-am trezit într-un cabinet slab luminat, jumătate cât camera mea înghesuită de acasă, neștiind cum am ajuns acolo.

— Numele?

Mă uitam la pat și la aparatul ciudat, gri, în formă de halo, care atârna deasupra lui.

Chipul medicului a apărut de după laptopul de pe masă. Era un bărbat cu aspect firav, ai cărui ochelari subțiri cu rame de argint păreau a se afla în grav pericol de a-i aluneca de pe nas la orice mișcare pripită. Avea o voce nefiresc de ascuțită, iar cuvântul mai mult l-a chițăit decât l-a rostit. Mi-am lipit spatele de ușa închisă, încercând să păstrez distanța între mine, străin și aparatul acela bizar.

Medicul mi-a urmărit privirea până la pat.

— Acela e-un scanner. Nu ai de ce să te temi.

Probabil n-am părut convinsă, căci a continuat:

— Ți-ai rupt vreodată un os sau te-ai lovit la cap? Știi ce este o tomografie?

Răbdarea din vocea lui m-a convins să fac un pas în față. Am clătinat din cap.

— Într-un minut am să te rog să te întinzi și voi folosi aparatul acela ca să mă asigur că nu ai nimic la cap. Dar înainte trebuie să-mi spui cum te cheamă.

Să mă asigur că nu ai nimic la cap. De unde știa…?

— *Cum te cheamă*? a spus, pe un ton ceva mai aspru.

— Ruby, am răspuns și a trebuit să-i dictez pe litere numele de familie.

A început să scrie la laptop, distras pentru o clipă. Ochii mi s-au întors la aparat, întrebându-mă cât de dureros va fi să se uite cineva în capul meu. Întrebându-mă dacă va putea să vadă, cine știe cum, ce făcusem.

— La naiba, s-au lăsat pe tânjală, a bodogănit medicul mai mult pentru sine. Te-au preclasificat?

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Când te-au luat, ți-au pus întrebări? a zis, ridicându-se în picioare.

Încăperea nu era nicidecum mare. A ajuns lângă mine din noi pași și, cât ai clipi, pe mine m-a cuprins panica.

— Părinții tăi au raportat soldaților simptomele?

— Simptome? am reușit să spun. Nu am niciun simptom… Nu am…

El a clătinat din cap, părând mai degrabă iritat.

— Calmează-te; aici ești în siguranță. Nu îți voi face niciun rău.

Medicul a continuat să vorbească pe un ton lipsit de expresie, cu o sclipire în ochi. Replicile păreau învățate pe de rost.

— Sunt multe feluri de simptome, a explicat, aplecându-se pentru a mă privi în ochi.

Nu-i vedeam decât dinții stricați din față și cearcănele de sub ochi. Respirația îi mirosea a cafea și mentă.

— Multe feluri de… copii. Am să fac o poză a creierului tău și asta ne va ajuta să te punem cu ceilalți care sunt ca tine.

Am scuturat din cap.

— Nu am niciun simptom! O să vină buna, sigur, jur – o să vă spună ea, vă rog!

— Spune-mi, scumpo, ești foarte pricepută la matematică și la rebusuri? Verzii sunt incredibil de deștepți și au o memorie prodigioasă.

Gândul mi s-a întors la copiii de afară, la X-urile colorate de pe spatele bluzelor lor. *Verde,* mi-am spus. Care fuseseră celelalte culori? *Roșu, Albastru, Galben și*...

Și Portocaliu. Ca băiatul cu gura plină de sânge.

— Prea bine, a zis, inspirând adânc, întinde-te pe pat și să începem. Acum, te rog.

Nu m-am clintit. Gândurile îmi vâjâiau prin cap. Îmi era greu și numai să mă uit la el.

— *Acum,* a repetat, mergând spre aparat. Nu mă face să chem un soldat. Nu va fi deloc la fel de blând ca mine, crede-mă.

Un ecran aflat pe panoul lateral s-a aprins la o singură atingere, după care s-a aprins aparatul propriu-zis. În centrul triunghiului gri era o lumină albă intensă, care clipea, pregătindu-se încă un test. Emana aer cald în jeturi șuierătoare care păreau să-mi furnice fiecare por.

Mă gândeam doar: *O să știe. O să știe ce le-am făcut.*

Mi-am lipit iar spatele de ușă, căutând pe bâjbâite clanța cu mâna. Toate predicile pe care mi le ținuse tata despre străini păreau să se adeverească. Acesta nu era un loc sigur. Omul acesta nu era unul cumsecade.

Tremuram atât de tare, că el probabil și-a spus că voi leșina. Asta, sau avea să mă culce pe pat cu forța și să mă țină acolo până când aparatul avea să coboare și să mă țintuiască acolo.

Înainte nu fusesem pregătită să fug, dar acum eram. Când am strâns cu degetele de clanță, i-am simțit mâna apucându-mă de părul negru încâlcit de la ceafă. Șocul provocat de atingerea rece ca gheața pe pielea mea încinsă m-a făcut să tresar, însă de strigat am strigat din cauza exploziei de durere de la baza craniului.

S-a holbat la mine, fără a clipi, având deodată o privire absentă. Eu vedeam însă totul – lucruri imposibile. Mâini lovind volanul unei mașini, o femeie într-o rochie neagră aplecându-se să mă sărute, o minge de baseball zburând spre fața mea pe terenul de joc, o întindere nesfârșită, verde, o mână prefirând părul unei fetițe... Imaginile derulau în spatele pleoapelor mele închise un film vechi. Formele oamenilor și ale obiectelor îmi

ardeau retinele și rămâneau acolo, plutind îndărătul pleoapelor mele precum niște fantome înfometate.

Nu-s ale mele, am strigat în gând. *Acestea nu-mi aparțin.*

Dar cum se putea să fie ale lui? Fiecare imagine – erau amintiri? Gânduri?

Atunci am văzut și altele. Un băiat, același aparat de scanat pâlpâind și fumegând deasupra lui. *Galben.* Am simțit cum buzele mele formau cuvântul, de parcă aș fi fost acolo să îl rostesc. Am văzut o fetiță roșcată de cealaltă parte a unei camere precum aceasta; am văzut-o ridicând un deget, și masa, și laptopul din fața ei ridicându-se câțiva centimetri în aer. *Albastru* – din nou, vocea bărbatului în capul meu. Un băiat ținând un creion între mâini, studiindu-l cu o intensitate înfricoșătoare – și creionul luând foc. *Roșu.* Cărți de joc cu poze și numere pe ele ținute în aer în fața chipului unui copil. *Verde.*

Am închis ochii strâns, dar nu m-am putut feri de imaginile care au urmat – șirurile de monștri cu botniță, mărșăluind. Stăteam deasupra lor, priveam în jos prin sticla lovită de ploaie, dar le-am văzut cătușele și lanțurile. Am văzut totul.

Nu sunt ca ei. Vă rog, vă rog, vă rog...

Am căzut în genunchi, sprijinindu-mă cu mâinile pe podea, străduindu-mă să nu vărs pe mine și pe gresie. Medicul încă mă strângea de părul de la ceafă.

— Sunt Verde, am suspinat, cuvintele pierzându-se pe jumătate în bâzâitul aparatului.

Lumina fusese intensă înainte, dar acum amplifica zvâcnirea din spatele ochilor mei. M-am uitat țintă în ochii lui goi, rugându-mă să mă creadă.

— Sunt Verde... vă rog, *vă rog*...

Dar am văzut chipul mamei, surâsul pe care mi-l adresase băiatul lovit la față, de parcă ar fi recunoscut în mine ceva din el însuși. Știam ce sunt.

— Verde...

Am ridicat privirea la sunetul vocii care ajunsese până la mine. M-am holbat, iar el s-a holbat la mine cu ochii lui nesiguri. Bolborosea ceva acum, rostogolea cuvintele în gură, de parcă le-ar fi morfolit.

— Sunt...

— Verde, a spus el, scuturând capul.

Vocea lui părea mai sigură. Eu eram încă pe podea când s-a dus să închidă aparatul și am fost atât de șocată când s-a așezat înapoi la masă, încât am și uitat de plâns. Dar numai după ce medicul a luat tubul de vopsea verde și a desenat acel X enorm pe spatele bluzei mele de uniformă, pe care mi-a înmânat-o apoi, numai atunci mi-am amintit să respir.

Va fi bine, mi-am spus pășind pe coridorul rece, coborând scara, întorcându-mă la fete și la bărbații în uniformă care mă așteptau la parter. Și doar în noaptea aceea, stând trează în pat, am înțeles că avusesem o singură șansă să fug și nu profitasem de ea.

• Trei

Eu și cu Samantha – Sam – am fost trimise la Cabana 27 împreună cu celelalte fete din autobuzul nostru care fuseseră clasificate ca Verzi. Paisprezece în total, deși a doua zi au mai venit douăzeci. O săptămână mai târziu, numărul s-a rotunjit la treizeci și s-a trecut la umplerea următoarei construcții de lemn de pe calea principală de acces, unde noroiul era răscolit încontinuu.

Paturile ne-au fost atribuite în ordine alfabetică, astfel că Sam a nimerit chiar deasupra mea – o consolare măruntă, ținând cont de faptul că celelalte fete nu erau deloc ca ea. Acestea și-au petrecut prima noapte fie tăcând mâlc, fie plângând înfundat. Eu nu mai aveam timp pentru lacrimi. Eu aveam întrebări.

— Ce vor face cu noi? i-am șoptit lui Sam.

Ne aflam în capătul din stânga al cabanei, patul nostru suprapus era în colț. Pereții construcției fuseseră înjghebați atât de pripit, că nu erau îmbinați perfect. Din când în când, o pală de aer rece sau vreun fulg stingher pătrundea dinspre exteriorul tăcut.

— Nu știu, a spus ea încet.

La distanță de câteva paturi, una dintre fete se cufundase, în cele din urmă, în somn și sforăitul ei ajuta la acoperirea discuției noastre. Când un soldat FSP ne condusese la noua reședință, o făcuse dându-ne mai multe avertismente: să nu vorbim după ora stingerii, să nu plecăm, să nu ne folosim abilitățile anormale – intenționat sau accidental. Era prima dată când auzeam pe cineva spunând despre ce puteam face noi că sunt „abilități anormale” – în locul variantei politicoase, „simptome”.

— Cred că ne vor ține aici până vor găsi un leac, a continuat Sam. Asta a spus tata, cel puțin, când au venit soldații să mă ia. Părinții tăi ce au spus?

Încă îmi mai tremurau mâinile și, de fiecare dată când încercam să închid ochii, vedeam doar ochii goi ai medicului holbându-se la mine. Gândul la părinți nu făcea decât să-mi agraveze bubuitul din cap.

Nu știu de ce am mințit. A fost mai ușor, cred, decât să spun adevărul sau poate fiindcă o părticică din mine era convinsă că acela *era* adevărul.

— Părinții mei au murit.

Sam a inspirat tare printre dinți.

— Mi-aș dori să fie și ai mei.

— Doar nu vorbești serios!

— Ei m-au trimis aici, doar, nu?

Ritmul în care ridica vocea era periculos.

— E clar că voiau să scape de *mine.*

— Nu cred că... am început, dar m-am oprit.

Oare părinții mei nu voiseră și ei să scape de mine?

— Mă rog, nu sunt supărată, a zis ea, deși în mod clar era și nu avea să-i treacă niciodată. Vom sta aici și vom fi unite, iar, când vom ieși, putem merge oriunde vrem și nimeni nu ne va opri.

Mama obișnuia să spună că uneori e de ajuns să spui ceva cu voce tare ca acel lucru să fie adevărat. Nu eram prea sigură de asta, dar la cum a spus-o Sam, cu o înverșunare mocnită, parcă-mi venea să mă răzgândesc. Deodată, părea posibil să decurgă așa lucrurile – că, deși nu puteam merge acasă, până la urmă îmi va fi totuși bine, numai să rămânem noi unite. Era ca și când, oriîncotro ar fi luat-o Sam, în urma ei se deschidea o cărare; eu nu trebuia decât să stau la umbra ei, departe de raza vizuală a soldaților FSP, să încerc să nu fac nimic ce le-ar atrage atenția asupra mea.

Lucrurile au mers așa vreme de cinci ani.

Cinci ani par o viață de om atunci când toate zilele curg la fel și lumea ta nu se întinde mai departe de gardul electric gri care împrejmuiește un perimetru de cinci kilometri de clădiri șubrede și mocirlă. Nu am fost nicio clipă fericită la Thurmond, dar situația a fost suportabilă întrucât o aveam pe Sam acolo ca s-o facă așa. Ea a fost acolo să-și dea ochii peste cap când Vanessa, una dintre colocatarele noastre, a încercat să-și taie părul cu foarfecele de grădinărit ca să arate mai „dichisită” („Pentru cine?” a murmurat Sam. „Pentru imaginea ei în oglinda de la toaletă?”); să se strâmbe haios în spatele soldatului care o dojenea fiindcă vorbise iarăși neîntrebată; și pentru a ne readuce ferm, dar blând la realitate atunci când imaginația

fetelor începea s-o ia prea tare pe arătură sau când se iscau zvonuri despre faptul că soldații ne vor da drumul.

Eu și cu Sam – noi eram realiste. Noi știam că nu vom ieși de acolo. Dacă visai, ajungeai să fii dezamăgită, iar dacă erai dezamăgită ajungeai într-o stare urâtă de deprimare de care cu greu te mai dezbărai. Mai bine să rămâi în cenușiul cotidian decât să te înghită întunericul.

Când eram deja de doi ani la Thurmond, cei care administrau lagărul au început lucrul la Fabrică. Eșuaseră cu reabilitarea celor periculoși și îi făcuseră să dispară în noapte, dar așa-numitele „îmbunătățiri” nu s-au oprit la asta. Au realizat că tabăra trebuia să fie complet „autonomă”. Din acel moment încolo, aveam să cultivăm și să ne facem singuri hrana, să ne curățăm toaletele, să ne croim uniformele și să le croim chiar și pe ale lor.

Construcția de cărămidă se afla chiar în fund, în partea vestică a taberei, într-un capăt al perimetrului lung, dreptunghiular al Thurmondului. Ne-au pus să săpăm fundația pentru Fabrică, dar coordonatorii n-au lăsat pe seama noastră zidirea ei propriu-zisă. Am urmărit-o cum s-a ridicat, etaj cu etaj, întrebându-ne la ce servea și ce ne vor face acolo. Asta era pe când zburau tot felul de zvonuri ca puful de păpădie în vânt – unii credeau că oamenii de știință se vor întoarce pentru alte experimente; alții credeau că în noua clădire vor fi mutați Roșiii, Portocaliii și Galbenii, dacă și atunci când se vor întoarce; iar alții credeau că acela era locul unde vor scăpa de noi odată pentru totdeauna.

— O să fie bine, mi-a spus Sam într-o noapte cu puțin înainte să se dea stingerea. Orice ar fi… mă auzi?

Dar nu a fost bine. Nu a fost bine atunci și nu este bine acum.

În Fabrică era interzis să vorbești, dar puteai fenta chestia asta. De fapt, ne era *permis* să vorbim între noi doar când eram în cabană, înainte de stingere. Oriunde altundeva, totul se reducea la muncă, ascultare, tăcere. Dar nu poți trăi ani în șir împreună fără să dezvolți un alt fel de limbaj, unul compus din rânjete viclene și priviri piezișe. Astăzi ne-au pus să lustruim și să înlocuim cizmele soldaților FSP și să le strângem nasturii de la uniformă, dar o singură scuturare a unui șiret negru și o privire spre fata aflată vizavi de tine – aceeași care te ocărâse cu o noapte înainte – spunea totul.

Fabrica nu era tocmai o fabrică. Probabil că i s-ar fi potrivit mai bine numele de Depozit, fie și numai fiindcă spațiul consta dintr-o singură încăpere uriașă, cu o pasarelă suspendată deasupra planului de lucru. Constructorii avuseseră destulă minte să instaleze patru ferestre mari pe pereții de vest și de est, dar, fiindcă iarna nu exista încălzire și nici vara aer condiționat, prin ele intra mai mult vremea rea decât lumina soarelui.

Cei care administrau lagărul încercau să mențină totul cât mai simplu posibil; au instalat șiruri de mese de-a lungul podelei de ciment prăfuite. În dimineața aceea, în Fabrică lucram cu sutele, toți în uniforme verzi. Zece soldați patrulau pe pasarelă deasupra noastră, fiecare cu propria-i pușcă neagră. Alți zece erau la nivelul solului, cu noi.

Nu era mai deranjant decât de obicei să le simțim privirile apăsătoare venind din toate direcțiile. Însă eu nu dormisem bine noaptea trecută, nici după o zi întreagă petrecută muncind în Grădină. Mă culcasem cu o durere de cap și mă trezisem cu creierul acoperit de-o pâclă febrilă și, pe deasupra, cu o durere de gât. Îmi simțeam mâinile fără vlagă, iar degetele, țepene ca niște bețe.

Știam că nu țineam ritmul, dar, într-un fel, era ca și când m-aș fi scufundat. Cu cât încercam mai tare să lucrez, să țin capul deasupra apei, cu atât mă simțeam mai obosită și deveneam mai lentă. După un timp, mi-a fost greu și numai să stau în picioare și a trebuit să mă sprijin de masă ca să nu plonjez peste ea. În majoritatea zilelor, puteam scăpa muncind în ritm de melc. Doar nu ne puneau să facem muncă importantă și nici nu aveam termene de respectat. Fiecare sarcină care ne era alocată era doar o activitate futilă care să ne tină mâinile în mișcare, corpurile ocupate și mințile amorțite de plictis. Sam o numea „recreație forțată” – ne lăsau să ieșim din cabane și, chiar dacă munca nu era dificilă și nici obositoare, cum era în Grădină, nimeni nu voia să fie acolo.

Mai ales când își făceau apariția bătăușii.

Am știut că stătea în spatele meu cu mult înainte să-l aud că începe să numere bocancii lucitori din fața mea, pe care îi terminasem. Mirosea a carne cu mirodenii și a ulei de mașină, ceea ce deja era o combinație neplăcută, înainte ca o miasmă de fum de țigară să se adauge amestecului. Am încercat să-mi

îndrept spinarea sub greutatea privirii lui, dar aveam senzația că și-a înfipt pumnii între omoplații mei.

— Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece…

Cum de puteau face până și numerele să pară lovituri de bici?

La Thurmond nu ne era permis să ne atingem între noi, iar a-i atinge pe unul dintre soldații FSP era de neînchipuit, dar asta nu însemna că ei nu ne puteau atinge. Bărbatul a făcut doi pași în față; cizmele lui – exact precum cele de pe masă – au atins spatele șoșonilor mei albi, standard. Când nu am reacționat, și-a furișat un braț pe după umărul meu, prefăcându-se că îmi examinează rodul muncii, și m-a strâns la piept. *Fă-te mică,* mi-am spus, încovoindu-mi spatele, aplecându-mă asupra bancului de lucru, *fă-te mică și dispari.*

— De nimic, am auzit mormăitul soldatului din spatele meu.

Corpul lui emana destulă căldură cât să încălzească toată clădirea.

— Nu faci nimic bine. Uite… *privește,* fată!

L-am văzut pentru prima dată cu coada ochiului când mi-a smuls cârpa murdară de vacs din mână și a venit alături. Era scund, mai înalt decât mine cu doar câțiva centimetri, cu un nas turtit și obraji care păreau să fâlfâie de fiecare dată când respira.

— Uite *așa,* a spus, ștergând cizma pe care o luase. *Uită-te* la mine!

Un truc. Nu aveam voie nici să ne uităm direct în ochii lor.

Am auzit câteva chicote în jurul meu – nu din partea fetelor, ci a altor soldați FSP, adunați în spatele lui.

Aveam senzația că fierb pe dinăuntru. Era decembrie și în Fabrică nu puteau fi mai mult de patru grade Celsius, dar pe obraji îmi curgeau firișoare de transpirație și simțeam că în gât stă la pândă o tuse serioasă.

Cineva m-a atins ușor. Sam nu putea să ridice privirea de la bancul de lucru, dar i-am văzut ochii alunecând spre mine, încercând să evalueze situația. Un val roșu de furie îi urca de pe gât spre față și îmi puteam imagina genul de cuvinte pe care și le înfrâna. Cotul ei osos l-a atins iarăși pe al meu, ca pentru a-mi reaminti că era încă acolo.

Apoi, cu o lentoare chinuitoare, am simțit același soldat mișcându-se în spatele meu din nou, atingându-mi umărul și

brațul cu brațul său când a așezat ușor cizma înapoi pe masă, în fața mea.

— Cizmele astea, a zis el pe un ton jos, sforăitor, atingând cutia de plastic în care erau toate perechile pe care le terminasem de lustruit. Le-ai pus șireturile?

Dacă n-aș fi știut ce fel de pedeapsă mă așteaptă pentru asta, aș fi izbucnit în lacrimi. Mă simțeam mai prost și mai rușinată cu cât stăteam mai mult acolo, dar nu puteam să spun nimic. Nu mă puteam mișca. Limba mi se umflase, devenind de două ori cât era de obicei, în spatele dinților încleștați. Gândurile care îmi zumzăiau în creier erau luminoase și aveau o consistență stranie, lăptoasă. Abia îmi puteam concentra privirea acum.

Alte chicote din spatele nostru.

— Toate șireturile sunt puse greșit.

M-a cuprins din partea stângă cu celălalt braț, astfel încât corpul lui era complet lipit de al meu. Ceva nou mi-a urcat în gât și avea un gust puternic de acru.

Cei de la mesele din jurul nostru tăcuseră și rămăseseră nemișcați.

Tăcerea mea l-a ațâțat și mai tare. Fără vreun avertisment, a ridicat lada cu cizme și a răsturnat-o, împrăștiind zeci de încălțări pe masă cu un zgomot asurzitor. Acum, toți din Fabrică se uitau. Toți mă vedeau, scoasă brusc la lumină.

— Greșit, greșit, greșit, greșit, *greșit*! a scandat, căutând printre cizme.

Însă nimic nu era greșit. Erau perfecte. Erau doar cizme, dar știam ale cui picioare le vor încălța. Știam că nu e bine să o dau în bară.

— Ești complet surdă, Verde?

Și atunci, limpede ca lumina zilei, tunător ca un fulger, am auzit-o pe Sam:

— Aia era lada mea.

Și mi-am putut spune doar: *Nu. O, nu.*

L-am simțit pe soldat răsucindu-se în spatele meu, retrăgându-se mirat. Întotdeauna se comportau așa – surprinși că mai știam să folosim cuvintele și că le foloseam împotriva lor.

— Ce ai spus? s-a răstit la ea.

Vedeam insulta care-i stătea pe limbă lui Sam. O rostogolea în gură ca pe o bomboană tare cu lămâie.

— M-ai auzit bine. Sau toate celulele creierului tău, așa inutile cum sunt, au fost stârpite de mirosul de lac?

Am știut ce voia atunci când s-a uitat spre mine. Știam ce așteaptă. Era exact ceea ce îmi oferise ea mie: susținere.

M-am dat un pas în spate, prinzându-mă cu mâinile de burtă. *N-o face,* mi-am spus, *nu. Se descurcă singură.* Sam nu avea nimic de ascuns și era curajoasă, dar, de fiecare dată când făcea asta, de fiecare dată când îmi lua apărarea și eu mă făceam mică de frică, trăiam sentimentul că o trădam. Din nou vocea îmi era prizonieră în spatele barierelor de precauție și teamă. Dacă s-ar fi uitat în dosarul meu, dacă ar fi văzut golurile de acolo și ar fi început să caute să le umple, nicio pedeapsă pe care i-ar fi aplicat-o lui Sam nu s-ar fi putut compara cu cea pe care mi-ar fi aplicat-o *mie.*

Cel puțin asta îmi spuneam în sinea mea.

Colțul gurii individului s-a ridicat, transformând linia severă a gurii într-un rânjet zeflemitor.

— Avem una cu vână.

Haide, haide, Ruby. Îmi transmitea mesajul doar prin înclinarea capului și prin poziția rigidă a umerilor. Ea nu știa ce mi s-ar fi întâmplat mie. Eu nu eram curajoasă ca ea.

Dar voiam să fiu. Voiam atât de mult să fiu!

Nu pot. N-a fost nevoie să rostesc cuvintele cu voce tare. Mi le-a citit cu destulă ușurință pe chip. Am văzut când a înțeles după felul cum i s-a schimbat privirea, încă dinainte ca soldatul să pășească spre ea și să o apuce de braț, trăgând-o de lângă masă, departe de mine.

Întoarce-te, m-am rugat. Părul ei blond prins în coadă se legăna la fiecare pas, ridicându-se mai sus de umerii soldatului care o escorta. *Întoarce-te.* Aveam nevoie să vadă ce rău îmi părea, să înțeleagă că gheara din pieptul meu și greața din stomac nu aveau nicio legătură cu febra. Fiecare gând disperat care îmi străbătea mintea mă făcea să mă simt dezgustată de mine. Ochii care stătuseră lipiți de mine s-au desprins doi câte doi, iar soldatul nu s-a mai întors să-și ducă până la capăt tortura personală. Nu mai era cine să mă vadă că plâng; învățasem să o fac în tăcere, fără spectacol, cu ani în urmă. Nu aveau niciun motiv măcar să se mai uite în direcția mea. Mă întorsesem în umbra lungă lăsată în urmă de Sam.

Pedeapsa pentru când vorbeai fără să ți se dea voie era o zi de izolare, legat cu cătușe de unul dintre stâlpii din Grădină, indiferent de temperatura de afară sau de vreme. Văzusem copii stând într-un troian de zăpadă, vineții la față, neavând măcar o pătură cu care să se învelească. Văzusem și mai mulți arși de soare, plini de noroi sau încercând să se scarpine, cu mâna liberă, în locurile unde insectele îi înțepaseră în mod repetat. Deloc surprinzător, pedeapsa pentru când răspundeai obraznic unui soldat FSP sau unui conducător era aceeași, doar că nu primeai nici mâncare și, uneori, nici măcar apă.

Pedeapsa pentru o abatere repetată era ceva atât de teribil, încât Sam nu a vrut sau nu a putut vorbi despre ea, două zile mai târziu, când s-a întors în cabană. A intrat din ploaia de iarnă, udă și tremurând, părând să nu fi dormit mai mult ca mine. Am coborât din pat și am dat fuga spre ea înainte să ajungă la jumătatea distanței.

Am cuprins-o cu o mână, dar ea s-a ferit, cu dinții încleștați într-un fel care o făcea să arate aproape feroce. Obrajii și nasul îi fuseseră bătuți de vânt și erau de-un roșu aprins, dar nu avea nicio vânătaie sau tăieturi. Nu avea nici măcar ochii umflați de plâns, cum îi aveam eu. Umbla puțin șchiopătat, poate, însă, dacă nu aș fi știut ce se întâmplase, aș fi presupus doar că se întorcea după o după-amiază lungă de muncă în Grădină.

— Sam, am spus, urând-mă pentru că îmi tremura vocea.

Nu s-a oprit și nu m-a învrednicit cu o privire până când am ajuns la paturile noastre și și-a înfipt un pumn în cearșafurile ei, pregătindu-se să salte în patul de sus.

— Spune ceva, te rog! am implorat-o.

— N-ai zis nimic.

Vocea ei era scăzută și aspră, ca și când nu ar mai fi folosit-o de zile întregi.

— N-ar fi trebuit să…

Și-a sprijinit bărbia în piept. Șuvițe lungi și încâlcite de păr i-au căzut peste umeri și obraji, ascunzându-i mina. Am simțit atunci cum ascendentul pe care îl aveam asupra ei s-a risipit deodată. Am încercat o senzație ciudată de plutire, de alunecare tot mai departe, neavând de cine sau de ce să mă agăț. Stăteam chiar lângă ea, dar distanța dintre noi devenise un fel de canion peste care nu puteam sări.

— Ai dreptate, a spus Sam, în cele din urmă. N-ar fi trebuit.

A inspirat sacadat.

— Dar atunci ce s-ar fi întâmplat cu tine? Ai fi stat acolo, fără să zici nimic, și l-ai fi lăsat să facă *aia,* și nu te-ai fi apărat deloc.

Și atunci s-a uitat la mine, iar eu nu mi-am dorit decât să își ferească din nou privirea. Ochii îi scăpărau, mai întunecați decât îi văzusem vreodată.

— Pot spune lucruri oribile, te pot răni, iar tu niciodată nu ripostezi – și știu, Ruby, *știu* că așa ești tu, dar uneori mă întreb dacă îți pasă, măcar. De ce nu poți să te aperi măcar o dată?

Vorbea aproape în șoaptă, însă vocea ei răgușită mă făcea să cred fie că va începe să strige, fie că va izbucni în hohote isterice de plâns. Am coborât privirea și am văzut că se trăgea cu mâinile de tivul pantalonilor scurți, se mișca atât de repede și de furios, că aproape nu i-am văzut urmele roșii care îi încercuiau încheieturile.

— Sam… Samantha…

— Vreau…

A înghițit cu noduri. Lacrimile i s-au agățat în gene și n-au mai căzut.

— Vreau să fiu singură acum. Doar pentru o vreme.

N-ar fi trebuit să întind mâna spre ea atunci, nu când mă simțeam apăsată de febră și de istovire. Nu când tremuram, urându-mă până în măduva oaselor. Dar mi-am spus, atunci, că, dacă i-aș putea spune adevărul, dacă i-aș putea explica, nu s-ar mai uita la mine niciodată în felul acela. Ar ști că ultimul lucru – absolut *ultimul* lucru – pe care mi-l doream era ca ea să sufere din cauza mea. Ea era singurul reazem pe care îl aveam acolo.

Dar, în clipa când degetele mele i-au atins umărul, lumea mi-a alunecat de sub picioare. Am simțit un foc aprinzându-se la capătul firelor mele de păr și începând să-și croiască drum prin țeasta mea. Febra pe care crezusem că am izgonit-o a aruncat deodată lumea într-o negură cenușie. Vedeam chipul lipsit de expresie al lui Sam, dar ea nu mai era, fusese înlocuită de amintiri incandescente care nu-mi aparțineau – o tablă de scris la școală plină de probleme matematice, un golden retriever săpând în grădină, lumea apărând și dispărând în ritmul mișcărilor unui leagăn, legumele din Grădină smulse din rădăcină, zidul de cărămidă din fundul Cantinei lipindu-mi-se de față atunci când un alt pumn s-a repezit spre mine – un atac iute din toate părțile, ca o serie de blițuri.

Și, când în sfârșit mi-am revenit în simțiri, continuam să ne uităm una la cealaltă. Pentru o secundă, am crezut că îmi văd chipul îngrozit în ochii ei negri și sticloși. Sam nu se uita la mine; nu părea să se uite la nimic altceva decât la praful care plutea leneș prin aer, în dreapta mea. Cunoșteam privirea aceea goală. O văzusem la mama mea cu ani în urmă.

— Ești nouă pe-aici? a întrebat uimită și, deodată, în defensivă.

Ochii i-au săgetat de la chip la genunchii mei osoși, apoi din nou la chip. A inspirat adânc, ca și când ar fi ieșit să ia aer după un timp îndelungat petrecut sub ape întunecate.

— Ai măcar un nume?

— Ruby, am șoptit.

A fost ultimul cuvânt pe care l-am rostit pentru aproape un an.

• Patru

M-au trezit apa rece și o voce blândă de femeie.

— Ești bine, spunea. O să te faci bine.

Nu știu pe cine credea că păcălește cu tonul ei mieros, dar pe mine nu mă ducea de nas.

Am lăsat-o să-mi ducă iarăși prosopul ud la față, savurând căldura trupului ei când s-a aplecat spre mine. Mirosea a rozmarin și a lucruri din trecut. Pentru o clipă doar, mâna ei s-a odihnit peste a mea și a fost aproape mai mult decât puteam să îndur.

Nu eram acasă, iar femeia aceea nu era mama. Am început să icnesc, dorindu-mi cu disperare să țin totul în mine. Nu puteam să plâng, nu în fața ei sau în fața oricărui alt adult. Nu voiam să le dau satisfacția asta.

— Încă te mai doare?

Singurul motiv pentru care am deschis ochii a fost acela că ea însăși mi i-a deschis. Câte unul o dată, îndreptând spre ei o rază de lumină puternică. Am încercat să ridic mâinile ca să mi-i apăr, dar fusesem legată cu cătușe cu arici. Era inutil să mă zbat.

Femeia a plescăit din limbă și s-a retras, luând cu ea aroma florală. Mirosul de antiseptic și apă oxigenată a umplut aerul și atunci am știut cu precizie unde mă găseam.

Zgomotele din infirmeria de la Thurmond se auzeau și păleau în valuri inegale. Plânsul de durere al unui copil, bocănit de cizme pe podeaua de gresie albă, scârțâitul roților de scaun pentru invalizi... Aveam senzația că stăteam deasupra unui tunel cu urechea lipită de pământ, ascultând freamătul mașinilor care treceau pe sub mine.

— Ruby?

Femeia purta o salopetă albastră și un halat alb. Cu tenul ei palid și părul blond-alb, aproape că se confunda cu perdeaua subțire care fusese trasă în jurul patului meu. Mi-a surprins privirea atentă și a zâmbit – un zâmbet foarte larg și foarte frumos.

Era cel mai tânăr medic pe care îl văzusem la Thurmond, deși, desigur, puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori vizitasem infirmeria. Am fost o dată pentru gastroenterită și deshidratare în urma a ceea ce Sam numise Festivalul Vărsăturii și altă dată pentru că îmi scrântisem încheietura. De ambele dăți m-am simțit mult mai rău după ce am fost pipăită de două mâini zbârcite decât atunci când am venit. Nimic nu te lecuiește mai repede de o răceală ca gândul la un bătrân pervers mirosind a apă de colonie și a săpun cu aromă de lămâie.

Femeia aceea era ireală. Totul era ireal la ea.

— Eu sunt doctorița Begbie. Sunt voluntară pentru Corporația Leda.

Am încuviințat din cap, aruncând o privire la emblema cu lebădă aurie de la buzunarul halatului ei.

S-a aplecat mai aproape.

— Suntem o mare companie medicală care face cercetare și trimite doctori să ajute la îngrijirea voastră, a celor din tabere. Dacă te face să te simți mai bine, îmi poți spune pur și simplu Cate.

Sigur că da. Am studiat mâna pe care mi-o întinsese. Între noi plana o tăcere punctată de țiuitul din urechile mele. După un moment stânjenitor, doctorița Begbie și-a vârât mâna înapoi în buzunarul halatului, dar nu înainte să o treacă peste legătura care îmi imobiliza mâna stângă la bara de protecție a patului.

— Știi de ce te afli aici, Ruby? Îți amintești ce s-a întâmplat?

Înainte sau după ce Turnul a încercat să-mi prăjească de tot creierul? Dar n-o puteam spune cu voce tare. În prezența adulților era mai bine să nu vorbești. Aveau înclinația de a auzi un lucru și a înțelege altul. Nu avea rost să le dai un pretext să te rănească.

Trecuseră opt luni de când îmi folosisem ultima dată vocea. Nici nu eram sigură dacă îmi mai aminteam cum se face.

Doctorița a ghicit cumva întrebarea pe care cu greu mi-o rețineam pe vârful limbii.

— Au pornit Comanda de calmare după ce s-a iscat o încăierare la Cantină. Se pare că lucrurile au scăpat... puțin de sub control.

Asta era puțin spus. Zgomotul alb – Comanda de calmare, cum îl numeau mai-marii – era folosit pentru a ne potoli, ca să spun așa, în vreme ce asupra lor nu avea absolut niciun efect.

Era ca un fluier pentru câini, un sunet acordat atât de bine, încât doar creierele noastre anormale îl puteau recepționa și procesa.

Îl porneau dintr-o sumedenie de motive, uneori doar fiindcă un copil își folosea accidental puterea sau pentru a ne readuce la ordine într-una dintre cabane. Dar, în ambele cazuri, zgomotul era direcționat exclusiv spre clădirea în care se aflau copiii vizați. Dacă îl folosiseră în toată tabăra, transmițându-l prin difuzoare ca să-i auzim cu toții, atunci lucrurile trebuie să fi scăpat *tare* de sub control. Probabil erau îngrijorați că apăruse o scânteie care ne putea ațâța pe toți ceilalți.

Pe chipul doctoriței Begbie nu am citit nici urmă de ezitare când mi-a desfăcut legăturile de la încheieturi și de la glezne. Prosopul cu care îmi curățase fața atârna pe marginea patului, picurau stropi din el. Pete roșii punctau materialul alb.

Am ridicat mâna și mi-am atins gura, obrajii, nasul. Când mi-am luat degetele, am fost doar pe jumătate surprinsă să văd că erau acoperite cu sânge închis la culoare. Mi se uscase între nări și buze, de parcă cineva m-ar fi lovit drept în nas.

Să încerc să mă ridic în fund a fost cea mai proastă idee care mi-a trecut prin minte. O durere cumplită mi-a cuprins pieptul și m-am trezit înapoi pe spate înainte să-mi dau seama că mă prăbușesc. Doctorița Begbie a venit lângă mine într-o clipită și a ridicat patul metalic în poziție de șezut.

— Ai câteva coaste lovite, mi-a spus.

Am încercat să inspir adânc, dar gheara din piept nu m-a lăsat să trag mai mult de o gură mică de aer. Ea probabil că nu a observat, căci se uita la mine cu aceiași ochi blânzi, spunând:

— Îți pot pune câteva întrebări?

Faptul că mi-a cerut permisiunea era uimitor în sine. Am studiat-o, căutând ura îngropată sub stratul de afabilitate de pe chipul său, teama plutindu-i în ochii molcomi, dezgustul trădat de colțul gurii zâmbitoare. Nimic. Nici măcar iritare.

Un nefericit a început să verse în rezerva din dreapta mea; îi vedeam conturul întunecat ca o umbră prin perdea. Cu *el* nu stătea nimeni, pe el nu-i ținea nimeni de mână. Era singur cu bolul lui de vomă. Iar eu, uite, stăteam cu inima în gât de teamă că prințesa de poveste care stătea lângă mine va pune să fiu eutanasiată ca un câine turbat. Ea nu știa ce eram – nu avea cum să știe.

Ești paranoică, mi-am spus. *Revino-ți.*

Doctorița Begbie și-a scos un stilou din cocul ciufulit.

— Ruby, când au pornit Comanda de calmare, îți amintești dacă ai căzut și te-ai lovit la față?

— Nu, am spus, eram… deja la pământ.

Nu știam cât de multe să îi spun. Zâmbetul de pe fața ei s-a lărgit și ea a adoptat o expresie cumva… satisfăcută de sine.

— E ceva obișnuit pentru tine să te doară și să sângerezi așa tare din cauza Comenzii de calmare?

Deodată, durerea din pieptul meu nu avea nicio legătură cu coastele lovite.

— Deduc că răspunsul e nu…

Nu vedeam ce notează, doar că mâna și stiloul zburau peste hârtie, scriind de zor, de parcă de asta i-ar fi depins viața.

Întotdeauna reacționasem la Zgomotul alb mai rău decât celelalte fete din cabana mea. Dar să sângerez? Niciodată.

Doctorița Begbie fredona încet în barbă, în timp ce scria, un cântec care aș fi zis că e al celor de la Rolling Stones.

E de partea celor care administrează lagărul, mi-am reamintit. *E de-a lor.*

Dar… într-o altă lume, poate că n-ar fi fost. Chiar dacă purta salopetă și halat alb, doctorița Begbie nu părea mai în vârstă decât mine. Avea o față tânără, care probabil o dezavantaja cumplit în lumea de-afară.

Crezusem întotdeauna că oamenii născuți înaintea Generației Ciudaților erau cei norocoși. Ei trăiau fără teama de ce s-ar întâmpla când vor păși dincolo de granița dintre copilărie și adolescență. Din câte știam, dacă s-a întâmplat să ai mai mult de treisprezece ani când au început să adune copiii, aveai viitorul asigurat – aveai șansa să treci de Lagărul Ciudaților tabla de joc a vieții și să ajungi direct la Orașul Normalilor. Dar, văzând-o acum pe doctorița Begbie, văzându-i ridurile adânc dăltuite pe care nimeni n-ar fi trebuit să le aibă la douăzeci de ani, nu mai eram așa sigură că scăpaseră așa ușor. Primiseră însă un tratament mai bun decât cel care ne fusese impus nouă.

Abilități. Puteri care sfidau orice explicație, talente mentale atât de bizare, că medicii și oamenii de știință ne-au reclasificat toată generația ca *Psi.* Nu mai eram umani. Creierele noastre spărseseră tiparul.

— Văd în fișa ta că, la triaj, ai fost clasificată ca „inteligență anormală”, a zis doctorița Begbie după o vreme. Cercetătorul care te-a evaluat… te-a supus la toate testele?

Ceva foarte rece mi s-a încolăcit în stomac. Poate că nu înțelegeam multe lucruri despre lume, poate că nu aveam decât patru clase, dar îmi dădeam seama când cineva încerca să mă tragă de limbă. Soldații FSP adoptaseră tactici de intimidare directe cu ani în urmă, însă avuseseră o perioadă când toate chestionările lor se derulau pe tonuri blânde. Compasiunea prefăcută duhnea a respirație urât mirositoare.

Oare știe? Poate făcuse câteva analize, cât fusesem inconștientă, și îmi scanase creierul sau îmi analizase sângele, sau ceva. Degetele mi s-au strâns rând pe rând, până când ambele mâini mi s-au transformat în pumni încleștați. Încercam să-mi descâlcesc șirul gândurilor, dar mă blocam întruna la această posibilitate. Frica făcea totul tulbure, imponderabil.

Întrebarea ei plutea în aer, suspendată undeva între adevăr și minciună.

Bocănitul de cizme pe podeaua imaculată m-a făcut să-mi iau ochii de la chipul doctoriței. Fiecare pas era o avertizare și am știut că vin la noi înainte ca doctorița Begbie să întoarcă privirea. A dat să coboare de pe pat, dar am oprit-o. Nu știu ce mă apucase, dar am prins-o de încheietură, lista pedepselor pentru atingerea unui oficial derulându-mi-se prin minte ca un CD care sare, fiecare repetare fiind mai precisă ca următoarea.

Nu aveam voie să atingem pe nimeni, nici măcar să ne atingem între noi.

— De data asta a fost altfel, am șoptit, cuvintele rănindu-mi gâtul.

Vocea îmi suna diferit și mie. Slabă.

Doctorița Begbie a avut timp doar să încuviințeze din cap. O mișcare scurtă, aproape imperceptibilă, după care o mână a dat iute perdeaua la o parte.

Îl mai văzusem pe acel ofițer al Forțelor Speciale Psi – Sam îi spunea Grinch, pentru că părea ieșit direct din acel film[1], doar că n-avea pielea verde.

---

[1] Referire la pelicula *The Grinch* (sau *How the Grinch Stole Christmas*; producție americană, din 2000, în regia lui Ron Howard, avându-l în rolul principal pe Jim Carrey, bazată pe povestirea anonimă a lui Dr. Seuss.

Grinch a aruncat o singură privire spre mine, ridicând buza de sus într-o strâmbătură de iritare, după care i-a făcut semn doctoriței să plece. Femeia a scos un suspin și a pus dosarul în poala mea.

— Mulțumesc, Ruby, a spus. Dacă te doare mai tare, cere ajutor, bine?

Era cumva drogată? Cine avea să mă ajute – puștiul care-și vărsa mațele alături?

Am încuviințat totuși, urmărind-o cum se întoarce și pleacă. Ultimul lucru pe care l-am văzut din ea a fost mâna care închidea perdeaua la loc. Era drăguță că-mi asigura intimitatea, însă cam naivă, ținând cont de faptul că între paturi erau agățate camere de supraveghere negre.

Camerele erau instalate peste tot la Thurmond, ochi fără pleoape care supravegheau încontinuu, fără a clipi vreodată. Numai în cabana noastră erau două camere, câte una la fiecare capăt al încăperii, precum și una de cealaltă parte a ușii. Părea excesiv, dar, când am fost adusă în tabără, eram așa puțini, încât chiar ne puteau supraveghea toată ziua, în fiecare zi, până avea să le explodeze creierul de plictiseală.

Trebuia să mijești ochii ca să o vezi, dar o luminiță roșie din ochiul negru era singurul indiciu că erai supravegheat. De-a lungul anilor, pe măsură ce tot mai mulți copii au fost aduși la Thurmond cu vechile autobuze școlare, eu și cu Sam am început să remarcăm că luminița roșie pâlpâitoare nu era întotdeauna aprinsă la camerele din cabană – nu în fiecare zi. Același lucru era valabil pentru camerele de la Spălătorie, de la Toalete și de la Cantină. Presupun că, fiind vorba despre trei mii de copii răspândiți pe o suprafață de aproape doi kilometri pătrați, era imposibil să supraveghezi pe toată lumea tot timpul.

Totuși, ne supravegheau destul cât să ne inculce teama. Aveai șanse bune să fii prins asupra faptei dacă îți exersai puterile, chiar și pe întuneric.

Acele luminițe pâlpâitoare aveau exact culoarea brasardelor roșii ca sângele pe care soldații FSP le purtau la brațul drept. Pe pânza purpurie era cusut simbolul T, indicându-le nefericitul rol de îngrijitori ai copiilor anormali din toată țara.

Camera de deasupra patului meu nu avea luminița roșie. M-a cuprins așa o ușurare remarcând aceasta, încât aerul mi s-a părut mai dulce. Doar pentru o clipă, eram singură și

nesupravegheată. La Thurmond, acesta era un lux aproape de neconceput.

Doctorița Begbie – Cate – nu trăsese complet perdeaua. Când un alt doctor a trecut în grabă prin dreptul separeului, materialul alb și subțire s-a mai deschis puțin, permițându-mi să văd ceva albastru, familiar. Un băiat de nu mai mult de doisprezece ani mă privea dintr-un tablou. Părul lui avea aceeași culoare ca al meu – castaniu-închis, aproape negru –, dar, în vreme ce ochii mei erau verde-deschis, ai lui erau destul de închiși încât să te străpungă de la distanță. Surâdea, ca întotdeauna, cu mâinile împreunate în poală, în uniforma lui neagră de școală fără cută. Clancy Gray, primul deținut de la Thurmond.

Erau cel puțin două poze înrămate cu el în Cantină, una în bucătărie, mai multe bătute în cuie la ieșirea din latrinele Verzilor. Îmi era mai ușor să-mi amintesc chipul lui decât pe-al mamei.

M-am forțat să-mi iau ochii de la zâmbetul lui semeț, sigur de sine. Poate că el ieșise de acolo, dar noi, ceilalți, rămăseserăm.

Încercând să-mi schimb poziția, am doborât dosarul doctoriței Begbie din poală, făcându-l să-mi alunece în scobitura brațului stâng.

Știam că exista posibilitatea să fiu supravegheată, însă nu îmi păsa. Nu atunci când răspunsurile se aflau la câțiva centimetri de degetele mele. De ce îl lăsase acolo, chiar sub nasul meu, dacă nu dorise să îl văd? De ce nu îl luase cu ea, cum ar fi făcut toți ceilalți doctori?

Ce era diferit la Zgomotul alb?

Ce descoperiseră?

Tuburile fluorescente de deasupra mea erau expuse, străluceau în forma unor oase lungi, furioase. Scoteau un zumzet ce semăna din ce în ce mai tare cu un nor de muște care-mi roiau pe la urechi. Când am întors dosarul, senzația s-a intensificat.

Nu conținea istoricul meu medical.

Nu conținea lista rănilor actuale – nici nu atesta lipsa lor.

Nu conținea răspunsurile mele la întrebările doctoriței Begbie.

Conținea un bilet cu textul: *Noua Comandă încerca să depisteze Galbeni, Portocalii și Roșii rămași nedetectați. Reacția ta urâtă înseamnă că ei știu că nu ești o Verde. Dacă nu faci exact ce îți spun, mâine te vor omorî.*

Îmi tremurau mâinile. A trebuit să pun dosarul în poală ca să citesc restul.

Te pot scoate de aici. Ia cele două pastile de sub biletul acesta înainte de culcare, dar să nu te vadă soldații FSP. Dacă n-o faci, îți voi păstra secretul, dar nu te pot proteja cât ești aici. Distruge biletul.

Era semnat: *O prietenă, dacă dorești.*

Am citit biletul încă o dată înainte să-l smulg de sub clema de metal și să-l vâr în gură. Avea gustul pâinii pe care ne-o dădeau la masa de prânz.

Pastilele erau într-o pungulință transparentă prinsă cu o agrafă de partea de sus a adevăratei mele fișe medicale. Cu caligrafia chinuită a doctoriței Begbie era scris mesajul: *Subiectul 3 285 s-a lovit cu capul de pământ și și-a pierdut cunoștința. I-a fost rupt nasul când Subiectul 3 286 a lovit-o cu cotul. Posibilă comoție.*

Mi-aș fi dorit să ridic privirea, să scrutez ochiul negru al camerei de supraveghere, dar m-am înfrânat. Am luat pastilele și le-am îndesat în sutienul sport pe care coordonatorii taberei ni l-au dat când au înțeles că o mie cinci sute de adolescente nu vor rămâne pentru totdeauna la vârsta de doisprezece ani și fără sâni. Nu știam ce făceam; chiar nu știam. Inima îmi bătea așa tare, că, pentru o clipă, n-am fost în stare să respir.

De ce îmi făcuse asta doctorița Begbie? Știa că nu sunt Verde, dar ascunsese faptul, mințise în raport – era oare doar un truc? Ca să vadă dacă nu mă dau singură de gol?

Mi-am îndesat fața în palme. Plicul cu pastile îmi ardea pielea.

... mâine te vor omorî.

De ce se mai sinchiseau să aștepte? De ce nu mă duceau direct la autobuze și nu mă împușcau acum? Nu asta făceau cu ceilalți? Cu Galbenii, cu Portocaliii și cu Roșiii? îi ucideau pentru că erau prea periculoși.

Eu sunt prea periculoasă.

Nu știam cum să îmi folosesc puterile. Nu eram ca ceilalți Portocalii, care puteau induce comenzi sau inculca gânduri urâte în mințile altora. Eu aveam puterea lor, dar nu știam să o controlez – sufeream fără a mă bucura de vreun beneficiu.

Din câte îmi putusem da seama, trebuia să ating pe cineva pentru ca puterile mele să fie activate, și chiar și atunci... era mai mult ca și când le-aș fi *zărit* gândurile, nici vorbă să li le pot influența. Nu încercasem niciodată să induc cuiva un gând și,

până la urmă, nici nu avusesem ocazia sau dorința de a încerca. De fiecare dată când accesam gânduri, intenționat sau nu, capul mi se umplea de un amalgam de imagini, cuvinte și durere. Aveam nevoie de ore bune ca să îmi revin după aceea.

Imaginați-vă că cineva își vâră mâna în pieptul vostru – trecând prin oase, sânge și măruntaie – și vă apucă zdravăn de coloana vertebrală. Acum imaginați-vă că începe să vă scuture așa de repede, că lumea se cutremură cu voi. Imaginați-vă că nu sunteți în stare să pricepeți mai târziu dacă gândul din mintea voastră vă aparține sau dacă este un suvenir provenit din mintea altcuiva. Imaginați-vă vinovăția de-a ști că ați văzut cea mai adâncă și întunecată frică a cuiva sau un secret; imaginați-vă că dați ochii cu acea persoană a doua zi dimineață și vă prefaceți că nu ați văzut cum obișnuia tatăl ei să o lovească sau rochia roz-deschis pe care a purtat-o la petrecerea de cincisprezece ani, sau fanteziile ei cu cine știe ce băiat, sau animalele din cartier pe care le ucidea ca distracție.

Iar atunci imaginați-vă migrena sfâșietoare care urmează întotdeauna și ține între câteva ore și chiar câteva zile. *Așa* era. De *aceea* încercam să evit și cea mai pasageră atingere cu altcineva. Știam care sunt consecințele. Le știam pe toate.

Și acum știam sigur ce avea să se întâmple dacă mă descopereau.

Am întors dosarul cu fața în jos, în poală, și-am făcut-o la fix. Același soldat FSP se întorsese la perdeaua mea și tocmai o trăgea într-o parte.

— Acum te vei întoarce la cabana ta, a spus. Vino cu mine.

Cabana mea? I-am scrutat chipul în căutarea vreunui semn că minte, dar nu am văzut altceva decât obișnuita indispoziție. Am reușit doar să încuviințez scurt din cap. Tot corpul îmi era un cutremur de spaimă, iar, în clipa când am atins pământul cu picioarele, parcă mi s-ar fi destupat mintea. S-a revărsat totul, toate gândurile, toată frica și toate imaginile. M-am prăbușit pe marginea patului, luptându-mă să-mi păstrez cunoștința.

Punctele negre încă îmi pluteau în fața ochilor, când soldatul a lătrat:

— Grăbește-te! Să nu crezi că mai stai o noapte aici dacă joci puțin teatru.

În pofida cuvintelor aspre, am remarcat un fior de teamă pe fața lui. Acel moment, trecerea de la frică la furie, putea rezuma

sentimentele tuturor soldaților de la Thurmond. Auziserăm zvonuri cum că serviciul militar nu mai era voluntar, că toți cei cu vârsta între douăzeci și doi și patruzeci de ani trebuiau să îndeplinească stagiul militar – cei mai mulți în noua divizie Psi a armatei.

Am scrâșnit din dinți. Lumea, cât era de mare, se învârtea cu mine, încercând să mă tragă înapoi în centrul ei întunecat. Cuvintele soldatului mi-au revenit în gând.

Încă o noapte? mi-am spus. De când mă aflam acolo?

Încă amețită, l-am urmat pe soldat în hol. Infirmeria ocupa doar două caturi mici. Tavanul era atât de jos, că până și eu simțeam pericolul de a da cu creștetul de pragul de sus. Paturile de tratament se aflau la parter, dar etajul era rezervat copiilor care aveau nevoie de ceea ce noi numeam Pauză. Uneori aveau ceva de care ne puteam molipsi noi, ceilalți, dar cel mai adesea erau copii care se pierdeau complet cu firea, minți stricate și mai mult de Thurmond.

Am încercat să-mi păstrez concentrarea urmărind mișcarea umerilor soldatului sub uniforma lui neagră, dar era dificil când majoritatea perdelelor fuseseră lăsate desfăcute, astfel încât oricine putea să vadă după ele. Pe cele mai multe le-am putut ignora sau am aruncat o singură privire scurtă în direcția lor, dar la penultima rezervă înainte de ușile de la ieșire…

Picioarele au încetinit ritmul din proprie voință, dându-le plămânilor timp să absoarbă mirosul de rozmarin.

Am auzit vocea blândă a doctoriței Begbie în timp ce vorbea altui copil în Verde. L-am recunoscut – cabana lui era vizavi de a mea. Matthew? Poate Max? Știam doar că și el avea sânge pe față. Întărit la nas și la ochi, mânjit pe obraji. Am simțit un bolovan în stomac. Oare și acel Verde fusese descoperit? Doctorița Begbie îi oferea și lui același târg? Nu se putea ca eu să fiu singura care descoperise cum să fenteze sistemul de triere – pe cine să influențezi, când să minți.

Poate că noi doi aveam, în realitate, aceeași culoare.

Și poate că mâine deja amândoi vom fi morți.

Ψ

— Ține pasul! s-a răstit soldatul.

Nu se străduia să-și ascundă iritarea în timp ce eu mă poticneam în urma lui, însă nici nu trebuia să-și facă griji; nici plătită nu aș mai fi rămas la Infirmerie, nu în stare de luciditate.

Nici măcar acum, că asupra mea plana noua amenințare. Știam ce obișnuiau să facă acolo.

Știam ce se afla sub straturile de vopsea albă.

Primii copii pe care îi aduseseră, primii cobai, fuseseră supuși la o gamă întreagă de electroșocuri și de experimente pe creier. În lagăr umblau povești spuse cu reverență scârbită, aproape mistică. Cercetătorii căutau modalități de a anula puterile copiilor – de a-i „reabilita” –, însă reușiseră doar să le anuleze dorința de a trăi. Cei care scăpaseră primiseră poziții de paznici atunci când primul val de copii, un grup mai mic, fusese adus în tabără. Avusesem puțin noroc să mă nimeresc în al doilea val. Fiecare val era din ce în ce mai mare, pe măsură ce lagărul se extindea, până când, acum trei ani, locurile se ocupaseră complet. După aceea nu a mai venit niciun autobuz.

Încă nu mă mișcăm destul de repede după soldat. M-a împins în coridorul cu oglinzi. Indicatorul de ieșire își arunca lumina scârboasă peste noi; soldatul m-a împins din nou, mai tare, și a zâmbit când am căzut. M-a năpădit furia, biruind durerea care încă îmi învăluia picioarele și bruma de teamă la gândul că mă ducea undeva afară pentru a termina treaba.

Curând, am ieșit la exterior și am tras în piept aerul umed de primăvară. Mi-am umplut plămânii de ceață, înghițindu-mi amărăciunea. Aveam nevoie să reflectez. Să evaluez. Dacă mă ducea afară ca să mă împuște și dacă era singur, îl puteam doborî cu ușurință. Nu asta era problema. De fapt, nu aveam cum să trec de gardul electric și habar nu aveam unde naiba mă găseam.

Când mă aduseseră la Thurmond, peisajul familiar fusese curând o alinare decât o amintire dureroasă. Virginia de Vest și Virginia nu sunt foarte diferite, cu toate că virginienii susțin contrariul. În orice caz, poate că nici nu eram în Virginia de Vest. Dar o fată din cabana mea jura pe orice că văzuse un indicator cu BUN VENIT ÎN VIRGINIA DE VEST pe drum, așa că asta era teoria cu care operam.

Soldatul încetinise pasul simțitor, intrând în ritm cu mine. S-a împleticit o dată sau de două ori în iarba noroioasă, aproape căzând acolo, sub ochii soldaților din Turnul de Control.

În clipa când a apărut Turnul în câmpul meu vizual, o greutate nouă s-a adăugat spaimei pe care o trăgeam după mine. Clădirea în sine nu era foarte impunătoare; i se spunea Turnul

doar fiindcă se ițea aidoma unui deget rupt într-o mare de barăci cu un singur etaj dispuse în cerc. Gardul electric era cercul exterior, care proteja lumea de noi, ciudații. Cabanele Verzilor alcătuiau următoarele două cercuri. Ale Albaștrilor, următoarele două. Înainte să fie duși, puținii Roșii și Portocalii locuiau în următoarele cercuri. Acelea se aflau cel mai aproape de Turn – era bine, gândea personalul, să nu-i scape din ochi. Dar, după ce un Roșu își aruncase în aer cabana, îi mutaseră pe toți cât mai departe, folosindu-i pe Verzi ca tampon în caz că unul dintre cei cu adevărat periculoși ar fi încercat să o ia la fugă spre gard.

Numărul tentativelor de evadare?

Cinci.

Numărul tentativelor *reușite* de evadare?

Zero.

Nu știu de niciun Albastru sau Verde care să fi încercat să fugă. Când se încercau evadări disperate și jalnice, micile grupuri erau formate din Roșii, Portocalii și Galbeni. Odată prinși, nu se mai întorceau.

Dar asta era în zilele de la început, când interacționam mai mult cu celelalte culori și înainte să ne schimbe locurile. Cabanele goale ale Roșilor, Portocaliilor și Galbenilor au devenit cabanele Albaștrilor, iar nou-sosiții Verzi, cel mai numeros dintre grupuri, au umplut cabanele Albaștrilor. Tabăra s-a extins atât de mult, încât coordonatorii ne-au stabilit programe, punându-ne să luăm masa pe culori și pe sexe – și, chiar și-atunci, cu greu ne înghesuiau pe toți la mese. Nu mai văzusem, de aproape, de ani întregi un băiat de vârsta mea.

Nu am reînceput să respir decât după ce Turnul a rămas în spate și m-am lămurit încotro ne îndreptam.

Mulțumesc, mi-am spus, fără a avea pe cineva special în gând. Ușurarea îmi stătea în gât ca un nod.

Am ajuns la Cabana 27 câteva minute mai târziu. Soldatul m-a condus la ușă și a indicat robinetul din stânga ei. Am încuviințat din cap și mi-am spălat cu apă rece sângele de pe față. El a așteptat în liniște, dar nu mai avea răbdare. După câteva secunde, i-am simțit mâna când m-a apucat de spatele cămășii și m-a tras în picioare. Cu cealaltă mână și-a trecut cardul de acces prin încuietoarea ușii.

Ashley, una dintre fetele mai mari din cabana mea, a deschis ușa până la capăt cu umărul. M-a luat de braț cu o mână și a înclinat din cap în direcția soldatului. Pentru el, asta a părut a fi suficient. Fără să mai zică altceva, a plecat înapoi pe unde veniserăm.

— Iisuse Hristoase! a șuierat ea, trăgându-mă înăuntru. Nu te mai puteau ține o noapte? O, nu, trebuiau să te trimită înapoi devreme… ăla e *sânge*?

Am încercat să mă feresc de mâinile ei, dar Ashley s-a opus și mi-a dat părul lung și negru peste umăr. La început nu am înțeles de ce se uita așa la mine – cu ochii larg deschiși, mărginiți de un roz crud. Și-a prins buza de jos între dinți.

— Am crezut… că ai…

Deși rămăseserăm lângă ușă, simțeam frigul care se instalase în cabană. Îmi aluneca pe piele ca un strat de mătase rece.

Ashley se afla acolo de prea mult timp ca să mai cedeze, însă pe mine tot m-a mirat s-o văd așa epuizată și neștiind ce să spună. Ea și alte câteva fete erau conducătoarele de onoare ale grupului nostru pestriț și trist, nominalizate mai ales fiindcă ele atinseseră anumite praguri fiziologice înaintea celorlalte și puteau explica ce ni se întâmpla, fără să ne râdă în nas.

Am schițat un zâmbet slab și am ridicat din umeri, rămânând deodată, din nou, fără cuvinte. Ea n-a părut însă convinsă, așa că nu mi-a dat drumul la braț. Era întuneric și umezeală în cabană, mirosul obișnuit de mucegai emana din toate colțurile, totuși preferam asta oricând curățeniei sterile de la Infirmerie.

— Lasă-mă… Ashley a inspirat adânc. Lasă-mă să văd dacă nu ești, pricepi?

Și ce ai putea face dacă aș fi? voiam să întreb. În schimb, m-am întors spre colțul din stânga din fundul cabanei noastre înghesuite. În timp ce făceam slalom printre șirurile de paturi suprapuse, m-au însoțit șoapte și priviri piezișe. Simțeam pastilele ascunse la piept ca și când ar fi luat foc.

— … era dusă, am auzit pe cineva spunând.

Vanessa, care dormea pe patul de jos din dreapta patului meu, se furișase în patul de sus al lui Sam. Când am apărut, s-au oprit în mijlocul discuției ca să se uite în jos la mine. Cu gura căscată, cu ochii și mai căscați.

Chiar și după un an, să le văd împreună îmi provoca greață. Câte zile și câte nopți petrecusem cocoțată acolo cu Sam,

ignorând cu obstinație încercările Vanessei de a ne atrage în cine știe ce conversație stupidă și fără sens?

Postul de cea mai bună prietenă a lui Sam era liber de mai puțin de două ore când Vanessa îl ocupase pe furiș și nu trecea nici măcar o zi fără ca Vanessa să-mi aducă aminte de asta.

— Ce… Sam s-a aplecat peste marginea patului.

Nu părea înțepată sau ostilă, așa cum era de obicei. Părea… îngrijorată? Curioasă?

— Ce s-a întâmplat cu tine?

Am clătinat din cap, simțind că mi se strânge pieptul de la câte lucruri aveam să-i spun.

Vanessa a scos un râs ascuțit.

— Frumos, foarte frumos. Și te mai întrebi de ce nu mai vrea să fie prietenă cu tine?

— Eu nu… a mormăit Sam. Nu contează.

Uneori mă întrebam dacă nu cumva exista o parte din Sam care își amintea nu doar de mine, ci și de persoana care fusese ea înainte să o distrug. Uimitor cum reușisem să șterg toate părțile bune din Sam sau, cel puțin, toate părțile pe care le iubeam eu. O singură atingere, și dusă fusese.

Câteva fete mă întrebaseră ce s-a întâmplat între noi. Cele mai multe cred că o bănuiau pe Sam de cruzime când susținea că nu am fost niciodată prietene și că niciodată nu vom fi. Am încercat s-o dau cotită ridicând din umeri –, dar Sam fusese singura care făcea viața la Thurmond suportabilă. Fără ea, nu era viață.

Absolut deloc.

Am atins cu degetele pliculețul cu pastile.

Cabana noastră era maro pe maro pe maro. Singura variație de culoare era albul cearșafurilor, iar cele mai multe se făcuseră un galben urât cu timpul. Nu aveam rafturi pentru cărți, nici postere, nici poze. Eram doar noi.

M-am târât în patul meu de jos și mi-am afundat fața în așternuturile roase. Am tras în piept mirosul familiar – înălbitor, transpirație și un iz reavăn – și m-am străduit să ignor discuția de sus.

O parte din mine cred că stătuse în așteptare – își dorea cu disperare să vadă dacă pot îndrepta ceea ce-i făcusem prietenei mele. Dar faptul era consumat. Se terminase, iar ea era dusă și doar eu eram de vină. Cel mai bun lucru pe care îl puteam face

pentru ea era să dispar; chiar dacă doctorița Begbie mă juca pe degete și într-adevăr urmau să mă lichideze, nu puteau face legătura între noi. Nu aveau să o interogheze sau să o pedepsească pe Sam, crezând că ea mă ajutase să mă ascund, cum ar fi făcut-o dacă am mai fi fost prietene. Eram peste trei mii la Thurmond, iar eu eram ultima Portocalie – poate din toată lumea. Sau una din doi, dacă băiatul de la Infirmerie era ca mine. Fusese doar o chestiune de timp până ca ei să afle adevărul.

Eram periculoasă și știam ce le fac ei celor periculoși.

Rutina din lagăr s-a derulat ca de obicei: am fost duse la Cantină, la cină, la Toalete și înapoi la cabană peste noapte. Lumina era slabă și începuse să pălească, agățată de primele fuioare ale nopții.

— Atențiune, pisicuțe. – Vocea lui Ashley. – Zece minute până la stingere. Al cui e rândul?

— Al meu. Să continui de unde am rămas?

Rachel era în cealaltă parte a încăperii, dar vocea ei subțire se auzea bine.

Mai c-am auzit-o pe Ashley dându-și ochii peste cap.

— Da, Rachel. Nu așa facem întotdeauna?

— Bine… deci… deci prințesa? Era în turnul ei și încă era foarte tristă.

— Fată, a oprit-o Ashley, trebuie să pui ceva și de la tine, s-o faci interesantă, altfel trec la următoarea.

— Bine, a chițăit Rachel.

M-am întors pe-o parte, încercând să întrezăresc ceva printre șirurile de paturi.

— Prințesa suferea cumplit – o suferință îngrozitoare, sfâșietoare…

— O, Doamne! a fost singurul comentariu al lui Ashley. Următoarea?

Macey a preluat firul poveștii cum s-a priceput mai bine.

— În vreme ce prințesa era încuiată în turn, nu se putea gândi decât la prinț.

Am pierdut finalul poveștii; pleoapele-mi erau prea grele ca să le mai pot ține deschise.

Dacă-mi va lipsi un singur lucru la Thurmond, mi-am spus, cufundându-mă în somn, *e chestia asta.* Clipele de liniște când ni se îngăduia să vorbim despre lucruri interzise.

Trebuia să găsim o cale de a ne amuza, căci nu aveam nicio poveste – niciun vis, niciun viitor – în afara celor pe care le născoceam singure.

Ψ

Am înghițit cele două pastile pe rând; încă mai aveam pe limbă gustul supei de pui.

Se dăduse stingerea acum trei ore, și Sam sforăia de două. Am desfăcut punguța și am scuturat pastilele mici în palmă. Punguța goală am pus-o înapoi în sutien, iar prima pastilă mi-am vârât-o în gură. Încă mai păstra căldura pielii mele, după ce stătuse în contact cu ea atâta timp, ceea ce n-a făcut-o mai ușor de înghițit. Am înghițit-o pe următoarea înainte să-mi pierd curajul și m-am strâmbat când mi-a coborât pe gât, zgâriindu-mă.

După aceea am așteptat.

• Cinci

Nu-mi amintesc când am adormit, doar când m-am trezit. Normal – tremuram din tot corpul așa tare, că m-am rostogolit din pat și m-am lovit cu fața de patul de alături.

Bubuitura bruscă și zdruncinătura patului trebuie să o fi speriat tare pe Vanessa, căci am auzit-o spunând:

— Ce naiba… *Ruby*? Tu ești?

Nu mă puteam ridica. I-am simțit mâinile pe față și am înțeles că acum îmi striga numele, doar nu-l mai șoptea.

— O, *Dumnezeule*! a zis cineva.

Părea a fi Sam, dar nu-mi puteam deschide ochii.

— … butonul de urgență!

Ashley s-a urcat cu toată greutatea pe picioarele mele; știam că ea este, deși creierul meu oscila întruna între starea de luciditate și cea de inconștiență, iar o lumină incandescentă mă ardea în spatele pleoapelor. Cineva mi-a vârât ceva în gură – ceva de cauciuc tare. Simțeam gust de sânge, dar nu eram sigură dacă provenea de la limba sau de la buzele mele…

Două perechi de mâini m-au ridicat de la pământ și m-au așezat pe o altă suprafață. Încă nu-mi puteam deschide ochii; îmi ardea pieptul. Nu mă puteam opri din tremurat, iar membrele mi le simțeam ca și când s-ar fi resorbit, cumva.

Și atunci am simțit miros de rozmarin. Am simțit mâini moi și răcoroase apăsându-mi pieptul, apoi n-am mai simțit absolut nimic.

Ψ

Mi-am revenit în simțiri doar la îndemnul unei palme zdravene peste față.

— Ruby, a spus cineva. Haide, știu că mă auzi. Trebuie să te trezești!

Am întredeschis ochii, străduindu-mă să nu-i închid la loc când m-a asaltat lumina. O ușă s-a deschis și s-a închis scârțâind undeva în apropiere.

— Ea este? a întrebat o voce nouă. Ai de gând să o sedezi?

— Nu, nu și pe ea, a răspuns prima voce.

Cunoșteam vocea aceea. Era la fel de dulce ca înainte, doar că de data aceasta avea o notă mai tăioasă. Doctorița Begbie m-a tras de brațe, ridicându-mă în șezut.

— E rezistentă. Poate suporta.

Ceva mirosea *oribil.* Acru și putred deopotrivă. Am deschis brusc ochii.

Doctorița Begbie stătea în genunchi lângă mine și îmi flutura ceva pe sub nas.

— Ce...?

Cealaltă voce pe care o auzisem îi aparținea unei alte femei tinere. Avea păr castaniu-închis și un ten palid, dar acestea erau singurele ei trăsături definitorii. Nebănuind că mă uitam la ea, și-a dat jos salopeta albastră și i-a aruncat-o doctoriței Begbie.

Nu știam unde suntem. Încăperea era mică, plină cu rafturi pe care se aflau sticle și cutii și nu simțeam niciun alt miros în afara celui cu care doctorița Begbie mă trezise.

— Pune-ți asta, a spus doctorița, trăgându-mă în picioare, nepăsându-i dacă eram pregătită de asta sau nu. *Haide,* Ruby, trebuie să ne grăbim.

Îmi simțeam corpul greu, scârțâind din toate încheieturile. Dar m-am executat și mi-am tras salopeta peste uniformă. În timp ce mă îmbrăcam, cealaltă femeie și-a pus mâinile la spate și a așteptat cât timp doctorița Begbie i le-a legat laolaltă cu bandă izolatoare. După aceasta, doctorița a început să îi lege picioarele.

— Ne întâlnim cu ei în Harvey. Ai grijă să mergi pe Șoseaua 215.

— Știu, știu, a zis doctorița Begbie, rupând cu dinții o bucată de bandă și lipind-o peste buzele celelaltei femei. Baftă!

— Ce faceți? am întrebat.

Îmi simțeam gâtul iritat și, cum vorbeam, parcă simțeam cum îmi crapă pielea din jurul gurii. Doctorița mi-a tras părul la spate, l-a răsucit într-un coc dezordonat pe care l-a legat cu o bandă elastică. Cealaltă femeie a privit cum ecusoanele ei de identificare mi-au fost puse mie la gât și doctorița Begbie mi-a pus o mască chirurgicală pe față.

— Îți explic totul imediat ce ieșim, dar nu putem irosi timpul. În douăzeci de minute vor începe să-și facă rondul, a zis. Să nu spui nimic, înțeles? Lasă-te în voia mea.

Am încuviințat din cap și am lăsat-o să mă împingă afară din odaia întunecată în coridorul semi-luminat al Infirmeriei. Din nou, picioarele păreau să mă trădeze, dar doctorița mi-a venit în ajutor. Mi-a luat un braț pe după umăr și mi-a susținut greutatea aproape în întregime.

— Ne mișcăm, a murmurat, pune camerele înapoi pe circuitul normal.

M-am uitat, dar nu vorbea cu mine. Șoptea spre ecusonul ei în formă de lebădă.

— Nicio vorbă, mi-a reamintit când am cotit pe un alt coridor lung.

Ne mișcăm atât de repede, că făceam perdelele albe ale rezervelor pe lângă care treceam să foșnească. Soldații pe care îi depășeam erau figuri neclare, negre, ferindu-se din calea noastră.

— Scuze, scuze! striga doctorița în urmă. Trebuie să o duc acasă.

Îmi țineam privirea ațintită spre liniile drepte ale dalelor de gresie de sub picioare. Încă aveam senzația că lumea se învârte cu mine atât de tare, că nu mi-am dat seama că ne îndreptam spre exterior decât când am auzit cardul ei trecând cu un bip prin încuietoare și am simțit primele picături de ploaie rece pe scalp.

Reflectoarele uriașe, de stadion, ale taberei erau ținute aprinse tot timpul noaptea; stâlpii se vedeau ca niște uriași risipiți prin tabără, însă mie nu-mi aminteau decât de meciurile de fotbal ținute la nocturnă, de mirosul de iarbă proaspăt tăiată și de bluza roșie cu Spartan a tatei în timp ce striga cât îl țineau plămânii echipei de la vechiul său liceu să *fugă naibii de să le sară ochii.*

Am parcurs rapid, chiar mergând poticnit, din spatele Infirmeriei până la parcarea pietruită. La drept vorbind, nici nu-mi dădeam seama dacă halucinam sau nu – vederea mi se limpezea și se tulbura întruna, însă erau greu de confundat scrâșnetul de pietriș și vocea care a strigat:

— Totul e bine acolo?

Mai mult am simțit-o decât am văzut-o pe doctorița Begbie crispându-se. Am încercat să merg înainte, să mă folosesc de umărul ei ca să mă opintesc, dar picioarele pur și simplu nu-mi mai dădeau ascultare.

Când am deschis din nou ochii, stăteam în șezut și mă uitam la bocancii de serie ai unui soldat. Omul era îngenuncheat în fața mea. Doctorița îi spunea ceva pe un ton la fel de calm ca atunci când vorbisem prima oară cu ea.

— … așa rău, că m-am oferit să o duc eu cu mașina acasă. I-am pus mască, fiindcă voiam să fiu sigură că nu va transmite nimănui virusul.

Vocea soldatului s-a limpezit.

— Detest faptul că ne îmbolnăvim mereu de la copiii ăștia.

— Nu ai vrea să mă ajuți să o duc la Jeep-ul meu? a întrebat doctorița Begbie.

— Dacă e bolnavă…

— Durează doar un minut, l-a întrerupt ea. Și îți promit că, dacă mâine îți curge doar puțin nasul, te repun pe picioare personal.

Aceea era vocea pe care o recunoșteam – atât de dulce, că suna ca niște clopoței cristalini. Soldatul a râs, dar am simțit totuși că m-a tras în picioare. Am încercat să nu mă las pe el, să strâng din dinți din cauza zdruncinăturilor, dar abia îmi țineam capul să nu se dea pe spate.

— Pe scaunul din față? a întrebat.

Doctorița Begbie se pregătea să răspundă, când radioul soldatului a prins viață.

— *Ești pe cameră. Ai nevoie de ajutor*?

A așteptat ca doctorița să deschidă portiera din dreapta și el să mă pună pe scaun înainte să răspundă.

— Totul e bine. Doctorița… Mi-a luat ecusoanele în mână, ridicându-mi-le de pe piept. Doctorița Rogers a luat virusul care umblă pe aici. Doctorița…

— Begbie, a venit repede răspunsul.

S-a strecurat pe scaunul șoferului și a trântit portiera. Am aruncat o privire spre ea și am văzut-o dibuind să bage cheia în contact. Era prima dată când vedeam că-i tremură mâinile.

— Doctorița Begbie o duce acasă cu mașina. Mașina doctoriței Rogers va rămâne aici peste noapte – te rog să-i informezi pe paznicii de dimineață când își vor face rondul.

— *Recepționat. Spune-le să meargă drept spre poartă, o să-i comunic celui de pază să le deschidă.*

Jeep-ul a prins viață cu o serie de scrâșnete căznite. M-am uitat prin parbriz la gardul electric și la pădurea neagră și

familiară din spatele lui. Doctorița Begbie s-a întins să-mi pună centura de siguranță.

— Da’ *chiar* a lovit-o!

Soldatul nu plecase, stătea sprijinit pe geamul șoferului.

— I-am dat ceva puternic.

Doctorița Begbie a râs. Am simțit o gheară în piept.

— Deci mâine…

— Treci pe la mine, bine? a spus doctorița. Am pauză pe la trei.

Nu i-a dat șansa să răspundă. Roțile s-au învârtit pe pietriș și ștergătoarele de parbriz au intrat în funcțiune, scârțâind. Doctorița Begbie și-a ridicat geamul, făcându-i prietenește cu mâna, în timp ce, cu cealaltă, manevra mașina în marșarier ca să iasă din locul de parcare. Cifrele mici și verzi de pe panoul de bord indicau ora 2:45 a.m.

— Încearcă să-ți acoperi fața cât de bine poți, a murmurat înainte să deschidă radioul.

Nu am recunoscut cântecul, dar am recunoscut vocea lui David Gilmour și curgerea unduitoare a sintetizatoarelor folosite de Pink Floyd.

Doctorița a dat volumul mai încet, inspirând adânc în timp ce ieșea din parcare. Bătea cu degetele un ritm grăbit pe volan.

— Haide, haide, a șoptit, uitându-se iarăși la ceas.

În fața noastră erau două mașini, la coadă, lăsate să treacă cu o lentoare chinuitoare. Am crezut că își va ieși din pepeni de nervi până să dispară în noapte și ultima mașină.

Doctorița a accelerat prea tare și Jeep-ul s-a smucit în față. Centura de siguranță s-a blocat atunci când ea a acționat frâna, lăsându-mă fără aer.

Ea a dat geamul jos, însă eram prea obosită ca să-mi mai fie frică. Mi-am acoperit ochii cu mâna și mi-am umplut plămânii. Masca chirurgicală mi s-a frecat de buze.

— O duc pe doctorița Rogers acasă. Stai să-ți arăt ecus…

— Nu e nevoie. Vă am în program pentru mâine la trei p.m., e corect?

— Da. Mulțumesc. Te rog să menționezi că doctorița Rogers nu va veni.

— Am înțeles.

Eram prea sfârșită ca să mai încerc să-mi controlez gândurile. Când doctorița Begbie m-a atins din nou, dându-mi în lături

părul de pe față, o imagine a prins viață sub pleoapele mele. Un bărbat cu păr închis la culoare, zâmbind larg, strângând-o în brațe pe doctorița Begbie, rotind-o iar și iar, până ce i-am auzit râsetul de încântare în urechi.

Cate a crăpat geamurile și aerul a adus înăuntru mirosul ploii, purtându-mă repede spre tărâmul somnului.

• Șase

Când am deschis ochii, afară încă era întuneric.

Aerul condiționat funcționa, făcând să se legene copăcelul de carton agățat de oglinda retrovizoare. Mirosul lui de vanilie era scârbos de dulce și așa copleșitor, că îmi întorcea stomacul gol pe dos. Mick Jagger fredona lângă urechea mea, cântând despre război, pace și adăpost – minciuni din astea. Am încercat să-mi întorc fața de la difuzorul din care ieșea muzica, dar am reușit doar să dau cu nasul în geam și să-mi scrântesc gâtul.

M-am îndreptat în scaun și era cât pe ce să mă spânzur cu centura de siguranță gri.

Nu mai eram în Jeep.

Noaptea s-a întors ca o răsuflare profundă, completă și, în același timp, copleșitoare. Strălucirea verde a instrumentelor de bord lumina salopeta de pe mine, și asta a fost de ajuns pentru a-mi umple mintea cu realitatea a ceea ce se întâmplase.

Copaci și tufișuri abia vizibile mărgineau un drum complet întunecat, cu excepția farurilor galbene, slabe ale mașinii mici. Pentru prima dată după mulți ani, vedeam stelele pe care reflectoarele puternice de la Thurmond le făcuseră să dispară. Erau așa luminoase, așa limpezi, că nu aveau cum să fie reale. Nu știam ce era mai șocant: întinderea nesfârșită a drumului sau cerul. Lacrimile îmi înțepau ochii.

— Nu uita să respiri, Ruby, s-a auzit o voce lângă mine.

Mi-am dat jos masca chirurgicală, întorcând capul.

Părul blond al doctoriței Begbie îi încadra fața și îi atingea umerii. În intervalul de timp cât ne luase să ajungem de la Thurmond la… oriunde ne-am fi aflat, ea își dăduse jos salopeta și se schimbase într-un tricou negru și jeanși. Noaptea îi arunca umbre vineții sub ochi. Nu observasem până atunci unghiurile ascuțite care îi alcătuiau nasul și bărbia.

— Nu ai mai fost de mult cu mașina, așa-i? a râs ea, dar avea dreptate.

Eram mai conștientă de viteza mașinii decât eram de bătăile propriei mele inimi.

— Doamnă doctor Begbie…

— Spune-mi Cate, m-a întrerupt întrucâtva mai aspru ca înainte.

Nu știu dacă am reacționat la schimbarea bruscă de ton sau nu, dar ea a continuat imediat:

— Îmi pare rău, a fost o noapte foarte lungă și mi-ar prinde bine o cană cu cafea.

Conform ceasului de la bord, era 4:30 dimineața. Dormisem doar două ore și totuși mă simțeam mai alertă decât fusesem toată ziua. Toată săptămâna. Toată viața.

Cate a așteptat ca Rolling Stones să-și termine cântecul, apoi a închis radioul.

— Nu difuzează decât muzică veche acum. Am crezut că e o glumă la început sau ceva dictat de la Washington, dar se pare că doar asta se solicită în ultima vreme.

S-a uitat pe furiș la mine, cu coada ochiului.

— Nu-mi dau seama de ce.

— Doamna... Cate, am spus.

Până și vocea-mi era mai puternică.

— *Unde suntem*? Ce se întâmplă?

Înainte să poată răspunde, s-a auzit o tuse de pe bancheta din spate. M-am răsucit în ciuda durerii din ceafă și din piept. Acolo, făcut colac, era un alt copil cam de vârsta mea sau poate cu un an mai mic. Puștiul acela. Max sau Matthew, sau altcumva de la Infirmerie și, cum dormea acolo, arăta mult mai bine decât mă simțeam eu.

— Tocmai am ieșit din Harvey, Virginia de Vest, a spus Cate. Acolo ne-am întâlnit cu niște prieteni care m-au ajutat să schimb mașina și să-l scot pe Martin din lada medicală, unde l-am pus ca să-l pot scoate din lagăr.

— Stai...

— O, nu-ți face griji, a zis Cate repede. Am avut grijă să fie găuri de ventilație.

De parcă asta era marea mea grijă!

— Te-au lăsat să-i duci la mașină, așa, pur și simplu? am întrebat. Fără să verifice?

S-a uitat iarăși la mine, iar expresia ei surprinsă m-a făcut să mă simt mândră.

— Doctorii de la Thurmond folosesc lăzile acelea ca să transporte deșeuri medicale. Atunci când s-au făcut reduceri bugetare, administrația lagărului a început să-i forțeze pe

medici să arunce deșeurile ei înșiși. Eu și cu Sarah eram de serviciu săptămâna asta.

— Sarah? am întrerupt-o. Doctorița Rogers?

A ezitat o fracțiune de secundă înainte să răspundă.

— De ce ai legat-o… ea de ce… de ce ne ajuți?

Mi-a răspuns la întrebare cu o altă întrebare.

— Ai auzit vreodată de Liga Copiilor?

— Câte ceva, am spus.

Și doar pe șoptite. Dacă zvonurile erau adevărate, acesta era un grup antiguvernamental. Ei erau cei despre care copiii mai mici – cei sosiți mai târziu la Thurmond – susțineau că încearcă să răstoarne sistemul de lagăre. Cei care se presupunea că ascund copii ca să nu poată fi luați. Eu crezusem mereu că erau un fel de basm al generației noastre. Un lucru așa bun nu putea fi adevărat.

— *Noi,* a spus Cate, așteptând să înțeleg semnificația cuvântului înainte să continue, suntem o organizație devotată ajutării copiilor afectați de noile legi ale guvernului. John Alban – ai auzit de el? A fost consilier pe probleme de informații al lui Gray.

— El a fondat Liga Copiilor?

Cate a încuviințat din cap.

— După ce fiica lui a murit și a înțeles ce se va întâmpla cu copiii care supraviețuiau, a plecat din D.C. și a încercat să demaște toate experimentele care se desfășurau în lagăre. La *New York Times,* la *Post,* peste tot – niciun ziar nu a vrut să publice dezvăluirea, fiindcă pe-atunci lucrurile erau destul de grave încât Gray să-i fi pus cu botul pe labe pe motive de „securitate națională”, iar ziarele mai mici se închiseseră din lipsă de fonduri.

— Deci…

Mă străduiam să înțeleg, întrebându-mă dacă nu cumva auzisem greșit.

— Deci a fondat Liga Copiilor ca să… ne ajute?

Zâmbind, chipul lui Cate s-a luminat.

— Da, exact.

Atunci, de ce m-ai ajutat doar pe mine?

Întrebarea a răsărit ca o buruiană solitară, urâtă și cu rădăcini adânci. Mi-am masat fața cu mâna, încercând să calmez tumultul din mintea mea, dar nu am reușit. A urmat o senzație

ciudată că îmi urca ceva în piept – ceva greu care încerca să iasă. Se poate să fi fost un strigăt.

— Și ceilalți?

Nu mi-am recunoscut propria voce.

— Ceilalți? Adică ceilalți copii? – Cate ținea ochii doar la drumul din față. – Ei pot să aștepte. Situația lor nu era la fel de presantă ca a ta. Când vine timpul, sunt sigură că ne vom întoarce după ei, dar până atunci nu-ți face griji. Vor supraviețui.

Tonul, mai mult decât cuvintele ei, m-a făcut să mă retrag în mine. Felul cum o spusese – *vor supraviețui* – era așa nonșalant, că aproape mă așteptam să o văd dând cu mâna prin aer. *Nu-ți face griji.* Nu-ți face griji de felul cum sunt tratați, nu-ți face griji de pedepse, nu-ți face griji de armele îndreptate mereu spre spatele lor. Doamne, îmi venea să vărs.

Îi lăsasem în urmă. Pe toți. O lăsasem pe Sam, deși îi promisesem că vom ieși împreună. După câte făcuse să mă apere, eu o *lăsasem* pur și simplu acolo…

— O, nu, Ruby! Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cum a sunat, a zis ea, uitându-se când la mine, când la drum. Vreau să spun, doar… nici eu nu știu ce vreau să spun. Am fost acolo săptămâni bune și încă nu-mi pot imagina cum trebuie să fi fost. N-ar trebui să mă port ca și când aș ști prin ce ai trecut.

— Pur și simplu… i-am lăsat acolo, i-am spus, și nu conta că vocea mi se frângea sau că m-am apucat cu mâinile de coate, ca să nu-i sar la gât. De ce m-ai luat doar pe mine? De ce nu i-ai putut salva și pe ceilalți? De ce?

— Ți-am spus deja, a rostit ea încet, că era crucial să te salvăm pe tine. Altfel te-ar fi omorât. Ceilalți nu sunt în pericol.

— Ei sunt *întotdeauna* în pericol, am spus și m-am întrebat dacă pusese vreodată piciorul dincolo de Infirmerie.

Cum se putea să nu fi văzut? Cum se putea să nu fi auzit, să nu fi simțit, să nu fi inspirat? Aerul de la Thurmond era așa îmbâcsit de frică, încât îi simțeai gustul ca de vomă în cerul gurii.

Nu-mi trebuise nici măcar o zi acolo ca să văd că ura și teroarea formează un cerc și că se alimentează una din cealaltă. Soldații ne urau, așa că trebuiau să ne facă să ne temem de ei. Și ne temeam de ei, ceea ce ne făcea doar să-i urâm și mai tare. Exista un fapt nerostit pe care îl înțelegeam cu toții, anume că ne aflam la Thurmond unii din cauza altora. Fără soldați FSP

tabăra n-ar fi existat, dar fără anormalii Psi n-ar fi fost nevoie de soldați FSP.

Și-atunci a cui era vina? A tuturor? A nimănui? A noastră?

— Trebuia să mă lași – trebuia să iei pe altcineva, cineva care era mai bun –, vor fi pedepsiți din cauza asta, știu sigur, le vor face rău și e vina mea că am plecat, că i-am lăsat în urmă…

Știam că vorbeam fără noimă, dar nu reușeam nicicum să fac legătura dintre gânduri și limbă. Acel sentiment, vinovăția pe jumătate reprimată, tristețea care prindea rădăcini și nu se dădea nicicum dusă – cum poți comunica asta cuiva? Cum o puteai pune în cuvinte?

Cate a deschis gura, însă n-a ieșit niciun sunet mai multe momente. A prins tare volanul și a tras pe dreapta. Când a luat piciorul de pe accelerație, a lăsat automobilul să se oprească din inerție. Când roțile s-au oprit în sfârșit, am întins mâna spre mânerul portierei, sfâșiată de-o suferință copleșitoare.

— Ce faci? m-a întrebat Cate.

Trăsese pe dreapta fiindcă voia să cobor, nu? Aș fi făcut același lucru dacă locurile noastre ar fi fost inversate, înțelegeam.

M-am ferit de brațul ei, lăsându-mă pe spate, dar, în loc să împingă portiera, ea a închis-o și mi-a atins umărul cu degetul. M-am crispat, afundându-mă în scaun cât puteam de tare, încercând să mă feresc de atingerea ei. Mai rău de-atât nu mă mai simțisem de mulți ani – îmi zvâcneau tâmplele, semn sigur că eram periculos de aproape să-mi pierd controlul. Dacă femeia avea cumva de gând să mă îmbrățișeze, să mă mângâie pe mână sau altceva ce ar fi făcut mama, reacția mea a fost suficient de grăitoare ca să o convingă să nu încerce.

— Ascultă-mă cu mare atenție, a spus și nu părea să conteze pentru ea că, în orice clipă, o mașină sau un soldat FSP putea să vină în trombă pe șosea.

A așteptat până m-am uitat în ochii ei.

— Cel mai important lucru pe care l-ai făcut vreodată a fost să înveți să supraviețuiești. Nu permite *nimănui* să te facă să simți că ai greșit – că meritai să fii în lagărul ăla. Ești importantă și contezi. Contezi pentru mine, contezi pentru Ligă și contezi pentru viitor… (I-a tremurat vocea.) Nu îți voi face niciodată rău și nu voi striga la tine și nici nu te voi lăsa să faci foamea. Te voi proteja pentru tot restul vieții mele. Nu voi înțelege niciodată pe

deplin prin ce ai trecut, dar întotdeauna voi asculta atunci când vei simți nevoia să te despovărezi. Ai înțeles?

Ceva cald mi-a înflorit în piept, chiar în timp ce respirația mi-a stat în gât. Voiam să răspund cumva, să-i mulțumesc, să o rog să mai spună o dată acele cuvinte, ca să fiu sigură că nu cumva le auzisem sau că le înțelesesem greșit.

— Nu mă pot preface că nu s-a întâmplat niciodată, i-am spus.

Simțeam parcă vibrațiile gardului electric pe sub piele.

— Nici nu trebuie – nu trebuie să uiți niciodată. Dar a supraviețui înseamnă și să poți merge mai departe. Există un cuvânt, a continuat ea, întorcându-se și studiindu-și degetele care strângeau volanul. În engleză nu are un corespondent adecvat. E-n portugheză. *Saudade.* Îl știi?

Am clătinat din cap. Nu cunoșteam nici jumătate dintre cuvintele propriei mele limbi.

— E mai mult... nu există o definiție perfectă. E mai mult o exprimare a unui sentiment, a unei tristeți teribile. E sentimentul pe care îl ai când îți dai seama că ceva ce ai pierdut cândva e pierdut pentru totdeauna și că nu-l vei mai recupera niciodată. – Cate a inspirat adânc. – M-am gândit deseori la acest cuvânt la Thurmond. Pentru că viața pe care ați avut-o înainte – pe care am avut-o cu toții – nu o veți mai recupera niciodată. Doar că orice sfârșit este un început, știi? E adevărat că nu poți recupera ce ai avut, dar îl poți lăsa în urmă. O poți lua de la capăt.

Am înțeles ce spunea și am înțeles că vorbele veneau din inimă, dar, după ce viața îmi fusese atâta timp segmentată în cicluri repetitive, gândul de a o diviza și mai tare era de neînchipuit.

— Poftim, a spus ea, ducând mâna sub gulerul cămășii.

A scos peste cap un lănțișor lung de argint și ultimul lucru care s-a ivit a fost pandantivul rotund și negru, ceva mai mare decât policarul, care atârna pe el.

Am întins mâna și Cate a lăsat lanțul să-mi cadă în palmă. Încă păstra căldura corpului ei, însă am fost surprinsă să văd că pandantivul era făcut din plastic ordinar.

— Noi numim chestia asta butonul de panică, a zis ea. Dacă îl strângi douăzeci de secunde, se activează și orice agent aflat în apropiere va răspunde. Nu mă aștept să ai vreodată nevoie să îl

folosești, dar aș vrea să îl păstrezi. Dacă te vei simți vreodată speriată sau dacă ești despărțită de grup, vreau să îl apeși.

— Îmi va anunța poziția?

Era ceva care mă deranja cumva, totuși mi-am pus lănțișorul.

— Doar dacă îl activezi, mi-a promis Cate. Le-am conceput în așa fel încât soldații FSP să nu le poată recepționa accidental semnalul. Îți promit că, în cazul acesta, tu deții controlul, Ruby.

Am ridicat pandantivul și l-am ținut între degetul mare și arătător. Când mi-am dat seama ce murdare îmi erau degetele și câtă mizerie îmi intrase sub unghii, l-am lăsat să cadă. Eu și lucrurile frumoase nu ne potriveam.

— Îți mai pot pune o întrebare?

Am așteptat ca ea să repună mașina în mișcare și, chiar și atunci, mi-au trebuit câteva încercări ca să pot rosti cuvintele.

— Dacă Liga Copiilor a fost înființată pentru a elimina lagărele, de ce te-ai mai obosit să ne scoți pe mine și pe Martin? De ce nu ai aruncat pur și simplu în aer Turnul de Control, dacă tot erai acolo?

Cate și-a trecut o mână peste buze.

— Nu mă interesează genul acesta de operațiuni, a răspuns. Prefer să mă concentrez asupra problemei reale, adică să vă ajut pe voi, copiii. Poți distruge o fabrică, iar ei vor construi alta. Dar, odată ce ai distrus o viață, asta e. Acea persoană nu se mai întoarce.

— Oamenii bănuiesc măcar? am spus cu greu. Știu ei că nici nu poate fi vorba să fim reeducați acolo?

— Nu sunt sigură, a zis Cate. Unii vor trăi întotdeauna într-o stare de autoamăgire și vor crede ce vor să creadă despre lagăre. Cei mai mulți cred că știu că nu este ceva cum trebuie, însă propriile probleme îi preocupă prea mult ca să mai pună la îndoială modul în care guvernul se ocupă de lagăre. Cred că toți vor să creadă că sunteți tratați bine. Sincer, au rămas… au rămas așa puțini ca voi de-acum.

M-am îndreptat iarăși în scaun.

— Poftim?

De data asta, Cate nu s-a putut uita la mine.

— Nu voiam să îți spun eu asta, dar situația e mult mai gravă acum decât era înainte. Ultima estimare a Ligii spune că două procente din populația de adolescenți între zece și șaptesprezece ani a țării se află în taberele de reeducare.

— Și restul? am spus, dar cunoșteam deja răspunsul. Restul de nouăzeci și opt de procente?

— Majoritatea au căzut victime ale NIAA.

— Au murit, am corectat-o. Toți copiii? De pretutindeni?

— Nu, nu de pretutindeni. S-au înregistrat câteva cazuri și în alte țări, dar aici, în America... A inspirat adânc. Nu știu cât de mult să îți spun, fiindcă nu vreau să te copleșesc, dar se pare că declanșarea NIAA sau a puterilor Psi este legată de pubertate...

— Câți?

Chiar nu aflaseră nimic nou în anii pe care îi petrecusem la Thurmond?

— Câți am mai rămas?

— Potrivit guvernului, mai sunt aproximativ un sfert de milion de copii sub vârsta de optsprezece ani, dar estimarea noastră este mai aproape de o zecime din asta.

Îmi venea să vărs. Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am aplecat în față, cu capul între genunchi. Cu coada ochiului, am văzut mâna lui Cate coborând, de parcă ar fi vrut să mă atingă pe spate, dar m-am răsucit, ferindu-mă iarăși. O bună bucată de vreme, singurul sunet din mașină a fost sunetul roților rulând pe drumul vechi.

Mi-am ținut fața jos și ochii închiși îndeajuns de mult cât s-o fac pe Cate să se îngrijoreze.

— Încă îți este rău? A trebuit să îți dăm o doză destul de mare de penicilină ca să inducem simptomele unei crize. Crede-mă, dacă am fi putut proceda altfel, am fi făcut-o, însă aveam nevoie de ceva suficient de grav pentru ca soldații să te aducă negreșit înapoi la Infirmerie.

Martin sforăia în spate de atâta timp, că până și sunetul acela ajunsese să se confunde cu cel al cauciucurilor rulând pe drumul vechi. Mi se întorcea stomacul la gândul de a întreba la câți kilometri mai exact eram de Thurmond, cât de departe era, de fapt, trecutul.

— Știu, am spus după un timp. Mulțumesc... serios.

Cate s-a întins și, înainte să o pot opri, m-a mângâiat tandru pe braț, de la umăr în jos. Am simțit ceva cald gâdilându-mă în spatele minții și am recunoscut zumzetul acela prevestitor. Prima străfulgerare incandescentă din mintea ei a apărut și a dispărut atât de repede, că am văzut scena ca un negativ fotografic. O fetiță cu păr alb-blond într-un scaun înalt, cu gura

încremenită într-un rânjet știrb. Următorul a zăbovit destul cât să îmi dau seama că vedeam un incendiu. *Foc* – peste tot, urcând pe pereții camerei, arzând cu intensitatea soarelui. Această... amintire? Tremura, vibra puternic, într-atât că a trebuit să încleștez dinții ca să nu mi se facă greață. În amintirea lui Cate a apărut o ușă argintie pe care scria 456B cu cifre negre. O mână s-a întins iute spre clanță – degetele subțiri și palide ale lui Cate, răsșchirate – doar pentru a se retrage din cauza căldurii ei dogoritoare. O mână a izbit în lemn, apoi un picior. Imaginea a tremurat, îndoindu-se la margini, în vreme ce ușa a dispărut în spatele fumului negru care se revărsa prin crăpăturile ei.

Ușa neagră s-a trântit și eu am tresărit, retrăgându-mi brațul din mâna ei.

Ce naiba? mi-am spus, inima bubuindu-mi în urechi. Am strâns bine ochii.

— Încă? a spus Cate. O, Ruby, îmi pare tare rău! Când vom schimba mașinile, voi cere ceva care să te ajute cu stomacul.

Ea, ca toți ceilalți, nu înțelegea nimic.

— Știi... a spus Cate după un timp.

Ținea ochii îndreptați spre șoseaua întunecată, spre locul unde aceasta se întâlnea cu cerul la răsărit.

— A fost un act de curaj din partea ta să iei pastilele și să vii cu mine. Știam că se ascunde mai mult în fata tăcută pe care o cunoscusem la Infirmerie.

Nu sunt curajoasă. Dacă aș fi fost, m-aș fi comportat drept ceea ce eram, oricât de cumplit ar fi fost. Aș fi lucrat, mâncat și dormit alături de ceilalți Portocalii sau cel puțin aș fi ieșit din umbra Galbenilor și a Roșiilor.

Copiii aceia fuseseră așa mândri de puterile lor! Își făuriseră un țel din hărțuirea administrației cu orice ocazie, rănindu-i pe soldații PSF, incendiindu-și cabanele și toaletele, încercând să iasă pe poartă prin puterea cuvintelor sau înnebunindu-i pe adulți inculcându-le în minte imagini cu familii masacrate sau cu soții infidele.

Era imposibil să nu-i remarci, să nu pășești într-o parte și să îți ferești privirea atunci când treceau ei. Eu îmi permisesem să stau ca o lașă în rândul nesfârșit de cenușiu și verde, neatrăgând niciodată atenția, nepermițându-mi nici măcar o dată să cred că aș putea sau că ar trebui să evadez. Cred că tot

ce își doreau ei era să găsească o cale de ieșire și să facă asta singuri. Arseseră atât de puternic și se luptaseră atât de tare să se elibereze!

Dar niciunul dintre ei nu ajunsese la șaisprezece ani.

Ψ

Există o mie de moduri de a-ți da seama dacă cineva te minte. Nu trebuie să îi poți pătrunde în minte ca să surprinzi toate micile semne de nesiguranță și stânjeneală. Cel mai adesea, trebuie doar să te uiți la ei. Dacă întorc privirea la stânga în vreme ce le vorbești, dacă împodobesc povestea cu prea multe detalii, dacă răspund la o întrebare cu altă întrebare. Tata, polițist de profesie, ne predase mie și altor douăzeci și patru de copii despre asta în clasa a doua, atunci când vorbise despre pericolul reprezentat de necunoscuți.

Dar Cate nu trăda niciun semn. Mi-a spus lucruri despre lume care nu păreau posibile, asta doar până când am prins semnalul unui post de radio și din difuzoare s-a revărsat o voce solemnă care a confirmat totul.

— Da! a strigat ea, lovind cu palma în volan. În sfârșit!

— *Conform unor surse, Președintele a refuzat o invitație din partea prim-ministrului britanic pentru a discuta posibilele măsuri de asistență care să combată efectele crizei economice mondiale și modalități de revitalizare a piețelor de capital globale aflate în declin. Când a fost rugat să își explice decizia, președintele a citat rolul Regatului Unit în sancțiunile economice impuse de ONU împotriva Statelor Unite.*

Cate a mișcat puțin de acordor. Vocea prezentatorului s-a stins și a revenit. La primul val de bruiaje, am tresărit.

— … *patruzeci și cinci de femei au fost arestate în Austin, Texas, ieri, pentru tentativă de sustragere de la registrul de nașteri. Femeile vor fi închise într-o instituție de corecție până la nașterea copiilor, după care bebelușii vor fi înlăturați pentru siguranța mamelor lor și a statului Texas. Procurorul general a declarat… A* intervenit o altă voce, aceasta groasă și aspră: *În conformitate cu Noul Ordin 15, președintele Gray a emis un mandat de arestare pentru toate persoanele implicate în această activitate periculoasă…*

— Gray? am spus, uitându-mă la Cate. Tot el e președinte?

Tocmai fusese ales când apăruseră primele cazuri de NIAA și nu-mi aminteam, de fapt, nimic despre el, doar că avea părul și

ochii negri. Iar asta știam numai fiindcă peste tot în lagăr fuseseră agățate poze cu fiul lui, Clancy, pentru a ne dovedi că și noi puteam fi reeducați. Mi-am amintit imediat cu claritate de ultima dată când fusesem la Infirmerie și de felul în care imaginea lui părea că mă privește.

Cate a clătinat din cap, vizibil dezgustată.

— Și-a oferit o prelungire de mandat până când situația Psi va fi, și citez, *rezolvată astfel încât să fim siguri că Statele Unite nu se mai află sub amenințarea actelor telekinetice de teroare și violență.* A dizolvat chiar și Congresul.

— Cum a putut să o facă? am întrebat.

— Apelând la așa-numitele prerogative pentru situația de război, a spus Cate. Poate la un an sau doi după ce ai fost luată, câțiva copii Psi aproape c-au reușit să arunce în aer Capitoliul.

— Aproape? Ce înseamnă asta?

Cate s-a uitat la mine, studiindu-mi chipul.

— Înseamnă că au reușit doar să arunce în aer aripa rezervată Senatului. Mandatul președintelui Gray ar fi trebuit să dureze doar până când aveau să se poată organiza noi alegeri pentru congres, dar apoi s-au iscat revoltele, când soldații FSP au început să-i scoată pe copii din școli fără acordul părinților. Și apoi, desigur, economia a capotat și țara nu și-a mai putut achita datoriile. Ai fi surprinsă ce puțin contează vocea ta atunci când pierzi totul.

— Și toți l-au lăsat să facă asta, așa, pur și simplu?

Ideea îmi întorcea stomacul pe dos.

— Nu, nimeni nu l-a *lăsat* pur și simplu. Acum domnește haosul, Ruby. Gray încearcă întruna să își consolideze controlul și, zi de zi, tot mai mulți oameni se revoltă sau încalcă puținele legi care ne-au mai rămas doar ca să pună hrană pe masă.

— Tata a fost ucis într-o revoltă.

Cate s-a întors spre bancheta din spate așa de repede, că mașina a pătruns pe contrasens. Știam că Martin e treaz de cel puțin zece minute; respirația îi devenise mult mai ușoară și încetase să își mai umezească buzele și să icnească în somn. Doar că nu voisem să vorbesc cu el sau să o întrerup pe Cate.

— Oamenii din cartierul nostru i-au spart magazinul ca să fure mâncare, iar el nici nu s-a putut apăra.

— Cum te simți?

Vorbele lui Cate erau aproape la fel de dulci ca mirosul de vanilie pe care îl răspândea cartonașul ce se învârtea în fața noastră.

— Bine, cred.

S-a ridicat în șezut, încercând să își netezească părul castaniu, să-i dea un aer cât de cât mai îngrijit. Martin era rotofei peste tot; obrajii îi atârnau și cămașa de uniformă era probabil o mărime mai mică, însă el nu începuse să crească precum ceilalți copii din cabana lui. Eram, poate, cu cinci centimetri mai înaltă ca el, iar eu eram scundă, cu constituție medie. Nu putea să fie mai mic decât mine cu mai mult de un an.

— Mă bucur, a spus Cate. Este o sticlă cu apă în spate, dacă ai nevoie. Cam peste o oră ne vom opri ca să schimbăm iarăși mașina.

— Unde mergem?

— Să ne întâlnim cu un prieten în Marlinton, Virginia de Vest. El va avea câte un rând de haine și acte de identitate pentru voi doi. Aproape am ajuns.

Am fost convinsă că pe Martin îl furase din nou somnul, până când a întrebat:

— Unde mergem după aceea?

Radioul s-a trezit la viață, transmițând frânturi dintr-un cântec de Led Zeppelin, după care s-a pierdut iarăși în bruiaje și tăcere.

Simțeam ochii lui Martin arzându-mă în ceafă. Am încercat să nu mă răsucesc în scaun și să-i întorc acea căutătură insistentă, dar era prima dată când mă aflam așa aproape de un băiat de când fuseserăm triați. După ani de trăit în capete opuse ale aleii principale din Thurmond, era tulburător să îl descopăr deodată în detaliu. Pistruii pe care nu-i observasem pe fața lui, de pildă, sau felul în care sprâncenele lui păreau să se unească.

Ce ar fi trebuit să-i spun? *Ce mult mă bucur că te-am găsit*? *Noi suntem ultimii*? O parte era adevărată, cealaltă nu putea fi mai departe de adevăr.

— Ne vom regrupa cu membrii Ligii la cartierul lor general din sud. După ce ajungem acolo, puteți hotărî dacă rămâneți, a spus ea. Știu că ați trecut prin multe, așa că nu trebuie să luați nicio decizie acum. Să știți doar că veți fi în siguranță dacă stați cu mine.

Sentimentul de libertate a urcat în mine așa repede, că a trebuit să îl reprim repede, ca nu cumva să-mi explodeze inima. Încă era prea periculos. Exista riscul ca soldații FSP să ne prindă din urmă. Să fiu dusă înapoi în tabără sau ucisă înainte să ajungem măcar în Virginia.

Martin mă privea cu ochii-i negri mijiți. Am văzut cum pupilele lui păreau să se micșoreze și am simțit o furnicătură în spatele minții. Aceeași pe care o simțeam mereu când abilitățile mele voiau să fie eliberate și folosite.

Ce naiba? Am înfipt degetele în rezemătoarele pentru mâini, dar nu m-am întors să văd dacă mă mai privea. Am ridicat ochii spre oglinda retrovizoare doar o dată și l-am văzut sprijinindu-și spatele de banchetă și încrucișându-și brațele peste piept, posac. Avea o zgaibă în colțul gurii lui – roșie, proaspătă, ca și când Martin i-ar fi zgândărit crusta recent.

— Vreau să merg unde pot să fac ceea ce nu puteam la Thurmond, a spus el, într-un final.

Nu voiam să aflu la ce se referea.

— Sunt mult mai puternic decât crezi, a continuat. Nu veți mai avea nevoie de alții după ce veți vedea ce pot să fac.

Cate a zâmbit.

— Pe asta mizez. Știam că vei înțelege.

— Dar tu, Ruby? m-a întrebat ea, întorcându-se spre mine. Ești dispusă să contribui?

Dacă spuneam nu, oare aveau să-mi dea drumul? Dacă ceream să merg la casa părintească din Salem, aveau să mă ducă acolo – fără a pune întrebări? La Virginia Beach, dacă voiam să o văd pe bunica? În străinătate, dacă asta-mi doream cu adevărat?

Se uitau amândoi la mine cu expresii gemene de urgență și surescitare. Mi-aș fi dorit să simt la fel. Mi-aș fi dorit să împărtășesc siguranța pe care le-o conferea alegerea făcută, însă nu eram absolut sigură ce-mi doream. Știam doar ce nu îmi doream.

— Du-mă oriunde, am spus. Oriunde, numai acasă – nu.

Martin și-a zgrepțănat rana cu unghiile mizerabile până ce i-a dat sângele, apoi și l-a lins de pe buze și de pe buricele degetelor. Privindu-mă, de parcă s-ar fi așteptat să-i cer să gust.

M-am întors spre Cate, o întrebare uscându-mi-se pe buze. Fiindcă pentru o clipă doar nu m-am putut gândi decât la

imaginea focului și a fumului ridicându-se din conturul precis al umerilor ei și la ușa pe care nu o putea deschide.

• Șapte

Am ajuns la marginea orașului Marlinton la șapte dimineața, tocmai când soarele s-a hotărât să reapară din spatele unui strat gros de nori. A scăldat copacii din apropiere într-un violet pal și s-a răsfrânt în zidul de ceață care se adunase deasupra asfaltului. Până acolo, trecuserăm deja de mai multe ieșiri de pe autostradă baricadate cu deșeuri, balustrade sau mașini abandonate – operă fie a Gărzii Naționale – pentru izolarea orașelor ostile –, fie a locuitorilor înșiși, pentru a ține jefuitorii și vizitatorii nedoriți departe de zonele deja lovite greu. Șoseaua în sine totuși fusese pustie ore la rând, ceea ce însemna că mai devreme sau mai târziu ne aștepta interacțiunea cu oamenii.

Acesta a venit mai devreme sub forma unei camionete roșii. M-am lăsat în scaun când a săgetat pe lângă noi. Se îndrepta evident în direcția opusă, dar văzusem perfect lebăda aurie vopsită pe o parte.

— Sunt peste tot, a spus Cate, urmărindu-mi privirea. Probabil că era un transport pentru Thurmond.

Era primul semn concret de viață pe care îl vedeam de când eram pe drum – cel mai probabil fiindcă rulam pe Autostrada Morții Ambulante la Dracu' în Praznic –, dar acel singur vehicul fusese de-ajuns s-o sperie pe Cate.

— Treci pe bancheta din spate, mi-a spus, și lasă-te în jos.

M-am executat. Mi-am desfăcut centura de siguranță, m-am răsucit printre scaunele din față și mi-am strecurat picioarele printre ele.

Martin mă privea cu ochi sticloși. La un moment dat, i-am simțit mâna apucându-mă de braț, ca și când ar fi vrut să mă ajute. M-am ferit, lăsându-mă jos în spațiul dintre banchetă și scaunul pasagerului. M-am lipit cu spatele de portieră și cu genunchii la piept, însă tot eram prea aproape. Când a rânjit, a început să mă furnice pielea.

Erau băieți la Thurmond. Erau mulți, de fapt. Dar orice activitate care implica prezența ambelor sexe – că era masa la comun, împărțirea unei cabane ori chiar întâlnirea pasageră în drum spre toalete – era strict interzisă. Soldații FSP și

administrația aplicau regula cu același grad de severitate pe care îl arătau față de copiii care – intenționat sau nu – își foloseau abilitățile. Ceea ce, desigur, ne înnebunea pe toți, adolescenți oricum chinuiți de hormoni, și le transforma pe unele dintre colegele mele de cabană într-un fel de stalkerițe de elită.

Poate că nu-mi aminteam modul „corect” de a interacționa cu cineva de sex opus, însă cu siguranță nici Martin nu era mai breaz.

— E distractiv, ha? a spus.

Credeam că glumește, apoi i-am văzut privirea excesiv de dornică. Furnicăturile s-au întors, senzația de mâncărime – semn al unei noi tentative de a-mi scruta mintea, fiorii de spaimă coborându-mi pe șira spinării ca niște degete de gheață. M-am lipit și mai tare de portieră și am rămas cu ochii la Cate, dar nu eram destul de departe.

Nu suntem la fel, mi-am dat seama. Fuseserăm aduși în același loc, trăiserăm în același fel de teroare, dar el… el era așa…

Trebuia să schimb subiectul pentru a-i distrage atenția de la ceea ce încerca să facă. Aerul condiționat era pornit, deși nu îl simțeam, la câtă căldură degaja el.

— Crezi că cei de la Thurmond ne-au observat lipsa? am întrebat, rupând tăcerea.

Cate a stins farurile.

— Așa ar fi de așteptat. Soldații FSP nu au forța numerică de a lansa o vânătoare adevărată pe urmele noastre, dar sunt convinsă că s-au lămurit cine sunteți voi doi.

— Cum adică? am întrebat. Că suntem Portocalii? Parcă spuneai că știu deja. De aceea a trebuit să plecăm așa repede.

— Erau pe cale să descopere, a explicat Cate. Testau frecvențele pentru Portocalii și Roșii cu acea Comandă de calmare. Nu cred că vreunul dintre ei se aștepta să dea roade așa repede – de *aceea* a trebuit să plecăm fără întârziere.

— Frecvențe, a repetat Martin. Adică au adăugat ceva?

— Exact.

Cate i-a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— Liga a aflat de noua lor metodă de depistare a copiilor care au fost etichetați incorect la aducerea în lagăr. Știți că adulții nu aud Comanda de calmare, sunt sigură.

Am încuviințat amândoi.

— Cercetătorii de acolo au lucrat la frecvențe pe care doar anumite tipuri de tineri Psi le pot auzi și procesa. Există anumite lungimi de undă pe care le auziți toți și altele pe care doar Verzii sau Albaștrii, sau – în cazul acesta – Portocaliii le detectează.

Avea logică, dar asta nu făcea lucrurile să fie mai puțin oribile.

— M-am tot întrebat, a început Cate. Voi doi *cum* ați făcut-o? Mai ales tu, Ruby. Ai ajuns în lagăr așa tânără. Cum ai fentat triajul?

— Păi... am făcut-o pur și simplu, am spus. I-am zis celui care trebuia să-mi facă analizele că sunt Verde. M-a ascultat.

— Cam jalnic, m-a întrerupt Martin, uitându-se drept la mine. Probabil nici n-a trebuit să îți folosești puterile.

Nu îmi plăcea să le consider *puteri* – asta parcă sugera c-ar fi un dar. Iar ele categoric numai asta nu erau.

— Eu i-am spus cuiva să facă schimb cu mine când au început să îi separe pe toți Portocaliii și Roșiii. Nu voiam să merg cu ei, înțelegi? Martin s-a aplecat în față: Așa că l-am luat deoparte pe unul dintre Verzii noi care era cam de vârsta mea și l-am făcut pe el, și pe paznicul acela să creadă că el sunt eu. Am procedat la fel cu oricine a mai întrebat. Unu' câte unu'. Tare, nu?

Mi s-a făcut rău la stomac. Nu avea remușcări pentru ce făcuse, asta era clar. Poate că eu mințisem cu privire la ceea ce eram, dar nu condamnasem alți copii prin asta. Oare în asta te transforma puterea de a-ți controla abilitățile de Portocaliu? Într-un fel de monstru – cineva care poate face ce dorește, pentru că nimeni nu este în stare să te oprească?

Asta însemna să fii puternic?

— Deci îi poți face pe oameni să creadă că sunt cine nu sunt? a întrebat Cate. Credeam că Portocaliii pot doar să le comande celorlalți să facă un lucru anume. Un fel de hipnoză.

— Mda, a făcut Martin. Pot face mult mai mult decât asta. Îi conving pe oameni să facă ce vreau, făcându-i să simtă ce vreau eu să simtă. Cum a fost cu puștiul căruia i-am luat locul. L-am făcut să-i fie prea frică să stea în cabana lui, l-am făcut să simtă că ar fi o idee bună să se dea drept eu. Și pe toți care m-au luat la întrebări i-am făcut să creadă că-i o nerozie să întrebe. Așa că pot într-un fel să le comand oamenilor ce să facă, dar e mai mult așa: dacă vreau ca cineva să-i facă rău

altcuiva, trebuie să-l fac să se simtă foarte, foarte furios și nervos pe persoana pe care vreau să o atace.

— Hm, a făcut Cate. La fel faci și tu, Ruby?

Nu. Nicidecum. M-am uitat la mâinile mele, la țărâna încă uscată pe sub unghii. La gândul de a dezvălui exact ce puteri am, au început să tremure cum nu mă așteptasem.

— Eu nu dictez nimănui nimic, eu doar văd lucruri.

Din câte știam eu, cel puțin.

— Oau… Pur și simplu… oau. Știu că mă repet, dar voi doi sunteți cu adevărat uimitori. Mă gândesc întruna la câte lucruri ați putea face – la cât de mult ne veți ajuta. Incredibil!

Întorcându-mă, am lungit gâtul doar cât să văd drumul. În spatele meu, am simțit cum Martin ia în mână câteva șuvițe din părul meu și începe să le răsucească pe degete. Mi-am văzut chipul reflectat în oglinda retrovizoare – ochii mari care păreau aproape adormiți, sprâncenele groase, șaten-închis, buzele pline –, am văzut repulsia cotropindu-mi trăsăturile.

Nu ar fi trebuit, dar am mușcat momeala. Martin abia a avut timp să se apere, că m-am întors și l-am plesnit peste mâna umedă, trântindu-i-o la loc în poală. Următoarea respirație mi-a rămas în gât. *Nu mă atinge,* voiam să spun; *să nu crezi că nu-ți voi rupe fiecare deget de la mâna aia.* Dar el îmi zâmbea larg, cu limba la zăbală, ridicând mâna din nou. Doar că de data aceasta a fluturat din degete spre mine, tachinându-mă. M-am lăsat în față, pregătită să-i apuc de încheietură, să-i pun la respect pe nemernic tare, repede și-n forță.

Numai că el exact asta urmărea. Am înțeles lucrul acesta și am simțit-o ca pe un fior care m-a străbătut lent, furnicându-mă, croindu-și drum spre măruntaiele mele. Voia să îi arăt de ce eram în stare, să fiu dispusă să-mi alimentez abilitățile cu același fel de răutate care curgea prin el.

I-am întors din nou spatele, încleștând pumnii în calea chicotelor lui triumfale.

Oare furia fusese a mea, de fapt, sau mi-o inoculase el?

— Totul e bine la voi? a strigat Cate peste umăr. Țineți-vă bine, aproape am ajuns.

Nu știu cum arăta Marlinton în mod normal, dar sub norii cenușii și prin stratul de ploaie măruntă arăta deplorabil. Destul de straniu și de groaznic ca să-i distragă atenția chiar și lui Martin de la jocurile pe care le juca cu mintea mea.

Centrele comerciale pustii, cu fațade sparte, ne-au tulburat destul, înainte să ajungem în primul cartier de căsuțe maro, gri și albe. Am trecut pe lângă mai multe mașini goale abandonate pe stradă și în parcări, unele cu semne portocalii DE VÂNZARE încă afișate pe lunetă, dar toate acoperite de un strat gros de frunze ruginii, putrede. Mașinile erau înconjurate de mormane de deșeuri și de cutii – mobilier, covoare, computere. Camere întregi pline de aparate electronice inutile, ruginite.

— Ce s-a întâmplat aici? am întrebat.

— E cam greu de explicat, dar îți amintești ce ți-am spus despre economie? După atacul din D.C., guvernul a intrat în vrie și lucrurile au degenerat. Nu ne-am putut plăti datoria națională, nu am putut asigura bugetele statelor, nu am putut achita drepturile sociale, nu am putut plăti salariile angajaților de la stat. Nici orășelele cum este acesta nu au scăpat. Oamenii și-au pierdut serviciile când companiile au dat faliment, apoi și-au pierdut casele, pentru că nu și le-au mai putut permite. E o situație cumplită.

— Și unde sunt toți?

— În tabere de corturi, la marginea orașelor mari precum Richmond și D.C., încercând să-și găsească de lucru. Știu că mulți încearcă să meargă spre Vest, întrucât cred că acolo vor găsi mai mult de lucru și mai multă hrană, dar… ei bine, îmi imaginez că acolo va fi mai multă siguranță. Pe aici se petrec multe furturi și umblă multe grupuri de justițiari.

Aproape că-mi era frică să întreb:

— Și poliția? De ce nu i-a oprit poliția?

Cate și-a mușcat buza inferioară.

— După cum ți-am spus, statul nu și-a mai permis să le plătească salariul, așa că au fost disponibilizați. Acum, munca de poliție este asigurată în mare parte de voluntari sau de către Garda Națională. De aceea trebuie să stați aproape de mine, bine?

Când am trecut pe lângă școala primară, a fost și mai rău.

Aparatele de joacă multicolore sau ce mai rămăsese din ele erau vopsite în negru și îndoite spre pământ. Pâlcuri de păsări stăteau cocoțate pe scheletul lor frânt, privindu-ne când am trecut în goană pe lângă indicatorul de oprire și am virat.

Am depășit ceea ce trebuie să fi fost cantina, dar toată partea dreaptă a clădirii se prăbușise în interior. Desenul multicolor cu

fețe și sori pictat pe cealaltă parte a clădirii era vizibil doar în spatele încâlcelii de bandă galbenă de securizare ce izola zona dărâmată.

— Cineva a pus o bombă la cantină cu puțin înainte de prima Racolare, a spus Cate. A declanșat-o în timpul prânzului.

— Guvernul? a insistat Martin, dar Cate nu avea un răspuns pentru el.

Când a luat-o iarăși la dreapta, a semnalizat, deși nu era nimeni pe drum.

Un oraș fără locuitori.

Respirația mea aburea geamul. Am lăsat cartierul acela în urmă și am gonit spre un alt mall în aer liber. Am văzut un Starbucks, un salon de manichiură, un McDonald’s și un alt salon de manichiură, după care Cate a intrat la o benzinărie.

Imediat, am văzut cealaltă mașină – un SUV cafeniu, un model cum nu mai văzusem până atunci. Bărbatul sprijinit de el nu făcea plinul. Asta ar fi fost imposibil. Toate pompele erau deformate, iar furtunurile și pistoalele zăceau risipite pe ciment.

Cate a claxonat, dar omul ne remarcase deja și ne făcea cu mâna. Era tânăr și el, cel puțin la fel de tânăr precum Cate, scund, cu păr castaniu-închis care îi cădea peste frunte. Când ne-am apropiat, zâmbetul de pe fața lui a înflorit în ceva radios și atunci l-am recunoscut drept bărbatul din gândurile lui Cate. Cel pe care ea și-l reprezentase în culori vii pe când părăseam Thurmondul.

Cate abia a tras frâna de mână, că a și deschis portiera și a zbughit-o către el. Am auzit-o scoțând un râs strident, cuprinzându-l cu mâinile de gât, aruncându-se așa tare în el, că tipului i-au zburat ochelarii de pe nas.

Palma asudată a lui Martin a atins locul unde gâtul meu se întâlnea cu gulerul cămășii, m-a strâns puțin, iar mie asta mi-a fost de-ajuns. Am deschis dintr-o mișcare portiera și am coborât, nepăsându-mi dacă nesocoteam astfel dorința lui Cate.

În aer se simțea umezeala ploii fine care dădea copacilor și ierbii o nuanță de verde-electric. Mi s-a lipit de obraji și de păr, dându-mi un binevenit sentiment de ușurare după ultimele câteva ore petrecute în spațiu închis, alături de Martin, cel care respira pe gură și care părea a fi acoperit de-o peliculă veșnic lipicioasă.

— … au găsit-o pe Norah cam la o jumătate de oră după ce ați plecat voi, a spus bărbatul, când m-am apropiat. Au trimis două unități după voi. Ați întâmpinat vreo problemă?

— Nu.

Cate îl ținea cu brațul pe după mijloc.

— Dar nu mă surprinde. Sunt prea puțini să mai facă față acum. Unde sunt ai tăi?

Rob a clătinat din cap, chipul umbrindu-i-se.

— Nu i-am putut scoate.

Cate a părut să se pleoștească toată.

— O… Îmi pare rău.

— Asta e. Se pare că tu ai avut mai mult noroc decât mine… Ea se simte bine?

Amândoi s-au întors să se uite la mine.

— Aa… Rob, ea este Ruby, a spus Cate. Ruby, el este pri… el e Rob.

— Ce prezentare anostă!

Rob a plescăit din limbă.

— Văd că pe cele frumoase le-au pitit la Thurmond.

Mi-a întins mâna. O palmă mare, cinci degete, încheieturi păroase. Normal. La cum m-am uitat, ai fi spus că avea pielea plină de solzi. Mi-am ținut mâna lipită de coapsă. Am făcut un pas spre Cate.

Nu avea vreo armă în mână sau vreun cuțit, sau vreun aparat de Zgomot alb, dar se vedeau tăieturi și vânătăi, unele proaspete, încrucișându-se pe dosul mâinii sale, ajungând până la încheietură, unde liniile roșu-aprins dispăreau sub mâneca cămășii albe. Doar când și-a retras mâna am observat o puzderie de punctișoare roșii pe manșeta lui dreaptă.

S-a crispat puțin când a văzut la ce mă uitam. Mâna aceea a dispărut apoi la spatele lui Cate, cuprinzând-o de mijloc.

— E de-a dreptul răpitoare, nu?

Cate a ridicat privirea spre el.

— Va fi perfectă pentru infiltrări. Cine poate refuza o fată cu așa chip? O *Portocalie.*

Rob a scos un fluierat admirativ.

— Fir-ar!

Oameni care știau să prețuiască Portocaliii. Ca să vezi!

— Sarah e bine? am insistat.

Rob a afișat o mină confuză.

— Se referă la Norah Jenkins, a explicat Cate. Sarah era numele ei de acoperire.

— E bine, a zis Rob, punându-mi o mână pe umăr. Din câte știu, încă o interoghează. Sunt sigur că iscoadele noastre de la Thurmond ne vor informa dacă lucrurile se vor schimba.

Deodată, mi-am simțit mâinile amorțite.

— Dar pe *tine* te cheamă Cate?

Ea a râs.

— Da, dar numele de familie e Conner, nu Begbie.

Am încuviințat din cap doar fiindcă nu știam ce altceva să fac sau să spun.

— Nu spuneai că sunt doi?

Rob se uita atent peste umărul meu. Ca la un semn, am auzit o portieră deschizându-se și închizându-se în spatele meu.

— Uite-l, a zis Cate, cloncănind ca o cloșcă. Martin, vino aici! Vreau să ți-l prezint pe noul tău tovarăș. Vom merge împreună în Georgia.

Martin s-a apropiat cu pași mari și i-a luat mâna lui Rob înainte ca acesta să apuce să i-o întindă.

— Acum, a zis Cate, bătând din palme. Nu avem mult timp la dispoziție, dar trebuie să vă spălați și să vă schimbați în ceva mai puțin bătător la ochi.

SUV-ul a emis un dangăt prelung când Rob i-a deschis una dintre portierele din spate. S-a întors și câteva raze de soare s-au reflectat în mânerul de metal al armei de la betelia jeanșilor lui. Am făcut un pas în spate și el s-a întins în mașină după ceva ce nu puteam să văd.

Fusese o prostie din partea mea să nu mă fi așteptat ca unul sau amândoi să fie înarmați într-un fel sau altul, însă tot mi s-a strâns stomacul. M-am întors cu spatele, uitându-mă la petele de ulei imprimate în pavaj, și am așteptat ca portiera să se închidă la loc.

— Poftim, a spus Rob, dându-ne câte un rucsac negru.

Colegul meu anormal l-a înșfăcat pe al său și i-a verificat conținutul de parcă ar fi fost o pungă cu cadouri.

— Se pare că toaletele de la benzinărie încă mai au apă curentă. N-aș încerca să o beau totuși, a continuat Rob. Aveți acolo un schimb de haine și câteva obiecte de igienă personală. Să nu întârziați un milion de ani, dar spălați-vă în voie de mizeria din lagăr.

Să mă spăl de Thurmond? Să înlătur lagărul ca pe o urmă de noroi? Poate că eram în stare să șterg amintirile altora, dar de ale mele nu mă puteam descotorosi.

Am luat rucsacul fără să crâcnesc, simțind primele semne ale unei migrene zvâcnindu-mi în ceafă. Știam ce însemna asta, știam destul de bine ca să pot face un pas în spate. M-am împiedicat cu călcâiul în betonul inegal și am plonjat spre solul dur. Am depărtat brațele într-o încercare jalnică de a-mi recăpăta echilibrul, dar singurul lucru solid pe care l-am găsit a fost brațul lui Rob.

El poate a crezut că face un gest cavaleresc prinzându-mă, dar ar fi trebuit să mă lase să cad. Creierul meu a scos un suspin de încântare și a plonjat în gândurile lui Rob. Deodată, presiunea care se acumulase în spatele minții mele s-a împrăștiat și am simțit pe șira spinării un fior ca un convoi de furnici. Am scrâșnit din dinți, simțind că mă prăbușesc, și furia mi-a năpădit ființa chiar în timp ce mă străduiam să bat în retragere.

Spre deosebire de amintirile lui Cate, care aveau o mișcare ritmică de du-te-vino, ca genele care flutură pe obraz, gândurile lui Rob păreau aproape letargice... catifelate și tulburi. Nu se îmbucau, ci mai degrabă se întrepătrundeau, precum cerneala vărsată într-un pahar cu apă, masa întunecată extinzându-se cotropitor, până când ajunge să polueze tot ceea ce până atunci a fost transparent.

Eu eram Rob, iar Rob se uita atent în jos la două siluete întunecate – aveau capetele acoperite de saci negri, dar era evident că unul îi aparținea unui bărbat, iar celălalt, unei femei. Cea din urmă mi-a făcut inima să bubuie în urechi. Forța suspinelor îi zdruncina tot corpul, însă nu se oprea o clipă, luptându-se necontenit cu benzile de plastic care îi țineau mâinile și picioarele legate.

Ploaia cădea peste noi cu plictis, curgând prin jgheaburile clădirilor din apropiere. Prin filtrul minții lui Rob, sunetul era asemănător cu acela al bruiajului. Imaginea a două tomberoane de gunoi enorme și negre s-a focalizat într-o parte, la marginea câmpului vizual, și doar atunci mi-am dat seama că ne aflam pe o alee și că eram singuri.

Mâna lui Rob – mâna mea – s-a întins și a smuls femeii cagula, făcându-i părul închis la culoare să-i zboare peste față.

Însă nu era vorba despre o femeie. Era o fată, cam de-o seamă cu mine, îmbrăcată într-o costumație verde-închis. O uniformă. O uniformă din lagăr.

Lacrimi amestecate cu ploaie, prelingându-i-se pe obraji și ajungându-i în gură. Buzele ei palide schițau pe mutește *te rog* și ochii ei păreau să strige *nu,* dar eu aveam o armă în mână, argintie și strălucind, în pofida luminii chioare. Aceeași armă care se afla la betelia pantalonilor lui Rob, la spate. Aceeași care acum era îndreptată spre fruntea fetei.

Pistolul mi-a sărit în mână când s-a declanșat și în clipa aceea flacăra ieșită pe țeavă a luminat chipul ei îngrozit, un strigăt întrerupt acoperit de bubuitură. Un șuvoi de sânge mi-a umplut mâna în timp ce fața ei a părut să se prăbușească în sine, pătându-mi sacoul închis la culoare pe care îl purtam... și marginea manșetei albe de sub mânecă.

Băiatul a murit în același fel, doar că Rob nu s-a mai sinchisit să-i dea jos cagula înainte să îl ucidă. Cadavrele au fost săltate în tomberoane. M-am crispat, retrăgându-mă din scenă, privind cum se făcea tot mai mică, și mai mică, până când pâcla întunecoasă a minții lui Rob a înghițit-o cu totul.

M-am extras, ieșind din balta aceea tulbure, cu un icnet zdravăn.

Rob mi-a dat drumul la braț imediat, dar Cate a sărit și i-ar fi luat locul dacă eu nu aș fi ridicat ambele mâini ca să o opresc.

— Te simți bine? a întrebat. Te-ai albit la față.

— Sunt bine, am spus, încercând să-mi mențin vocea calmă și sigură. Încă sunt puțin amețită de la medicament.

Martin a scos un suspin enervat în spatele meu. Sărea de pe un picior pe celălalt, mormăind nerăbdător. A aruncat o privire bănuitoare în direcția mea și, pentru o fracțiune de secundă, m-am temut că știa exact ce se întâmplase. Dar nu – astfel de conexiuni erau rapide și durau doar câteva secunde, indiferent cât de lungi mi se păreau mie.

Am ținut ochii în pământ, evitând cu grijă chipurile ambilor adulți. Nu mă simțeam în stare să mă uit la Rob, nu după ce văzusem ceea ce făcuse, și știam că, dacă mă uitam la Cate, mă voi trăda într-o clipă. M-ar fi întrebat ce este și eu nu aș fi fost în stare să mint, nu convingător. Ar fi trebuit să-i spun că prietenul sau partenerul ei, sau ce-o fi fost el lăsase creierii a doi copii pe o alee, împrăștiați.

Rob a încercat să-mi ofere o sticlă de plastic cu apă de pe scaunul din față, posac. Privirea mi-a poposit din nou de petele mici și roșii de pe manșeta lui.

I-a omorât. Cuvintele îmi reverberau în minte. Putea să se fi întâmplat cu zile, poate chiar săptămâni în urmă, deși nu părea probabil. Nu și-ar fi schimbat cămașa sau n-ar fi încercat să o curețe? *După aceea a venit aici – să ne omoare și pe noi*?

Rob mi-a zâmbit cu toată gura. *A zâmbit.* De parcă n-ar fi pus capăt la două vieți, de la doi pași, mai devreme, de parcă n-ar fi privit cum ploaia le purta sângele în rigole.

Îmi tremurau mâinile așa de tare, că a trebuit să le strâng pe rucsac, pentru ca el să nu le observe. Credeam că scăpasem de monștri, că îi lăsasem încuiați în spatele unui gard electric. Dar umbrele erau vii și mă urmăriseră până acolo.

Eu sunt următoarea.

Am înghițit strigătul care își croia drum din gâtul meu și i-am întors zâmbetul, simțind că mi se întorc măruntaiele pe dos. Fiindcă nu mă îndoiam deloc, nu aveam nici urmă de îndoială că, dacă ar ști ce văzusem, Cate ar petrece următoarele câteva zile scoțându-i de pe cămașă și sângele meu.

Ea știe, mi-am spus, urmându-l pe Martin în benzinărie. Cate, care mirosea a rozmarin, care mă purtase pe coridor, care îmi salvase viața. *Trebuie să știe.*

Și totuși îl sărutase.

Ψ

Interiorul benzinăriei părea devastat de animale sălbatice și exista o posibilitate destul de mare ca exact, așa să fi fost. Urme noroioase de labe de toate formele și dimensiunile creau modele amețitoare pe podea, traversând pete lipicioase de roșu și maro care duceau spre rafturile cu hrană.

În magazin mirosea a lapte acrit, chit că lumina din vitrinele frigorifice încă pâlpâia. Din majoritatea fuseseră luate cutiile de suc și bere, totuși rămăseseră surprinzător de multe cutii cu lapte – și nu era de mirare. Prețul unei cutii era de zece dolari. Același lucru era valabil și pentru mâncare. Unele rafturi aveau șiruri de pungi cu chipsuri și batoane de ciocolată neatinse, toate etichetate cu un preț atât de mare, că ar fi putut fi bunuri pe cale de dispariție. Altele fuseseră golite sau erau pline de popcorn și covrigei vărsați din pungile rupte.

Un plan a prins contur în mintea mea înainte să-mi dau seama de asta.

În timp ce Martin se distra cu dozatorul de suc, eu am luat câteva pungi de chipsuri și niște batoane de ciocolată. Îndesându-le în rucsac, m-a încercat un fior de rușine, dar, sincer, de la cine furam, până la urmă? Cine avea să mă raporteze la poliție?

— Nu este decât o baie, a anunțat Martin. Eu sunt primul. Poate, dacă ai noroc, îți las și ție niște apă.

Poate, dacă am noroc, o să te îneci în ea.

A trântit ușa după el și atunci sentimentul de vinovăție, atât cât era, fiindcă aveam să îl las în urmă a dispărut. Poate era crud din partea mea, poate că urma să-mi petrec tot restul vieții simțindu-mă vinovată că îl abandonasem fără a-i da măcar de știre, dar nu aveam cum să îi spun ce urmează să fac fără să îi alertez pe Cate și pe Rob. Nu mă încredeam în el suficient cât să fiu sigură că nu va striga după ei sau că nu va încerca să mă țină acolo.

N-am pierdut timpul. M-am dezbrăcat imediat de salopeta care îi aparținuse lui Sarah – sau lui Norah – și am lăsat-o grămadă jos. Uniforma pe care o purtam pe dedesubt îmi trăda imediat statutul, numai că salopeta era prea largă și mă încurca la fugă. Trebuia să plec de acolo repede.

Martin trebuie să fi pornit robinetul la maximum, căci am auzit apa gâlgâind în timp ce am ocolit cioburile vitrinelor mari ale magazinului.

Am ieșit de după un raft la timp ca să îl văd pe Rob desprinzându-se dintr-un sărut cu Cate. Și-a pipăit buzunarele sacoului și a scos un telefon mobil. Oricine era la celălalt capăt al firului, Rob nu era foarte bucuros de discuția cu el. După un minut, i-a dat telefonul lui Cate și s-a dus la mașină, de partea șoferului. Ea s-a întors cu spatele la mine, întinzând pe capota SUV-lui ceva ce părea a fi o hartă. Când Rob a reapărut, avea sub un braț un obiect negru și lung și un altul pe care-l ținea de țeavă. Cate a luat pușca de la el fără a-i arunca măcar o privire și și-a petrecut cureaua ei peste umăr. De parcă acolo i-ar fi fost locul.

Le-am recunoscut – sigur că da. Toți ofițerii ESP care patrulau perimetrul gardului electric purtau pușcă M16 și eram sigură că toți mai-marii care ne supravegheau din Turn aveau și ei una la

îndemână. Oare le vor folosi împotriva noastră? m-am întrebat. Sau se așteaptă să folosesc și eu una?

Atunci, partea rațională a creierului meu s-a activat în sfârșit, înăbușind haosul de panică și teroare care mă copleșise. Poate exista un motiv pentru care Rob îi omorâse pe copiii aceia. Poate încercaseră să îl rănească, deși erau legați, sau poate că...

... poate că doar refuzaseră să se alăture Ligii.

Am simțit efectul acestui gând ca un foc ce-mi urca în piept, arzând totul în calea lui. Numai ideea, *perspectiva,* de a trebui să ating una dintre armele acela, de a trebui să *trag* cu ea... de asta era nevoie ca să fac parte din familia lor?

Sau trebuia să fiu ca Martin și să devin eu însămi arma?

Tata era polițist de peste șapte ani când a trebuit să împuște pe cineva. Nu îmi spusese niciodată toată povestea. A trebuit să o aflu la mâna a doua de la copiii din clasa mea, care o citiseră în ziar. O situație cu ostatici, cred.

L-a distrus. Tata a refuzat să mai iasă din dormitor până când a venit buna din Virginia Beach să mă ia. Când m-am întors acasă, câteva săptămâni mai târziu, tata se comporta ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nu știu ce m-ar fi putut face să iau o armă în mână, dar sigur nu un grup de străini.

Trebuia să plec. Să fug. Unde, nu conta în clipa aia. Făcusem multe lucruri, lucruri groaznice, însă nu voiam să adaug crima pe listă.

S-a auzit un scrâșnet ca de sticlă spartă, s-a auzit destul de tare ca să răzbată peste clipocitul apei de la baie și zumzetul răcitoarelor de băuturi. Apa s-a oprit și doar atunci am auzit foșnetul din nou. M-am răsucit la timp ca să văd ușa pe care scria ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAȚILOR deschizându-se și închizându-se în spatele rafturilor joase cu hrană.

O cale de ieșire.

M-am mai uitat o ultimă dată pe geam, asigurându-mă că Rob și Cate stăteau cu spatele la mine, după care am zbughit-o pe lângă vitrina cu pastramă de vită și am luat-o drept spre ușa aceea.

E doar un raton, mi-am spus, *sau șobolani.* Nu pentru prima dată în scurta mea viață șobolanii erau de preferat oamenilor.

Dar scrâșnetul s-a auzit din nou, acum mai tare, și, când am împins ușa, nu am dat cu ochii de un grup de șobolani care se înfruptau dintr-o pungă cu snackuri.

Am văzut un alt copil.

• Opt

El – ba nu, *ea* – a deschis gura, buzele depărtându-i-se într-un geamăt mut. La prima vedere nu mi-am putut da seama, dar era categoric fată, și încă una mititică. De opt, poate cel mult nouă ani, judecând după cât era de înaltă. Doar o copilă care înota într-un tricou Indy 500[2], imprimat până și cu steaguri în carouri și o mașină de curse verde-deschis. Și mai ciudat, mâinile ei erau acoperite până la coate de mănuși de cauciuc galben-deschis – dintre cele pe care mama le folosea când spăla vasele sau freca prin baie.

Părul negru al asiaticei era tuns periuță și purta jeanși largi bărbătești, însă la față era așa frumușică, de parcă ar fi fost o păpușă. Buzele ei pline, în formă de inimă, formau un O perfect de șoc și a pălit așa tare la față, că pistruii de pe nas și obraji i-au ieșit și mai tare în evidență.

— De unde ai apărut? am reușit să spun gâtuit.

Expresia mirată de pe chipul ei s-a preschimbat într-una de teroare. A trântit ușa cu mâna pe care nu o ținea îndesată într-un borcan cu acadele Twizzlers.

— Hei!

Am împins-o din nou la timp ca să o văd fugind pe ușa din celălalt capăt al depozitului, ieșind în ploaie. Am luat-o imediat după ea, aruncându-mi rucsacul pe umeri în timp ce sprintam printre rafturi. Ușa se blocase într-o piatră mare și s-a deschis brusc când i-am tras un șut, după care mi-am continuat alergarea.

— Hei!

Din buzunarele și de sub tricoul ei se revărsau pungi cu covrigei și chipsuri.

Avea tot dreptul să fie îngrozită de fata care gonea bezmetic după ea. Puteam pierde timpul simțindu-mă vinovată pentru asta mai târziu, dar, pe moment, mintea mea se agățase de un fir de speranță și nu aveam de gând să o pierd din vedere în parcare. Trebuia să fi venit de undeva și, dacă știa o cale de

[2] Nume sub care e cunoscută cursa auto Indianapolis 500, unul dintre cele mai prestigioase evenimente de profil din lume. (*N.r.*)

ieșire din oraș sau un loc unde să mă ascund până când Cate și ceilalți renunțau la a mă mai căuta, voiam să aflu.

Parcarea din spatele benzinăriei avea doar patru locuri și unul era ocupat de un tomberon de gunoi răsturnat. Trecând în fugă pe lângă el, cu ochii lipiți de spatele tricoului ei cenușiu, am auzit chițăit de animale dinăuntru. Piciorușele ei se mișcau atât de repede, că s-a împiedicat acolo unde asfaltul parcării întâlnea o porțiune plină de buruieni. Am întins brațele să o prind, dar fata s-a redresat la timp.

Eram la doi pași de ea, gata-gata să o prind de haine, când, deodată, a mărit viteza, tulind-o prin pâlcul mic de copaci care despărțea benzinăria de ceea ce părea a fi un alt drum.

— Vreau numai… numai să vorbesc cu tine! am strigat. *Te rog*!

Ce-ar fi trebuit să spun era: *Nu îți voi face rău* sau *Nu sunt FSP* ori ceva ce ar fi anunțat-o că stăteam prost la capitolul siguranță la fel ca ea. Dar mă ardea pieptul și mă strângeau plămânii, umflați de efort și scoși din joc de durerea din coaste. Butonul de panică sălta în aer, lovindu-mă când peste barbă, când în umeri. L-am smuls cu atâta forță, că închizătoarea lanțului s-a rupt.

Fetița a sărit peste trunchiul unui copac căzut, tenișii ei scârțâind pe terenul mlăștinos, împădurit. Ai mei nu erau mult mai silențioși, dar vocea lui Martin ne-a acoperit pașii amândurora.

— *Ruby*!

Am simțit că-mi îngheață sângele în vene. Nu ar fi trebuit să mă întorc să mă uit peste umăr, dar am făcut-o mai mult din instinct, decât de teamă. Nu mi-am dat seama că m-am oprit locului decât când silueta rotofeie a lui Martin a apărut de cealaltă parte a copacilor. Era destul de aproape să îi pot vedea fața îmbujorată, însă el nu mă văzuse. Nu încă.

— *Ruby*!

Când am accelerat ritmul, m-am așteptat să nu găsesc altceva decât copaci, dar am văzut-o la mică distanță de mine. Fata se ghemuise sub un pom, nu se ascundea, dar nici nu-mi făcea semn să mă apropii. Strângea din buze, încordată, și ochii i se mișcau iute de la mine în direcția vocii lui Martin. Când am pornit către ea, a luat-o la fugă așa repede, că și-a ridicat ambele picioare odată. A zbughit-o ca un iepuraș speriat.

— Haide, am icnit, mișcând din coate pe lângă corp. Vreau doar să…

Am ieșit dintre copaci și am nimerit pe un tronson pustiu de șosea. De cealaltă parte a străzii înfundate se afla un șir de case dărăpănate, cu ferestrele bătute în scânduri, ca niște ochi vineți. M-am gândit că se putea îndrepta doar spre cea mai apropiată – casa cu gard gri și ușă verde –, dar fata a cotit brusc la dreapta și a tulit-o spre microbuzul de pe marginea drumului.

Automobilul era accidentat atât de tare, că nu mai putea fi reparat, și nu doar la nivelul barelor de protecție, ci și la portierele laterale și la capotă. Asta nemaipunând la socoteală farurile crăpate și vopseaua neagră care se scorojise pe porțiuni mari. Cel mai frumos lucru la el era logoul cu litere unduitoare pe care cineva i-l vopsise pe ușa glisantă: CURĂȚĂTORIA BETTY JEAN.

Dar era un *automobil.* O cale de ieșire. Nu mă gândeam la aspectele logistice în acel moment – dacă avea benzină sau dacă măcar îi va porni motorul. Cred că inimii mele îi crescuseră aripi mari și pufoase numai la vederea lui și nimic nu avea să mă doboare.

Fata alerga așa tare, că s-a izbit de lateralul furgonetei și a ricoșat. A aterizat la pământ, dar și-a revenit mai repede decât aș fi făcut-o eu. Apucând mânerul ușii cu ambele mâini îmbrăcate în mănuși galbene, a tras ușa glisantă într-o parte cu un sunet așa puternic, încât a speriat păsările de pe acoperișurile din vecinătate.

Am ajuns acolo tocmai când ea a închis portiera și a blocat-o.

M-am văzut oglindită în sticla fumurie – am văzut așa cum trebuie că mă vedea ea. Ochi mari și sălbatici, păr negru încâlcit, haine care ar fi fost prea mici dacă n-aș fi slăbit așa de tare în lagăr, că îmi vedeam la piept oase care nici nu știam că există. Am dat fuga de cealaltă parte a mașinii, punând vehiculul între mine și oricine ar fi apărut dintre copaci.

— *Te rog*! am spus, cu o voce răgușită.

Fie îmi reverberau în minte strigătele lui Martin, fie băiatul chiar se apropia. Geamurile erau destul de transparente ca să mă pot uita prin ele și să scrutez copacii, căutând să surprind albul pielii lui. Dacă se apropia, atunci Cate și Rob nu puteau fi mult în spate. Trebuie să îl fi auzit strigând de acum.

Două variante, *Ruby,* mi-am spus. *Te întorci sau fugi.*

Mintea și inima înclinau amândouă spre *fugă,* dar restul corpului meu – părțile care fuseseră chinuite de Zgomotul alb, otrăvite și abuzate de oameni care pretindeau că au doar cele mai bune intenții – își spuneau cuvântul cu tărie. M-am lăsat pe vine lângă microbuz, dezumflată. Simțeam ca și când cineva mi-ar fi strivit pieptul într-o menghină, răsucind mânerul până când storsese din mine tot aerul și tot curajul.

După atâția ani petrecuți la Thurmond învățasem să nu mai cred că pot scăpa de viața pe care alții erau chitiți să mi-o impună. Nu știu de ce credeam că altfel vor sta lucrurile în libertate.

Am auzit scrâșnet de pași printre copaci și tufișuri, se auzeau din ce în ce mai tare cu fiecare secundă. Când am ridicat iarăși privirea, am văzut superbul păr blond al lui Cate apărând și dispărând printre copaci, strălucind sub norii mohorâți ca un licurici.

— Ruby! am auzit-o strigând. Ruby, unde ești?

Și atunci a apărut Rob, chiar în spatele ei, cu pistolul în mână. M-am uitat în dreapta la casele din capătul înfundat al străzii. Departe, în cealaltă parte a străzii, am văzut indicatoare cu simboluri pe care nu le cunoșteam, dar până și asta, necunoscutul, acela trebuia să îmi rezerve un viitor mai bun decât dacă mă întorceam la Cate.

Fetița din automobil s-a uitat la mine, apoi s-a întors spre copaci. A strâns din buze, încruntându-se. Ținea o mână pe încuietoarea portierei, iar pe cealaltă pe cotiera scaunului. A dat să se ridice în picioare o dată, doar pentru a se așeza la loc și a se uita iarăși în direcția mea.

Mi-am atins fața cu dosul palmei și am făcut un pas în spate. Speram că fata va avea minte să se ascundă atunci când Cate și Rob aveau să fugă după mine. Voiam să îi duc cât de departe puteam – măcar atât să fac după ce o speriasem de moarte.

Nici nu mă întorsesem complet, gata să plec, când am auzit ușa deschizându-se în spatele meu. Două mâini s-au furișat afară și m-au apucat de spatele cămășii de uniformă, răsucind materialul ca să strângă mai bine. Când m-a smucit, am căzut pe spate, lovindu-mă de scaunul cel mai apropiat. M-am izbit cu gâtul de cotieră și m-am rostogolit pe mocheta aspră în spatele scaunului pasagerului din față. Ușa s-a închis după mine cu un huruit.

Am clipit, încercând să scap de punctele negre care îmi pluteau prin fața ochilor, dar cealaltă fată nu avea de gând să aștepte după mine, până mă făceam comodă. S-a urcat peste picioarele mele împleticite pentru a ajunge la bancheta din spate, prinzându-mă de guler și trăgând tare.

— Bine, bine, am spus, târându-mă spre ea.

Degetele mi-au alunecat pe mocheta cenușie din microbuz. Cu excepția câtorva ziare puse teanc și a unor pungi de plastic îndesate sub bancheta din spate, interiorul microbuzului era destul de bine întreținut.

Mi-a făcut semn să mă ghemuiesc în spatele unuia dintre locurile din mijloc. Strângându-mi genunchii la piept, mi-am dat seama că, în ciuda faptului că-i urmasem ordinul întocmai, ea încă nu rostise niciun cuvânt.

— Cum te cheamă? am întrebat.

S-a cocoțat peste speteaza banchetei, lovind din picioare în aer în timp ce scormonea după ceva în portbagaj. Dacă mă auzise, s-a făcut că plouă.

— E-n ordine, cu mine poți vorbi…

Când s-a ridicat, era roșie la față și avea în mână un cearșaf alb stropit cu vopsea. Și-a dus un deget la buze și eu, înțelegând, am tăcut. Fata a scuturat pânza împăturită și mi-a aruncat-o peste cap. Mirosul de detergent cu parfum de lămâie și înălbitor mi-a atacat nările când cearșaful a aterizat peste mine. Am deschis gura să protestez, ridicând mâna să mi-l dau de pe față, dar ceva m-a oprit.

Cineva venea – nu, nu era doar o singură persoană. I-am auzit mergând de colo-colo, am auzit sunetul pașilor lor pe caldarâm. Când am auzit sunetul unei portiere deschizându-se, mi-a stat inima-n loc.

— … jur pe Dumnezeu că era ea, Liam!

Vocea era profundă, dar nu părea a fi a unui adult.

— Și, uite, ți-am spus c-o să se întoarcă înaintea noastră. Suzume, ai avut probleme?

S-a deschis și cealaltă portieră. Altcineva – Liam? – a scos un suspin de ușurare.

— Slavă Cerului, a zis el cu un ușor accent sudist. Hai, hai, hai, urcă. Nu știu ce se întâmplă, dar nu vreau să rămân să aflu. Mi-au ajuns recuperatorii…

— De ce nu vrei să recunoști că ea a fost? s-a răstit cealaltă voce.

— … pentru că am abandonat-o în Ohio, de-aia…

Peste sunetul vocii lui Liam și al sângelui care îmi vâjâia în urechi, am auzit o altă voce.

— Ruby! *Ruby*!

Mi-am acoperit gura cu ambele mâini și am închis strâns ochii.

— Ce naiba? a zis prima voce. Aia e ce cred eu că e?

Primul foc de armă s-a auzit ca o pocnitoare. Poate din cauza distanței sau a barierei de copaci și tufișuri care acționa ca un amortizor, nu sunt sigură, dar a părut inofensiv. O avertizare. Următorul a fost însă mult mai fioros.

— *Stai*! am auzit strigătul lui Cate. Nu trage…!

— LEE!

— Știu, știu!

Motorul a prins viață și la scurt timp a urmat scârțâitul roților.

— Zu, centura!

Am încercat să mă agăț de ceva, dar mașina m-a aruncat de la stânga la dreapta între scaune. La un moment dat, m-am lovit cu capul de panoul lateral de plastic și de suportul pentru pahar, dar, atunci când cineva trăgea cu arma, nimeni nu mai era atent la niște zgomote ciudate care veneau din spatele microbuzului.

M-am întrebat dacă Rob nu cumva îi dăduse cealaltă pușcă lui Martin.

Ψ

— Zu, s-a întâmplat ceva la benzinăria aia? a insistat vocea tipului care purta numele de Liam. Se simțea o undă de agitație în cuvintele lui, dar nu și panică. Eram pe drum de peste zece minute deja și scăpasem din bătaia armelor. Cu tovarășul lui era totuși o altă poveste.

— O, Doamne, alți urmăritori? Ce, țineau naibii o *conferință*? Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă am fi fost prinși, nu? bombănea. Și trăgeau în noi! *Trăgeau*! Cu o *armă*!

Undeva în dreapta mea, fetița a chicotit.

— Ei, mă bucur că ți se pare haios! a spus celălalt. Știi ce se întâmplă când ești împușcat, Suzume? Glonțul intră în corp…

— Grasule!

Vocea celuilalt băiat era suficient de tăioasă ca să întrerupă povestea sângeroasă pe care avea de gând s-o împărtășească primul.

— Potolește-te, da? Suntem bine. A fost puțin mai periculos decât mi-ar fi plăcut, totuși. Va trebui doar să încercăm să avem mai multă grijă pe viitor, așa-i, Zu?

Prima voce a scos un geamăt gâtuit.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, a zis Liam.

Glasul lui era blând, un semn clar că i se adresa fetei, iar nu tipului care începuse să geamă neconsolat.

— Data viitoare, merg cu tine după hrană. Nu ai pățit nimic, nu?

Vibrațiile mașinii le estompau vocile. O monedă zăngănea așa tare în suportul pentru pahar, încât mai c-am scos mâna de sub cearșaf ca să o iau în palmă. Când primul băiat a vorbit din nou, a trebuit să ciulesc bine urechea ca să-i înțeleg.

— Ți s-a părut că erau în căutarea cuiva?

— Nu, mi s-a părut că *trăgeau în noi*!

Am început să nu-mi mai simt mâinile, amorțeala începând să se răspândească de la buricele degetelor.

Ești în siguranță, mi-am spus. *Și ei sunt copii.*

Copii care se puseseră în pericol pentru mine, fără să știe.

Trebuia să știu că se va întâmpla așa. *Aceasta,* nu teama de a porni singură printr-un oraș pustiu, ar fi trebuit să fie prima mea grijă. Dar intrasem în panică și era ca și când creierul mi s-ar fi topit, lăsând o baltă aburindă de groază.

— … mai multe lucruri, spunea Liam, dar hai să încercăm să ne concentrăm pe cum să găsim East River…

Trebuia să ies la iveală. Chiar în clipa aceea. Fusese o idee groaznică, poate cea mai proastă pe care o avusesem vreodată. Dacă plecam acum, ei încă mai aveau o șansă de a scăpa de Cate și de Rob. Și *eu* aș mai fi avut o șansă de a scăpa de ei.

Mi-am petrecut bretelele rucsacului peste umeri și-am dat cearșaful la o parte. Luând o gură mare de aer rece, stătut, m-am opintit în bancheta din spate.

Pe locurile din față erau doi adolescenți cu fața la drum. Ploua mai tare acum; picăturile mari cădeau prea repede pentru ca ștergătoarele să le facă față, ceea ce dădea impresia că ne îndreptam spre o viziune impresionistă a Virginiei de Vest. Ceruri argintii se întindeau deasupra, iar jos străjuia drumul negru și undeva între acestea plutea strălucirea bizară a copacilor acoperiți de noile lor haine primăvăratice.

Liam, șoferul, purta o jachetă de piele uzată, mai închisă la culoare la umeri, unde se îmbibase de apă. Părul lui era de-un blond-deschis, aproape cenușiu, care s-a ridicat țeapăn atunci când băiatul și-a trecut mâna prin el ca un pieptene. Din când în când, se uita la adolescentul tuciuriu de pe locul pasagerului, dar numai când a aruncat o privire grăbită în oglinda retrovizoare am remarcat că avea ochi albaștri.

— Nu văd pe lunetă când…

Și-a înghițit cuvintele, întorcând privirea la oglindă.

Microbuzul a virat brusc la dreapta, când el s-a răsucit în scaun și-a tras de volan fără să vrea. Celălalt puști a scos un sunet gâtuit, văzând că mașina se apropia periculos de tare de marginea drumului. Fata s-a uitat peste umăr la mine, cu o expresie aflată undeva între surprindere și exasperare.

Liam a apăsat tare frâna. Ceilalți doi pasageri au icnit când centurile de siguranță le-au venit brusc peste piept, însă pe mine nu m-a oprit nimic să zbor printre cele două scaune din mijloc. După ceea ce a părut a fi o scurtă eternitate, însă cel mai probabil a ținut doar o secundă intensă, microbuzul s-a oprit brusc, cu un scrâșnet prelung de durere.

Amândoi băieții se holbau la mine, având pe față două expresii complet diferite. Chipul bronzat al lui Liam pălise, rămăsese cu gura căscată într-un fel aproape comic. Celălalt băiat se uita chiorâș la mine prin ochelarii subțiri, cu ramă argintie, cu buzele țuguiate a dezaprobare, la fel cum făcea mama când afla că stătusem trează dincolo de ora de culcare. Urechile, care erau puțin prea mari pentru capul lui, ieșeau în evidență; totul între ele, de la fruntea lată până la puntea subțire a nasului și buzele pline, a părut să se înnegureze de furie. Pentru o fracțiune de secundă m-am temut că era un Roșu, căci, judecând după privirea din ochii lui, nu voia decât să facă jumări din mine.

Băieți. De ce trebuiseră să fie băieți?

M-am ridicat de pe mochetă și am sărit spre portiera laterală. Am strâns mânerul cu degetele, dar, oricât de tare am tras, portiera nu s-a clintit.

— *Zu*! a strigat Liam, uitându-se de la mine la ea.

Fata și-a împreunat doar mâinile în poală, făcând mănușile de gumă să scârțâie, și a clipit spre el cu inocență. De parcă nu

avea idee cum se procopsiseră cu pasagerul clandestin lungit acolo, la picioarele ei.

— Am convenit cu toții – *nu luăm vagabonzi.*

Celălalt băiat a clătinat din cap.

— De aceea nu am luat nici pisicuțele!

— O, pentru numele lui…

Liam s-a trântit în scaun, afundându-și fața în mâini.

— Ce voiai să faci cu o cutie de pisici abandonate?

— Poate că, dacă tu, cu sufletul tău negru, nu ai fi fost dispus să le lăsăm să moară *de foame,* le-am fi putut găsi un cămin nou, unde să fie iubite.

Liam i-a aruncat celuilalt băiat o privire siderată.

— Chiar nu ai de gând să uiți odată de pisicile alea?

— Erau doar niște pisicuțe nevinovate și neputincioase și tu le-ai lăsat lângă cutia poștală a nu știu cui! Lângă o *cutie poștală*!

— Grasule, a gemut Liam. *Haide.*

Grasule? Aia sigur era vreo glumă. Puștiul era slab ca un țâr. Totul în ce-l privea, de la nas la degete, era lung și îngust.

L-a măsurat pe Liam cu o privire oțărâtă. Nu știu ce mă uimea mai tare: faptul că se certau pentru niște pisici sau acela că reușiseră să uite că mă aflu în mașină.

— *Scuzați-mă*! i-am întrerupt, lovind cu palma de geam. Puteți deschide ușa, vă rog?

Măcar asta i-a făcut să tacă.

Când Liam s-a întors într-un final către mine, expresia lui era complet diferită. Părea serios, dar nu tocmai nefericit sau bănuitor. Ceea ce era mult mai mult decât aș fi putut spune despre mine dacă locurile noastre ar fi fost inversate.

— Tu ești cea pe care o căutau? a întrebat. Ruth?

— *Ruby,* l-a corectat Grasu.

Liam a dat din mână.

— Așa-i. Ruby.

— Descuiați numai ușa, vă rog!

Am smucit iarăși de mâner.

— Am făcut o greșeală. Asta a fost o greșeală! Am fost egoistă, știu, așa că trebuie să-mi dați drumul înainte să ne prindă din urmă.

— Cine să ne prindă din urmă? Recuperatorii? a întrebat Liam.

M-a scrutat atent, de la fața suptă la uniforma verde-pădure și până la încălțările mânjite de noroi. Până la numărul Psi care fusese scris cu marker permanent pe vârfurile lor de pânză. Am văzut o străfulgerare de groază pe chipul lui.

— Tocmai ai scăpat dintr-un lagăr?

Am simțit ochii negri ai lui Suzume – ai lui Zu – îndreptați spre mine, dar am susținut privirea lui Liam și am încuviințat din cap.

— Liga Copiilor m-a ajutat să evadez.

— Și de ei ai fugit? a continuat Liam.

S-a uitat înapoi la Zu pentru confirmare. Ea a aprobat din cap.

— Ce legătură are asta? a intervenit Grasu. Ai auzit ce a spus – descuie naibii ușa aia! Deja avem soldați FSP și urmăritori care ne caută; nu e nevoie să punem pe listă și Liga! Probabil cred că noi am luat-o, iar, dacă transmit pe circuit că sunt niște anormali care umblă haihui cu o rablă de microbuz negru…

Nu s-a simțit în stare să încheie.

— Hei, a făcut Liam, ridicând un deget, nu vorbi așa despre Black Betty[3].

— O, *iartă-mă* că am rănit sentimentele unei mașini vechi de douăzeci și cinci de ani.

— Are dreptate, am spus. Îmi pare rău, te rog – nu vreau să vă mai aduc alte belele.

— Vrei să te întorci la ei? – Liam era din nou întors spre mine, strângând tare din buze. – Ascultă, nu e treaba mea, Verzuio, dar ai dreptul să știi că minciunile pe care ți le-au livrat probabil sunt tocmai asta, minciuni. Ei nu sunt rețeaua noastră păzitoare. Au propriile lor interese, iar, dacă te-au extras din tabără, înseamnă că au un plan pentru tine.

Am scuturat din cap.

— Crezi că nu știu asta?

— Bine, a continuat, pe un ton calm. Atunci, de ce te grăbești așa tare să te întorci la ei?

Întrebarea nu avea nimic acuzator, așa încât de ce m-am simțit ca o idioată? Am simțit că mă furnică ceva pe gât, ajungând să-și facă sălaș în spatele ochilor. O, Doamne, puștiul se uita la mine cu toată compasiunea și mila cu care cineva se uită la un cățel de pripas înainte să fie eutanasiat. Nu știam

[3] Betty cea Neagră, aluzie la titlul unui cântec muncitoresc american de la începutul sec. XX. (*N.r.*)

dacă emoția care creștea în mine era furie sau rușine, dar nu aveam timp să mă lămuresc.

— Nu, dar nu pot… nu am avut de gând să vă amestec în… adică, am vrut să, dar…

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Zu mișcându-se, întinzându-se spre mine. M-am ferit, inspirând adânc. Pe chipul ei a apărut o expresie de tristețe și a rămas acolo destul cât să mă simt vinovată pentru ea. Încerca să mă ajute – să fie bună cu mine. Ea nu știa ce monstru salvase.

Dacă ar fi știut, n-ar fi descuiat ușa.

— Vrei să te întorci la ei?

Grasu se uita la Liam, iar Liam se uita la mine. Mă fixase din nou cu privirea și eu nici măcar nu observasem.

— Nu, am spus, și ăsta era adevărul. Nu vreau.

N-a spus nimic, doar a ridicat frâna de mână. Microbuzul a pornit ușor înainte.

Ce faci, Ruby? Mi-am îndemnat mâna să se întindă către portieră, dar aceasta părea așa de departe, iar mâna mea, așa de grea! *Coboară. Coboară acum.*

— Lee, să nu îndrăznești, a început Grasu. Dacă Liga vine după noi…

— O să fie bine, a zis Liam. O ducem doar până la prima stație de autobuz.

Am clipit. Asta îmi depășea orice așteptări.

— Nu e nevoie.

Liam a fluturat din mână.

— E-n ordine. Scuze că nu putem face mai mult. Nu putem risca.

— Da, ai dreptate, a zis Grasu. Așa că explică-mi de ce nu o ducem la o gară, căci astea sunt mai aproape.

Când am ridicat iarăși privirea, Liam mă studia cu sprâncenele lui deschise la culoare încruntate de apăsarea cine știe cărui gând nerostit. Am încercat să nu mă foiesc sub privirea lui.

— Amintește-mi iar… Ruby, așa-i? Sunt sigur că te-ai prins deja, dar eu sunt Liam, iar adorabila domniță din spatele meu este Suzume.

Ea mi-a adresat un zâmbet timid. M-am întors și am ridicat din sprânceană în direcția celuilalt băiat.

— Presupun că pe tine nu te cheamă Grasu, de fapt?

— Nu, a pufnit el. Liam m-a poreclit așa, în lagăr.

— Era cam grăsun, a zis Liam, zâmbind subțire. Se pare că munca la câmp și o dietă strictă ard grăsimile mai ceva ca taberele pentru grăsani. Zu poate confirma.

Dar Zu nu era atentă, nu la noi, în orice caz. Își ridicase gluga peste urechi și se răsucise în scaun, așa încât se uita pe deasupra lui, prin lunetă. Avea buzele depărtate, însă nu reușea să rostească nimic. I se scursese toată culoarea de pe chip.

— Zu? a spus Liam. Ce este?

Nu a fost nevoie să arate cu degetul. Chiar dacă n-am fi văzut SUV-ul cenușiu gonind drept spre noi, ar fi fost imposibil să nu remarcăm glonțul care a pătruns prin lunetă, făcând-o țăndări.

• Nouă

Glonțul a străbătut microbuzul chiar prin mijloc, ieșind prin parbriz. Pentru o clipă, niciunul dintre noi n-a făcut altceva decât să se uite țintă la gaura și la păienjenișul de crăpături care radia dinspre aceasta.

— Fir-ar…!

Liam a accelerat, apăsând pedala până la podea. Părea să fi uitat că eram într-un Dodge Caravan, nu într-un BMW, pentru că acesta a ajuns de la zero la nouăzeci și cinci de kilometri parcă într-o jumătate de oră. Caroseria lui Black Betty a început să se cutremure, zdrăngănind nu doar de la gropile și crăpăturile de pe șosea.

M-am răsucit, căutând SUV-ul lui Rob, dar mașina din spatele nostru era o camionetă roșu-deschis, iar bărbatul care stătea ieșit pe geamul pasagerului, cu pușca în mână, nu era Rob.

— Ți-am spus! a țipat Grasu. *Ți-am spus că-s recuperatorii*!

— Da, ai avut dreptate! a țipat Liam ca răspuns. Dar poți încerca să te faci și de folos?

A smucit mașina la stânga, tocmai când atacatorul a mai tras un foc. Probabil glonțul a pornit pe o traiectorie greșită, căci nu a atins mașina, cel puțin din câte îmi dădeam seama. A tras din nou, iar glonțul acela a avut mai mult noroc; s-a înfipt în bara de protecție a lui Black Betty. Am simțit lovitura ca o cărămidă în spate; fiecare a scos câte un icnet scurt. Grasu, în schimb, a gemut și și-a făcut cruce.

Zu era ghemuită în scaunul ei, cu genunchii strânși la piept. Gluga îi ascundea fața, dar nu putea ascunde felul în care tremura din tot corpul. I-am pus o mână pe spate, ținând-o jos.

O altă bubuitură s-a auzit din spatele nostru, dar de data aceasta n-a fost o împușcătură.

— Ce mama…

Liam a riscat să arunce o privire peste umăr.

— Glumești?

Mi-am simțit inima grea ca un bolovan. Camioneta roșie s-a năpustit după noi și eu am văzut persoana de la volan – o femeie brunetă, cu ochelari – trăgând de volan într-o parte,

încercând să desprindă camioneta de SUV-ul care se ciocnise de ea. Nu era nevoie să văd cine îl conducea ca să știu al *cui* era automobilul acela: al lui Cate și-al lui Rob. Dar atunci cine era în camionetă?

— Chiar *ea* este! a strigat Grasu. Ți-am spus! Ne-a găsit!

— Și-atunci cine e tipul cu pușca? a strigat Liam. Prietenul ei?

Bărbatul care trăsese în noi s-a răsucit peste geam, încercând să elimine SUV-ul din spatele lui. A rezistat foarte puțin. Un glonț tras din SUV l-a nimerit în piept, împroșcând un șuvoi de sânge în jur. Următorul foc a făcut trupul neînsuflețit al individului să alunece afară pe geamul camionetei. Șoferul – femeia – nici nu s-a uitat înapoi după el.

Am urmărit cum camioneta roșie a reușit, în sfârșit, să se desprindă de bara din față a SUV-ului. Cu pană la ambele roți din spate, a virat pe cealaltă bandă, răsucindu-se, până când s-a oprit brusc pe marginea șoselei.

— Cu unul mai puțin, l-am auzit pe Liam spunând.

M-am întors în spate, așteptându-mă să văd arma lui Rob îndreptată spre mine prin luneta spartă a microbuzului. Doar că Rob era la volan.

Pe locul pasagerului stătea Cate, ținând o pușcă în mâini, voinicește.

— Te rog, lasă-mă să cobor, am spus, prinzându-l pe Liam de umăr. Mă duc înapoi la ei. Nu trebuie să fie nimeni rănit.

— Da! a zis Grasu. Trage pe dreapta, las-o să coboare!

— Tăceți amândoi! a zis Liam, aducând-o pe Black Betty pe banda din dreapta și înapoi pe cea din stânga.

SUV-ul ne-a prins din urmă fără probleme. Nu-mi dădeam seama dacă încetiniserăm noi sau dacă ei acceleraseră, fiindcă în secunda următoare SUV-ul s-a izbit de noi și nici măcar centurile de siguranță nu ne-au putut apăra de un salt în față.

Liam a spus ceva în barbă, ceva ce s-a pierdut în bătaia ploii devenite deodată torențială. A coborât geamul și a scos o mână afară, vrând parcă să facă semn SUV-ului să-i depășească.

— Fă ceva! a strigat Grasu, agățându-se de volan.

— Încerc! a spus el. Nu mă pot concentra!

Încearcă să-și folosească puterile. Descoperirea acestui fapt a străpuns valul de groază care mă învăluia.

Picăturile grele care se spărgeau în parbriz încețoșau imaginea copacilor de pe marginea drumului, dar Liam nu se

sinchisise să pornească ștergătoarele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut cealaltă mașină venind în goană către noi pe contrasens. Claxonul ei a prins viață, scoțând un sunet strident, și l-a trezit pe Liam din transă.

Microbuzul a pătruns iarăși pe banda dreaptă, evitând la mustață coliziunea frontală cu sedanul. Dacă mașina aceea nu ar fi frânat, ar fi luat-o și SUV-ul din plin. Eu și Zu ne-am răsucit deodată, la timp ca să vedem SUV-ul revenind pe banda dreaptă. Cate a reușit să restabilească direcția repede și au pornit în trombă după noi înainte să apucăm să ne tragem sufletul.

— Liam, l-am implorat. Te rog, trage pe dreapta. Nu-i voi lăsa să vă facă niciun rău!

Nu vreau să mă întorc.

Nu vreau să mă întorc.

Nu vreau să...

Am strâns ochii.

— Verzuio! vocea lui Liam mi-a străpuns gândurile. Știi să conduci?

— Nu...

— Vezi mai bine decât Grasu?

— Poate, dar...

— Grozav! a zis, întinzându-se în spate să mă ia de braț. Vino pe scaunul căpitanului.

A pufnit pe nas și-n aceeași clipă un alt glonț a șuierat, lovindu-se de pielea metalică a lui Black Betty.

— Hai, e ca și cum ai conduce o bicicletă. Pedala din dreapta e accelerația, cea din stânga e frâna, iar volanul e pentru direcție. Doar asta trebuie să știi.

— Stai!

Dar se pare că nu aveam de ales. A virat pe banda stângă tocmai când SUV-ul s-a apropiat pentru încă o tamponare. În loc să accelereze, piciorul lui a acționat tare frâna. Black Betty a oprit în derapaj, iar SUV-ul a trecut ață pe lângă noi.

S-a întâmplat prea repede ca să pot opune rezistență. Liam și-a desfăcut centura și m-a tras spre locul șoferului în timp ce el îl părăsea. Mașina a rulat în față de la sine și eu m-am panicat, lăsând tare piciorul pe ce credeam că este pedala de frână. Black Betty s-a smucit în față și de data aceasta eu am fost cea care a strigat.

— Frâna e în stânga!

Liam a fost proiectat peste bord când SUV-ul și-a revenit. I-am auzit pneurile scrâșnind când Rob a făcut mașina să se răsucească și-a mărit viteza.

— Apasă accelerația!

— De ce nu poate să conducă el? am întrebat cu o voce sugrumată.

Grasu a dat scaunul pasagerului pe spate destul cât să poată urca peste el și să treacă în spate, iar Liam i-a luat locul.

— Pentru că, a spus el, lăsând geamul jos, el abia vede la doi metri. Crede-mă, nu ai vrea să conducă el, scumpo! Acum *accelerează*!

Am făcut ce mi s-a spus. Mașina a țâșnit în față, ridicându-mi inima în gât. Roțile s-au învârtit pe asfaltul ud.

Liam atârna pe jumătate ieșit pe geam, jumătate șezând pe portieră.

— Mai repede! a spus.

Ploaia cădea deasă și grea, dar farurile SUV-ului o străpungeau, iar eu conduceam drept spre ele. Înaintam așa de repede, că volanul îmi tremura în mâini, smucindu-se de parcă ar fi fost viu. Mi-am mușcat buzele ca să nu strig de frustrare și am încercat să ridic puțin piciorul de pe pedală, dar Liam s-a împotrivit.

— Nu, continuă așa!

— Lee, a zis Grasu, ghemuit peste scaunul lui. E o nebunie… ce vrei să faci?

Fusese așa tăcut, încât aproape uitasem că era în mașină. Când vitezometrul a trecut de o sută treizeci, de o sută patruzeci, de o sută patruzeci și cinci, nu-mi mai aminteam, oricum, cine știe ce.

Și-atunci s-a dezlănțuit iadul.

S-a auzit o bubuitură cumplită – de o mie de ori mai puternică decât explozia unui balon – și microbuzul a început să se învârtă, volanul zburându-mi din mâini.

— Redresează! a strigat Liam. Îndreaptă volanul!

— La…!

Am rămas fără aer când m-a lovit centura de siguranță, dar m-am împotrivit rotirii forțate a volanului destul cât să pot poziționa mașina înapoi pe direcție. Microbuzul s-a lăsat pe

spate, cu o dâră de scântei în urmă. Ne uitam iarăși drept la SUV, încercând o a doua coliziune frontală.

— Mergi înainte spre ei – nu te opri! a țipat Liam.

Dar cauciucul, mi-am spus, strângând tare volanul, *cauciucul*...

Grasu se întinsese după picioarele lui Liam, ancorându-l înainte ca acesta să zboare pe fereastră.

— Dă-mi drumul! s-a răstit el. Nu e nevoie, am reușit acum!

Nu știam ce reușise Liam, am aflat doar când m-am uitat în sus la oglinda retrovizoare și am văzut corpul întunecat al unui copac năpustindu-se dinspre pădure, condus în fața SUV-ului doar de mâna întinsă a lui Liam.

Având atenția îndreptată spre microbuzul pornit către ei, Rob nu a avut timp să tragă mașina din calea copacului. Am rotit volanul fără să mă uit, până când am întors spatele mașinii intrate în coliziune. Am auzit zgomot de sticlă spartă și de metal strivit când Rob s-a străduit să vireze, reușind doar să capoteze. Când m-am uitat înapoi în oglinda retrovizoare, SUV-ul era într-o rână, un morman fumegând. Lângă el era trunchiul sfârtecat al unui copac, încă rotindu-se în urma impactului.

— Ce-ai făcut? a trebuit să strig ca să mă fac auzită peste vuietul vântului. Am crezut că...

Mi-a răspuns Grasu, pământiu la față.

— Acum înțelegi? Nu aveau de gând să se oprească.

Liam a revenit pe geam, trântindu-se în scaun cu un suspin prelung. Părul îi stătea zburlit, plin de frunze și rămurele.

— Bun, Verzuio, a spus, fără ca glasul să-i tremure, ne-au spart cauciucul din spate, deci mergi pe jantă. Ține-o doar drept în față și începe să încetinești. Ieși pe următoarea rampă.

Am strâns din maxilar așa de tare, că m-a durut.

— Te simți bine, Zu? a întrebat.

Fata a ridicat degetele mari, cu mănușile ei galbene – singurele pete de culoare din mașină.

— Păi, sunt bine și eu, mersi de întrebare, a zis Grasu.

Ochelarii mici îi stăteau strâmb pe față și el își netezea cămașa albastră cu mâinile. Ca să se înțeleagă mai bine, s-a aplecat și i-a tras lui Liam o scatoalcă peste ceafă.

— Și, apropo, ți-ai ieșit naibii din minți? Știi ce poți păți dacă ești aruncat din mașină la viteză mare?

— Nu, l-a întrerupt Liam, dar mă gândesc că nu ceva frumos sau ceva ce-ar trebui să audă un copil de unsprezece ani.

M-am uitat înapoi la Zu. Unsprezece? Nu era posibil…

— O, deci o poți arunca în calea gloanțelor, dar nu poate auzi o poveste înfricoșătoare?

Grasu și-a încrucișat brațele peste piept.

Liam a lăsat mâna-n jos și a ridicat speteaza scaunului. Când s-a lăsat pe ea, a făcut-o cu o grimasă și cu pumnii încleștați. Deasupra ochiului avea o tăietură proaspătă. Pe bărbie îi curgea sânge.

Prin ploaia deasă am văzut indicatorul verde de ieșire de pe autostradă. Nu avea importanță ce oraș sau ce număr scria pe el. Voiam doar să ies de pe șosea și să părăsesc locul șoferului.

Când am luat piciorul de pe accelerație, mi-am dat seama că tot corpul îmi eram amorțit, istovit. Microbuzul a urmat curbura ieșirii la cea mai lejeră intervenție asupra volanului și, când am ajuns la drum, s-a oprit de la sine. Am dus o mână la piept ca să mă asigur că nu-mi clacase inima.

Liam s-a întins și a tras frâna de mână.

— Te-ai descurcat bine, a început el pe un ton mai scăzut decât mă așteptam.

Din nefericire, nu a izbutit să calmeze șarpele agitat care mi se încolăcise în stomac.

M-am întins și l-am lovit cu pumnul în braț. *Tare.*

— Au! a strigat, ferindu-se de mine cu ochii căscați. Pentru ce-a fost asta?

— Condusul *nu* a fost deloc ca mersul pe bicicletă, nesuferitule!

M-a fixat cu privirea un moment, cu un început de zâmbet. Suzume a izbucnit într-un acces de râs tăcut, un șir nesfârșit de icnete și zvâcnete care-au făcut-o să se îmbujoreze și au lăsat-o fără aer. S-au scurs câteva secunde în care acela a fost singurul sunet care s-a auzit pe deasupra ploii – cel puțin până când Grasu și-a îngropat fața în palme și a scos un geamăt prelung.

— O, da, a făcut Liam, deschizând portiera, o să îți găsești locul de minune.

Ψ

Ploaia se transformase într-o burniță pe când s-a apucat Liam să schimbe roata din spate. Eu rămăsesem exact unde eram, pe locul șoferului, în bună parte fiindcă nu eram sigură ce anume ar

fi trebuit să fac. Ceilalți doi copii săriseră din mașină după el, Suzume ducându-se în spatele microbuzului cu Liam și Grasu luând-o în direcția opusă. L-am urmărit prin parbrizul crăpat cum și-a croit drum spre un indicator care ne îndruma spre Pădurea Națională Monongahela. După un minut, a scos ceva – o carte broșată – din buzunarul de la spate și s-a așezat pe marginea drumului. Nu cu puțină invidie, am mijit ochii, încercând să deslușesc titlul cărții, dar lipsea jumătate de copertă, iar cealaltă jumătate era acoperită de mâna lui. Nu știu dacă citea într-adevăr sau se uita numai la text fără să-l vadă.

Dacă indicatoarele rutiere spuneau adevărul, opriserăm în Slaty Fork, Virginia de Vest. Ceea ce crezusem că este un drum lăturalnic de țară fusese, de fapt, Autostrada 219, aflată în mijlocul unei pustietăți. Marlinton rămăsese fără locuitori, dar Slaty Fork părea să nici nu fi avut vreodată așa ceva.

M-am ridicat din scaunul șoferului și am pornit spre partea din spate a microbuzului. Încă îmi tremurau mâinile, de parcă ar fi încercat să se scuture de ultimele rămășițe de adrenalină din sânge. Rucsacul negru pe care mi-l dăduseră Rob și Cate fusese aruncat pe bancheta din spate, acoperit cu câteva foi de ziar și o sticlă goală de Windex.

L-am scuturat și l-am pus lângă mine, pe banchetă. Ziarul era vechi de peste trei ani și îți scârțâia în mâini. Pe jumătate de pagină era o reclamă la o nouă cremă de față pe care cineva, în culmea inspirației, o botezase Forever Young[4].

Am întors foaia, căutând vreo știre adevărată. Am trecut în fugă peste un articol de fond care ridica în slăvi lagărele de reabilitare, fiind mai mult amuzată decât ofensată de faptul că, mai nou, copiii Psi erau numiți în mod deschis „bombe cu ceas mutante”. Mai era și un articol scurt despre revoltele care, susținea reporterul, erau „rezultatul direct al escaladării tensiunilor dintre guvernele din Vest și din Est cu privire la noua legislație care reglementa nașterile”. Jos de tot, sub o poveste lacrimogenă despre aniversarea cine știe cărei greve a mecanicilor de locomotivă, era o fotografie cu Clancy Gray.

„Fiul președintelui ia parte la audierea Ligii Copiilor”, spunea titlul de sub ea. Nu a trebuit să citesc mai mult decât primele două sau trei rânduri ca să înțeleg ideea: președintele era prea laș ca să iasă din ascunzătoare după o încercare eșuată de

---

[4] În traducere, „Pururea tânără”. (*N.r.*)

asasinat, așa că și-a trimis ciudățenia de plod să facă munca murdară în locul lui. Oare câți ani avea Clancy acum? m-am întrebat. Pozele de la Thurmond erau identice cu aceasta și niciodată nu mă gândisem la el altfel decât ca la un copil de unsprezece sau doisprezece ani. Însă trebuia de-acum să aibă aproape optsprezece. După standardele noastre, un boșorog, de-a dreptul.

Am aruncat ziarul dezgustată și mi-am luat înapoi rucsacul. Rob spusese că în el este un schimb de haine, iar, dacă așa era, în sfârșit aveam să scap de uniforma de la Thurmond.

O cămașă albă, simplă, o pereche de jeanși, o curea și un hanorac cu fermoar. Mă declaram mulțumită.

Bătaia în geam m-a speriat destul cât mai-mai să-mi mușc limba. A apărut fața lui Liam, cu o expresie încordată.

— Te rog, poți aduce hainele alea? Vreau să îți arăt ceva.

Din clipa când am știut că ochii lui erau ațintiți asupra mea, fiecare os, mușchi și încheietură din corpul meu s-au concentrat. Simțind gust vag de sânge în gură, am sărit pe portiera glisantă și am măsurat microbuzul din priviri. Dacă se putea așa ceva, mașina arăta mai rău ca înainte – ca o mașină de jucărie pe care cineva o trecuse prin instalația sanitară. Am ridicat degetele și am atins una dintre găurile proaspăt apărute în tablă, acolo unde nimerise un glonț.

Liam s-a lăsat în genunchi lângă Zu, care ținea cu toată forța de roata de rezervă, și a început să ridice microbuzul pe cric pentru a scoate cauciucul spart. M-am oprit în spatele lor la timp ca să-l văd pe Liam fluturând mâna în fața capacului de roată. Buloanele s-au rotit la semnul său, adunându-se într-o grămăjoară ordonată pe pământ.

Albaștrii, am concluzionat. Liam era Albastru. Atunci, ceilalți ce erau?

— Bun, a început el.

Și-a suflat o șuviță de păr din ochi.

— Scoate cămașa în care voiai să te schimbi.

— Nu… nu am de gând să mă schimb aici, afară, am spus.

El și-a dat ochii peste cap.

— Serios? Ai probleme de pudoare când niște agenți ai Ligii vor porni pe urmele noastre în câteva ore? Recunoaște prioritățile, Verzuio. Dă-ți jos cămașa.

Am rămas cu ochii la el un moment, însă nici eu nu știam la ce anume mă uitam.

— Pipăie gulerul, mi-a spus Liam. – A mai pus un bulon pe jos, lângă picioarele sale. – Vei găsi o umflătură.

Am găsit-o. Era mică, abia cât un bob de mazăre, cusută în cămașa altminteri banală.

— Grasu are o mică trusă de croitorie sub scaunul din față, a spus. Dacă vrei să te schimbi în ea, trebuie să scoți din cămașă dispozitivul de urmărire.

„Mică trusă de croitorie” s-a dovedit a fi o cutie cu ață, foarfece și o bucățică de broderie. Pe un colț de pânză, cineva – Grasu? – cususe un pătrat negru perfect. M-am uitat la desen, frecându-i suprafața reliefată cu degetul mare.

— Oricum, probabil ar trebui să scapi de uniformă, a continuat Liam. Dar ai grijă să verifici și pantalonii, și hanoracul. Îi cred în stare să folosească mai multe dispozitive.

A avut dreptate din nou. Am găsit unul cusut în betelia jeanșilor, altul în tivul hanoracului și încă unul lipit sub catarama curelei – patru dispozitive de urmărire pentru o singură fată, plus unul care fusese cusut chiar în pânza rucsacului.

Liam a terminat cu înlocuitul roții mai repede decât am crezut că e cu putință. Zu l-a ajutat să poziționeze buloanele la locul lor și să coboare mașina încet de pe cric. Când el i-a înmânat sculele, fata a știut exact unde să le pună în portbagaj.

— Haide, a spus, întinzându-mi mâna. Mă ocup eu de ele.

Mi-a tremurat mâna când i-am dat dispozitivele de urmărire. El le-a aruncat jos și le-a strivit cu tocul.

— Nu înțeleg… am început.

Dar înțelegeam, într-un fel. Nu s-ar fi deranjat atâta să mă scoată din lagăr dacă nu ar fi avut o metodă de a mă urmări în caz că eram recapturată sau despărțită de ei.

Liam a întins mâna spre mine și panica ce m-a cuprins la gândul că mă va atinge m-a făcut să sar în spate, încercând să măresc cât mai mult spațiul dintre noi. Tot nu era de ajuns; mâna i-a căzut între noi, dar am simțit căldura palmei sale întoarse în sus atingându-mi umărul ca și când chiar ar fi poposit acolo. Am ridicat brațele și le-am încrucișat peste piept, iar un amestec indigest de anxietate și vinovăție a urcat din adâncul măruntaielor mele. Am încercat să mă concentrez asupra

numerelor de identificare Psi de pe bombeul pantofilor mei, ca să nu sar iarăși în spate.

Te comporți ca un copil de cinci ani timorat, mi-am spus. *Termină. E doar un copil, ca tine.*

— Se spun multe minciuni la Liga Copiilor, cea mai mare fiind aceea că ești liber, a zis el. Vorbesc despre iubire, respect și *familie,* dar nu știu ce familie pune un dispozitiv de urmărire asupra cuiva și apoi îl trimite să fie împușcat sau aruncat în aer.

— Dar nu era nevoie să-i ucidem, am spus, strângând mâinile pe bretelele rucsacului. Era un alt copil înăuntru. Martin. El nu… el nu merita să…

— Vrei să spui…

Liam și-a șters vaselina de pe mâni pe crăcii pantalonilor.

— Genul care…

A făcut un gest nelămurit cu mâinile, care am crezut că trebuia să indice statura durdulie a lui Martin.

— Acel tip?

Am încuviințat.

— Nu i-a lovit, de fapt, copacul, a spus Liam, sprijinindu-se de portiera glisantă a microbuzului. Ar putea să fie încă în viată.

Liam m-a condus înapoi la locul din dreapta și a fluierat ca să-i atragă atenția Grasului. Undeva în spatele meu, am auzit-o pe Zu urcând înapoi în Black Betty.

— Uite ce e, a continuat, toți poartă dispozitive de urmărire. Sunt sigur că alt agent al Ligii va veni peste puțin timp să îi ajute. Te poți întoarce, dacă dorești, sau te putem duce la stația de autobuz, cum am spus că vom face.

Îmi țineam mâinile tot pe lângă corp, cu chipul lipsit de expresie ca un cer senin, dar nu îl puteam păcăli. A sesizat sentimentul meu de vinovăție ca și când acesta mi s-ar fi citit pe chip limpede ca lumina zilei.

— Asta nu face din tine un om rău, să știi – să vrei să-ți trăiești viața pe cont propriu.

M-am uitat când la drum, când la fața lui, mai confuză acum decât oricând. Nu avea niciun sens ca el să mă ajute, nu atunci când alți doi oameni se bizuiau deja pe el. Oameni pe care voia să-i protejeze.

Liam mi-a deschis portiera din spate, înclinând din cap spre bancheta liberă. Dar înainte să mă pot gândi măcar la ce

însemna să rămân cu el, fie și doar pentru scurt timp, Grasu a smucit de ușa glisantă și mi-a trântit-o în nas.

— Grasule… l-a prevenit Liam.

— De ce, a început Grasu, de ce erai cu Liga Copiilor?

— Hei, ai grijă, a zis Liam. Nimeni nu are de dat socoteală nimănui. Verzuio, tu…

— Ba nu, a spus Grasu, *tu* ai hotărât asta. Tu și cu Suzume. Dacă o să rămânem cu ea în cârcă, vreau să știu cine este și de ce ne-au urmărit descreierații ăia înarmați care încercau să o recupereze.

Liam a ridicat mâinile în semn că se predă.

— Eu…

Ce le puteam spune fără să sune a minciună sfruntată? Îmi simțeam capul ușor; eram aproape prea istovită ca să gândesc.

— Eram…

Zu a înclinat din cap încurajator, privindu-mă cu ochi luminoși.

— Eram de serviciu în Turnul de Control, am turuit. Am văzut codurile de acces la serverele la care Liga vrea să aibă acces. Am memorie fotografică și mă pricep la numere și la coduri.

Probabil exagerasem, totuși părea că mă credeau.

— Și prietenul tău? Care-i treaba cu el?

Cu cât mă țintuiau mai mult cu privirea, cu atât mai greu îmi era să nu mă agit. *Fii tare, Ruby.*

— Te referi la Martin? am spus, vocea sunându-mi pițigăiată chiar și mie. Ieri l-am văzut prima dată. Nu știu care e povestea lui. Nu am întrebat.

Îmi doream să nici nu știu care era povestea lui Martin.

Grasu a lovit cu palma în peretele microbuzului.

— Nu-mi spune că o crezi, Lee. Când am evadat, noi îi cunoșteam pe toți.

Au evadat. Chiar o făcuseră? Șocul m-a lăsat fără cuvinte mai multe momente, până când, în sfârșit, am întrebat:

— Serios? Pe toți cei trei mii de acolo?

Băieții au făcut un pas în spate în același timp.

— Erau trei mii de copii în lagărul tău? a întrebat Liam.

— De ce?

M-am uitat de la unul la celălalt, nedumerită.

— Câți erau în lagărul vostru?

— Cel mult trei sute, a zis Liam. Ești sigură? Trei *mii*?

— Păi, nu ne-au comunicat cifra oficială. Erau treizeci de copii într-o cabană și existau cam o sută de cabane. Erau mai mulți, dar pe Roșii, pe Portocalii și pe Galbeni i-au trimis în altă parte.

Părea că îl năucisem. Liam a scos un sunet gâtuit.

— Măiculiță! a izbutit într-un final să șuiere. Care era lagărul ăsta?

— Nu e treaba ta, am spus. Eu nu te-am întrebat unde ați fost voi.

— Noi am fost în Caledonia, Ohio, a intervenit Grasu, ignorând privirea tăioasă a lui Liam. Ne-au înghesuit într-o școală elementară abandonată. Am evadat. Acum, tu.

— De ce, ca să mă puteți raporta la prima secție FSP?

— Mda, fiindcă-i *evident* că vom putea intra să depunem un denunț oficial.

După o clipă, am oftat din rărunchi.

— Fie. Am fost la Thurmond.

Tăcerea care a urmat a părut să se întindă mai mult decât puteam suporta.

— Vorbești serios? a întrebat Liam într-un final. La smintiți la Thurmond, unde sunt ținuți copiii lui Frankenstein?

— Nu se mai fac experimente, am spus, plasându-mă în mod ciudat în defensivă.

— Nu, am vrut doar… doar să…

Liam nu-și găsea cuvintele.

— Am crezut că nu mai sunt locuri acolo, înțelegi? De aceea pe noi ne-au dus în Ohio.

— Câți ani aveai când ai fost dusă în lagăr?

Deși vocea Grasului era măsurată, am văzut totuși că-i picase fața.

— Erai mică, așa-i?

Răspunsul a țâșnit înainte să mă pot cenzura.

— Zece ani și-o zi.

Liam a scos un fluierat slab și eu m-am întrebat cât de tare se răspândise reputația lagărului Thurmond cât timp fusesem închisă acolo. Cine erau cei care vorbeau despre el – foștii soldați FSP de-acolo?

Și, dacă oamenii știau, de ce nu venise nimeni să ne ajute?

— Voi cât timp ați stat în Caledonia?

— Suzume a fost acolo vreo doi ani. Eu am stat un an și jumătate, iar Lee a stat și el cam un an.

— Doar…

O voce meschină și urâtă mi-a șoptit în cap: *Doar atât*?, deși partea mai bună din mine știa foarte bine că nu avea importanță dacă stătuseră un an sau o singură zi – un minut într-unul dintre acele lagăre era destul ca să te facă praf.

— Și-acum ai cât, șaisprezece ani? Șaptesprezece?

— Nu știu, am spus și, când am realizat, mai că m-am prelins de peretele microbuzului.

Chiar *nu eram* sigură – Sam spusese că trecuseră șase ani, dar era posibil să se înșele. Nu țineam socoteala timpului la Thurmond în modul obișnuit; eram conștientă de succesiunea anotimpurilor, dar cândva renunțasem să le mai grupez pe ani. Creșteam, știam în fiecare iarnă că eram cu un an mai mare, dar nimic… pur și simplu nu păruse să mai conteze până acum.

— În ce an suntem?

Grasu a pufnit, ridicând ochii spre cer. A deschis gura să spună ceva, dar s-a oprit imediat ce mi-a remarcat expresia de pe față. Nu știu exact ce anume transmiteam, dar i-a șters exasperarea în doi timpi și trei mișcări. Ochii lui înguști s-au lărgit, exprimând ceva ce aducea mai mult a milă.

Iar Liam… expresia lui a părut a se înmuia complet.

Am simțit că mi se ridică firele de păr de la ceafă și am început să răsucesc pe degete pânza pantalonilor mei scurți de uniformă. Ultimul lucru – *chiar* ultimul – pe care mi-l doream era să stârnesc mila unor străini. M-a străbătut un val de regret, care mi-a măturat chiar și anxietatea, și teama. Nu ar fi trebuit să spun nimic; ar fi trebuit să mint sau să mă eschivez de la răspuns. Indiferent cum își imaginau ei că era la Thurmond, indiferent ce credeau că pătimisem, era destul de rău ca să le par o ființă jalnică. Le citeam asta pe chip, iar ironia înțepa mai tare decât mă așteptam. Luaseră la sânul lor un monstru, crezând că e un șoarece.

— Șaisprezece, atunci, am spus odată ce Liam mi-a confirmat anul.

Sam avusese dreptate, până la urmă.

Mă mai deranja un lucru.

— Încă se mai deschid lagăre noi în care sunt trimiși alți copii?

— Nu la fel de multe, a spus Liam. Cei mai mici – cei de vârsta lui Zu –, ei au avut cel mai mult de suferit. Oamenii s-au speriat și rata nașterii a scăzut încă dinainte ca guvernul să încerce

interzicerea nașterilor. Majoritatea copiilor care sunt trimiși în continuare în lagăre sunt ca noi. Cei care au scăpat nedetectați în timpul raidurilor sau care au încercat să fugă.

Am încuviințat din cap, căzând pe gânduri.

— La Thurmond, a început Grasu, chiar au făcut…

— Cred că ajunge, l-a întrerupt Liam.

S-a întins pe lângă brațul Grasului și mi-a deschis iarăși portiera glisantă.

— Ți-a răspuns la întrebări, noi am răspuns la ale ei, iar acum trebuie să pornim la drum cât încă mai putem.

Zu a urcat prima și, fără a mă uita la vreunul dintre băieți, am urmat-o, îndreptându-mă spre bancheta din spate, unde mă puteam întinde, ascunzându-mă de alte întrebări nedorite.

Grasu a ocupat scaunul din dreapta de lângă șofer, aruncând o ultimă privire în spate la mine. Buzele lui pline erau strânse așa de tare, că deveniseră incolore. În cele din urmă, și-a întors atenția spre cartea din poală și s-a prefăcut că eu nici nu sunt acolo.

Când Liam a apăsat accelerația, Black Betty a început să toarcă și eu am început să tremur din tot corpul odată cu ea. Mult timp, doar automobilul a fost dispus să mai vorbească.

Ψ

Ploaia cădea încă, aruncând o lumină cenușie în jurul mașinii. Geamurile erau aburite și, pentru un minut, n-am făcut altceva decât să privesc ploaia. Faruri de mașini scăpărau prin parbriz, dar nu se întunecase de tot.

Într-un final, Grasu a dat drumul la radio, umplând spațiul cufundat în tăcere cu un buletin despre criza carburanților din America și despre forajele care se derulau în Alaska, drept urmare. Dacă n-aș fi fost deja pe jumătate adormită, tonul monoton al crainicului m-ar fi adormit cu siguranță.

— Hei, Verzuio, a strigat Liam. Ai nume de familie?

M-am gândit să mint, să mă transform în altcineva decât cine eram, însă nu mi se părea corect. Chiar dacă mă deschideam în fața lor, copiii aceia aveau să uite de mine cât ai clipi.

— Nu, am spus.

Aveam un număr Psi și numele pe care îl moștenisem de la bunica. Restul nu mai conta.

Liam și-a întors privirea spre drum, bătând darabana cu degetele pe volan.

— Am înțeles.

M-am lăsat să cad înapoi pe banchetă, apăsându-mi fața cu mâinile. Până la urmă am adormit tocmai când norii de furtună s-au tras deoparte, lăsând locul unui cer nocturn imaculat. Fără sunetul ploii, dacă ciuleam urechile, auzeam cântecul molcom care ieșea din difuzoarele mașinii și vocea profundă a lui Liam în vreme ce îl fredona.

• Zece

M-a trezit Grasu. Mi-a aplicat o palmă scurtă peste umăr, de parcă nu s-ar fi putut convinge să mă atingă destul cât să mă scuture, dar a fost de-ajuns. Stăteam ghemuită ca un crevete pe unul dintre scaunele desfundate, dar, la atingerea lui, am sărit și m-am lovit cu capul de geam. I-am simțit atingerea rece pe ceafă, aproape căzând în spațiul îngust dintre scaunul din față și al meu. Pentru un moment nedefinit, nu mi-am adus aminte unde eram și nici cum ajunsesem acolo.

Fața Grasului a reintrat în câmpul meu vizual. Avea o sprânceană ridicată, studiindu-mă așa prăbușită cum eram. Și atunci amintirile mi-au revenit complet, lovindu-mă cu forța unui pumn în gât.

Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie, am gândit, încercând să-mi îndepărtez părul negru de peste față. Voisem doar să îmi odihnesc ochii câteva minute și cine știe cât de mult zăcusem în nesimțire? Judecând după expresia Grasului, nu trăsesem numai un pui de somn.

— Nu crezi că ai dormit destul? a zis el oțărât, încrucișându-și brațele peste piept.

Părea a fi mai cald în mașină, dar nu mi-am dat seama de ce decât după ce m-am ridicat și am văzut bucata de cârpă bleumarin care fusese întinsă peste lunetă.

Deodată, am realizat situația și m-a izbit ca un junghi puternic în coaste. Lăsasem garda jos într-un microbuz plin de necunoscuți – făcusem asta cu atâta lejeritate, încât Grasu putuse pune mâna pe mine. Doamne, nici nu știam care dintre noi avusese mai mult noroc, până la urmă: el, fiindcă nu se alesese cu creierul complet șters, sau eu, pentru că evitasem un alt potențial dezastru. Cât puteam fi de nechibzuită? În clipa când urmau să afle ce anume eram, aveau să mă arunce în drum, și atunci ce urma să mă fac? Apropo de asta…

— Unde suntem? am spus, ridicându-mă înapoi în scaun. Unde sunt ceilalți?

Grasu s-a așezat pe unul dintre scaunele din mijloc, împărțindu-și timpul între cartea din poală și lumea dominată de

copacii de dincolo de geamul fumuriu al mașinii. M-am mișcat, încercând să-i urmăresc privirea, dar nu aveai ce să vezi.

— Undeva aproape de minunatul oraș Kingwood, Virginia de Vest. Lee și cu Suzume verifică o chestie, a spus.

Fără să îmi dau seama, mă aplecasem în față, încercând să văd ce citea. Trecuseră ani de când nu mai văzusem o carte, darămite să citesc una. Grasu s-a împotrivit însă. Atunci când umărul meu l-a atins pe al lui, a închis cartea dintr-o mișcare și s-a întors aruncându-mi cea mai înțepătoare privire de care era capabil. Chiar și cu ochelarii lui prea mici și știind că avea sub scaunul din față o mică trusă de croitorie, mi-am amintit că era foarte posibil să aibă capacitatea de a mă ucide cu puterea gândului.

— Cât timp am dormit?

— O zi, a spus Grasu. Generalul vrea să fii pregătită să îți primești însărcinarea. E într-o dispoziție foarte activă. Deși nu ești decât o Verde, se așteaptă la ajutor din partea ta.

Mi-am ales cu grijă următoarele cuvinte, ignorând expresia superioară de pe fața lui. Nu avea decât să creadă asta, dacă așa se simțea mai bine. Era mai deștept; nu încăpea vorbă despre asta. Probabil era mult mai educat decât mine, citise mult mai multe cărți și își amintea destul de multă matematică încât să fie folositor. Dar, așa măruntă și neștiutoare cum mă făcea să mă simt, nu puteam ignora faptul că nu era nevoie decât de o singură atingere și i-aș fi putut citi toate gândurile.

— Liam e Albastru, nu? am început. Tu și cu Zu sunteți tot Albaștri?

— Nu.

S-a încruntat și a avut nevoie de mai multe momente ca să decidă dacă să dea în vileag sau nu următoarea informație.

— Suzume e Galbenă.

M-am îndreptat puțin de spate.

— Erau Galbeni în tabăra voastră?

Grasu a icnit.

— Nu, Verzuio, îmi place să te mint... *da,* aveam Galbeni.

Dar asta nu avea sens – în definitiv, dacă scoseseră Galbenii de la Thurmond, de ce nu îi scoseseră din toate lagărele?

— Au... am început, neștiind prea bine cum să formulez întrebarea.

Când mă trăsese prima dată în microbuz, crezusem că e doar timidă și nesigură în preajma străinilor. Dar nu o auzisem scoțând nici măcar o vorbă de când eram în mijlocul lor. Nici cu mine, nici cu Grasu – nici măcar cu Liam.

— Le-au… făcut ceva Galbenilor? Ei?

Atmosfera din mașină s-a încărcat mai repede decât atunci când arunci un cablu electric neizolat într-o cadă plină cu apă.

Grasu s-a întors brusc spre mine, ridicând brațele și încrucișându-le la piept. Privirea pe care mi-a aruncat-o pe deasupra ochelarilor ar fi transformat în stană de piatră pe cineva mai slab de inimă.

— Asta, a spus el încet, nu este câtuși de puțin treaba ta.

Am ridicat mâinile, bătând în retragere.

— Te-ai gândit măcar ce se putea întâmpla cu ea atunci când ai urmărit-o? a insistat el. Îți pasă măcar că prietenii tăi din SUV-ul verde ar fi luat-o pe sus una, două?

— Oamenii din SUV-ul verde… am început și aș fi încheiat dacă nu s-ar fi deschis deodată ușa din spatele nostru.

Grasu a scos un sunet care nu poate fi descris decât ca măcăit și aproape a zburat înapoi pe scaunul din față. Când s-a instalat la loc, avea ochii aproape la fel de larg deschiși ca ai lui Zu, care îl privea din prag.

— Nu *face* asta! a gemut el, apucându-se de piept. Dă-ne înainte un semn cât de mic, bine?

Zu a ridicat din sprânceană spre mine și eu i-am răspuns la fel. După un moment, fata a părut să își amintească motivul pentru care venise și a început să ne facă semne să coborâm, fluturând mănușa viu colorată în aer.

Grasu și-a desfăcut centura oftând din rărunchi.

— I-am spus că-i o pierdere de timp. Ne-au zis *Virginia,* nu *Virginia de Vest.*

A întors privirea spre mine.

— Apropo, a adăugat, SUV-ul acela era maro. Halal memorie fotografică ai!

Am căutat o scuză, dar el m-a făcut să-mi înghit cuvintele cu o privire tăioasă și a trântit portiera după el.

Ψ

Am sărit din microbuz și am mers după Zu. Când picioarele mi s-au afundat în noroi și în iarba îngălbenită, tristă, am apucat pentru prima dată să mă uit bine în jur.

Pe un indicator mare de lemn, culcat pe spate ca și când cineva l-ar fi lovit cu mașina, scria TEREN DE CAMPARE EAST RIVER, dar nu era niciun râu și categoric nu era un teren de campare ca oricare altul. La drept vorbind, era sau fusese cândva un vechi parc de rulote.

Cu cât ne îndepărtam mai mult de microbuz, cu atât mă simțeam mai agitată. Nu ploua, dar îmi simțeam pielea lipicioasă și rece la atingere. În jurul nostru, cât vedeai cu ochii, erau rămășițele arse, argintii și albe, ale fostelor case și vehicule. Multora dintre rulotele mai mari, folosite ca reședințe permanente, le fuseseră smulși sau arși pereți întregi, expunând bucătării și livinguri încă intacte, când nu erau pline de apă și infestate de animale și frunze putrezite provenite de la copacii din apropiere. Era ca o groapă comună a unor vieți apuse.

Deși ușile cu plasă anti-insecte fuseseră smulse din rame și deformate, deși rulotele erau căzute pe roți sparte, împrejur încă persistau semne de viață. Pereții erau decorați cu poze întruchipând familii zâmbitoare, fericite, un ceasornic continua să măsoare timpul, oalele încă stăteau pe aragazuri, un grup mic de leagăne străjuia stingher la capătul terenului.

Eu și cu Zu am ocolit o rulotă prăvălită într-o rână, urmând o cărare de pași adânci în noroi. Am aruncat o privire la structura ei de oase ruginite și m-am întors imediat, apucând-o strâns de mănuși. Fata a ridicat spre mine o privire întrebătoare, dar eu am scuturat doar din cap și am spus: „Te sperie”.

Când a venit ploaia, a început să răpăie pe corpurile de metal din jurul nostru, făcând să zdrăngăne câteva dintre acoperișurile și ușile de plasă mai slabe. Am tresărit, scâncind, când ușa unei rulote ne-a căzut în cale. Zu a sărit doar peste ea și a arătat în față spre locul unde Grasu și Liam erau angajați într-o discuție.

Mi-a trebuit o secundă ca să îl recunosc pe Liam. Pe sub jachetă purta un hanorac albastru cu gluga trasă peste ceea ce părea a fi o șapcă cu Redskins. Habar nu aveam pe unde o găsise, dar o pereche de ochelari de aviator îi acoperea o bună parte din față.

— … nu-i așa? spunea Grasu. Ți-am *zis* eu.

— Au spus că e la granița de est a statului, a insistat Liam. Și era posibil să se refere la Virgina de Vest…

— Sau este posibil să ne fi luat de proști, a încheiat Grasu în locul lui.

Probabil că ne auzise venind, fiindcă a tresărit și s-a răsucit. În clipa când a dat cu ochii de mine, s-a și încruntat.

— ’Neața, rază de soare! a strigat Liam. Ai dormit bine?

Zu a luat-o la fugă înainte, însă, cum mă apropiam de ei, eu mi-am simțit picioarele împovărate de o greutate invizibilă. Am încrucișat brațele pe piept, concentrându-mă destul cât să întreb:

— Ce e locul ăsta?

De data aceasta, Liam a fost cel care a oftat.

— Păi, noi speram să fie East River. *Acel* East River, vreau să zic.

— Acela e în Virginia, am spus, coborând privirea în pământ. Peninsula. Se varsă în golful Chesapeake.

— Mersi, doamnă detectiv, a spus Grasu, clătinând din cap. Noi vorbim despre East River-ul lui Slip Kid.

— Hei, a făcut Liam pe un ton tăios. Las-o moale, amice. Nici noi nu am știut nimic despre asta până să ieșim din lagăr.

Grasu și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat în zare.

— Cum spui tu!

— Ce este?

Am simțit când Liam și-a întors atenția spre mine, ceea ce m-a făcut imediat să-mi întorc atenția la Zu, care părea doar confuză. *Stăpânește-te,* mi-am comandat, *încetează.*

Nu mă temeam de ei, nici măcar de Grasu. Poate puțin când mă gândeam prea mult la ușurința cu care le puteam distruge viața sau când îmi închipuiam reacțiile lor de groază în cazul în care și-ar fi dat seama ce eram de fapt. Pur și simplu nu știam ce să spun sau cum să mă comport în preajma lor. Fiecare gest și fiecare cuvânt din partea mea păreau stângace, exagerate sau stridente și începeam să mă îngrijorez că senzația de ezitare și stânjeneală nu se va risipi niciodată. Deja mă simțeam ca ultima ciudată, fără a mai fi nevoie de conștiința faptului că îmi lipsea abilitatea fundamentală de a comunica normal cu alte ființe umane.

Liam a oftat și s-a scărpinat în ceafă.

— Am auzit despre East River de la niște copii din tabăra noastră. Se spune – și subliniez, se spune – că ar fi un loc unde toți copiii scăpați din lagăr se pot duce să trăiască împreună. Slip Kid, cel care conduce totul, îți poate facilita contactul cu familia fără ca FSP să afle. Acolo găsești mâncare, ai unde să

dormi – ei bine, ai prins ideea. Problema e cum să îl găsești. Noi credem că este undeva în zona asta, grație câtorva Albaștri cam aiuriți peste care am dat în Ohio. E genul de lucru despre care…

— Despre care, dacă ai cunoștință, nu ai voie să vorbești, am încheiat eu. Dar cine este Slip Kid?

Liam a ridicat din umeri.

— Nu știe nimeni. Sau… ei bine, cred că unii *știu*, doar că nu spun. Zvonurile despre el sunt de-a dreptul incredibile însă. FSP i-au dat porecla asta pentru că el – *se spune* – a scăpat din mâinile lor de nu mai puțin de patru ori.[5]

Eram prea uimită ca să mai pot spune ceva.

— Asta ne face de rușine pe noi, ceilalți, nu? Eram foarte dezamăgit de mine, până când cineva mi-a spus zvonurile despre el. – Liam a ridicat din umeri. – Se presupune că este unul dintre aceia… un *Portocaliu.*

Cuvântul acela a reverberat în jurul meu, înlemnindu-mă pe loc. Liam a mai spus ceva, pe un ton mult mai puțin dezgustat, dar nu l-am auzit peste vâjâitul din urechi. Nu am auzit nici măcar o vorbuliță.

Slip Kid. Cineva care-i putea ajuta pe copii să ajungă acasă, dacă aveau o casă la care să se întoarcă și părinți care să îi țină minte și care să îi dorească. O viață pe care să o recâștige.

Și, probabil, unul dintre ultimii copii Portocalii din lume.

Am strâns tare ochii, apăsându-i cu podul palmelor, pentru mai multă siguranță. Nu mă calificam pentru ajutorul lui, nu la modul tradițional. Chiar dacă puteam intra în contact cu părinții, nu era ca și când ei ar fi primit cu brațele deschise o fată pe care o considerau străină. Mai era buna, însă nu știam unde se află acum. După ce descoperise ce am făcut, oare mă mai dorea, măcar?

— De ce aveți nevoie de ajutorul tipului ăstuia? l-am întrerupt, încă simțindu-mă amețită. Nu puteți să mergeți, pur și simplu, acasă?

— Folosește-ți creierul, Verzuio, a zis Grasu. Nu putem să mergem acasă, pentru că soldații FSP cel mai probabil ne țin părinții sub supraveghere.

Liam a clătinat din cap, în sfârșit, dându-și jos ochelarii de soare. Părea epuizat, avea cearcăne vineții pe la ochi.

---

[5] Slip Kid s-ar traduce, astfel, prin Copilul care scapă mereu.

— Va trebui să ai mare grijă, bine? Vrei sau nu să te duc la o stație de autobuz? Pentru că am fi bucuroși…

— *Nu*! a sărit Grasu. Categoric *nu* am fi! Am pierdut deja destul timp cu ea, plus că din cauza ei Liga este acum pe urmele noastre.

O durere ascuțită mi-a încolțit în partea stângă a pieptului, chiar deasupra inimii. Avea dreptate, desigur. Cea mai bună alegere pentru toată lumea era să mă lase la prima stație de autobuz și cu asta basta.

Dar nu însemna că nu voiam sau că nu aveam nevoie să-l găsesc pe acel Slip Kid la fel de mult ca ei. Dar nu le puteam cere să rămân. Nu puteam cere de la ei mai mult decât primisem deja sau să risc să îi distrug cu degetele invizibile ce păreau hotărâte să rupă toate legăturile pe care reușeam să le stabilesc. Dacă Liga ne prindea din urmă și îi captura, nu m-aș fi putut ierta niciodată. Niciodată.

Dacă aveam să îl găsesc pe Slip Kid, atunci trebuia să o fac singură. Ai fi crezut că eram obișnuită cu gândul de a înfrunta fiecare zi fără a avea pe cineva alături, că ar fi vreun soi de ușurare de a nu fi mereu în pericol de a aluneca în mintea altcuiva. Dar nu voiam. Nu voiam să ies singură sub cerul cenușiu, acoperit și să simt cum îmi intră frigul în oase.

— Deci, am spus, mijind ochii la cea mai apropiată rulotă. East River nu e aici.

— Se poate să fi fost odată, a zis Liam. Poate că, din când în când, își mută tabăra. La asta nu m-am gândit până acum.

— Sau, a mormăit Grasu, se poate să fi fost prinși deja din nou de FSP. Poate că aici a fost East River, iar acum East River nu mai există și va trebui să găsim un mod de a livra scrisoarea lui Jack și să ajungem acasă singuri, doar că nu vom ajunge niciodată din cauza urmăritorilor, și vom fi aruncați cu toții înapoi în lagăr, doar că de data asta vor…

— Mulțumesc, veselule, a intervenit Liam, pentru această doză de optimism.

— Se poate să am dreptate, a spus el. Trebuie să fii de acord cu asta.

— Dar se poate că te și înșeli, a ripostat Liam, atingând-o liniștitor pe Zu pe cap. În orice caz, pe moment mergem pe varianta asta: a fost doar o alarmă falsă. Hai să vedem dacă putem găsi ceva folositor, după care vom porni la drum.

— *În sfârșit.* M-am săturat să pierd timpul cu lucruri care nu au importanță.

Grasu și-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni și s-a apropiat cu pași mari de mine. Dacă nu aș fi sărit din calea lui, m-ar fi lovit cu umărul, dezechilibrându-mă.

M-am întors, însoțindu-l cu privirea în timp ce se îndepărta, lovind cu piciorul în gunoaie și pietre. Deodată, Liam s-a înființat lângă mine, având și el brațele încrucișate la piept.

— Nu o lua personal, a spus.

Trebuie să fi scos un sunet de neîncredere, căci a continuat:

— Adică… bine, e doar un bătrân morocănos de șaptezeci de ani în corpul unui copil de șaptesprezece, dar face pe nesuferitul doar ca să încerce să te îndepărteze.

Mda, bine, mi-am spus, *strădania lui dă roade.*

— Știu că asta nu-i o scuză, însă e la fel de stresat și de speriat ca noi toți și… cred că tot ce încerc să spun e că veninul cu care te împroașcă provine de la un om bun. Dacă nu te dai bătută, jur că un prieten mai loial nu ai putea găsi. Dar e speriat de moarte de ce va urma, mai ales pentru Zu, dacă suntem prinși din nou.

Când a zis asta, am ridicat privirea, însă Liam pornise deja spre un șir de rulote paradite. Preț de o secundă, m-am gândit să îl urmez, dar am zărit-o pe Zu cu coada ochiului, legănându-și pe lângă corp mâinile cu mănușile ei galben-aprins. Urca și cobora din rulote, se ridica pe vârfuri ca să se uite pe geamuri sparte și chiar, la un moment dat, a dat să se strecoare în scheletul unei rulote ce părea ruptă în două de o tornadă. Acoperișul de metal, care atârna susținut doar de câteva garnituri șubrede, se legăna și tresălta sub forța combinată a ploii și a vântului.

Deși avea gluga hanoracului prea mare trasă bine peste cap, am urmărit cum a ridicat o mână și și-a șters obrazul – ca și când și-ar fi înlăturat o șuviță de păr din ochi. Nu mi s-a părut un gest ciudat până nu l-am văzut din nou, iar ea a pălit ușor când l-a conștientizat.

Discuția pe care încercasem să o port cu Grasu în microbuz mi-a revenit în gând.

— Hei, Zu…, am început și m-am oprit brusc.

Cum îl puteai întreba pe un copilaș dacă cineva i-a umblat prin creier fără să zgândări o amintire deja dureroasă?

Adevărul era că, la Thurmond, copiii erau rași în cap doar dacă urmau să fie supuși la o intervenție intracraniană; procedura aproape fusese abandonată pe când am ajuns eu acolo, dar copiilor mai mari nu le crescuse părul așa de repede la loc. Inconștient mă întrebasem dacă nu același lucru pățise și ea, până la urmă – dacă motivul pentru care nu putea vorbi era acela că se atinseseră în capul ei câteva fire care n-ar fi trebuit să se atingă sau că se mersese un pas prea departe în numele aflării unui „leac”.

— De ce te-au tuns? am întrebat, într-un final.

Știam că multe fete preferau părul mai scurt – inclusiv eu –, dar, în afară de o tunsoare anuală, cuvântul nostru nu prea avea greutate în această chestiune. Felul în care Zu părea să-și netezească părul inexistent mă făcea să cred că nici cuvântul ei nu cântărise prea mult.

Dacă întrebarea mea o tulburase, nu a arătat-o. A dus mâinile la cap și a început să-și frece pielea, afișând o expresie de disconfort puternic. Văzând că nu înțelegeam, și-a scos o mână din mănușă și a început să își scarpine scalpul.

— O, am făcut. *O*! Adică ați avut păduchi în grupul vostru?

A încuviințat.

— Au! am făcut.

Avea logică, dar tot nu explica de ce fata nu putea deschide gura să-mi răspundă.

— Îmi pare rău.

Zu a ridicat din umeri fără tragere de inimă, apoi s-a întors și-a dispărut în prima rulotă.

Ușa s-a clătinat și a protestat când m-am luat după ea, scârțâind când s-a mișcat în balamale. Zu s-a strâmbat; m-am strâmbat și eu, pentru a-i arăta că sunt de acord. Înăuntru mirosea dulceag, dar… nu era ceva plăcut. Era mai curând izul unui fruct putred.

Am început din micul spațiu central destinat livingului, deschizând și închizând ușile dulapului de culoare deschisă. Pernițele pentru scaune erau îmbrăcate într-un material hidos, mov turbat, dar și ele, precum micul TV agățat pe peretele de vizavi, erau acoperite de un strat de praf și de mizerie. Singurul lucru de pe poliță era o cană de cafea. Spațiul de dormit, din spate, era la fel de spartan – câteva perne, o veioză și un dulap

cu o rochie roșie, o cămașă albă cu nasturi și o mulțime de umerașe goale.

Am întins mâna după cămașă, când am văzut-o cu coada ochiului.

Cineva o lipise pe parbrizul rulotei în locul oglinzii retrovizoare. De afară, privind înăuntru, nu ar fi părut ceva ciudat și nici nu ar fi atras atenția decât dacă te uitai atent la ea. Dar înăuntru, de la doar câțiva pași depărtare, eram destul de aproape ca să văd lumina roșie de la baza ei, destul de aproape ca să văd că ochiul camerei dinăuntru era îndreptat spre tot ce putea trece pe drum înaintea ei.

Și, dacă eu o vedeam pe Betty de unde mă aflam, camera de filmat o vedea și ea.

Forma camerei era puțin diferită de cele de la Thurmond, dar destul de asemănătoare ca să mă facă să cred că era manevrată de aceiași oameni. M-am uitat în jos la Zu și ea s-a uitat în sus la mine.

— Rămâi aici, i-am spus, ducând mâna după cana de cafea de pe masă.

Am traversat rulota din trei pași, ținând cana în fața mea ca pe o spadă. Am dat în lături cu piciorul câteva cutii goale și gunoaie și am văzut, rătăcită în noianul de pungi de plastic, o mănușă mică și roșie. Prea mică pentru mâna unui adult.

Nu mi-am dat seama că încă aveam cana în mână până când am dat cu ea de dispozitiv și am spart-o. Corpul de sticlă ieftină s-a făcut țăndări, împrăștiindu-se pe jos, lăsându-mă doar cu toarta în mână. Carcasa neagră a rămas în loc, doar că acum ochiul ei negru s-a rotit spre mine.

E pornită, mi-am spus cuprinsă de panică, căutând alt obiect cu care să o lovesc. *Înregistrează.*

Nu-mi amintesc să o fi chemat, dar Zu a apărut imediat lângă mine, îndesând ceva sub tricoul acela mare. Trebuie să o fi recunoscut și ea, întrucât, înainte să mai pot scoate o vorbă, și-a dat jos o mănușă și s-a întins spre ea.

— Nu…!

Nu văzusem până atunci un Galben folosindu-și abilitățile. Suferisem efectele, sigur – curentul tăiat în tot lagărul, Zgomotul alb atunci când administrația considera că unul dintre ei o făcuse intenționat. Dar lipseau de la Thurmond de așa mult

timp, că încetasem să mai încerc a-mi imagina cum trebuie să fi fost pentru ei să vorbească misterioasa limbă a electricității.

Degetele lui Zu abia au atins camera, că aceasta a și început să scoată un șuierat ascuțit. A apărut un fulger alb-albastru care a părut să-i țâșnească din degetele mâinii goale și să ajungă la carcasa camerei. Aceeași linie a învăluit apoi plasticul, făcându-l să fumege și să se deformeze sub căldura ei.

Fără vreun avertisment, toate becurile din rulotă s-au aprins, strălucind așa tare, că s-au spart. Vehiculul a început să tușească, hurducându-se sub picioarele noastre, iar motorul s-a retrezit miraculos la viață după un somn lung.

Zu și-a vârât mâna înapoi în mănușă și și-a încrucișat brațele la piept. A închis ochii strâns, concentrându-se parcă să oprească totul. Dar nu aveam timp să așteptăm să vedem dacă așa se va întâmpla. M-am îndreptat spre ușă, apucând-o de pieptul hanoracului și aproape târând-o afară din rulotă. Încă se împleticea când am tras-o spre capătul dinspre drum, unde era Black Betty.

— Vino, am spus, neîngăduindu-i să încetinească pasul.

Lumina îi pierise de pe chip, stinsă ca o lumânare.

— E-n ordine, am mințit. Trebuie doar să-i chemăm pe ceilalți.

Toate rulotele de pe acel rând din față aveau camere de supraveghere instalate; le-am zărit una câte una în timp ce alergam înapoi spre Betty. Nu avea niciun rost să încerc să le distrug pe toate acum. Oricine era pus să ne vadă cel mai probabil deja ne văzuse. Trebuia doar să plecăm de acolo cât mai repede cu putință.

Era posibil să fie vechi, încercam să îmi spun, deschizând portiera microbuzului. Se putea să fi fost instalate cu ani în urmă, ca să prevină furturile. Cine știa unde erau transmise imaginile pe care le înregistrau? Poate nicăieri.

Și, în același timp, inima îmi spunea cu totul altceva. *Vin, vin, vin.*

M-am gândit să îi strig pe ceilalți, dar puteau fi oriunde în acel parc. Am urcat în mașină după Zu și am făcut singurul lucru care părea logic în acel moment: am lovit cu podul palmei în partea moale a volanului. Țiuitul claxonului a trezit împrejurimile din letargie. Un stol de păsări și-a luat zborul din copacii învecinați, urcând pe cer în aceeași clipă când eu am început să susțin un ritm mai rapid, mai insistent.

Grasu a apărut primul, gonind pe un culoar dintre rulote, și Liam o secundă mai târziu, câteva rânduri mai încolo. Când au văzut că încă rămăseserăm doar noi, au încetinit pasul. Pe fața Grasului a apărut o expresie de sictir.

Am ieșit pe geamul deschis al șoferului și am strigat:

— Trebuie să plecăm – *acum*!

Liam i-a spus Grasului ceva ce nu am auzit, dar au făcut ce i-am îndemnat. În timp ce băieții au sărit în mașină, eu am rămas ghemuită între scaunele din față.

— Ce este? – a întrebat Liam gâfâind. – Ce s-a întâmplat?

Am arătat cu degetul spre cea mai apropiată rulotă.

— Au instalate camere, am răspuns răgușit. Toate.

Grasu a tras tare aer în piept.

— Ești sigură?

Vocea lui Liam era calmă – prea calmă. Mi-am dat seama că era ceva forțat, căci degetele îi tremurau când a încercat să bage cheia în contact.

Când a intrat în marșarier, roțile din spate ale microbuzului au derapat în noroi. Când a accelerat, m-am dus de-a dura.

— O, Doamne, a zis Grasu. Nu-mi vine să cred. Am căzut în capcană. O, Doamne, crezi că ea a fost?

— *Nu,* a răspuns Liam. Nu. E o urmăritoare vicleană, dar asta... asta e altceva.

— E posibil să fie acolo de ceva timp, am spus când am reintrat pe autostradă.

Era liberă și se deschidea înaintea noastră, o gură căscată, pregătită să ne înghită cu totul.

— Se poate să-i fi spionat pe cei care locuiau acolo. Poate că acela într-adevăr era East River...

Sau era doar o capcană pentru copiii care căutau East River-ul adevărat.

Liam și-a proptit cotul în portieră și bărbia în palmă. Când a început să vorbească, sutele de crăpături șerpuite ale parbrizului îi brăzdau reflexia. A băgat viteză, făcând ca vântul să șuiere prin gaura de glonț.

— Stați cu ochii în patru și dați-mi de știre dacă vedeți pe cineva sau ceva suspect.

Definește ce înseamnă suspect. Șiruri de rulote sparte? Un microbuz ciuruit de gloanțe?

— Știam că trebuia să așteptăm să se întunece, a spus Grasu, lovind cu degetele în geamul pasagerului. Știam *eu.* Dacă aparatele alea erau pornite, probabil acum au numărul nostru de înmatriculare și toate cele.

— Rezolv eu cu plăcuțele, a promis Liam.

Grasu a deschis gura, dar nu a spus nimic, doar și-a lipit capul de geam.

— Să mă uit după soldați FSP? am întrebat când treceam peste o altă cale ferată.

— Mai rău, a oftat Grasu. După recuperatori. Vânători de recompense.

— Soldații FSP sunt oricum suprasolicitați, a explicat Liam. La fel și cei de la Garda Națională și ce a mai rămas din poliția locală. Nu știu dacă ar trimite o unitate hăt până aici. Și, exceptând cazul în care au un vânător de recompense care locuiește la capătul ăsta de lume, o să fie bine.

Părea exact genul de comentariu care se dovedește ultima replică a cuiva.

— Recompensa pentru predarea unui copil este de zece mii de dolari, a spus Grasu, răsucindu-se în scaun ca să se uite la mine. Și toată țara e pe butuci. *Nu* va fi nimic bine.

Am auzit un tren în depărtare. Fluieratul lui semăna foarte tare cu al celor care treceau pe lângă Thurmond noaptea. A fost de-ajuns să-i aud că mi-am afundat unghiile în coapse și am închis strâns ochii până când mi-a trecut greața. Nici nu mi-am dat seama că discuția continuase fără mine până nu l-am auzit pe Liam întrebând:

— Te simți bine, Verzuio?

Am dus mâna la față și m-am șters, întrebându-mă dacă umezeala de pe obrajii mei era de la ploaie sau dacă începusem să plâng fără să îmi dau seama. Nu am spus nimic când m-am târât spre bancheta din spate. Nu am intrat în discuția lor despre unde să caute acum East River, deși aș fi vrut. Erau sute, mii, milioane de locuri unde Slip Kid ar fi putut înființa o tabără și voiam să îi ajut să dea de capăt problemei. Voiam să particip.

Dar nu puteam să întreb și trebuia să nu mă mai mint. Fiindcă fiecare secundă pe care o petreceam cu ei era o nouă șansă ca ei să descopere că recuperatorii și soldații FSP nu erau adevărații monștri din lume. Nu. Monstrul stătea pe bancheta lor din spate.

Ψ

Măcar acum muzica era oprită.

Mai mult decât drumurile pustii sau carcasele goale ale caselor confiscate, mă neliniștea tăcerea din difuzoare. Liam se mișca întruna. Cerceta atent orașele pe care le străbăteam, arunca o privire la indicatorul nivelului de benzină, se juca cu semnalizatorul, bătea darabana pe volan. La un moment dat, mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare. A făcut-o doar în treacăt, dar am simțit junghiul în stomac la fel de dureros ca și când mi-ar fi atins palma deschisă cu degetul.

Mă ardea fața, însă ceva din mine înghețase brusc. Ținuse o jumătate de secundă – nu mai mult –, dar a fost îndeajuns ca să observ felul în care ochii lui se întunecaseră, străbătuți de ceva ce putea fi frustrare.

Grasu era pe locul din față, împăturea și despăturea ceva în poală, iar și iar, aproape ca și când nu și-ar fi dat seama ce face.

— Vrei să termini odată? s-a răstit Liam, agitat. O s-o rupi.

Grasu s-a oprit imediat.

— Nu putem măcar… să încercăm? Avem într-adevăr nevoie de Slip Kid pentru asta?

— Chiar ești dispus să riști?

— Jack ar fi riscat.

— Sigur, dar Jack…

Vocea lui Liam s-a stins.

— Hai să jucăm la sigur. O să ne ajute când ajungem acolo.

— *Dacă* ajungem acolo, a pufnit Grasu.

— Jack?

Nu mi-am dat seama că am spus-o cu voce tare decât când ochii lui Liam m-au fixat din nou în oglinda retrovizoare.

— Nu e treaba ta, a zis Grasu și a închis subiectul.

Liam a fost puțin mai deschis.

— Era prietenul nostru… stăteam în aceeași cameră în lagăr, adică. Încercăm să… încercăm doar să luăm legătura cu tatăl lui. Ăsta e unul dintre motivele pentru care trebuie să-i găsim pe Slip Kid.

Am înclinat din cap spre foaia de hârtie.

— Dar, înainte să evadați, el a scris o scrisoare?

— Am scris câte una, fiecare, a spus Liam. În caz că vreunul renunța în ultima clipă și nu mai voia să vină sau… nu reușea să scape teafăr de-acolo.

— Iar Jack nu a reușit.

Vocea Grasului ar fi putut tăia oțelul. În spatele lui, case coloniale superbe se succedau cu rapiditate, culorile lor vii ispitindu-ne atenția de dincolo de geam.

— În orice caz, a zis Liam și și-a dres glasul. Încercăm să înmânăm tatălui său scrisoarea asta. Am încercat să mergem la adresa pe care ne-a dat-o Jack, dar casa a fost rechiziționată. A lăsat un bilet în care spunea că a plecat la D.C. ca să caute de lucru, dar n-a menționat nicio adresă și nici vreun număr de telefon. De aceea ne trebuie ajutorul lui Slip Kid – ca să aflăm unde este acum.

— N-o puteți pune la poștă, și basta?

— Tocmai din acest motiv au început să scaneze corespondența cam la doi ani după ce ai fost trimisă tu la Thurmond, a explicat Liam. Guvernul citește tot, vorbește tot și scrie tot. Au născocit o povestioară cum că, în lagăr, suntem salvați cu toții și reprogramați să fim niște copii adorabili și vor ca nimeni să nu afle adevărul.

Chiar nu aveam idee ce să spun la asta.

— Scuze, am murmurat. Nu am vrut să te scutur pentru treaba asta.

— Nu e nimic, a spus Liam, când tăcerea devenise apăsătoare deja. E-n regulă.

Ψ

Nu se putea explica de unde am știut. Poate după felul în care mâinile lui Liam strângeau volanul sau cum se tot uita în oglinda laterală în timpul conversației, mult după ce o mașină argintie trecuse pe lângă noi venind din direcția opusă. Putea fi modul în care i se încordaseră umerii, gârbovindu-se cu un aer înfrânt. Pur și simplu am știut cu mult înainte să îi surprind ochii îngrijorați în oglinda retrovizoare.

Încet, fără a-i deranja pe Zu și pe Grasu, care priveau un șir nesfârșit de copaci defilând prin dreptul geamurilor, m-am ghemuit iarăși între locurile din față.

Liam mi-a întâlnit privirea pentru o fracțiune de secundă, înclinând din cap spre oglinda sa laterală. *Vezi și singură,* a părut să spună. Așa că m-am uitat.

În spatele nostru, cât să încapă două mașini între noi, se ținea coadă o camionetă albă, veche. Cum ploaia reducea vizibilitatea între cele două automobile, nu-mi dădeam seama dacă în ea era

una sau două persoane. De unde stăteam se vedeau ca două furnici negre.

— Interesant, am spus pe un ton monoton.

— Mda, a făcut el cu dinții încleștați.

Mușchii gâtului i s-au încordat.

— Nu are cum să nu-ți placă Virginia de Vest. Gloriosul stat al munților. Locul de baștină al multor cântece de John Denver.

— Poate…, am început încet, ar trebui să tragi pe dreapta și să ne uităm pe o hartă?

Era un mod de a estima situația. Liam era pe cale să intre pe autostrada George Washington – ceva mai largă decât drumul sinuos pe care îl părăseam. Dacă autoutilitara ne urmărea, nu putea să oprească fără a se da de gol. În orice caz, cel care o conducea nu o făcea într-o manieră agresivă. Dacă erau vânători de recompense, cum părea să creadă Liam, probabil că și ei încercau să ne dibuiască.

Am continuat pe Gorman Road, urmându-i șerpuirea naturală. Black Betty a încetinit, așteptând următoarea curbă. Liam a ezitat o jumătate de secundă înainte să acționeze semnalizatorul. M-am uitat în oglindă și mi-a săltat inima când am văzut cealaltă mașină semnalizând în sens contrar. Virau la dreapta. Noi mergeam la stânga.

Liam a oftat prelung, rezemându-se în sfârșit de speteaza scaunului în timp ce microbuzul se apropia de intersecția dintre autostradă și șosea. Mai era o mașină care ieșea de pe autostradă, un Volkswagen mic, argintiu; atât eu, cât și Liam am ridicat mâna ca să ne apărăm de soarele care se reflecta în geamurile ei.

— Hai odată, moșule!

Liam a fluturat agitat din mână spre mașină.

— Virează în secolul ăsta. Ba nu, nu te grăbi, bărbierește-te, contemplă universul…

Când a ajuns în dreptul nostru, troncănind ca orice mașină veche, pe geamurile camionetei s-a auzit muzica celor de la Lynyrd Skynyrd dată la maximum. „Free Bird.” Desigur. Probabil era preferata tatei. Două secunde din piesa aia afurisită și deja parcă eram iarăși pe scaunul din față al mașinii de poliție, patrulând prin oraș. Doar atunci aveam ocazia să ascult muzică de calitate – când eram doar noi doi și mergeam cu mașina. Mama ura genul ăsta de muzică.

Văzând cum șoferul dădea din cap pe ritmul muzicii, am simțit că îmi vine să râd. Urla versurile cât îl țineau bojocii, fiecare vorbă ieșind însoțită de câte un nor de fum de țigară.

Apoi muzica a fost înlocuită de un sunet diferit – un fel de țiuit. Am ridicat ochii la timp ca să văd Volkswagenul frânând chiar în fața noastră, oprindu-se brusc și orbindu-ne din nou cu soarele reflectat în geamurile sale.

— Nu-mi vine să cred!

Liam a dat să apese claxonul, dar nu înainte ca șoferul camionetei să fi coborât geamul și să fi îndreptat spre noi ceva negru și lucios.

Nu. Totul a căpătat o claritate perfectă. În jurul meu, toate sunetele s-au risipit. *NU.*

Am ridicat mâna și am pornit radioul microbuzului, ridicând volumul cât s-a putut de tare. Liam și Grasu au început să strige deodată, dar am reușit să îndepărtez mâna lui Liam înainte să apuce să închidă aparatul.

Zgomotul alb a străpuns muzica fără probleme, sfredelindu-ne urechile. Nu la fel de tare sau de puternic cum eram obișnuită și nici măcar pe-aproape la fel de rău cum fusese ultima dată, însă era totuși chinuitor. Încercarea mea de a îl acoperi cu radioul nu a funcționat, nu întrutotul.

Ceilalți s-au prăbușit în jurul meu, chircindu-se la primul țiuit pătrunzător.

Liam a căzut peste volan, strivindu-și urechile cu mâinile. Grasu s-a lovit cu capul de geamul pasagerului, încercând parcă să alunge zgomotul din minte. Am simțit cum Black Betty a început să alunece în față, dar s-a oprit brusc atunci când Liam a apăsat frâna în locul accelerației.

Portiera de lângă mine s-a deschis și două mâini l-au prins pe Grasu de mijloc, străduindu-se să-i desfacă centura de siguranță. M-am ridicat de pe podea și am lovit cu mâna, nimerindu-l pe om peste obraz și zgâriindu-l cu unghiile cât am putut de tare. A fost de-ajuns ca șoferul camionetei, același care dădea din cap pe „Free Bird” cu două secunde înainte, să îi dea drumul Grasului, speriat. Băiatul a rămas jumătate pe scaun, jumătate afară din mașină.

Șoferul camionetei s-a împleticit în spate, lovindu-se de platforma mașinii sale, vorbele lui fiind înghițite de tumultul de sunete care învăluise cele trei mașini. Doar atunci am văzut

insigna pe care o purta la gât pe un lanț argintiu și simbolul Ψ roșu-aprins cusut acolo. Nu erau recuperatori.

Psi. FSP. Lagăr. Thurmond. Captură.

Omul din Volkswagen deschisese portiera șoferului și încerca să desfacă centura de siguranță a lui Liam. Nu era nicidecum masiv – avea alura unui contabil, cu ochelari groși și umeri căzuți de la prea multe ore petrecute la masa de lucru. Însă nu avea nevoie de forță, căci ținea portavocea neagră în mâini.

Unii dintre soldații FSP de la Thurmond purtau mașinile de zgomot cu ei și le declanșau spre grupurile mici care făceau zarvă ori doar ca să vadă câțiva copii zvârcolindu-se. Ce le păsa lor? Ei nu auzeau zgomotul.

Deși îmi zumzăia fiecare nerv, i-am tras un cot în piept șoferului de camionetă. Omul s-a prăvălit în spate și eu am putut trage și încuia portiera. Am avut doar o secundă pentru a mă uita la Zu în timp ce săream peste corpul lui Liam, cu pumnul în față. L-am pocnit pe cel din Volkswagen în ochelari și i-am zburat de pe figură. Undeva în spatele meu, șoferul de camionetă se dusese la portiera culisantă și de data aceasta nu mai avea mâna goală.

Zu nici nu a tresărit când pușca i-a fost îndreptată spre față – judecând după cum gemea, cu ochii mijiți și cu mâinile acoperite de mănușile galbene peste urechi în agonie, nu cred că vedea bine.

Nu știam ce să fac. Aveam mâinile pe Liam, încercam să îl scutur pentru a-i readuce în simțiri. Ochii lui s-au deschis brusc, limpezi și foarte albaștri, dar a fost doar pentru o clipă. Deodată, megafonul a apărut la cinci centimetri de fața mea și Zgomotul alb mi s-a înfipt în creier ca o secure. Oasele mi s-au lichefiat. Nu am realizat că am căzut peste Liam decât după ce deja căzusem. Singurul lucru mai puternic decât Zgomotul alb, decât radioul, decât strigătele Grasului erau bătăile inimii lui Liam.

Am închis iarăși ochii strâns, încârligându-mi degetele în haina lui de piele. O jumătate din mine voia să se depărteze, să pună între noi destulă distanță încât să-mi fie imposibil să alunec în mintea lui, dar cealaltă jumătate, cea disperată, se străduia deja să răzbată, să se agațe de el și să îl convingă să se *miște.* Dacă-i puteam răni pe oameni, oare asta nu însemna că îi puteam, în același timp, și ajuta?

Ridică-te, l-am rugat, *ridică-te, ridică-te, ridică-te, ridică-te*...

S-a auzit un vaier ascuțit, un sunet care era imposibil să vină de la un om. M-am forțat să deschid ochii. Șoferul de camionetă ținea pușca într-o mână, iar în cealaltă, gulerul hanoracului lui Zu și trăgea de amândouă în direcția mașinii sale. Am încercat să strig după ea, dar am simțit mâinile celui din Volkswagen în păr, trăgându-mă în sus, scoțându-mă din microbuz. Mi-a dat drumul să cad la pământ tare, am simțit pietrișul tăindu-mi picioarele și palmele.

M-am rostogolit pe-o parte, încercând să nu mă las prinsă de soldatul FSP. De sub Betty, am văzut ceva galben căzând pe drum ca două păsări mici și am auzit o portieră trântită.

— Stewart… confirm c-am identificat numărul Psi 42 755…

Cel din Volkswagen a tras iarăși de portiera șoferului, scoțând ceva portocaliu-deschis din buzunar. M-am frecat la ochi, încercând să nu îl mai văd dublu. Dispozitivul portocaliu din mâna liberă a soldatului nu era mai mare decât un telefon mobil și era destul de ușor de manevrat înaintea feței lui Liam, cum zăcea acolo, lipit de volanul furgonetei.

Nu a avut niciun rost să îl lovesc pe soldat peste gleznă cu mâna – era așa absorbit de ce făcea, că nici măcar nu a băgat de seamă.

Liam! Nu mi se mișcau buzele, gura nu-mi funcționa. *Liam*!

Dispozitivul portocaliu a scăpărat și o clipă după aceea, chiar și peste țiuitul Zgomotului alb, am auzit vocea celui din Volkswagen:

— Identificare pozitivă pentru Liam Stewart.

Ceva fierbinte și ascuțit a străbătut aerul, extinzându-se sub Betty ca un nor de nisip înțepător. L-am simțit atingându-mi pielea goală și a trebuit să întorc fața din calea luminii orbitoare care a urmat – un bliț care a șters tot ce îi stătea în cale. L-am auzit pe cel din Volkswagen înjurând deasupra mea, dar înjurătura i-a fost acoperită de sunetul de metal pe metal, de sticlă explodând așa de tare, așa de repede, încât cioburi mici au căzut ca grindina în fața mea.

Și atunci s-a terminat. Zgomotul alb s-a întrerupt brusc când ceva a zăngănit la pământ și a aterizat la mică distanță de mine. Megafonul.

Am întins mâna și am dibuit după mânerul aparatului. Șoferul de Volkswagen striga ceva ce nu puteam să disting din cauza țiuitului din urechi și oricum eram prea concentrată să pun

mâna pe megafon ca să-mi pese. O mână m-a apucat de glezna goală și m-a târât cu spatele pe pământ, dar nu înainte să fi înșfăcat mânerul.

— Ridică-te, jigodie...!

S-a auzit un piuit digital, ca o alarmă, și omul mi-a dat imediat drumul la picior.

— *Aici Larson, solicit întăriri imediate*...

Icnind, m-am opintit în genunchi, apoi în picioare. Omul a rămas cu spatele la mine o secundă prea mult și, când în sfârșit și-a dat seama de greșeală și s-a uitat peste umăr, a fost recompensat cu o lovitură serioasă peste față cu megafonul.

Radioul lui a căzut zăngănind pe asfalt și l-am împins cu piciorul ca să nu-l mai poată lua. Omul a ridicat ambele mâini, străduindu-se să își apere fața de altă lovitură, dar nu aveam de gând să fiu blândă cu el. Nu aveam de gând să-i permit să mă ducă înapoi la Thurmond.

L-am prins de antebrațul expus și l-am tras în față, forțându-l să se uite în jos la mine. I-am văzut pupilele micșorându-se și revenind apoi la dimensiunea lor normală. Omul era mai înalt decât mine cu treizeci de centimetri, dar nu ai fi spus după cum a căzut în genunchi în fața mea. Nu putuse nici măcar să își tragă răsuflarea, darămite să mă împiedice să îi pătrund în minte.

Pleacă! am încercat să spun. Aveam maxilarul încleștat, cu mușchii încordați, ca și când Zgomotul alb încă i-ar mai fi străbătut precum curentul electric. *Pleacă*!

Nu mai făcusem niciodată asta și nu aveam de unde să știu dacă va și da roade, dar ce aveam acum de pierdut? Amintirile lui m-au cotropit, lovindu-mi creierul val după val, iar eu nu mi-am putut spune decât: *Am să fac asta. Va funcționa.*

Martin spusese că *împingea* sentimente în ceilalți, însă abilitățile mele nu funcționau în felul acesta, n-o făcuseră niciodată. Eu doar vedeam imagini. Puteam doar să tulbur, să sortez și să șterg imagini.

Dar niciodată nu încercasem să fac altceva. Niciodată nu îmi dorisem asta până atunci. Fiindcă, dacă nu îi puteam ajuta pe copiii ăștia, dacă nu îi puteam salva, atunci la ce eram bună? De ce mai făceam umbră pământului? *Fă-o. Fă-o odată.*

Mi l-am imaginat pe om cum își ridică radioul – fiecare detaliu, de la felul cum dibuie după el fără ochelari la felul în care i se

încrețesc Jeanșii. Mi l-am imaginat cum anula cererea de întăriri. Mi l-am imaginat plecând în jos pe dealul stâncos care pornea de la marginea drumului, dispărând în sălbăticie.

Și, când am desfăcut degetele de pe brațul lui, unul câte unul, exact asta a și făcut. S-a îndepărtat și fiecare pas al lui mă făcea să tresar din nou. Eu făcusem asta. *Eu.*

M-am întors spre locul de unde fumul negru se revărsa peste drum, acoperind iarba dealului și ascunzând muchiile pietrelor sub o pătură groasă și urâtă. Apoi mi-am amintit.

Zu.

Acum, mergând împleticit înainte, vedeam limpede scheletul mașinii. Camioneta, care la un moment dat fusese parcată lângă Betty, se afla acum la distanță de mai multe sute de metri, odihnindu-se pe câmpul verde gol. Volkswagenul mic, argintiu zăcea pe o parte în fața ei, un morman de metal contorsionat pe care abia l-am recunoscut. Fumega la greu, împrăștiind un fum gros de parcă ar fi fost la un pas de-a exploda.

L-a împins, mi-am dat seama. *L-a împins camioneta din calea ei.*

Am mers pe urmele de roți și cioburi de sticlă, dar l-am găsit doar pe șoferul camionetei. Sau ce mai rămăsese din el.

Corpul lui era făcut ghem în iarba sălbăticită; nu îmi dădeam seama unde începea un membru și unde se termina altul. Niciunul nu părea a fi în locul normal. Coatele îi ieșeau din pământ ca două aripi frânte. Și el fusese lovit.

Ceva rece și sfărâmicios mi s-a înfășurat în jurul pieptului, forțându-mă să ies cu spatele din norul de fum odată ce am înțeles că Zu nu era în niciuna dintre mașini. Am așteptat să ies din norul gros de fum înainte să cad în genunchi și să vărs puțina mâncare pe care o aveam în stomac.

Am văzut-o doar când am ridicat privirea, ședea pe drum lângă Betty, adusă de spate, cu capul plecat, dar vie – *vie* și *în siguranță.* Încercând să o strig din nou, mintea mea s-a agățat de aceste două cuvinte. Zu a înălțat fruntea, gâfâind. Când m-am împleticit înainte, imaginea ei s-a desprins din fum pe bucăți: ochi injectați, o tăietură la frunte, lacrimi șiroind pe obrajii murdari.

Când am îngenuncheat în fața ei, capul îmi pulsa în ritmul bătăilor inimii și, preț de câteva secunde de coșmar, doar asta am putut auzi.

— Ești… bine? am întrebat, simțindu-mi gura îngălată.

I-au clănțănit dinții când a dat din cap.

— Ce… s-a întâmplat? am reușit să spun.

Zu s-a ghemuit ca și când ar fi încercat să dispară din ochii mei. Mănușile galbene erau lângă ea, pe jos, și ea încă ținea mâinile goale ridicate în față, de parcă ar fi atins mașina cu doar o secundă înainte.

Nu știam ce să spun ca să o calmez – nu știam nici cum să mă calmez eu însămi. Fata asta, o Galbenă… distrusese două mașini și viața unui om în doar câteva secunde. Și, după câte se părea, o făcuse cu o singură atingere.

Dar, chiar știind asta, tot Zu era, iar mâinile acelea? Ele erau cele care mă trăseseră afară, la loc sigur.

Am ridicat-o și am pus-o înapoi în mașină. Îmi tremurau brațele. Zu ardea toată, nu ca atunci când ai febră. Așezând-o pe cel mai apropiat scaun, mi-am lipit mâinile de obrajii ei, dar ochii nu i s-au putut concentra la mine. Eram pe cale să trag ușa, când m-a apucat de încheietură și a arătat spre mănușile de pe jos.

— Le-am luat, i-am spus.

I le-am azvârlit în brațe, după care m-am întors să mă ocup de o povară mult mai grea.

Grasu era încă leșinat pe scaunul din dreapta, cu trupul atârnând afară pe portiera deschisă. Șoferul de camion nu reușise să-i tragă picioarele lungi mai departe de-atât, slavă Domnului – altfel, Grasu probabil că s-ar fi aflat pe iarbă, alături de șofer. Când am trântit portiera, corpul lui moale s-a izbit puternic de ea.

Dând ocol botului microbuzului, m-am împiedicat în bombeurile tenișilor. Văzând în fața ochilor un nor de puncte luminoase, am deschis portiera șoferului până la capăt. Liam era încă inconștient și, oricât l-am scuturat, nu am putut să îl readuc în simțiri. Zu a început să scâncească, plângând înfundat cu fața lipită de genunchi.

— E bine, Zu, am liniștit-o. Suntem bine. O să ne fie bine.

Am scos brațele lui Liam de după centura de siguranță gri și jumătate l-am împins, jumătate l-am rostogolit de pe scaunul șoferului. Nu eram destul de puternică încât să îl pot așeza pe una dintre banchetele din spate, nu în clipa aceea. Așa că a ajuns pe podea, înghesuit între scaunele din față. Cum stătea cu

fața ridicată către mine, am văzut cum îi zvâcneau mușchii din jurul gurii, ridicându-i la intervale scurte colțurile buzelor într-un zâmbet nefiresc.

M-am uitat drept la volan și am încercat să-mi amintesc pașii corecți pentru a pune automobilul în mișcare. Încercam să îmi aduc aminte cum proceda Liam, cum proceda Cate, cum proceda tata. Aveam șaisprezece ani și nu îmi dădeam seama nici care era frâna de mână, cu atât mai puțin dacă era ridicată sau nu.

În cele din urmă, nu conta. Puteam conduce cu ea ridicată sau coborâtă, aparent, și tot ce trebuia să știu era că pedala din dreapta era pentru a merge, iar cea din stânga pentru a opri, și că asta era cam tot ce aveam de făcut.

Betty a trecut prin norul gros de fum, trăgându-l după ea pe drumul liber, până când, în sfârșit, în sfârșit, *în sfârșit,* am lăsat în urmă locul accidentului, iar aerul care intra pe gurile de aerisire nu ne mai aducea în cap ecoul Zgomotului alb și nici mirosul de fum, în plămâni.

• Unsprezece

Am parcurs vreo șaisprezece kilometri înainte ca băieții să dea semne de dezmorțire. Cum Zu încă plângea pe bancheta din spate și eu nu aveam nicio idee încotro ne îndreptam de la bun început, a spune că m-am simțit ușurată ar fi puțin.

— Drace, a cârâit Liam.

Și-a dus o mână la tâmplă și a tresărit, ridicându-se imediat în fund.

— Drace!

Stătuse cu fața la câțiva centimetri de picioarele Grasului, așa că mâinile i s-au îndreptat mai întâi într-acolo și a tras de ele ca și când ar fi vrut să se asigure că încă mai erau atașate de ceva. Grasu a scos un geamăt gros și a zis:

— Cred că mi se face rău.

— Zu?

Liam s-a târât către ea, făcându-l pe Grasu să mai schelălăie o dată când i-a tras un șut în picior.

— ZU? Tu ai...?

Fata n-a răspuns, ci a început să plângă și mai tare, îngropându-și fața în mănuși.

— Oh, Doamne, îmi pare rău... îmi pare rău... eu...

Liam părea foarte chinuit, de parcă cineva tocmai l-ar fi eviscerat. L-am privit cum și-a mușcat pumnul, l-am auzit cum a încercat să-și dreagă vocea, însă nu a mai putut scoate altă vorbă.

— Zu, am spus eu, părându-mi mie însămi ciudat de calmă. Ascultă-mă. Ne-ai salvat. Fără tine n-am fi scăpat cu viață.

Liam a întors capul smucit, amintindu-și parcă doar atunci că eram de față. M-am crispat, dar cum puteam fi supărată de faptul că se interesa mai întâi de soarta adevăraților lui prieteni?

Când s-a întors la mine, i-am simțit ochii în ceafă. A ajuns la scaunul pasagerului și s-a trântit în el, tras la față, palid.

— Te simți bine? a întrebat cu o voce aspră. Ce s-a întâmplat? Cum ai reușit să ne scoți de acolo?

— Zu a făcut-o, am început, conștientă deja prea bine de linia subțire pe care trebuia să pășesc între adevăr și ceea ce le puteam spune – atât pentru binele meu, cât și al lui Zu.

Nu eram sigură cât de mult își amintea fata din cele întâmplate, însă nu aveam de gând să-i confirm temerile. În cele din urmă, am spus doar:

— A făcut mașinile să se ciocnească între ele. Din impact, unul dintre șoferi a fost proiectat afară prin parbriz, iar celălalt a rupt-o la fugă.

— Ce a fost… – Grasu respira poticnit. – … zgomotul acela oribil?

M-am holbat la el, străduindu-mă să rostesc cuvintele, în ciuda mirării.

— Nu l-ați mai auzit până acum?

Amândoi băieții au clătinat din cap.

— Iisuse, a făcut Liam, parcă am fi auzit o pisică dată prin mixer în timp ce era și electrocutată.

— Chiar nu ați avut Zgomotul alb? Comanda de calmare? am întrebat, surprinsă de furia care îmi ataca zăgazurile inimii.

În ce fel de lagăr fuseseră copiii ăștia? Tărâmul de turtă-dulce?

— Voi l-ați avut?

Liam a scuturat din cap, încercând probabil să scape de țiuit.

— Îl foloseau la Thurmond ca să ne… scoată din uz, am explicat. Atunci când apăreau revolte sau alt fel de probleme. Te împiedică să gândești destul cât să nu-ți mai poți folosi puterile.

— Tu de ce nu ai nimic? a șuierat Grasu, jumătate surprins, jumătate invidios.

Aceasta era întrebarea zilei, nu-i așa? Istoria mea lungă și sordidă în privința Zgomotului alb includea mai multe episoade când leșinasem, vomitasem și îmi pierdusem memoria, fără a mai pomeni despre cea mai recentă experiență când sângerasem abundent pe ochi și pe nas. Cred că odată ce ai gustat din ce-i mai rău, un rău mai mic nu mai e chiar așa cumplit. Dacă aceea era prima dată când erau expuși la așa ceva, asta explica măcar de ce se ofiliseră ca iarba uscată după doar câteva secunde.

Liam îmi scruta fața. Eram curioasă să aflu ce vedea. Totul? M-am gândit la ce simțisem când jacheta lui îmi atinsese

obrazul, la curbura spatelui său, iar ceva calm și cald mi-a umplut pieptul.

— Cred că eu m-am obișnuit cu el, am spus. Iar Verzii nu sunt afectați la fel de tare ca Albaștrii și ceilalți.

Mi-am amintit să adaug asta. Un adevăr și, totodată, o minciună.

Liam s-a oferit să facem schimb de locuri de îndată ce expresia aceea curioasă i-a părăsit figura și i-a revenit culoarea în obraji. Puștiul merita aplauze pentru cât de bine își ascundea tremurul mâinilor și al picioarelor de ceilalți, numai că eu aveam ochiul exersat. Recunoșteam efectele neplăcute ale Zgomotului alb ca pe niște prieteni vechi, cum îmi și erau. Mai avea nevoie de câteva minute.

— Haide, a spus când ceasul de la bord a mai măsurat un minut. Te-ai descurcat… Vocea i s-a stins.

M-am uitat în jos la el doar ca să remarc că și el se uita la mine sau, mai exact, la genunchii mei osoși, loviți. O clipă mai târziu, după ce am revenit cu privirea la drum, am simțit ceva cald plutindu-mi deasupra piciorului și m-am ferit.

— Ăă… scuze, a șoptit Liam, retrăgându-și mâna.

I-am văzut vârfurile urechilor făcându-se roșii ca macul.

— Doar că… ai multe tăieturi. Te rog, putem să ne oprim o secundă? Ar trebui să ne regrupăm. Să ne gândim ce trebuie să facem.

Dar nu voiam să trag pur și simplu pe dreapta, lângă un gard și o pășune oarecare; am așteptat până am găsit un popas vechi, cu tot cu o clădire de cărămidă roșie, în stil colonial, și am ieșit de pe șosea, pătrunzând în parcarea pustie.

Grasu a profitat de ocazie pentru a încerca să-și verse conținutul mațelor pe asfalt, dar a izbutit doar să icnească entuziast. Liam s-a dus și l-a bătut pe spate.

— O ajuți pe Ruby după ce termini?

Poate că Grasu mă ura sau poate încerca să mă sperie ca să fug, dar măcar recunoștea că jucasem un rol mic în a-i salva fundul. Nu a spus da totuși, doar și-a încrucișat brațele peste piept și a scos un suspin prelung, rănit.

— Mersi, a zis Liam. Ești cel mai tare, Maică Tereza.

A coborât pe ușa glisantă din spatele scaunului meu și a luat-o drept spre grupul mic de cișmele argintii aflate în drumul său spre ușile de la toaletă. Zu a coborât și a pornit sprințar după el

cu o geantă roz în mână. Când mi-am întors atenția spre el, Grasu își revenise destul cât să înceapă să mă înghiontească.

— Ușurel! am făcut când mi-a atins cotul cu degetele.

A apăsat butonul plafonierei și becul s-a aprins ca la un semn. Atunci, în sfârșit, am văzut că de la cot în jos, până la încheietură, pielea îmi era jupuită.

— Întoarce-te spre mine.

Grasu părea că se străduie din răsputeri să nu își dea ochii peste cap.

— *Acum*, Verzuio, până nu-mi crește barba.

M-am răsucit până când stăteam cu picioarele spre el, în scaunul din dreapta. Deloc surprinzător, arătau cam la fel de frumos ca brațul. Ambii genunchi erau jupuiți și pe alocuri se formase deja crustă, dar, în afara câtorva zgârieturi și a unor vânătăi care nu aveau legătură cu atacul, se aflau într-o formă mult mai bună decât mâinile.

Grasu a scos de sub scaun ceva ce semăna cu o servietă și i-a deschis încuietorile. Am reușit să arunc doar o singură privire înăuntru înainte ca el să scoată patru pachete albe, pătrate și să o închidă la loc.

— Doamne, cum ai reușit să faci asta? a murmurat, desfăcând primul pachețel.

Am simțit miros de antiseptic și am încercat să mă feresc.

Grasu mi-a aruncat o privire dojenitoare pe deasupra ochelarilor.

— Dacă vrei să te simți bine printre noi, ai putea măcar să încerci să ai mai multă grijă de tine? E și așa destul de greu să îi țin pe ceilalți într-o bucată fără să te mai avânți și tu cu capul înainte spre pericole.

— Nu m-am *avânt*... am început, apoi m-am gândit mai bine. Îmi pare rău?

— Ei, da, a pufnit el. Îți va părea mai rău dacă ți se va infecta vreuna dintre tăieturile astea.

Mi-a tras mâna dreaptă spre el ca să se uite mai bine și eu am încercat să nu mă strâmb când a început să o șteargă cu un șervețel dezinfectant cu blândețea unui lup care își sfâșie cina. Arsura pe care am simțit-o atunci m-a smuls imediat din amorțeala în care mă afundam. Deodată conștientă de atingerea lui, mi-am smuls mâna dintr-a sa și i-am luat

șervețelul umed și rece dintre degete. Nu m-a durut mai puțin când am început să-mi curăț singură rănile de bucățile de asfalt.

— Ar trebui să mergem să vezi ce fac Lee și Zu, am spus.

— Nu, fiindcă atunci se vor înfuria că nu am grijă de tine.

După o clipă, a recunoscut cu oarecare reținere:

— Pe deasupra, tu chiar păreai că… ei bine, tu ai încasat-o mai rău decât noi, cel puțin. Ei pot să aștepte.

Probabil mi-a văzut zâmbetul din colțul gurii, fiindcă a completat:

— Dar să nu te gândești că tu vei primi toate bandajele – sunt răni superficiale, în cel mai bun caz, nici măcar foarte grave!

— Da, să trăiți, am zis, aruncând pe geam șervețelul dezinfectant.

Cu ochii încă mijiți, dar ceva mai blânzi, parcă, mi-a dat altul pentru cealaltă palmă. Am simțit că mă relaxez puțin, însă nu îmi făceam nicio iluzie că vom începe să ne tragem de șireturi.

— De ce ai mințit?

Auzindu-i întrebarea, am ridicat iute capul, deodată simțindu-mă foarte amețită.

— Nu am… ce vrei să… nu sunt…

— Despre Zu.

A aruncat o privire peste umăr. Când a continuat, a făcut-o pe un ton scăzut:

— Ai spus că doar l-a scos din joc pe tipul ăla, dar… nu așa a fost, am dreptate? Omul a fost ucis.

Am încuviințat.

— N-a făcut-o dinadins…

— Evident că nu, a zis el tăios. Mă întrebam de ce nu vine nimeni după noi și m-am îngrijorat, știind ce efect ar avea asta asupra ei… și, ei bine, presupun că totuși ai puțin bun-simț.

Atunci, uitându-mă la el, am înțeles – unul dintre acele momente rare, desăvârșite când ai o revelație. Voia să mă îndepărteze, întrucât mă percepea ca pe o amenințare la adresa lor. Niciodată nu va avea încredere în mine, până când nu mă voi fi dovedit vrednică – și, după ce încurcasem culoarea SUV-ului, asta era posibil să se întâmple la paștele cailor.

— Ce mare pierdere e un recuperator mai puțin, până la urmă?

S-a aplecat să-și ia servieta și a pus în ea obiectele nefolosite.

Așa-i, mi-am zis, îndreptându-mă de spate. *N-am apucat să le spun.*

— Nu erau recuperatori. Erau soldați FSP.

La faza asta, Grasu a scos un râs care a semănat de-a dreptul cu un lătrat.

— Și presupun că purtau uniformă pe sub blugi și cămășile în carouri?

— Unul dintre ei avea insignă, am zis. Iar dispozitivul portocaliu pe care îl foloseau… am văzut unul ca acela la Thurmond, odată.

Grasu nu părea convins, însă nu aveam timp și cu siguranță nu aveam energia necesară să ne învârtim în jurul cozii o oră întreagă.

— Uite, am continuat, nu e musai să mă crezi, dar ar trebui sa știi că unul dintre ei a transmis prin radio un număr Psi – 42 755. E al lui Liam, așa-i?

Am prezentat povestea din perspectiva mea și l-am lăsat să completeze restul din perspectiva lui. Când am ajuns la descrierea dispozitivului portocaliu, Grasu auzise deja destul. A inspirat adânc, țuguindu-și buzele, până când aducea mai curând a dihor decât a om. Când a dat jos geamul, eu mi-am ținut răsuflarea. Apoi a început să povestească, reproducând exact, ceea ce tocmai terminasem să-i spun, de parcă n-ar fi avut încredere că o pot face singură.

— *V-am spus* că soldații FSP ne vor prinde din urmă! repeta întruna ca și când nu l-am fi auzit când strigase chestia asta primele zece ori. Avem noroc că nu a fost *ea.*

M-am întrebat cine era acea *Ea* misterioasă, dar aveam destulă minte să nu-i întreb pe el.

Liam l-a ignorat și a rămas cu spatele la noi, aplecat încă peste cișmeaua argintie. Zu stătea lângă el și ținea butonul apăsat pentru ca băiatul să se poată spăla pe față cu ambele mâini în șuvoiul de apă care țâșnea din duză.

Eu mi-am șters jegul de pe obraji cu ultimul șervețel rămas.

— Vreau doar să știu cum de l-a recunoscut soldatul FSP încă dinainte să folosească *chestia* aia portocalie. A pâlpâit, dar el știa numărul din cap. Nu a trebuit să aștepte să i-l spună aparatul.

Grasu s-a uitat la mine cu ochi mari pentru o clipă, după care a ridicat o mână și s-a ciupit de puntea nasului.

— Toți au fost fotografiați la triaj. Tu nu ai fost?

Am încuviințat.

— Deci au alcătuit o rețea care ne identifică după fotografii? am întrebat.

— De unde naiba vrei că știu asta, Verzuio? a zis. Mai descrie o dată aparatul.

Dispozitivul portocaliu trebuie să fi fost vreun fel de cameră sau de scanner – aceasta era singura explicație pe care o puteam găsi și pe care Grasu să nu o considere idioată.

Mi-am apăsat ochii cu mâinile, străduindu-mă să-mi reprim pornirea de a vărsa.

— E de rău dacă doar de-atât au nevoie ca să ne identifice, a spus Grasu, masându-și fruntea și netezindu-și ridurile de acolo. Dacă nu eram deja pierduți… acum probabil știu că suntem în căutarea taberei East River, ceea ce înseamnă că vor trimite și mai multe patrule, ceea ce înseamnă că ne vor monitoriza familiile și mai atent, ceea ce înseamnă că îi va fi și mai greu lui Slip Kid…

Nu și-a mai terminat ideea. Nu era nevoie.

Am râs amar.

— Haide! Crezi că vor trimite o armadă întreagă pentru câțiva ciudați?

— Înainte de toate, armadele sunt formate din ambarcațiuni, a precizat Grasu. Și-apoi, nu, nu vor trimite una pentru câțiva ciudați.

— Atunci ce…

— Dar vor *trimite* una ca să-l înhațe pe Lee.

Nu a așteptat să pun lucrurile cap la cap.

— Cine crezi că a fost creierul din spatele evadării noastre din tabără, Verzuio?

Ψ

Când ceilalți au fost gata să se întoarcă la microbuz, am jucat pe mutește jocul scaunelor muzicale. Grasu a ocupat locul din mijloc de partea pasagerului, iar Zu, locul ei obișnuit din spatele șoferului. În acel moment, eu aveam două opțiuni: să mă târăsc pe bancheta din spate sau să stau dârză în față, încercând în același timp să pretind că totul era roz și că Grasu nu-mi dezvăluise adineauri că Liam era răspunzător pentru ceea ce se poate să fi fost singura evadare reușită dintr-un lagăr.

În cele din urmă, oboseala a avut câștig de cauză. Am reușit să mă trântesc pe locul din dreapta simțindu-mă la fel de vioaie cât o frunză veștejită de lăptucă, tocmai când Liam a urcat pe locul șoferului.

A surâs larg.

— Cred că e obositor să fii marele erou.

Am fluturat din mână, încercând să reduc la tăcere zumzetul timid, ridicol de bucurie stârnit în pieptul meu la auzul cuvintelor lui. Se străduia doar să fie amabil.

— Noroc că le-am avut pe doamne să se ocupe de treabă, a continuat el, întorcându-se spre Grasu. Altfel, noi doi ne-am rostogoli acum într-o remorcă, pe drumul de întoarcere spre Ohio.

Grasu doar a gemut, încă pământiu la față.

Liam arăta puțin mai bine, măcar. Era rumen la față, după ce se spălase cu apa rece de la cișmea, și degetele păreau să-i mai zvâcnească din când în când, însă privirea aceea tulbure, absentă îi dispăruse din ochi. Ținând cont de faptul că era prima dată când auzise Zgomotul alb, Liam își revenise repede.

— Prea bine, echipă, a zis încet. E timpul să supunem la vot.

— Nu! Grasu s-a trezit la viață. Știu exact unde vrei să ajungi cu asta și știu că nu voi avea câștig de cauză și…

— Toți cei care sunt de acord ca această fată-minune să rămână cu noi pentru moment să ridice mâna.

Atât Liam, cât și Zu au ridicat mâna imediat. Zu s-a uitat la mine cu un zâmbet ce părea deosebit de luminos comparativ cu fața înnegurată a Grasului.

— Nu știm nimic despre ea… la naiba, nu știm nici dacă ceea ce ne-a spus este adevărat! a obiectat el. Ar putea fi o psihopată care o să ne omoare în somn sau o să-și cheme amicii de la Ligă tocmai când noi vom lăsa garda jos.

— Vai, mulțumesc, am spus pe un ton sec, flatată într-un fel că mă considera capabilă de-o asemenea viclenie.

— Cu cât stă mai mult cu noi, a completat, cu atât e mai probabil ca Liga să ne prindă din urmă, și *știți* ce le fac ei copiilor lor!

— Nu ne vor prinde din urmă, a spus Liam. Ne-am ocupat de asta deja. Dacă rămânem uniți, va fi bine.

— Nu. NU, nu, nu, nu, *nu,* a zis Grasu. Vreau ca votul meu negativ să se consemneze, chiar dacă voi doi aveți mereu câștig de cauză.

— Ei, nu fi așa cârcotaș, a spus Liam. Am aplicat aici un principiu democratic.

— Ești sigur? am întrebat.

— Sigur că da, a răspuns Liam. Ceea ce nu îmi convenea era ideea de a te debarca în cine știe ce stație de autobuz fără niciun ban, fără acte și fără convingerea că vei ajunge unde vrei să mergi teafără și nevătămată.

Iată-l din nou – zâmbetul acela. Am dus o mână la piept, încercând să-mi stăpânesc tumultul inimii. Să o calmez. Să nu-mi las mâna să se întindă pentru a atinge mâna pe care el o pusese pe cotiera scaunului meu. Părea un lucru obscen, complet greșit, dar nu îmi doream decât să mă furișez în mintea lui și să văd ce gândea. De ce se uita la mine în felul acela.

Chiar că ești un monstru, mi-am spus, strângând pumnul cu care îmi apăsam stomacul.

Voiam să îl protejez – în clipa aceea, îmi era deodată limpede ce-mi doream: să îi protejez pe toți. Mă salvaseră. Îmi salvaseră viața și nu se așteptaseră la nimic în schimb. Dacă îmi demonstrase ceva confruntarea cu soldații FPS sub acoperire, atunci îmi demonstrase că aveau nevoie de cineva ca mine. Îi puteam ajuta, îi puteam proteja.

Nu credeam că voi putea vreodată să-i răsplătesc pentru că mă acceptaseră lângă ei și că-mi îngăduiseră să rămân și doar până atunci, dar, dacă reușeam să mă controlez destul de mult, avea să fie un început. Asta era tot ce puteam face pe baza a ceea ce aveam.

— Oricum, unde încerci să ajungi?

Liam a încercat să păstreze un ton neutru, dar privirea i se întunecase, era evident tulburat.

— Ai putea ajunge acolo cu autobuzul, dacă ai încerca?

Le-am prezentat planul șubred pe care îl croisem la repezeală în clădirea benzinăriei. Mi-am pipăit capetele firelor de păr lung și încâlcit și am fost surprinsă să simt că gheara din piept își slăbise strânsoarea destul cât să pot inspira adânc.

— Ce este în Virginia Beach?

— Acolo e bunica, cred, am spus. Așa sper.

Da, buna, mi-am reamintit. Buna era încă o opțiune. Ea își amintea de mine, nu? Dacă îi puteam ajuta pe ei să îl găsească pe Slip Kid și dacă el mă putea ajuta *pe mine,* atunci nu exista oare o șansă reală de a o revedea pe buna? De a trăi cu ea?

Erau prea mulți de *dacă. Dacă* îl găseam pe Slip Kid. *Dacă* el era un Portocaliu. *Dacă* mă putea ajuta să descopăr cum să-mi folosesc puterile. *Dacă* ne putea ajuta să ne contactăm familiile.

Odată ce am dat cep rezervorului cu îndoieli, restul a venit ca un potop.

Dacă buna – gândul era zdrobitor – murise? Avea șaptezeci de ani când fusesem luată, ceea ce însemna că acum se apropia bine de optzeci. Nu luasem niciodată în calcul posibilitatea asta, întrucât nu îmi puteam aminti o perioadă când ea să nu fi părut radioasă și gata să înfrunte lumea, înarmată doar cu părul ei cărunt, borseta argintie și o șapcă asortată.

Dar dacă eu nu mai eram aceeași persoană de acum șase ani, cum mă puteam aștepta ca ea să fie neschimbată? Dacă mai trăia, cum îi puteam cere să aibă grijă de nepoata ei anormală – să mă protejeze și să mă ascundă – când exista riscul ca ea să nu-și poată purta de grijă sieși?

Era prea mult să mă gândesc la ea acum, prea mult să judec și să mă chinui despicând firul în patru. Creierul încă îmi vibra din cauza efectelor Zgomotului alb, însă inima mea slabă mi-a ușurat alegerea.

— Foarte bine, am spus. Am să rămân.

Și sper că niciunul dintre noi nu va regreta asta.

Linia adâncă ce apăruse între sprâncenele lui Liam s-a estompat, dar nu a dispărut. Știam că mă studia, îi simțeam ochii deschiși la culoare cercetându-mi chipul. Încerca să înțeleagă, poate, de ce ezitasem așa mult să accept. Nu știu la ce concluzie a ajuns, dar s-a lăsat pe speteaza scaunului cu un oftat și și-a reglat oglinzile în liniște.

Liam avea genul de față pe care o citești cu ușurință, știind imediat ce gândește persoana – astfel, era ușor să ai încredere că orice spunea era adevărat. Expresia lui de acum avea însă un aer exersat, o concentrare intensă spre a nu-și trăda gândurile. Părea nefiresc la cineva care întotdeauna avea un zâmbet aninat în colțul gurii. M-am lăsat pe spate, încercând să ignor zvâcnirea din tâmple și zgomotele jalnice de animal muribund

pe care a început să le scoată Grasu, de îndată ce și-a amintit cât de tare îl chinuia durerea.

Fără o vorbă, Liam i-a pasat o sticlă pe jumătate goală de apă de sub scaunul șoferului. Eu m-am uitat în spate la Zu, cu coada ochiului, dar fata adormise în lumina amurgului. Un strat subțire de sudoare îi acoperea fruntea și pielea de deasupra buzelor.

Mașina s-a trezit la viață cu un huruit. Liam și-a golit plămânii și a pornit de-a curmezișul prin parcare. Nu părea să știe în ce direcție s-o ia când a găsit, în cele din urmă, drumul.

— Unde mergem? am întrebat.

A păstrat tăcerea un moment, scărpinându-și bărbia.

— Tot spre Virginia, dacă reușesc să o găsesc. Cred că am traversat granița statului acum o bucată de drum, dar nu știu unde am aterizat. Sincer să fiu, zona nu mi-este foarte cunoscută.

— Folosește naibii harta aia, a bombănit Grasu în spatele lui.

— Mă descurc și fără ea, a insistat Liam.

Continua să miște capul de la stânga la dreapta, de parcă s-ar fi așteptat să apară cineva și să-i ghideze pe direcția corectă cu torțe, surle și tobe.

Cinci minute mai târziu, harta era întinsă peste volan și Grasu se umfla în pene pe bancheta din spate. Eu stăteam aplecată peste cotieră, încercând să înțeleg ceva din toate culorile acelea și din păienjenișul de linii de pe hârtia mototolită și ruptă pe alocuri.

Liam mi-a indicat granițele statelor Virginia de Nord, Virginia, Maryland și Carolina de Nord.

— Cred că suntem pe… aici?

A arătat spre un punctuleț înconjurat de un curcubeu de linii încrucișate.

— Presupun că Black Betty nu are GPS, nu? am spus.

Liam a suspinat și a mângâiat volanul. Hotărâse să o luăm la dreapta.

— Black Betty o fi mergând pe calea cea dreaptă, dar nu e foarte dotată la capitolul tehnică.

— Ți-am spus că trebuia să fi luat SUV-ul Ford, a zis Grasu.

— Mașina aia neno… Liam și-a luat seama. Cutia aia pe roți e o cursă a morții… ca să nu mai spun că avea transmisia făcută praf.

— Așa că, evident, următoarea alegere a fost un microbuz.

— Mda, m-a chemat din parcarea cu mașini abandonate. Soarele strălucea prin geamurile ei ca un far al speranței.

Grasu a gemut.

— De ce ești *așa ciudat*?

— Pentru că ciudățenia mea trebuie să anuleze ciudățenia *ta* cu brodatul.

— Măcar ceea ce fac eu e considerată o formă de artă, a spus Grasu.

— Da, în Europa Evului Mediu ai fi fost o partidă pe cinste…

— În orice caz, am intervenit, devenind stăpână deplină asupra hărții, probabil că suntem pe lângă Winchester.

Am arătat un punct din capătul vestic al Virginiei.

— Ce te face să spui asta? a început Liam. Ești din zona asta? Pentru că, dacă…

— Nu sunt. Mi-amintesc doar că am trecut prin Keyser și Romney cât timp voi doi erați duși. Și, fiindcă sunt atâtea indicatoare cu obiective turistice ce comemorează Războiul de Secesiune, probabil suntem aproape de locul unei bătălii.

— Dai dovadă de bune abilități detectivistice, Nancy Drew, dar din nefericire acele indicatoare nu prea înseamnă nimic în partea asta de țară, a zis Liam. Nu poți face nici cincisprezece metri fără să dai peste un reper istoric al trecerii armatei pe aici sau al morții cuiva sau al locului unde a trăit James Madison…

— Asta e în Orange, l-am întrerupt. Mai e mult până acolo.

Lumina albastră și blândă a serii îi învăluia părul blond, răpindu-i culoarea. M-a studiat un minut, scărpinându-și iarăși bărbia.

— Deci tu *ești* din Virginia, atunci.

— Nu sunt…

A ridicat o mână.

— Te rog. Nimănui din afara statului ăstuia nu-i pasă nici cât negru sub unghie unde este casa lui James Madison.

M-am lăsat pe spate. *Ai căzut drept în cursă.*

Era vina mamei mele. În calitate de profesor de istorie de liceu, misiunea ei fusese de a ne târî pe tata și pe mine pe la toate obiectivele istorice majore din zonă. Astfel, în vreme ce prietenele mele se duceau să petreacă la piscină sau țineau seri în pijama, eu cutreieram câte un câmp de luptă după altul, pozând alături de tunuri și de actori care reconstituiau scene din perioada colonială. O distracție pe cinste, intensificată de miile

de înțepături de insecte și arsuri de mi se cojea pielea cu care mă prezentam întotdeauna în prima zi de școală. Încă mai aveam cicatrice de la Antietam[6].

Liam a surâs cu fața la drumul întunecat, continuând să conducă cu farurile stinse. Mi se părea un gest de curaj sau prostie, ținând cont de faptul că reprezentanții statului Virginia nu consideraseră niciodată că iluminatul șoselelor și drumurilor ar fi o prioritate.

— Cred că ar trebui să ne oprim până dimineață, a spus Grasu. Nu te uiți după un loc de popas?

— Stai liniștit, amice; mă ocup eu, a spus Liam.

— Asta spui întruna, a bodogănit Grasu, lăsându-se pe spate, și apoi zici *O, scuze, hai să ne ținem căldură unii altora* în timp ce urșii încearcă să dea peste noi și să ne înfulece mâncarea.

— Mda… scuze pentru asta, a făcut Liam. Dar hei, ce viață e aia fără pic de pericol?

Aceasta era, probabil, cea mai jalnică încercare de optimism de când profesoara mea din clasa a patra a încercat să argumenteze că ne era mai bine fără copiii morți din clasă, fiindcă astfel noi, cei rămași, ne puteam da mai des în leagăne.

Am pierdut șirul discuției lor după aceea. Nu că nu m-ar fi interesat să aud totul despre tradițiile și obiceiurile bizare pe care reușiseră să și le formeze în cele două săptămâni de când evadaseră din lagăr; eram epuizată tot încercând să-mi dau seama de ce, mai exact, ei doi încă mai puteau menține șubreda legătură care îi făcea prieteni.

În cele din urmă, Liam a găsit Autostrada 81, și Grasu s-a cufundat într-un somn superficial, fără astâmpăr. Pe lângă geamul meu trecea un șir nesfârșit de copaci bătrâni, doar câțiva îmbrăcați complet de primăvară. Mergeam prea repede și afară întunericul era prea adânc ca să pot desluși peticeala de frunze care apăruse pe ramuri. Oriunde ne-am fi aflat, pe asfaltul drumului încă existau urmele frunzelor moarte de toamna trecută. Aproape ca și când a noastră ar fi fost prima mașină care trecea pe acolo de foarte mult timp.

Mi-am sprijinit fruntea de sticla rece și m-am întins să îndrept gura de aerisire direct spre fața mea. Încă mă mai durea capul, simțeam acea încordare sub pleoape. Aerul rece avea să mă

---

[6] Locul unde s-a dat prima bătălie importantă din Războiul de Secesiune american, purtată pe teritoriul Uniunii. (*N.r.*)

ţină trează şi, dacă nu altceva, destul de alertă ca să nu-mi las mintea s-o iscodească orbeşte pe a lui Liam.

— Te simţi bine?

Se străduia să stea cu ochii atât la drum, cât şi la mine. În întuneric, nu îi puteam distinge mai mult decât curbura nasului şi buzele. O parte din mine se bucura că nu puteam vedea vânătăile şi tăieturile. Trecuseră doar câteva zile, o clipă din cei şaisprezece ani ai vieţii mele, însă nu aveam nevoie să îi văd faţa ca să ştiu că pe ea se citea o îngrijorare blândă. Liam era multe lucruri, dar misterios şi imprevizibil nu era.

— Dar *tu* te simţi bine? am parat.

În maşină era destul de multă linişte ca să îi aud degetele bătând darabana pe volan.

— Cred că am nevoie doar de puţin somn.

Apoi, după o clipă, a adăugat:

— Chiar foloseau aia împotriva voastră la Thurmond? Mult?

Nu mult, dar destul. Nu-i puteam spune asta însă, fără să-i alimentez văpăile milei.

— Crezi că soldaţii FSP au descoperit încotro mergem? am întrebat în schimb.

— Poate. Sau poate doar ne-am aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Grasu s-a trezit în spatele nostru, căscând să-i trosnească fălcile.

— Puţin probabil, a zis adormit. Chiar dacă nu ne urmăreau intenţionat, sunt sigur că acum o fac. Probabil au fost forţaţi să-ţi memoreze mutra hâdă şi numărul Psi. Ştim deja că eşti o bucăţică apetisantă pentru recuperatori.

— Mersi, domnule Zâmbet-şi-Voie-Bună, a mormăit Liam.

— Dacă are vreo importanţă, tipul a părut surprins că erai tu, am spus. Dar... cine-i persoana asta despre care tot vorbiţi? Femeia?

— Lady Jane, a spus Liam, de parcă asta le-ar fi explicat pe toate.

— Poftim?

— Aşa-i spunem noi uneia dintre cele mai... îndârjite recuperatoare, a continuat.

— Întâi, aşa-i spui *tu,* a zis Grasu, şi apoi: îndârjită? Zi mai bine că s-a ţinut scai de noi încă de când am ieşit din Caledonia.

Apare peste tot, în orice moment, ca și când ar ști ce avem de gând să facem înainte să o facem.

— Femeia e bună la ceea ce face, a confirmat Liam.

— Poți, te rog, să nu complimentezi persoana care încearcă să ne târască înapoi în lagăr?

— De ce-i spui Lady Jane? am întrebat.

Liam a ridicat din umeri.

— E-o englezoaică de soi într-o haită de americani însetați de sânge.

— *Asta* cum s-a întâmplat? am întrebat. Credeam că s-au închis toate granițele.

Liam a deschis gura să răspundă, dar Grasu i-a luat-o înainte.

— Nu știu, Verzuio; ce-ar fi să o inviți la o șuetă și la un ceai când vine data viitoare să ne prindă?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Poate o voi face, dacă îmi spui cum arată.

— Păr negru prins în coc, ochelari… a început Liam.

— … Un nas lung și puțin coroiat? am încheiat eu.

— Ai văzut-o?

— În Marlinton. Ea era la volanul camionetei roșii, dar…

Cate și Rob se ocupaseră de mașina aceea. Femeia rămăsese în urmă.

— Ei, nu era acolo de data asta, am încheiat. Poate că am pierdut-o definitiv.

— Slabe șanse, a mormăit Grasu. Femeia aia-i un Terminator.

Am trecut pe lângă multe moteluri dărăpănate, unele mai ocupate decât altele. M-am ridicat țeapănă în scaun când Liam a intrat în parcarea unui Comfort Inn vechi, doar pentru a ieși imediat cu spatele, fluierând încet. Nu era nicio mașină acolo, dar o duzină sau mai bine de bărbați și femei stăteau în fața camerelor, fumau, vorbeau, se certau.

— Am văzut asta deseori când am străbătut Ohio, a explicat fără să-i rog eu. După ce oamenii și-au pierdut casele, s-au dus la cel mai apropiat hotel și-au început să se bată pentru camerele de acolo. S-au format bande și tot tacâmul.

Motelul asupra căruia s-a decis a fost Howard Johnson Express, unul cu un sfert din parcare ocupat de mașini de mărci și modele diferite și cu firma albastră pe care scria CAMERE LIBERE aprinsă. Mi-am ținut răsuflarea în vreme ce a pilotat prin dreptul cercului exterior de cabane, având grijă să evite clădirea

recepției. A ales un loc de la margine și a rămas cu ochii la șirul de camere din față. Două ieșeau evident din discuție – se vedea lumina de la TV prin geamuri și perdele –, dar celelalte nu păreau a fi ocupate.

— Stați aici o clipă, a spus și și-a desfăcut centura de siguranță. Merg să inspectez zona. Să mă asigur că e sigură.

Și a făcut ca înainte; nu s-a sinchisit să aștepte protestele vreunuia dintre noi. A sărit doar din mașină. S-a uitat pe furiș în fiecare cameră pe lângă care trecea și celor care îl convingeau le încerca ușa.

Eu și cu Grasu am rămas să împărțim ultimele provizii din mâncarea pe care o culeseserăm la benzinăria din Marlinton. Inventarul mai conținea doar o pungă de Cheetos, biscuiți cu unt de arahide, niște Twizzlers și un pachet mic de biscuiți Oreo, plus batonul de ciocolată pe care reușisem să-i pitesc în rucsac. Era masa de vis a oricărui copil de șase ani.

Ne-am văzut de treabă în liniște, evitându-ne reciproc privirea, cu succes. Degetele Grasului erau iuți și abile, desfăcând biscuiții cu unt de arahide și înfulecându-i. Aceeași carte zdrențuită îi ședea în poală, cu paginile deschise, îmbiindu-l parcă. Știam că nu se putea să citească de fapt din ea – nu cu o vedere așa proastă ca a lui, cel puțin. Dar când, în sfârșit, s-a hotărât să-mi vorbească, nici măcar în treacăt n-a ridicat privirea.

— Îți place viața noastră de proscriși de până acum? Generalul pare să creadă că ești croită pentru asta.

M-am întins să o trezesc pe Zu, ignorând orice se străduia să sugereze Grasu. Eram prea obosită ca să-mi mai bat capul cu el și, sinceră să fiu, niciuna dintre vorbele șfichiuitoare care îmi stăteau atunci pe limbă nu aveau șanse să-i dea pe brazdă.

Înainte să pot coborî din mașină, cu rucsacul și mâncarea în mână, Grasu s-a întins și-a trântit ușa din nou. În lumina palidă care venea dinspre motel, băiatul nu părea… furios, tocmai, dar cu siguranță nici prietenos.

— Am ceva să-ți spun.

— Ai spus deja destule, mersi.

A așteptat să mă uit înapoi la el peste umăr înainte să răspundă.

— Nu am de gând să mă prefac că nu ne-ai ajutat azi sau că nu ai petrecut ani întregi într-o hazna infectă, dar îți spun acum

– gândește-te serios în noaptea asta la decizia de a rămâne și, dacă hotărăști să o ștergi în toiul nopții, să știi că probabil ai făcut alegerea corectă.

Am dus iarăși mâna spre ușă, dar nu terminase.

— Știu că ascunzi ceva. Știu că nu ai fost întrutotul sinceră. Și, dacă crezi, din cine știe ce motiv aiuristic, că noi te putem proteja, mai gândește-te. Am avea noroc numai să scăpăm cu viață, *fără a mai fi nevoie* de cine știe ce complicație ne mai aduci și tu.

Am simțit că mi se strânge stomacul, dar mi-am păstrat stăpânirea. Dacă Grasu spera să-mi citească ceva pe față, avea să fie dezamăgit; petrecusem bună parte din ultimii șase ani educându-mi chipul să afișeze inocența perfectă în fața amenințării armate.

Orice ar fi presupus el nu putea fi adevărat totuși, altminteri nu mi-ar fi dat o ultimă șansă de-a o șterge. M-ar fi aruncat cu mâna lui din mașină, de preferință din mers, la mare viteză, în mijlocul unei șosele pustii.

Și-a trecut degetul mare peste buza de jos.

— Cred că..., a început. Sper să ajungi la Virginia Beach, sincer sper, dar...

Și-a dat jos ochelarii și și-a ciupit șaua nasului.

— E ridicol, îmi pare rău. Gândește-te doar la ce ți-am spus. Fă alegerea corectă.

Liam a început să ne facă tuturor cu mâna din pragul ușii pe care o ținea deschisă cu piciorul. Zu a pus o mână pe umărul Grasului. Băiatul a tresărit, clipind mirat la atingerea mănușii galbene. Fata fusese așa tăcută, că și eu uitasem că este acolo.

— Vino, Suzume, a zis Grasu, punându-i și el o mână pe umăr. Poate, dacă avem noroc, Generalul va fi milostiv și ne va îngădui să facem câte un duș. Și poate că, dacă suntem *foarte* norocoși, va face chiar și el unul.

Zu l-a urmat pe ușa laterală, aruncând o privire încordată în direcția mea. I-am făcut semn să se ducă, zâmbind forțat, și m-am întins spre bancheta din spate după rucsacul meu negru.

Nu am observat-o decât când deja eram afară, simțind cum îmi piere și ultima urmă de căldură acumulată în mașină, sub cerul întunecat. Am întins o mână pentru a ține ușa glisantă deschisă și m-am aplecat înăuntru pentru a scoate cartea din

buzunarul de pe spătarul scaunului pasagerului. Era prima și singura dată când nu o vedeam în mâinile Grasului.

Punga goală și turtită de M&M’s pe care o folosea ca semn de carte era la locul ei. Am deschis cartea la pagina aceea și nu a fost nevoie să mă uit la cotor ca să știu pe dată ce carte era. *Watership Down* de Richard Adams. Nu era de mirare că se străduise așa tare să ne ascundă ce citea. Povestea unei cete de iepuri care se străduiesc să răzbească în lume? Liam l-ar fi ținut într-o bășcălie continuă.

Dar eu adoram cartea aceea și, aparent, la fel și Grasu. Era aceeași ediție veche din care tata obișnuia să-mi citească înainte de culcare, cea pe care o furam din biroul lui și o puneam la mine pe raft pentru când nu puteam să dorm noaptea. Cum se făcea că venise la mine tocmai când aveam cea mai mare nevoie de ea?

Ochii mei s-au bucurat de fiecare cuvânt, venerându-le forma până ce buzele mele au început să le formeze și am citit cu voce tare pentru toți și pentru nimeni anume. *Lumea-ntreagă îți va fi potrivnică, Prințe cu o Mie de Vrăjmași, și, oricând te-ar prinde, îți vor face de petrecanie. Dar înainte trebuie să te prindă, săpător, ascultător, alergător, prinț cu auzul fin. Fii viclean și-ntotdeauna s-ai un șiretlic și atunci neamul tău nu va putea fi nimicit în veci.*

Mă întrebam dacă Grasu știa cum se termină povestea.

• Doisprezece

Apa caldă a reușit să mă facă să uit că stăteam în cabina de duș a unui motel vechi și că-mi spălam părul cu un șampon care puțea a lavandă falsă. În toată camera de baie compactă erau doar șase lucruri: chiuveta, toaleta, prosopul, dușul, perdeaua de la duș și eu.

Eu am intrat ultima. Când am trecut pragul camerei de motel, Zu făcuse deja duș și Grasu se baricadase în baie, unde a stat următoarea oră spălându-se și spălându-și hainele până ce puțeau toate a săpun rânced. Mi se părea inutil să încerci să speli rufe într-o chiuvetă cu săpun de mâini, dar cada de baie și detergentul de haine lipseau. Noi, ceilalți, ne-am relaxat, ignorându-i discursul înflăcărat despre importanța igienei.

— Urmezi tu, spusese Liam, întorcându-se spre mine. Ai doar grijă să ștergi totul când termini.

Am prins prosopul pe care mi l-a aruncat.

— Și tu?

— Eu mă voi spăla dimineață.

Cu ușa de la baie închisă și încuiată, mi-am pus rucsacul pe capacul vasului de toaletă și am început să scormonesc prin el. Am scos hainele pe care le primisem și le-am aruncat pe jos. Din vârful mormanului a căzut ceva mătăsos și roșu, făcându-mă să sar în spate, panicată.

A fost nevoie de mai multe momente de inspecție neîncrezătoare ca să-mi dau seama ce era – rochia roșu-aprins din dulapul rulotei.

Zu, mi-am spus, trecându-mi, obosită, o mână peste față. Probabil o luase când nu eram eu atentă.

Am înghiontit-o cu degetul mare de la picior, strâmbând din nas la mirosul vag de fum de țigară stătut pe care îl emana. Părea să fie cu un număr mai mare decât măsura mea, ca să nu mai spun de senzația de scârbă nelămurită pe care mi-o trezea, știind de unde provenea.

Dar, evident, ea dorise să fie a mea – și a o purta, oricât de mult nu-mi plăcea s-o recunosc, era mai bine decât să continui

să port uniforma din lagăr. Puteam face asta pentru Zu; dacă o făcea fericiră, avea să merite deranjul.

Nu era șampon, însă cei de la Liga Copiilor se gândiseră să îmi dea deodorant, o periuță de dinți verde-aprins, un pachet de șervețele, niște tampoane și un tub cu dezinfectant – toate de voiaj, închise într-o borsetă de plastic. Sub aceasta era o perie de păr mică și o sticlă cu apă. Iar acolo, chiar pe fundul genții, era încă un buton de panică.

Probabil că acolo fusese tot timpul, iar eu, pur și simplu, nu-l remarcasem. Pe primul, cel primit de la Cate, îl aruncasem, lăsându-l în urmă în noroi și bălării. La gândul că acesta se afla în geanta mea de atâta timp – de la *început* – mi s-a încrețit carnea pe mine. De ce nu mă gândisem să caut în rucsac până atunci?

L-am luat cu două degete și l-am aruncat în chiuvetă, ca și când ar fi fost un tăciune aprins. Am dus mâna la robinet, gata să dau drumul la apă peste blestemăția aceea și s-o prăjesc definitiv, dar ceva m-a oprit.

Nu știu cât m-am holbat la ea înainte să o iau înapoi în mână și să o ridic la lumină, încercând să-mi dau seama dacă pot să văd ceva înăuntrul carcasei negre. M-am uitat după o luminiță roșie, pâlpâitoare, care să-mi spună dacă înregistra. Am dus-o la ureche și am ascultat orice fel de zumzet care îmi putea spune dacă era activată. Dacă era pornită sau dacă era într-adevăr un dispozitiv de urmărire, oare n-ar fi trebuit deja să ne fi dat de urmă?

Era atât de greșit să o păstrez – pentru orice eventualitate? În caz că se mai întâmpla ceva și nu-i puteam ajuta pe ceilalți? Nu era mai bine să fiu alături de Ligă decât să fiu aruncată înapoi în Thurmond? Să fiu *ucisă*… nu era orice mai bine decât asta?

Când am pus butonul de panică înapoi în buzunarul rucsacului, nu am făcut-o pentru mine. Dacă m-ar fi văzut Cate, ar fi surâs, și acest gând n-a făcut decât să mă înfurie din nou. Nu mă puteam încrede nici eu în puterea mea de a-i proteja pe copiii ăștia.

A păși sub apa caldă, perfectă a dușului, era deja destul de ireal, pe lângă faptul că nu mai trebuia să aud *clic-clic-clic-bip*-ul temporizatorului automat de la Thurmond care se asigura că nu depășesc trei minute, cât era timpul rezervat pentru baie. Din fericire, întrucât mizeria părea să cadă de pe mine încet, în

straturi. Cincisprezece minute bune mai târziu, aveam impresia că mi-am întors pielea pe dos. Am încercat chiar să folosesc lama de ras roz-bombon inclusă în trusa mică, alături de săpun și de șampon, deschizând răni vechi și noi de pe gambe și genunchi.

Am șaisprezece ani, mi-am spus, *și acum e prima dată când reușesc să mă rad pe picioare.*

Era o prostie... o mare prostie. Nu știam ce făceam și nici nu-mi păsa. Eram destul de mare. Nimeni nu avea să mă oprească.

De mama îmi aminteam întotdeauna în reprize scurte. Uneori îi auzeam vocea, doar un cuvânt sau două. Alteori, mă vizita o amintire atât de vie, încât parcă retrăiam momentul. Iar acum, în timp ce-mi vedeam de treabă, nu mă puteam gândi decât la conversația aceea pe care o avuseserăm exact despre chestia acesta, și la zâmbetul ei când repeta iar și iar: „Poate când vei avea treisprezece ani”.

La urmă, am spălat lama de ras și am aruncat-o în direcția rucsacului. Nu credeam că va mai vrea cineva să o folosească acum. Cu picioarele însângerate, mi-am îndreptat atenția spre cuibul pe care-l aveam în cap. Părul era încă prea încâlcit ca să-mi pot trece degetele prin el. Trebuia să mă ocup de el nod după nod, folosind mai mult șampon decât intenționasem, iar, când am terminat, plângeam.

Am șaisprezece ani.

Nu știu ce a rupt zăgazul emoțiilor. Acum nu aveam nimic, în clipa următoare aveam impresia că mi se va sparge pieptul. Am încercat să inspir adânc, dar aerul era prea cald. Am găsit peretele alb, faianțat, cu mâinile înainte să mă lipesc de el cu tot corpul. M-am așezat pe podeaua aspră de piatră a cabinei de duș și mi-am apăsat pieptul cu mâinile, recunoscătoare pentru că zgomotul dușului și gura de aerisire din tavan ascundeau sunetele pe care le scoteam, sfâșiată, pe dinăuntru. Nu voiam să fiu auzită așa, mai ales de Zu.

Era o prostie, o mare prostie. Aveam șaisprezece ani – și ce dacă? Ce dacă nu-mi văzusem părinții de șase ani? Ce dacă poate nu aveam să-i mai văd niciodată? Oricum, nu era ca și când ei și-ar mai fi amintit de mine.

Ar fi trebuit să mă bucur că se sfârșise, că scăpasem din locul acela. Dar, înăuntru sau afară, eram singură și începeam să mă întreb dacă nu cumva fusesem dintotdeauna, dacă nu aveam să

fiu întotdeauna de-acum. Presiunea apei fluctua, temperatura la fel, semn că cineva din camera alăturată trăsese apa la toaletă. Nu conta. Abia dacă simțeam jetul pe spate. Mi-am atins genunchii însângerați și am apăsat, dar nici asta nu am putut simți.

Cate îmi spusese că trebuie să îmi împart viața în trei acte și că primele două trebuie să le las în urmă, dar cum se poate face asta? Cum se presupune că reușești pur și simplu *să uiți*?

S-a auzit o bătaie în ușă. Ușor, aproape timid la început, dar tot mai insistent când nu am răspuns imediat.

— Ruby? am auzit vocea lui Liam strigând. Ești bine?

Am inspirat adânc și am dus mâna în spate, dibuind prin aer după robinet. Jetul s-a transformat într-o burniță, apoi în câteva picături sporadice, după care s-a oprit.

— Poți să... ăă... deschizi ușa? Doar o secundă?

Vorbea destul de încordat ca să mă încordez *și eu.* Preț de o fracțiune de secundă înfiorătoare, am crezut că s-a întâmplat ceva. Am dus mâna după prosop și m-am înfășurat în el. Am descuiat ușa și am răsucit clanța înainte să-mi dau seama bine ce făceam.

M-a lovit mai întâi un val de aer rece ca gheața. Apoi am simțit cum mă izbesc ochii mari ai lui Liam. Apoi m-a izbit imaginea șosetelor mari, albe din mâna lui.

S-a uitat prin baie peste umărul meu, cu buzele strânse într-o linie subțire. În camera de motel era mai întuneric decât fusese când intrasem eu; de-acum probabil că noaptea se înstăpânise pe deplin. Așadar, nu puteam fi sigură, nu cu adevărat, dar mi s-a părut că remarc că i se înroșiseră un pic urechile.

— S-a întâmplat ceva? am șoptit.

S-a uitat țintă la mine, lăsându-se învăluit de aburul cald care ieșea din baie.

— Liam?

A întins șosetele spre mine. M-am uitat în jos la ele și apoi am ridicat ochii spre el, sperând că nu păream atât de buimăcită pe cât mă simțeam.

— Voiam doar... să-ți dau astea, a zis, scuturându-le puțin.

Le-a împins din nou spre mine.

— Știi, pentru tine.

— Ție nu-ți trebuie? am întrebat.

— Am câteva perechi în plus, iar tu nu ai niciuna, corect? (Acum părea că suferă cumva.) Serios. Te rog. Ia-le, doar. Grasu spune că frigul te ia de la extremități sau știu eu ce, așa că ai nevoie de ele și…

— O, Doamne, Verzuio, l-am auzit pe Grasu spunând undeva în cameră. Ia naibii șosetele alea și scutește-l pe om de chin.

Liam nu a așteptat să întind o mână. S-a aplecat pe lângă mine și le-a pus pe dulăpior, lângă chiuvetă.

— Ăă… mersi? am spus.

— Grozav…, adică, cu plăcere, a spus Liam și s-a întors să plece, dar a făcut iarăși stânga-mprejur, ca și când și-ar mai fi amintit ceva. Bine. Grozav. Super… păi, deci tu…

— Folosește toate cuvintele, Lee, a strigat Grasu. Unii dintre noi încearcă să doarmă.

— O, sigur. Să doarmă.

Liam a făcut un gest nelămurit spre patul din cameră. Tu și cu Zu veți dormi împreună. Sper că nu te deranjează.

— Sigur că nu, am spus.

— Bine, grozav!

A afișat un zâmbet anormal de luminos. M-am întrebat ce aștepta să fac sau să spun – dacă era unul dintre acele momente pentru care nu mă pregătiseră deloc cei șase ani cât stătusem închisă într-o cabană alături de zeci de alte fete. Parcă am fi vorbit în două limbi diferite.

— Mda, ăăă, grozav, am repetat mai confuză acum ca oricând.

Asta însă a părut să dea rezultate. Liam s-a întors și s-a îndepărtat fără alte cuvinte.

Mi-am luat noile șosete de pe dulăpior și le-am studiat. Înainte să închid ușa, am auzit vocea Grasului, tonul lui obișnuit superior, care părea să zică *ți-am spus eu.*

— … sper că ești mulțumit de tine, zicea. Trebuia s-o lași în pace. N-avea nimic.

Dar nu era așa și, cine știe cum, Liam știuse asta.

Ψ

Mi-a luat o bună bucată de vreme, ca să înțeleg că era visul lui Zu.

Stăteam împreună în patul matrimonial al camerei, ne țineam căldură reciproc. Băieții dormeau pe jos, pe pături, folosind drept perne prosoapele furate dintr-un cărucior de curățătorie.

Chiar punându-și amândoi mintea la contribuție, Grasu și Liam nu reușiseră să se dumirească în ce fel se dădea mai încet aerul condiționat, care insista să împroaște cu aer rece de fiecare dată când în cameră temperatura cuteza să treacă de cincisprezece grade.

Pluteam de câteva ore la hotarele lăptoase și dulci ale somnului, când am simțit o furnicătură în minte. Exista o parte din mine care aștepta asta; chiar dacă trupul meu se întinsese pe pat ca o lespede de beton, în creierul meu încă era agitație, procesam ce se întâmplase cu soldații FSP, mă întrebam dacă puteam face din nou ceea ce-i făcusem omului aceluia, atunci când picioarele goale ale lui Zu s-au atins de ale mele – și asta a fost de-ajuns. Am fost trasă în visul ei cu capul înainte.

Eram Zu și Zu era într-un pat mic, se uita în sus la burta unei saltele maro-închis. În jurul nostru domnea întunericul, până când am deslușit câteva umbre recognoscibile. Grupuri de paturi suprapuse, o tablă de scris, dulapuri albastru-deschis care se întindeau de la podea până la tavan, ferestre mari acoperite cu plăci de placaj și niște pătrate ciudate, decolorate, pe perete, unde probabil că fuseseră agățate postere înainte.

Nu mă puteam desprinde de-acolo. Aceasta era partea periculoasă la vise – rapiditatea cu care erai prins în țesătura lor. În mod natural, oamenii lasă garda jos atunci când dorm, până într-acolo încât, dacă visul e destul de înfricoșător, nici nu aveam nevoie de o atingere ca să fiu atrasă în el.

Nu simțeam miros de fum, dar l-am văzut imediat, scurgându-se pe sub ușa vechii săli de clasă ca laptele. O clipă mai apoi, am sărit și m-am rostogolit complet de pe pat. Cu o groază tot mai mare, am urmărit cum, încet, alte douăsprezece fete au sărit de pe paturile lor și s-au adunat, formând un grup zumzăitor, în mijlocul camerei.

Una dintre ele, care trebuie să fi fost cu un cap mai înaltă și cu patru ani mai mare decât celelalte, a încercat să le facă să se ghemuiască în șir sub ferestre, dar n-a avut succes. Flutura cu brațele prin aer, și mânecile lungi ale uniformei sale simple, de culoarea muștarului, se vedeau tremurat.

Și apoi, alarmele s-au declanșat și ușa din capătul opus s-a deschis.

Sunetul scos de clopoțel era aproape la fel de insuportabil ca Zgomotul alb, țiuitul lui se întindea și era distorsionat de vis. Am

fost împinsă înainte când celelalte fetițe s-au năpustit spre ușă. Nu părea să conteze pentru ele că fumul era sufocant sau că nu părea să aibă o sursă vizibilă.

În locul coloanelor ordonate era un haos general. Copii în uniforme verzi, albastre și galbene s-au revărsat pe coridorul placat cu faianță albă. Becurile de avarie erau aprinse, alarmele de incendiu pâlpâiau roșu și galben de-a lungul peretelui. Am fost aruncată în râul de corpuri înghesuite, toate mergând în aceeași direcție – spre fum.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi și aerul mi-a ieșit forțat din piept. O privire peste umăr a fost de ajuns ca să văd alți copii, deopotrivă băieți și fete, trăgându-și dulapurile albastre din cameră și doborându-le în fața ușilor duble de la celălalt capăt al coridorului.

Nu era vorba despre o evacuare. Evadam.

Când am fost împinși prin celelalte uși în spațiul înghesuit din casa scărilor, vedeam deja doar negru în fața ochilor. Acolo, fumul era mai gros, împrăștiat nu de flăcări pâlpâitoare, ci de două tuburi mici și negre – din cele pe care soldații FSP le țineau la șold, așteptând să le arunce în mulțimea de copii neascultători.

Deci ei au declanșat alarma? Nu, asta era imposibil. Mult mai probabil era ca niște copii să le fi șterpelit pentru a le folosi să declanșeze alarmele și a face ușile să se deschidă. Probabil că acesta era protocolul lor în caz de urgență.

Eram blocați în acea casă a scărilor, lipiți unii de alții într-un corp unitar care tremura de emoție și surescitare. Am încercat să mă uit numai în față și să pășesc pe bâjbâite, însă era greu să nu văd ce efect aveau întunericul și luminile intermitente asupra celorlalți copii. Unii plângeau isteric, alții păreau pe punctul de a leșina, dar unii râdeau. *Râdeau,* de parcă ar fi fost un joc.

Nu știu cum am zărit-o pe cealaltă fetiță asiatică prin talazul de mâini și capete. Era înghesuită în colțul din stânga jos al palierului, stătea ridicată pe vârfuri, de-abia dacă i se zărea uniforma verde. Părul îi strălucea negru sub luminile de urgență și ținea un braț ridicat deasupra capului, întins… spre mine?

În clipa când i-am întâlnit ochii, chipul i s-a luminat, ca și cum mă recunoscuse. Am văzut cum a rostit încet numele lui Zu. Am

încercat să mă întind, să o apuc de mână, dar grămada din jur m-a împins pe scări în jos. Când m-am întors, dispăruse și ea.

Nu am văzut niciun soldat FSP și nici vreun administrator – asta până am ajuns la baza scărilor, când am pășit peste, dar cei mai mulți chiar, pe cele trei siluete negre, culcate la pământ. Aveau fețele umflate de vânătăi. Sub ei băltea sângele.

Cineva, probabil un Albastru, smulsese ușile din balamale și le zburase afară, în ceea ce părea a fi o întindere de zăpadă albă. Pământul era nefiresc de luminos sub cerul fără lună – parțial din cauza visului, parțial din cauza reflectoarelor care s-au aprins când alarma s-a schimbat dintr-un tril într-o sirenă de avertizare.

După ce am ieșit și pe ușile acelea, am rupt-o la fugă.

Zăpada ne ajungea până la genunchi și cei mai mulți copii nu purtau nimic în afara uniformelor subțiri ca hârtia – majoritatea nu-și amintiseră nici să se încalțe. Fulgi minusculi se depuneau în șirurile încrucișate de urme adânci de pași și, pentru un moment, am simțit că încetinesc, urmărind felul cum zăpada nici nu era dusă de vânt, nici nu cădea. Plutea doar suspendată, ca o respirație reținută. Fulgii radiau ca o mulțime de licurici în bătaia reflectoarelor.

Și atunci vraja s-a risipit, spulberată de primul foc de armă.

Și atunci au început să cadă gloanțe asupra noastră, în locul fulgilor.

Din gâtlejurile a sute de copii au țâșnit strigăte pătrunzătoare. Cinci... zece... cincizeci... era imposibil să-i numeri pe copiii care s-au opintit deodată înainte, căzând cu fața în zăpadă, strigând și zvârcolindu-se de durere. Un roșu de coșmar a început să se scurgă prin zăpadă asemenea cernelii vărsate în apă, care înghite totul în cale. Am dus mâna la obraz, am simțit ceva umed, și, când am desprins-o, creierul meu în sfârșit a înțeles că tocmai fugisem drept printr-o ploaie de sânge. Eram acoperită de sânge – sângele altcuiva îmi picura pe obraji și de pe bărbie.

Am alergat mai tare, mai repede, spre colțul din dreapta spate al gardului din zale care împrejmuia vechea școală. Am aruncat o privire înapoi peste umăr spre clădirea de cărămidă, spre zecile de siluete negre de pe acoperișul de ardezie gri, spre alte zeci care se revărsau prin geamurile și ușile de la primul etaj. Când le-am întors spatele, câmpul dinaintea mea era acoperit de mormane din fiecare culoare – Galben, Albastru,

Verde. Și roșu. Atât de mult roșu. Formau șiruri, bariere ridicate fără voie peste care ceilalți trebuiau să sară pentru a-și continua înaintarea.

Am căzut în nas, de-abia reușind să mă sprijin în zăpadă. Ceva – cineva mă apucase de gleznă. O fată Verde, pe burtă, care se târa spre mine cu ochii deschiși, icnind să tragă aer. *Ajută-mă,* zicea întretăiat, sângele bulbucindu-i printre buze, *ajută-mă.*

Însă eu m-am ridicat în picioare și am fugit.

La capătul acesta al lagărului era o poartă; o puteam vedea acum, că eram la câteva sute de metri de ea. Ce nu puteam să văd era ce-i ținea pe copii în spate, de ce nu ne năpusteam pe poartă ca să ne obținem libertatea. Cu un fior, mi-am dat seama că erau de aproape trei ori mai mulți copii căzuți în zăpadă în spatele meu decât erau în față.

Grupul de copii s-a opintit înainte cu un strigăt la unison, sute de mâini întinse în față. Întrucât eram mică, m-am putut strecura printre picioarele celorlalți, croindu-mi drum până în față, unde trei băieți mai mari în uniforme albastre se străduiau să țină mulțimea la distanță atât de poartă, cât și de ghereta pentru o singură persoană de lângă ea, în care în acel moment se aflau trei oameni: un soldat FSP inconștient, Liam și Grasu.

Am fost așa șocată să-i văd, că aproape mi-a scăpat puștiul îmbrăcat în verde care s-a repezit spre gard. I-a ocolit pe adolescenții din calea lui și s-a aruncat asupra barelor galben-aprins care țineau poarta închisă.

Abia a atins-o, că părul a părut să i se ridice măciucă în cap și de sub degete i-au țâșnit scântei. În loc să-i dea drumul, mâna lui s-a strâns și mai tare, încremenită acolo în vreme ce mii de volți îi zguduiau violent corpul.

O, Doamne.

Poarta era încă electrificată. Liam și Grasu încercau să întrerupă alimentarea.

Când s-a prăbușit la pământ și a rămas în sfârșit nemișcat, am simțit că-mi urcă și mie un strigăt în gât. Liam a țipat din gheretă ceva ce nu am auzit din cauza strigătelor copiilor din jurul meu. Imaginea acelui băiat făcuse bula temporară de calm să se spargă cât ai clipi.

Soldații FSP erau mai aproape acum; trebuiau să fie, întrucât, atunci când au deschis iarăși focul, parcă ar fi tras în peștii dintr-

un butoi. Copiii au început să cadă secerați pe șiruri, fiecare rând făcând loc rândului următor, gata să fie secerat și el – nu mai puteam vedea zăpada de sub ei.

Alți copii se întorceau și fugeau unde vedeau cu ochii, unii luând-o înapoi către școală, alții urmând linia gardului electric, căutând o cale de scăpare. Am auzit câini lătrând și huruit de motoare. Combinate, zgomotele sunau ca un monstru care tocmai ieșise din iad. M-am întors să mă uit la cărarea pe care animalele și snowmobile-urile o săpau către noi, când ceva tare m-a lovit din spate, trântindu-mă în zăpada adâncă.

M-au împușcat, mi-am spus în semișoc.

Nu – nu era așa. Cineva mă lovise, de fapt, cu cotul în ceafă. Fata Albastră nici nu mă văzuse când se întorsese și o tulise înapoi spre tabără. M-am rostogolit la timp să o văd cu mâinile în aer, predându-se și totuși... totuși... ei au împușcat-o. Fata a țipat de durere și s-a prăbușit la pământ.

Nu doar ea nu mă remarcase acolo jos, în zăpadă – nimeni nu mă vedea. Am simțit cum mi se încordează brațele înțepate de frig când am încercat să mă ridic în picioare, să scap de atingerea glacială a zăpezii, dar, de fiecare dată când mă ridicam un pic, altcineva mă călca pe umeri sau pe spate. Apucam doar să-mi acopăr capul, dar asta era tot. Nu reușeam să trag aer în piept – strigam și nimeni nu mă auzea.

Furia și disperarea mă sfâșiau. Picioarele copiilor mă împingeau din ce în ce mai adânc în zăpadă. Mă întrebam întruna: Este posibil să te îneci în felul ăsta? Poți să te sufoci în întunericul de gheață? Ar fi oare mai bine să mor în felul acesta?

Două mâini mi s-au petrecut pe după mijloc. Aerul înghețat mi-a inundat plămânii într-un singur val dureros când am fost ridicată, smulsă din zăpadă.

Poarta era deschisă acum și copiii care își păstraseră calmul și nu se înghesuiseră – care avuseseră norocul să nu fie împușcați – se revărsau afară, alergând spre pâlcul des de copaci din față. Nu puteau fi mai mulți de douăzeci – din sutele de copii care umpluseră coridoarele vechii școli – *douăzeci.*

Simțeam că îmi este cald, imposibil de cald. Brațele care mă țineau s-au strâns în jurul meu. Când am ridicat privirea, am văzut ochii luminoși ai lui Liam.

Tine-te bine, da?

Zu s-a trezit icnind, ieșind din coșmar pentru a trage prelung aer în piept.

Am fost aruncată din vis, azvârlită înapoi în camera înghețată de hotel. Împotrivindu-mă senzației de vertij care mă cotropise, m-am întors spre Zu, ochii adaptându-mi-se destul cât să îi deslușesc silueta.

Când m-am întins spre ea, am descoperit că mâinile altcuiva erau deja acolo.

Liam a scuturat din cap, încercând să se smulgă din strânsoarea somnului.

— Zu, a șoptit. Hei, Zu…

Am rămas perfect nemișcată.

— Hei, Liam a spus încet, ești bine. A fost doar un vis urât.

Mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am dat seama că fata plângea. Am auzit un zgrepțănat, lemn pe lemn, ca și când el ar fi scos ceva din noptieră.

— Scrie aici, a zis Liam. Nu te forța.

Probabil era o foaie inscripționată cu logoul hotelului. Am închis ochii, așteptând ca el să aprindă veioza ieftină de pe noptieră, dar Liam și-a respectat regula: fără lumini dincolo de ușa băii.

— Pentru ce îți pare rău? a șoptit. Singurul căruia îi trebuie somn de frumusețe este Grasu.

Fata a scos un râs nesigur, dar îi simțeam în continuare corpul încordat alături de al meu.

— A fost… același ca înainte?

Când s-a așezat Liam, patul s-a lăsat pe partea aceea.

— Puțin diferit? a repetat el după un moment. Da?

Tăcerea s-a prelungit ceva mai mult de data aceasta. Nu eram sigură dacă ea încă mai scria pe întuneric, până când Liam și-a dres glasul și a spus pe-un ton răgușit:

— Nu aș putea uita asta niciodată. Am fost… M-am temut că ai încercat să atingi poarta înainte ca Grasu să se dumirească în ce fel se oprește alimentarea cu electricitate.

Și apoi, atât de încet, încât putea fi doar o închipuire de-a mea, a spus:

— Îmi pare tare rău.

Am simțit sentimentul de vinovăție și suferința care înveșmântau acele cuvinte ca o lovitură în piept. Am simțit că mă mișc pe pat, atrasă de durerea aceea, disperată să-l liniștesc

că ceea ce se întâmplase acolo, pe acel câmp înzăpezit, nu fusese vina lui. Mă speria să știu cât de bine îl înțelegeam în clipa aceea.

Dar n-o puteam face. Aceea era o discuție intimă, la fel cum fusese și amintirea ei. De ce mă trezeam mereu că pășesc în zone unde nu-mi era locul?

— Grasu nu e singurul care crede că este prea periculos. Dar eu cred că Ruby e destul de dârză ca să răzbească singură, dacă asta vrea. De ce?

Iarăși scria.

— Singurul lucru pe care îl vrea Grasu este să fim în siguranță, a spus tot în șoaptă. Uneori, asta îl împiedică să facă ceea ce e bine pentru alții – să vadă imaginea de ansamblu, știi? Au trecut doar două săptămâni de când am evadat. Trebuie să-i acorzi mai mult timp.

Părea așa încrezător atunci, încât am simțit o parte mică din mine cedând. Îl credeam.

— Frate! (Aproape îl vedeam cum își trece o mână prin părul ei.) Să nu te rușinezi niciodată de ceea ce poți să faci, mă auzi? Dacă nu ai fi fost acolo, noi nu am mai fi aici.

În cameră s-a așternut din nou o liniște adâncă, tulburată doar de sforăielile șuierătoare ale Grasului.

— Te simți mai bine? a întrebat. Îți trebuie ceva din Betty?

Probabil că ea a clătinat din cap, fiindcă am simțit patul mișcându-se din nou când Liam s-a ridicat.

— Voi fi chiar aici. Trezește-mă doar dacă te răzgândești, bine?

Nu l-am auzit să spună noapte bună. Dar, în loc să se întindă pe jos, l-am văzut așezându-se cu spatele lipit de pat, cu ochii la ușă și la orice putea intra pe ea.

Câteva ore mai târziu, când luna era încă vizibilă pe cerul gri-albastru al dimineții, am desfăcut cu blândețe degetele lui Zu de pe rochia mea și m-am furișat din pat. Am văzut strălucirea roșie a ceasului deșteptător de pe noptieră și ora mi s-a întipărit în minte: 5:03 a.m. Timpul să plecăm.

Niciunul nu despachetase cu adevărat, la insistențele lui Liam, însă trebuia să-mi iau periuța și pasta de dinți de unde le lăsasem, lângă ale Grasului, în baie. Lângă chiuvetă mai rămăsese un set de cosmetice HoJo, alături de cea mai urâtă

cafetieră din lume. Am îndesat-o în geantă, dimpreună cu unul dintre prosoapele mici pentru mâini.

Afară era cu doar câteva grade mai cald decât fusese în cameră. O vreme primăvăratică bipolară tipică pentru Virginia. Probabil că mai și plouase în ajun. Ceața albă și pufoasă se împletea printre mașinile și copacii din apropiere. Microbuzul, care noaptea trecută fusese lăsat la capătul opus al parcării, era parcat acum chiar în fața camerei de hotel. Dacă nu aș fi trecut pe lângă Black Betty, atingându-i tabla îndoită, nu cred că l-aș fi remarcat pe Liam.

Stătea în genunchi lângă ușa glisantă și curăța, folosind cheile de contact, ceea ce mai rămăsese din firma CURĂȚĂTORIA BETTY JEAN. La picioarele lui era plăcuța de înmatriculare de Ohio care, cândva, fusese prinsă cu șuruburile la locul ei. La câțiva metri de el, m-am oprit încet.

Avea cearcăne la ochi. Chipul îi era tras și îngândurat, gura strânsă, într-o expresie posomorâtă care nu i se potrivea deloc. Cu părul umed pieptănat pe spate și cu obrajii proaspăt bărbieriți, ar fi arătat cu doi sau trei ani buni mai tânăr decât arătase cu o zi înainte, dar ochii spuneau o cu totul altă poveste.

Pantofii mi-au scrâșnit pe asfalt și sunetul i-a atras atenția lui Liam. A dat să se ridice.

— Ce este?

— Ha?

— Te-ai trezit devreme, a explicat el. De obicei, pe Gras trebuie să-l târăsc la duș și să-i torn apă rece în cap ca să-l pun în mișcare.

Am ridicat din umeri.

— Încă funcționez după orarul de la Thurmond, cred.

S-a ridicat încet în picioare, ștergându-și mâinile pe partea din față a jeanșilor. Felul în care ochii i-au scăpărat spre mine m-a făcut să cred că voia să spună ceva, în schimb mi-a adresat doar un zâmbet firav. Plăcuța de înmatriculare de Ohio zăcea aruncată pe bancheta din spate și în locul ei era o plăcuță de Virginia de Vest. Nu am avut ocazia să întreb de unde o luase.

Mi-am lăsat rucsacul să cadă la picioare și m-am sprijinit de portiera microbuzului. Liam a dispărut în spatele mașinii, de unde a reapărut câteva minute mai târziu cu o canistră de benzină și cu o bucată de furtun negru și ros. Cu ochii închiși și cu urechea lipită de sticla rece, ascultam fascinată o reclamă

radio, la un magazin alimentar local, susurată pe un ton mieros. Când a intrat din nou prezentatoarea, a făcut-o aducând o previziune sumbră de la ceea ce mai rămăsese din Wall Street. Femeia a citit raportul de bursă ca pe un discurs funerar.

M-am forțat să deschid ochii și i-am lăsat să cadă spre locul unde stătuse Liam cu doar o secundă înainte.

— Liam? am strigat înainte să mă pot înfrâna.

— Sunt aici, a venit imediat răspunsul.

Aruncând în treacăt o privire spre ușile bleumarin ale hotelului, m-am dus în spatele microbuzului până am ajuns la câțiva metri de el. M-am ridicat pe vârfuri, aplecându-mă în dreapta ca să văd mai bine ce făcea la SUV-ul argintiu parcat alături.

Liam lucra în liniște, cu ochii deschiși la culoare concentrați la ceea ce făcea. Un capăt al furtunului era coborât adânc în pântecele rezervorului mașinii mari. Colacul furtunului îl avea înfășurat pe după umăr, iar celălalt capăt era potrivit în canistra roșie.

— Ce faci? am spus, nesinchisindu-mă să-mi ascund șocul.

Și-a plimbat mâna liberă de-a lungul furtunului, conducându-l în direcția noastră. A fost aproape ca și când ar fi tras de o undiță sau, cel puțin, ar fi făcut semn cuiva să avanseze. Câteva picături cu miros înțepător au început să cadă de la capătul furtunului.

Mi-am dat seama că sifona benzină. Auzisem că oamenii făceau asta în timpul ultimei crize a combustibilului, dar niciodată nu *văzusem* cu ochii mei pe cineva făcând-o. Lichidul a început să umple încet canistra, acoperind spațiul dintre noi cu un miros pătrunzător.

— Criza benzinei, a spus, ridicând din umeri. Trăim vremuri grele, iar noi, ieri, am mers cu rezervorul aproape gol.

— Tu ești un Albastru, așa-i? am spus, înclinând din cap spre mâna cu care ținea furtunul. N-ai putea face ca Betty să meargă fără combustibil?

— Da, dar… nu mult timp.

Liam vorbea pe un ton stingherit. Când a strâns din buze, acestea s-au făcut de-un alb straniu, evidențiind o cicatrice mică în colțul drept al gurii.

Când mi-am dat seama că mă holbam, m-am lăsat pe vine lângă el – mai mult ca să-mi ascund stânjeneala decât ca să ajut. Surprinzător, nu era chiar așa complicat să furi benzină.

— Presupun că sunt pur și simplu impresionată că îți poți folosi abilitățile.

O parte din mine s-a întrebat atunci dacă nu înțelesesem lucrurile pe dos în tot timpul acesta. M-am gândit la cum era la Thurmond... administrația lagărului urmărea cu mare vigilență ca noi să fim îngroziți că vom fi prinși folosindu-ne abilitățile, și ni s-a dat de înțeles încă de la început că ceea ce eram, precum și ceea ce puteam face, erau periculoase și nefirești. Greșelile și accidentele nu erau scuzabile, iar pedeapsa era inevitabilă. Erau interzise încercările din curiozitate, forțarea limitelor pentru a vedea dacă există posibilitatea de a le încălca.

Liam își folosea cu atâta pricepere abilitățile, că asta însemna, probabil, că le exersase ani mulți, majoritatea dintre ei petrecuți în afara zidurilor lagărului. Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap să mă gândesc că alți copii, aflați în siguranța casei, ascunzându-se – că *ceilalți*, care nu văzuseră niciodată interiorul unei cabane, nu trecuseră prin acel neant sumbru și static care era viața în lagăr – izbutiseră, poate, să învețe singuri lucruri uimitoare. Ei nu se temeau de ei înșiși; nu erau împiedicați de greutatea a ceea ce nu cunoșteau.

Am avut o senzație tare ciudată, de parcă aș fi pierdut ceva ce nu avusesem oricum niciodată – că nu eram ceea ce fusesem odată și că nu eram deloc ceea ce eram menită să fiu. M-am simțit golită până în măduva oaselor.

— Totul e destul de simplu pentru noi, Albaștrii, a explicat Liam. Te uiți la ceva, te concentrezi destul de tare ca să-ți imaginezi acel obiect mișcându-se de la punctul A la punctul B, și el pur și simplu... se mișcă, a spus. Fac pariu că mulți Albaștri de la Thurmond au descoperit cum să-și folosească abilitățile. Doar că au ales să nu o facă. Poate chiar din cauza zgomotului aceluia.

— Probabil că ai dreptate.

Nu interacționasem suficient cu copiii Albaștri ca să știu.

Când benzina a început numai să picure, Liam doar a scuturat furtunul. Am ridicat privirea, am scrutat parcarea și ușile hotelului în căutarea unui semn de viață și nu m-am liniștit până n-am fost sigură că eram singuri.

— Tu ai învățat singur? am întrebat pentru a-mi pune la încercare teoria.

S-a uitat spre mine.

— Mda. Am ajuns în tabără destul de târziu, așa că am avut destul de mult timp să fiu singur, să mă plictisesc de moarte, să mă dumiresc cum stau lucrurile.

În mod natural, următoarea întrebare era: Ai stat ascuns? Dar nu aș fi fost în stare să întreb asta fără ca el să mă întrebe despre trecutul meu și despre cum fusesem prinsă.

Asta trebuia să înceteze. Mâinile îmi tremurau de parcă tocmai mi-ar fi spus că are de gând să mă strângă de gât. Nimic din ceea ce făcuse până atunci nu îl arăta a fi altfel decât un tip cumsecade. Nu-mi arătase el, iar și iar, că era dispus să-mi fie prieten, dacă eu însămi eram dispusă să-i permit asta?

Trecuse așa mult timp de când îmi dorisem, măcar, un prieten, încât nu eram sigură dacă-mi mai aminteam cum faci să ai unul. În clasa întâi, fusese extrem de simplu. Învățătoarea ne spusese să scriem pe o foaie de hârtie care e animalul nostru preferat, după care ne-a cerut să mergem prin sală până vom găsi pe cineva cu același animal scris pe foaie. Fiindcă a-ți face prieteni nu trebuia să fie mai complicat de atât, aparent – să găsești pe altcineva căruia îi plac elefanții.

— Îmi place cântecul ăsta, am îngăimat.

Vocea lui Jim Morrison era moale și abia ajungea până la noi de la difuzoarele dinăuntrul mașinii.

— Mda? The Doors? (Chipul lui Liam s-a luminat.) „Come on baby, light my fire”, a cântat spart pe voce joasă, încercând să îl imite pe Morrison. „Try to set the night on fire…”

Am râs.

— Îmi place când cântă *el.*

Liam s-a prins cu mâinile de piept, de parcă l-aș fi rănit, dar și-a revenit degrabă. DJ-ul de la radio a anunțat următorul cântec, și Liam a reacționat ca și când ar fi câștigat la loterie.

— Ei, acum asta zic și *eu* muzică!

— The Allman Brothers?

Am ridicat din sprâncene. Ciudat, mi-l imaginam fan Zeppelin.

— Asta e o muzică pentru sufletul meu, a spus, înclinând din cap pe ritmul muzicii.

— Ai ascultat vreodată versurile? am întrebat, simțind că scap de emoție.

Vocea-mi era mai sigură cu fiecare cuvânt.

— Tatăl tău a fost cumva un cartofor din Georgia care a sfârșit c-un glonț în cap? Te-ai născut cumva pe bancheta unui autobuz Greyhound?

— Hei, a făcut el, întinzând mâna ca să-mi ciufulească părul. Am spus că e o muzică pentru *sufletul* meu, nu inspirată după viața mea. Dacă vrei să știi, tatăl meu vitreg este mecanic în Carolina de Nord și, din câte știu, încă o duce bine mersi. Dar *chiar* m-am născut pe bancheta unui autobuz.

— Glumești.

Sincer nu-mi dădeam seama.

— Ba nu. Am apărut și în ziare. Primii trei ani din viață am *fost* Miraculosul Băiat din Autobuz, iar acum...

— „Trying to make a livin' and doin' the best I can"?[7] am încheiat.

A râs și vârfurile urechilor i s-au înroșit ușor. Cântecul a continuat, umplând aerul dintre noi cu ritmul lui rapid și chitarele frenetice. Fiecare piesă se potrivea fără efort; nu era chiar country și nici chiar *rock and roll* nu era. Era un soi de muzică alertă, caldă, din Sud.

Mi-a plăcut și mai mult când Liam a început să o fredoneze.

Când fluxul de benzină s-a oprit, el a scos încet furtunul și a pus la loc capacul rezervorului. Înainte să se ridice în picioare, Liam s-a lovit intenționat cu umărul de mine.

— De unde ai făcut rost de rochia aia?

Am pufnit, trăgându-mă de poalele rochiei.

— E-un cadou de la Zu.

— Arăți ca și când ai vrea să o arunci în foc.

— Nu pot promite că nu va avea loc un accident nefericit mai târziu, am spus pe un ton foarte serios.

Când el a râs, am simțit o undă de triumf.

— Păi, Verzuio, a fost frumos din partea ta să o îmbraci, a zis Liam. Dar ai grijă. Zu are așa mare nevoie de o prietenă, că ar fi în stare să te transforme într-o păpușică pe care s-o îmbrace după pofta inimii ei.

— Copiii din ziua de azi, am făcut. Au impresia că toată lumea le aparține.

A surâs larg.

---

[7] În traducere: „Încerc să-mi câștig traiul cum pot mai bine", un fragment din cântecul Ramblin' Man al formației americane The Allman Brothers. (*N.r.*)

— Copiii din ziua de azi.

Am trecut de la o mașină la alta, croindu-ne drum de-a lungul parcării. Nu mi-a cerut ajutorul, iar eu nu i-am mai pus alte întrebări. Am fi putut rămâne împreună învăluiți în acea tăcere relaxată ore întregi, și mie tot nu mi-ar fi fost de-ajuns.

• Treisprezece

Grasu și Zu nu au fost deloc bucuroși să fie treziți la cinci treizeci dimineața și s-au bucurat chiar mai puțin când Liam i-a forțat să-și facă patul în vreme ce noi curățăm baia și schimbam prosoapele folosite. Nu am făcut o treabă tocmai bună, dar tot era mai bine decât să lăsăm administrația să se prindă că găzduise niște intruși.

Grasu mi-a aruncat o căutătură pe când ne îndreptam în pas grăbit spre microbuz și s-a oprit brusc locului. Gândurile i se citeau limpede ca lumina zilei pe față: *încă mai ești aici*?

Am ridicat din umeri. *Ghinionul tău.*

A clătinat din cap și-a scos un oftat obișnuit de-al lui.

Odată ce ne-am așezat, Zu și Grasu ocupând scaunele din mijloc, am privit cu toții cum Liam închidea ușa hotelului, ținând în mână cana cu cafea proastă.

Așa e, mi-am spus, uitându-mă la Zu cu coada ochiului. Fata se încovrigase pe scaun și își ținea mâinile înmănușate pe post de pernă. *N-a dormit foarte mult*; *bietul de el, nu*?

Liam s-a asigurat, ca de obicei, că toate oglinzile sunt bine orientate, a potrivit înclinația scaunului, și-a pus centura de siguranță și a răsucit cheia în contact. Următorul lucru pe lista lui de priorități, după ce am ajuns la microbuz, n-a fost însă să răspundă potopului de întrebări pe care Grasu l-a dezlănțuit asupra sa cu privire la destinația noastră. A așteptat ca prietenul lui să adoarmă și, în timp ce acesta sforăia, mi s-a adresat peste umăr:

— Știi să citești o hartă?

Din cauza rușinii care m-a cuprins atunci, m-am făcut roșie la față.

— Nu. Scuze.

Acesta nu era un lucru pe care trebuia să-i înveți de la tatăl tău?

— Nicio problemă.

Liam a bătut scaunul gol din dreapta.

— Te învăț eu mai târziu, dar pentru moment am nevoie de cineva care să fie atent la indicatoare. Vino pe scaunul copilotului.

Am arătat cu degetul mare spre Gras.

Liam s-a mulțumit să clatine din cap.

— Glumești? Ieri a crezut că o cutie poștală este-un clovn.

Mi-am desfăcut centura de siguranță, suspinând. Când am trecut peste picioarele întinse ale Grasului, m-am uitat peste umăr, studiindu-i ochelarii mult prea mici.

— Chiar așa prost vede?

— Foarte prost, a spus Liam. Deci, imediat după ce am fugit din Caledonia, am intrat prin efracție într-o casă pentru a sta până dimineață, da? M-am trezit în toiul nopții când am auzit un zgomot îngrozitor, ca o vacă pe moarte sau ceva. M-am lăsat ghidat de urlet, strângând în mâini bâta de baseball a cine știe cărui copil locuia acolo, gândindu-mă că va trebui să sparg căpățâna cuiva ca să putem scăpa teferi. Apoi am văzut ce se afla pe fundul piscinei fără apă.

— Nu se poate, am spus.

— Ba se poate, a confirmat el. Ochi-de-vultur ieșise să se ușureze și, cine știe cum, nu văzuse groapa aceea uriașă. Își scrântise glezna și nu se mai putea urca pe peretele abrupt.

M-am străduit din răsputeri să nu râd, dar era imposibil. Acea imagine era pur și simplu prea din cale-afară.

Liam s-a întins și a deschis radioul, lăsându-mă pe mine să aleg un post. A părut mulțumit de decizia mea de a rămâne la The Who.

Cu geamul coborât complet, m-am aplecat afară, lăsându-mi bărbia în mâini. Aerul dimineții era cald, mângâiat de primele raze ale soarelui. Când m-am uitat dincolo de primele vârfuri ale copacilor sălbatici, n-am văzut altceva decât cerul albastru.

Un sunet firav, un suspin, ca o adiere, s-a auzit din spatele nostru. M-am întors odată cu Liam și ne-am uitat împreună la chipul adormit al lui Zu.

— Te-am trezit cumva noaptea trecută? m-a întrebat.

— Am auzit o parte, am spus. Are des coșmaruri?

— În cele câteva săptămâni de când o știu, a avut cam o dată la două nopți. Uneori visează despre Caledonia și reușesc să o calmez, dar despre familia ei nu știu niciodată ce să spun. Jur că, dacă îi voi întâlni vreodată părinții, am să le...

Vocea i s-a stins, dar furia din spatele cuvintelor plutea în aer ca un curent electric.

— Ce i-au făcut?

— Au abandonat-o fiindcă se temeau de ea, a spus. Eu și Grasu? Ai noștri au încercat să ne țină ascunși, motiv pentru care am ajuns mai târziu în lagăr. Dar părinții lui Zu practic au *trimis-o* acolo, atunci când ea a scurtcircuitat mașina lui taică-său în mijlocul autostrăzii.

— O, Doamne!

— Au trimis-o în timpul primei Racolări oficiale.

Și-a proptit cotul în geamul portierei și și-a sprijinit fața în palmă. Șapca cu Redskins îi ascundea ochii.

— Am uitat că tu ai ratat asta.

Am așteptat explicația lui.

— A fost după ce majoritatea celor de vârsta noastră fuseseră deja luați sau se ascundeau. Guvernul a emis o înștiințare cum că toți părinții care nu se simt capabili să aibă grijă de copiii lor îi pot trimite la școală într-o dimineață anume, iar Forțele Speciale Psi vor fi acolo să îi colecteze în vederea reabilitării. Au făcut totul cu minimum de publicitate pentru a nu-i *agita* pe copii sau a-i *incita la fapte de revoltă.*

Mi-am masat fruntea, străduindu-mă să scap de imaginile care îmi potopeau mintea.

— Ți-a spus ea personal asta?

— *Să-mi spună*... să-mi spună prin viu grai, adică? (Se uita drept în față, dar am văzut că strângea volanul mai să-i sfarme.) Nu. A scris când și când. N-am auzit-o rostind o vorbă de când...

— De la evadare? am încheiat în locul lui. Mă simțeam ușurată, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le știam. A fost o alegere, deci, nu e rezultatul a ceva ce i-au făcut ei.

— Nu, e rezultatul a ceea ce-au făcut ei, și n-a fost o alegere, a spus Liam. Cred că cel mai frustrant sentiment din lume este să ai ceva de spus, dar să nu știi cum să te exprimi. Să fi trăit ceva, dar să nu poți povesti despre acel episod înainte ca el să te infecteze. Adică, ai dreptate – ea *poate* să vorbească și poate că într-o zi o va face. După toate prin câte am făcut-o să treacă, după ce s-a întâmplat... pur și simplu nu știu.

Era cel mai frustrant sentiment din lume, urmat poate doar de neputința funciară pe care o simțeai când erai închis într-un lagăr și toate deciziile în ceea ce te privea erau luate de către

alții. După ceea ce se întâmplase cu Sam, eu însămi nu mai scosesem o vorbă aproape un an întreg, pur și simplu nu aveai cum să exprimi o durere atât de mare.

Când am pierdut semnalul postului pe care îl ascultam, radioul a sărit la un canal în limba spaniolă, apoi la unul cu muzică clasică și s-a stabilizat pe o lungime de undă care transmitea vocea nazală și seacă a unui bărbat care citea știrile:

... *pentru a vă anunța că, potrivit informațiilor inițiale, patru explozii distincte s-au declanșat azi-dimineață în metroul din Manhattan*...

Liam a sărit să schimbe canalul, dar eu l-am schimbat imediat înapoi.

... deși am primit greu confirmări din oraș, credem că exploziile nu au fost de natură nucleară sau biologică și au fost concentrate în jurul centrului, unde s-a refugiat, conform zvonurilor, Președintele Gray în urma celor mai recente atentate la viața sa.

— Liga, Coasta de Vest sau falsuri? s-a auzit vocea somnoroasă a Grasului din spatele nostru.

Conform surselor noastre, Președintele Gray și cabinetul său consideră că aceasta este opera Coaliției Federale.

— Coaliția Federală? am repetat.

— Coasta de Vest, au răspuns băieții într-un glas.

Grasu a detaliat:

— Cu baza în apropierea Los Angelesului. Este vorba despre facțiuni guvernamentale care au supraviețuit atentatelor din D.C. și cărora nu le-a surâs deloc ideea lui Gray de a nesocoti limita de două mandate pe care o stabiliseră. Sunt politicieni în principal, întrucât armata s-a raliat lui Gray, evident.

— De ce Gray se află la New York și nu la Washington? am întrebat.

— Capitoliul și Casa Albă sunt încă în reconstrucție, dar lucrările nu prea avansează, pentru că, știi, n-au putut acoperi datoria națională, a zis Liam. Guvernul a fost împărțit între Virginia și New York pentru a-i asigura *protecția.* Pentru a se asigura că niciunul dintre grupurile Psi fugare sau Liga nu își va pune în cap să-i lichideze pe toți deodată.

— Așadar Coaliția Federală... ei sunt împotriva lagărelor? A programului de reformare?

Grasu a suspinat scurt.

— Regret să te dezamăgesc, Verzuio, dar un lucru pe care îl vei afla destul de repede este că noi nu reprezentăm tocmai o prioritate pentru *nimeni* în momentul de față. Toți sunt concentrați mai mult pe faptul că țara e pe butuci.

— Atunci, noi cu cine ținem? am insistat.

— Noi ținem cu noi, a zis Liam după o vreme. Și cam atât.

Ψ

Din câte se pare, în statul Virginia sau cel puțin în jumătatea lui vestică mai rămăseseră doar două lanțuri de restaurante: Cracker Barrel și Waffle House – și unul nu se deschidea decât la nouă dimineața.

— Slavă cerului, a spus Liam pe un ton solemn, parcând la mică distanță de Waffle House. Nu știu cum am fi ales între aceste două excelente așezăminte culinare.

Anunțase că va merge el să comande orice mâncare ne permiteam cu douăzeci de dolari, dar a refuzat când l-am întrebat dacă vrea să îl însoțesc.

Zu a ridicat un carnețel și l-a fluturat ca să-i atragă atenția când el a coborât.

— Ai terminat deja?

Ea a încuviințat din cap.

— De ce nu-i ceri Grasului să îți verifice răspunsurile? Nu, nu face fața aia. Oricum, el e mai bun la matematică decât mine.

— Păi să știi că sunt, a spus Grasu fără a ridica ochii din carte.

Zu a deschis carnețelul la o pagină goală și a scris ceva repede. Când l-a ridicat să i-l arate, Liam a rânjit.

— Ooo... *împărțirea cu zecimale*? Cred că te cam grăbești, domniță. Încă nu stăpânești bine înmulțirea zecilor.

L-am urmărit cum a sărit din microbuz și m-a străbătut un val de enervare. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă el n-ar fi fost singurul dintre noi care arăta suficient de matur ca să pară de douăzeci de ani – cel puțin m-aș fi simțit mult mai bine știind că unul dintre noi va fi acolo, cu el, să stea cu ochii pe el. Probabil a simțit că mă uitam la el, căci s-a oprit și s-a întors să ne facă scurt cu mâna înainte să dispară după colț.

— Ar fi cazul să nu-l mai încurajezi, îi spunea Grasu lui Zu.

M-am uitat în spate și am văzut că folosea capătul bont al unui creion ca să urmărească șirurile de numere de pe pagină.

— Trebuie să accepte realitatea la un moment dat.

Zu s-a strâmbat ca și când i s-ar fi lipit de limbă o bomboană cu gust puternic de lămâie. L-a lovit cu pumnul în umăr.

— Îmi pare rău, a spus el, deși evident nu-i părea. Dar e-o pierdere de timp și de energie să te învăț lucrurile astea, când n-o să ai niciodată ocazia să le folosești.

— N-ai de unde să știi asta, am spus. Adresându-i un zâmbet liniștitor lui Zu, am adăugat: Când lucrurile vor reveni la normal, vei fi înaintea tuturor celor de vârsta ta.

Oare când ajunsesem să cred în „normalitate”? Toate lucrurile prin care trecusem până în acel moment erau argumente în favoarea Grasului. Avea dreptate, chiar dacă eu refuzam să o recunosc.

— Știi ce aș face eu acum dacă lucrurile ar fi *normale*? a spus Grasu. Aș alege facultatea la care să merg toamna asta. Mi-aș da testele SAT[8], m-aș duce la meciuri de fotbal și la balul de absolvire, aș face cursuri de chimie…

Vocea i s-a stins, dar eu am reușit totuși să-i duc gândurile mai departe – cum aș fi putut să n-o fac? Erau exact gândurile pe care le aveam și eu atunci când mă lăsam purtată spre acel loc întunecat al posibilităților ratate. Mama a spus odată că educația era un privilegiu de care nu toată lumea se poate bucura, dar se înșela – nu era un privilegiu. Era un drept. Aveam cu toții dreptul la un viitor.

Zu a simțit schimbarea de dispoziție. S-a uitat de la unul la celălalt, mișcând din buze fără să se audă nimic. Era cazul să schimbăm subiectul.

— Pfff, am făcut, încrucișându-mi brațele la piept și lăsându-mă pe speteaza scaunului. De parcă tu te-ai fi dus vreodată la un meci de fotbal.

— Hei, nu-i adevărat!

Grasu i-a dat lui Zu carnețelul.

— Poftim, mai exersează cu nouă.

Când s-a întors la mine, avea o privire dezaprobatoare.

— Nu-mi vine să cred că până și tu crezi în visele astea roz-bombon.

— Ce vrei să spui?

— Ai stat la Thurmond cât… cinci ani?

---

8 Teste standardizate pe care le susțin liceenii americani în vederea aplicării la facultate. (*N.r.*)

— Șase, l-am corectat. Și n-ai prins ideea. Nu e vorba că neapărat cred în ceea ce spune Lee; sper doar să aibă dreptate. Sper din tot sufletul să aibă, fiindcă ce alternativă avem? Să ne ascundem până se stinge generația lor? Să fugim în Canada?

— Baftă cu asta, a spus Grasu. Atât Canada, cât și Mexicul au clădit ziduri care să ne țină pe noi afară și pe ei înăuntru.

— Fiindcă au crezut că NIAA este o boală contagioasă?

— Nu, pentru că ne-au urât de la bun început și de-abia așteptau un pretext ca să ne interzică pe veci accesul în țările lor.

Liam a ales exact acel moment pentru a reapărea, ținând cu greu în mâini patru caserole din polistiren. Se mișca zorit, aproape fugea. M-am aplecat și i-am deschis ușa, iar el aproape mi-a aruncat caserolele în poală.

— O, Doamne, ce mai e acum? a strigat Grasu.

— Ua… am început, străduindu-mă să împiedic mâncarea caldă să se verse peste picioarele mele și peste scaun.

Motorul lui Betty a pornit răstit și, deodată, am țâșnit în spate. Cum luneta era acoperită cu un cearșaf, Liam trebuia să se descurce folosind doar oglinzile laterale pentru a ieși din nou pe mica alee lăturalnică ce separa Waffle House de o consignație abandonată. Când microbuzul vechi a virat pe lângă tomberoane spre parcarea angajaților, aglomerată, pitită în fundătura de după colț, m-am sprijinit cu cotul de geam. Mașina s-a oprit brusc, proiectându-ne pe toți patru în față.

— O să… stăm aici puțin timp, a anunțat el, văzându-ne fețele îngrozite. Nu intrați în panică, dar cred că am văzut… adică, vom fi în siguranță aici pentru puțin timp.

— Ai văzut-o.

Nu era o întrebare; Grasu știa deja răspunsul.

— Pe Lady Jane.

Liam și-a masat ceafa și s-a aplecat în față. Lăsase botul microbuzului destul de ieșit ca să putem arunca o privire pe după zidul Waffle House și să vedem de-a lungul aleii.

— Mda. Sunt aproape sigur.

Cum se putea ca ea să ne fi prins din urmă?

— La *naiba,* a chiräit Grasu. *Aproape* sigur sau *sigur*-sigur?

După un moment, Liam a răspuns:

— Sigur-sigur. Are mașină nouă – o camionetă albă –, dar aș recunoaște fața aia îngâmfată dintr-o mie.

— Ea te-a văzut? am întrebat.

— Nu știu, a răspuns el. Probabil că nu, altfel ea și noul ei băiat de mingi, oricine ar fi el, ar fi încercat să mă calce sub roți. Au trecut pe lângă mine tocmai când ieșeam.

Am lungit gâtul, încercând să văd destul de departe dincolo de zidul restaurantului către gura aleii. Parcă la un semn, o camionetă alb-sclipitor a trecut pe-acolo, cu două siluete întunecate pe locurile din față. Eu și cu Liam ne-am trântit înapoi în scaune în același moment, uitându-ne unul la celălalt, panicați. Cred că niciunul dintre noi nu a mai inspirat decât după ce am fost siguri că nu venea nimeni pe alee să cerceteze.

Și-a dres glasul.

— Ăă… împarte tu mâncarea, bine? Eu vreau să verific…

— Liam Michael Stewart, a bubuit vocea Grasului de pe locul din spate. Dacă faci un pas afară, îi comand Verzuliei să te calce sub roți.

— Să nu crezi că n-aș face-o, l-am avertizat, știind foarte bine ce voia să facă Liam: să meargă și să-și riște pielea străbătând aleea pentru a se asigura că drumul era liber.

Când i-am dat recipientul de polistiren, s-a lăsat înapoi în scaun, recunoscându-se înfrânt.

Liam comandase pentru fiecare un meniu simplu constând din omletă, șuncă și două clătite cu sirop. Ceilalți au început să se înfrupte hămesiți, dând totul gata din cinci îmbucături. Clătitele mele i le-am dat lui Zu, înainte să apuce Liam să facă la fel.

După ce un soi de calm s-a așezat peste noi, el a scos harta și a întins-o peste volan. Ceasul de la bord, de lângă el, anunța ora 7:25 a.m., iar, când s-a întors către noi, a făcut-o cu o expresie hotărâtă pe care n-o mai văzusem niciodată la cineva atât de devreme dimineața.

— Bun, dragi colegi, a început. Trebuie să revenim pe drumul cel bun. Știu că ultima încercare de a găsi East River a eșuat, dar trebuie să continuăm căutările. Așadar, să trecem în revistă informațiile primite de la acei Albaștri: Eddo.

Doar după un minut în care a domnit tăcerea mi-am dat seama că „informațiile” se rezumau doar la atât.

— Trebuia să încercăm să obținem mai multe informații de la ei prin mită, a spus Grasu.

— Prin *ce*? a făcut Liam, punând harta jos. Pe tine nu te-ar fi vrut, Grasule, iar tu ești cel mai prețios bun al nostru.

Surprinzător, Grasului nu i s-a părut amuzant.

— Ți-au spus Eddo pe litere? Se scrie cu un singur „d” sau cu doi? am întrebat. Pentru că, dacă este într-adevăr un indiciu, felul în care se scrie este, probabil, la fel de important ca numele în sine.

Cei doi băieți s-au uitat unul la celălalt.

— Ei… drăcie, a făcut Liam într-un final.

Am simțit o smucitură puternică și m-am întors spre Zu, care ținea ridicat carnețelul să-i văd. Scrisese literele E-D-O.

— Bine lucrat, Zu, a spus Liam. Bine că măcar unul dintre noi a fost atent.

— Și asta e tot? am zis.

— Singurul alt lucru pe care l-au divulgat este că, dacă ajungem la Raleigh, am mers prea departe. Și pentru *asta* a trebuit să ne rugăm de ei, a mărturisit Liam. A fost jenant, ce mai.

— În același timp, este posibil să ne fi luat peste picior, a spus Grasu. Asta mă supără cel mai tare. Dacă East River e așa grozav, ei de ce plecau de-acolo?

— Se duceau acasă, ți-amintești, Slip Kid…

În timp ce ei se certau, eu am luat harta din mâinile lui Liam și am studiat-o cu ochii mijiți, încercând să pricep ceva din acele linii. Îmi explicase foarte vag cum să trasezi o rută de la punctul A la punctul B, totuși îmi venea greu să mă orientez.

— La ce vă gândiți, băieți? am întrebat. Cu ce teorie operați?

— Ne-am intersectat cu copiii imediat după granița cu Ohio, a spus Liam. Veneau dinspre est și mergeau spre vest. Dacă pui asta lângă cealaltă treabă despre D.C. și Raleigh, cele mai probabile candidate devin Virginia de Vest, Virginia sau Maryland. Zu spunea că Edo e alt nume pentru Tokyo, dar mi se pare puțin tras de păr ca el să fie acolo.

— Iar *eu* cred că e un cod, a spus Grasu. Vreun fel de cifru.

S-a ridicat puțin mai semeț în scaun și s-a întors complet spre mine. Felul în care zâmbetul i s-a lățit pe față m-a dus cu gândul la un documentar despre animale pe care l-am văzut-o odată la școală, despre modul în care crocodilii își dezvelesc dinții în vreme ce se apropie de pradă în apă.

— Apropo de coduri, n-ai spus cumva că Liga te-a ajutat să evadezi fiindcă ai fi un spărgător de coduri de renume mondial?

La naiba.

— N-am spus *de renume mondial*...

— O, da!

Chipul lui Liam s-a luminat, animat de cea mai sfâșietoare expresie de entuziasm.

Nu vrei să faci o încercare?

Băga-mi-aș.

— Păi... ăăă, cred că da, am spus, având grijă să păstrez o mină neutră. Zu, îmi mai dai să văd carnețelul o dată?

Toți se uitau la mine; puteau la fel de bine să-mi stea călare pe piept, la cât de paralizată mă simțeam. Cum căldura nu era pornită, în microbuz era aproape ger, însă eu îmi simțeam corpul greu acoperit de o sudoare lipicioasă, fierbinte. Mă agățam de carnețelul acela ca de o rugăciune venită din rai.

Știam că există copii care își puteau îndesa câteva duzini de litere în creier și să scoată apoi coordonate complexe sau să observe imediat chichița ascunsă într-o ghicitoare, dar eu categoric nu eram una dintre ei.

Grasu a pufnit.

— Se pare că Liga a ales greșit.

— Hei, a făcut Liam pe un ton tăios. Ne stoarcem creierii pe treaba asta de două săptămâni și n-am aflat absolut nimic. N-o poți lăsa nici măcar o oră să se gândească?

Puteam oare înlocui literele EDO cu numere? 5-4-15? Doamne, ce alt fel de coduri mai existau? Un cod feroviar? Nu – asta nu suna bine. Sau poate nu era un cod? La drept vorbind, asta ar fi avut mai multă logică. Chichița trebuia să fie ceva ce puteau înțelege atât copiii din lagăre, cât și cei de afară, și nu putea fi *prea* dificilă, altfel nimeni n-ar fi priceput-o vreodată.

Minte-i, mi-am spus, ridicându-mi mâna să netezesc o șuviță rebelă de păr negru de pe față. *Doar minte-i. Fă-o și basta. Numai spune* ceva! Ce reprezentau de regulă trei numere? Un preț, o oră, un cod poștal...

— *O*!

Dacă aveam dreptate, *O, Doamne* era mai nimerit să spun.

— O? a repetat Liam. O, ce?

— Uitasem... păi, m-am corectat, poate îmi amintesc greșit, așa că nu te entuziasma prea tare, dar cred că e un cod poștal din Virginia.

— Nu există cod poștal de patru cifre, a spus Grasu. Cinci-patru-cincisprezece nu e bine.

— Dar cinci-patru-zero *este,* am spus. Uneori, se spune „O” în loc de zero, nu-i așa?

Liam s-a scărpinat la ceafă și s-a uitat la Grasu.

— Cinci patruzeci? Îți sună cunoscut?

M-am întors către Grasu, deodată văzându-l într-o lumină nouă.

— Ești din Virginia?

Și-a încrucișat brațele și s-a uitat pe geam afară.

— Sunt din Virginia *de Nord.*

Ei, asta era bună.

— Cinci patruzeci este în vestul Virginiei, i-am explicat lui Liam. Nu știu cât de mult ajunge la nord și la sud, dar ar trebui să fie prin părțile astea, cred.

I-am arătat pe hartă. Nu *credeam* doar, știam. 540 fusese codul meu poștal pe vremea când locuiam cu părinții în Salem.

— Sunt un număr de orașe mici și mari, dar mai este și o bucată mare de teren viran – un loc numai bun de folosit ca ascunzătoare.

— Știi sigur? – Liam stătea cu ochii la drum și vorbea pe un ton egal, însă era ceva poate puțin prea degajat în atitudinea lui. – Ai crescut cumva pe-acolo?

Mi-am lăsat din nou privirea spre carnețelul din mâini, simțind o strângere de inimă.

— Nu.

— În Virginia Beach, atunci?

Am clătinat din cap.

— În niciun loc pe unde ai fost sau de care să fi auzit.

L-am auzit pe Gras plescăind când a deschis gura să spună ceva, dar dinspre scaunul șoferului s-a auzit o tuse severă. Subiectul fusese abandonat și nimeni nu era dispus să îl reia, cu atât mai puțin eu.

— Ei, e-un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul, deși mi-aș dori ca zona să fie ceva mai mică. (S-a uitat în direcția mea.) Mersi, Ruby Tuesday[9].

O căldură nu tocmai neplăcută m-a năpădit.

— Cu plăcere.

Iar dacă mă înșel... Am lăsat gândul neîncheiat. *Era* un punct de pornire bun.

[9] Titlul unei melodii de referință a celor de la The Rolling Stones. (*N.r.*)

Cu o ultimă privire de-a lungul aleii pentru a se convinge că era liberă, Liam a reîmpăturit harta și a aruncat-o înapoi în torpedoul deschis. Betty s-a trezit la viață cu un mârâit gros.

— Unde mergem? a întrebat Grasu.

— Într-un loc pe care îl știu, a spus Liam, ridicând dintr-un umăr. Un loc unde am stat înainte. Nu ar trebui să dureze mult drumul – poate două ore. Dacă mă rătăcesc însă, unul dintre voi, virginienii, va trebui să facă un pas în față ca să mă ajute.

Trecuse mult timp de când cineva nu mă mai etichetase așa – ca persoană care are un domiciliu. Era adevărat, acolo mă născusem, dar Thurmond îmi fusese cămin pentru o perioadă aproape la fel de lungă cât cea în care nu-mi fusese. Pereții cenușii și podelele de beton șterseseră aproape toate amintirile legate de casa părintească, mă văduviseră întâi de detalii – mirosul biscuiților cu miere ai mamei, ordinea fotografiilor de pe peretele din dreptul scării – după care le devorase și pe cele mari.

Obișnuiam să meditez, atunci când era destul de liniște în cabană ca să pot gândi, atunci când îmi permiteam să ajung la punctul de a-mi fi dor de *casă.* Mă întrebam dacă *acasă,* acel loc din inima mea, trebuie să fie locul unde mă născusem sau dacă era acela unde mă dezvoltam. Dacă aveam dreptul să aleg sau dacă locul mă alesese deja pe mine.

Adevărul, atunci când îmi priveam chipul reflectat în geam, era că nu puteam vedea niciun pic din acea Ruby care locuise într-o căscioară albă de la capătul unei alei, cu degetele lipicioase de la miere și cu părul căzându-i pe umeri în codițe împletite. Asta mă făcea să mă simt golită cumva – ca și când aș fi uitat versurile cântecului meu preferat. Fata aceea dispăruse pentru totdeauna, tot ce rămăsese din ea era un produs al locului care o învățase să se teamă de lucrurile luminoase ascunse în sufletul ei.

Ψ

Am trecut pe lângă o ieșire după alta, străbătând șoseaua spre Harrisonburg și extensiile care duceau la James Madison University. A merge pe o autostradă mare rugându-ne întruna să nu fim trași pe dreapta de cineva nu mi se părea tocmai distractiv, dar, pentru moment, riscul părea să merite – cel puțin pentru priveliște.

Îmi plăcea la nebunie Valea Shenandoah, îmi plăcea în toată măreția ei. Când eram mică, părinții mă scoteau devreme de la școală pentru a petrece un weekend prelungit făcând drumeții și stând la cort. Nu luam niciodată cu mine cărți sau jocuri video să am pe drum – nu aveam nevoie de ele. Mă uitam doar pe geam și sorbeam priveliștea.

Știți în filme, acelea care prezintă vremurile de demult, când camera încremenește asupra eroului sau eroinei care scrutează pădurea sau un râu și soarele se răsfrânge în frunze și muzica începe să crească? Exact așa m-am simțit eu când am intrat în Valea Shenandoah.

Nu am înțeles până în acel moment, până când am văzut primele crâmpeie de ceață albăstrie, ca borangicul, înconjurând munții, că *într-adevăr* ne aflam în vestul Virginiei. Că, dacă rămâneam pe autostradă, în două ore am fi ajuns la părinții mei, în Salem. În două ore.

Nu știam ce emoții îmi trezea, de fapt, gândul ăsta.

— Ăă, a mormăit Liam, arătând spre indicatorul rutier din față: 81 ÎNCHIS ÎNTRE HARRISONBURG ȘI STAUNTON. FOLOSIȚI DRUMURILE LOCALE.

La ora nouă dimineața, am intrat în sfârșit destul de adânc în Harrisonburg ca să descoperim semne de viață. Ici și colo vedeam restaurante deschizându-și ușile spre lumina dimineții. Am trecut pe lângă câțiva adulți care pedalau pe biciclete, în echilibru precar pe două roți, ducând cu ei serviete sau genți, cu ochii plecați spre trotuar. Nici n-au ridicat privirea spre noi.

Niciun student la JMU însă. Cel puțin, eu n-am văzut niciunul.

Cu fruntea lipită de geam, Grasu a suspinat la vederea clădirilor universității.

— Te simți bine, amice? a întrebat Liam. Vrei să ne oprim ca să tragi în piept puțin aer academic?

— Ce rost are? a clătinat el din cap. E închisă, ca toate celelalte.

M-am răsucit în scaun.

— De ce?

— Din lipsă de studenți, în principal. Dacă ai vârsta să mergi la facultate, ești numai bun să fii concentrat. Și, chiar dacă n-ar fi așa, mă îndoiesc că își mai permite cineva taxa de școlarizare.

— Iisuse, ce deprimant e! am spus.

— Oferta e încă valabilă, l-a asigurat Liam. Știi că bucuros aș intra prin efracție într-o sală de clasă pentru tine, dacă simți nevoia să stai într-o bancă din aia incomodă și să te holbezi la tabla de scris o vreme. Știu ce mult îți place mirosul de carioci uscate.

— Mulțumesc, a zis Grasu, împreunându-și mâinile în poală. Dar nu este necesar.

Am trecut pe lângă ceea ce mi s-a părut a fi un gard din fier forjat negru, însă era aproape imposibil să-l vezi, așa ascuns cum era sub o pătură mițoasă și peticită. Doar când am ajuns mai aproape mi-am dat seama la ce ne uitam, de fapt: sute, poate mii de foi de hârtie care fuseseră legate și lipite pe gard sau îndesate între zăbrelele subțiri.

Liam a încetinit mașina, lăsându-și ochelarii de soare jos pe nas ca să mijească ochii într-acolo.

— Ce scrie pe ele? a întrebat Grasu. Nu pot să…

Zu s-a mulțumit să lase capul înapoi pe tetieră și a închis ochii.

Erau postere cu copii dispăruți, copii mici și adolescenți, fotografii, text… toate șterse de ploaie, indescifrabile – cel mai mare fiind un banner pe care nu scria decât 19:14[10]. Atârna strâmb, aproape ca și când cineva ar fi încercat să-l rupă de acolo, dar altcineva venise și-l pusese la loc fără tragere de inimă. Zidul de hârtii spălăcite era bătut de vântul năprasnic, care smulgea unele coli și pe altele le făcea să fâlfâie ca aripile unor păsări colibri. Iar acolo, pe unde se putea, am văzut animale de pluș și flori, și pături, și panglici îndesate.

Nu, nu erau dispăruți, mi-am spus. Acei copii fuseseră luați și erau pierduți pentru totdeauna. Dacă părinții și rudele lor îi căutau, afișându-le pozele, o făceau fiindcă îi doreau înapoi. Aveau nevoie de ei.

— Doamne, a spus Liam și vocea lui a părut încordată. Unde spuneau că putem intra înapoi pe 81?

Frasinii care mărgineau acel drum singuratic cu sens unic tocmai își îmbrăcau scoarța tânără superbă, dar în lumina după-amiezii aruncau umbre nepăsător de lungi.

---

[10] Evanghelia după Matei, Cap.19, Versetul 14: „Iar Iisus a zis: «Lăsați copiii și nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor»”. (*N.r.*)

• Paisprezece

M-a furat somnul undeva între Staunton și Lexington și m-am trezit la timp ca să văd depozitul mare și alb care era Roanoke, fostul magazin Walmart al Virginiei.

Sigur, firma albastră încă se agăța cu disperare de peretele clădirii, dar acesta era, în mare, singurul lucru recognoscibil la acel Supercenter. Câteva cărucioare stinghere circulau prin parcare fără țintă, purtate dintr-o parte în alta în funcție de toanele vântului. Cu excepția câtorva mașini abandonate și a unor tomberoane verzi, uriașa parcare pavată cu asfalt era goală. În lumina cu o tentă portocalie a soarelui după-amiezii, părea că apocalipsa venise deja în Virginia.

Și ne aflam doar la o aruncătură de băț de Salem. Un drum de zeci de minute cu mașina. Stomacul mi s-a strâns la acest gând.

Încă o dată, Liam a insistat să meargă singur în recunoaștere. Am simțit mănușa de cauciuc a lui Zu pe braț și n-a fost nevoie să mă uit la chipul ei ca să știu ce fel de expresie voi găsi acolo. Nici ea nu voia ca Liam să se ducă singur în ceea ce părea a fi o văgăună de vise rele.

Pentru asta ai ales să rămâi, mi-am reamintit. *Ca să ai grijă de ei.* Și, în clipa aceea, persoana care avea cea mai mare nevoie de mine era cea care se îndepărta.

Am sărit din Betty, strângând mânerul portierei în mână.

— Claxonează de trei ori dacă sunt probleme, am spus și am tras ușa după mine.

Liam trebuie să mă fi auzit, căci s-a oprit să mă aștepte, sprijinit de unul dintre refugiile ruginite pentru cărucioare de cumpărături.

— Am vreo șansă să te conving să te întorci la Betty?

— Nu, am spus. Haide.

A pornit pe urmele mele, cu pumnii îndesați adânc în buzunare. Nu-i puteam vedea ochii, dar felul cum își târșâia picioarele spre ușile prăbușite era destul de grăitor.

— M-ai întrebat înainte de unde știu de locul ăsta..., a spus când eram aproape de intrare.

— Nu... nu, e-n regulă. Știu, nu-i treaba mea.

— Verzuio, a zis Liam. E-n regulă. Doar că nu știu cum să încep. Știi că eu și Grasu stăteam ascunși? Ei bine, n-a fost tocmai plăcut pentru niciunul dintre noi. El măcar a avut șansa să stea la cabana bunicilor lui din Pennsylvania.

— A, dar tu ai avut plăcerea de-a te refugia în acest superb așezământ american.

— Printre alte locuri, a spus Liam. Mie... nu-mi place să vorbesc despre perioada aia în fața lui Zu. Nu vreau să creadă că așa va ajunge să trăiască și ea.

— Dar nu o poți minți, am spus. Știu că nu vrei să o sperii, dar nu te poți preface că fata nu va duce o viață grea. Nu e corect.

— Nu e corect?

A inspirat adânc, închizând ochii. Când a vorbit din nou, vocea i-a revenit la tonul blând de dinainte.

— N-are importanță, las-o baltă.

— Hei, am tăcut, luându-l de braț. Am înțeles, bine? Sunt de partea ta. Dar nu te poți preface că va fi ușor. Nu-i face asta – nu o împinge spre a fi strivită. Am fost în lagăr cu mii de copii care au sperat că mami și tati vor fi mereu alături de ei, iar ei... *noi*... ieșim cu toții dați peste cap de chestia asta.

— Hei, hei, a făcut Liam, și acum nu mai era nicio urmă de furie în ochii săi. Tu *nu* ești dată peste cap.

Puteam să-l contrazic pe tema asta până mă învinețeam la față.

Oricine ar fi fost cel care scosese de pe șine ușile glisante de sticlă ale magazinului nu făcuse o treabă foarte bună din găsirea unui loc sigur unde să le depoziteze. Podeaua de ciment era acoperită de cioburi care fuseseră aruncate la zeci de metri de canaturile de metal negru. Am pășit peste prag și am trecut prin cadrul lor diform, intrând în spațiul mic și ciudat unde înainte se afla persoana de întâmpinare.

Lui Liam, care mergea lângă mine, i-a alunecat piciorul pe praful maroniu acumulat pe podea. Când a icnit, surprins, am întins iute mâna să-l susțin. Chiar în timp ce îl ajutam să revină la verticală, ochii lui au rămas ațintiți în podea, unde o duzină de urme de pași se împrăștiau în evantai.

De toate formele și mărimile, de la modelul zimțat al tălpii unei ghete bărbătești de drumeție la buclele decorative rămase în urma tenișilor unui copil, toate se reliefau acolo aidoma unor prăjiturele decupate într-o foaie proaspătă de aluat.

— Ar putea fi vechi, am șoptit.

Liam a încuviințat din cap, dar nu s-a tras de lângă mine. Nu păcălisem pe niciunul dintre noi.

Alimentarea cu electricitate fusese întreruptă în magazin cu ceva timp în urmă și era limpede că interiorul fusese deschis intemperiilor de prea multă vreme. S-a scurs doar o secundă între momentul când am auzit primul foșnet dinspre rafturile din apropiere și acela când Liam a sărit în fața mea.

— Este..., am început, dar el m-a făcut să tac scuturând din cap.

Am rămas cu ochii la rafturi, așteptând.

Și când căprioara, un animal superb cu blană mătăsoasă, caramel, și ochi mari și negri, a ieșit cu pas țanțoș din spatele dulapurilor răsturnate, eu și Liam ne-am privit reciproc și am izbucnit într-un acces incontrolabil de râs.

Liam și-a dus degetul la buze și mi-a făcut semn să merg înainte, scrutând atent rândul de case de marcat identice din fata noastră. Cineva luase cărucioarele din magazin și încercase să le îngrămădească pe intervale, pentru a crea un soi de zid fortificat împotriva oricăror vizitatori nedoriți. Cu atenție, fără a deranja mormanul de coșuri de plastic, ne-am cățărat și am trecut peste banda transportoare de la cea mai apropiată casă. Stând pe ea, am putut să văd locul unde mai multe rafturi fuseseră împinse în fața celeilalte ieșiri. Arăta ca și când ceva mare se năpustise în ușa aceea la un moment dat și spărsese acea baricadă.

Ce se întâmplase acolo?

Cred că există o parte în orice om, Psi sau nu, care poate sonda amintirile unui loc anume. Sentimentele puternice, îndeosebi groaza și disperarea, lasă o urmă în aer care se transmite până la nefericitul care trece mai târziu pe acolo. Aveam impresia că întunericul mă mângâie sub bărbie cu un deget ademenitor, șoptindu-mi să mă aplec și să-i aflu secretele.

Ceva groaznic s-a întâmplat aici, mi-am spus, simțind o picătură rece de sudoare pe șira spinării. Vântul șuiera pe ușile sparte, țesând genul de cântec lugubru care îți ridică părul de pe ceafă.

Voiam să plec. Locul acela nu era sigur. Nu era un loc unde să-i aducem pe Zu și pe Grasu – și atunci de ce se încăpățâna Liam să meargă înainte? În tavan, becurile de urgență pâlpâiau,

zumzăind aidoma unor cutii pline cu muște. Totul sub ele era cufundat într-o lumină verde bolnăvicioasă și, în vreme ce el mergea tot mai departe de-a lungul primului interval, părea că întunericul care aștepta la capătul lui îl va înghiți cu totul.

Am țâșnit în marea de rafturi metalice goale, dintre care jumătate erau trântite pe spate sau se sprijineau unele pe altele în poziție înclinat, cu polițele îndoite sub o greutate invizibilă. Tenișii mei au scârțâit în timp ce șerpuiam prin marea de loțiuni, apă de gură și lac de unghii de pe jos. Lucruri care în trecut păreau atât de necesare, așa vitale pentru traiul zilnic, acum erau irosite și uitate.

Când l-am prins iarăși din urmă, am strâns în mână pielea moale a mânecii jachetei sale. Am tras doar puțin și Liam s-a întors, cu ochii albaștri luminați de mirare. Am făcut un pas în spate și am lăsat mâna înapoi pe lângă corp, eu însămi șocată. Păruse un lucru normal – nu mă gândisem deloc, doar simțisem o nevoie foarte reală și precisă de a fi aproape de el.

— Cred că ar trebui să plecăm, am șoptit. E ceva aiurea la locul ăsta.

Și asta nu avea nicio legătură cu tânguitul straniu al vântului sau cu păsările cuibărite sus, între grinzile bătrânului magazin.

— E-n ordine, a spus el.

Stătea cu spatele la mine. A scos mâna din buzunar și a întins-o spre mine, o părere plutind prin întuneric. Nu știam dacă voia să-mi facă semn să vin în față sau să-l iau de mână, însă nu mă simțeam în stare să fac niciuna, nici alta.

Am mers umăr la umăr spre colțul din dreapta din capătul magazinului; părea că acel raion, cu toate utilajele și becurile electrice de acolo, fusese lăsat, cine știe de ce, în pace sau cel puțin nu păruse la fel de folositor celor care goliseră complet celelalte rafturi.

Mi-am dat seama imediat încotro ne îndreptam. Cineva își făcuse un culcuș, folosind bărci gonflabile albastru-deschis pe post de saltele. Câteva cutii goale de biscuiți cu graham și brioșe Hostess erau depozitate deasupra unui răcitor, iar peste ele erau un radio mic fără fir și o lanternă.

— Oau, nu-mi vine să cred că astea mai sunt aici!

Liam s-a oprit un pas în spatele meu, cu brațele încrucișate la piept. I-am urmat privirea spre zecile de ciobituri din gresia albă

de pe jos. Aproape c-au reușit să-mi distragă atenția de la puzderia de pete vechi de sânge de sub picioarele lui.

Am deschis gura.

— E vechi, a spus Liam grăbit, de parcă asta m-ar fi putut face să mă simt mai bine.

Liam a întins o mână și a zâmbit forțat. Eu am suflat aerul pe care îl țineam în piept și m-am întins, la rândul meu, să-l iau de mână.

Aproape în același moment când mâinile noastre s-au atins, am văzut-o. Lumina de urgență de deasupra acelei porțiuni a zidului din spate s-a aprins puternic ca un reflector, iluminând Ψ-ul uriaș și negru vopsit acolo, alături de un mesaj foarte clar: „Ieșiți de-aici acum”.

Literele groase și inegale păreau că plâng. Becul a trosnit și s-a stins cu un pocnet răsunător, însă eu tot m-am aruncat în față, desprinzându-mă de Liam, direct spre mesajul vopsit cu spray. Fiindcă acel miros… felul în care cuvintele se scurgeau… Am lipit degetele de simbolul Psi și când le-am îndepărtat erau ude. Negre.

Vopsea proaspătă.

Liam abia ajunsese lângă mine, când m-a încercat cea mai ciudată senzație de arsură, chiar în centrul ființei mele. Am coborât privirea, așteptându-mă să văd o scânteie care să dea foc rochiei aceleia ridicole a lui Zu, și atunci m-am trezit că pic, iar Liam se prăbușea peste mine. Am fost împinși ca de buldozer, de parcă n-am fi fost decât două floricele ițite prin crăpăturile gresiei.

Umărul lui Liam mi s-a înfipt în piept, golindu-mi plămânii de aer. Am încercat să ridic capul ca să văd ce se întâmplase mai exact, însă o greutate – o lespede solidă și invizibilă – mă țintuia pe spate, iar Liam stătea lipit de mine.

Simțeam podeaua rece ca gheața pe spate, însă întreaga mea concentrare era asupra apăsării umărului său pe obrazul meu. Mâinile ne erau prinse între noi și, pentru un moment, am avut senzația neplăcută de-a nu ști unde începea el și unde mă sfârșeam eu. Liam a înghițit greu, pulsul bătându-i în gât destul de aproape ca să-l pot auzi și eu.

A dat să își ridice capul, forțându-și mușchii care îi susțineau coloana vertebrală.

— Hei! a strigat. Cine e acolo?

Singurul răspuns a fost încă un brânci din partea mâinilor invizibile. Deodată, am început să patinăm pe podea, jacheta de piele a lui Liam scârțâind pe gresia murdară. Am urmărit defilarea la o viteză amețitoare a becurilor de urgență dincolo de capul lui Liam. Formau parcă o singură rază luminoasă. Un hohot dezlănțuit de râs ne urmărea de-a lungul intervalelor, părând să vină de sub noi, de deasupra noastră, de pe ambele flancuri. Mi s-a părut că văd cu coada ochiului o siluetă întunecată intrând și ieșind din câmpul meu vizual, însă semăna mai mult cu un monstru decât cu o persoană. Ne-am croit drum prin faldurile de draperii de duș rupte, loțiuni pentru corp, înălbitoare către șirul de case de marcat din față a magazinului.

— Termină odată! a țipat Liam. Suntem...

Există sunete pe care le auzi o dată și nu le mai uiți niciodată. Un os rupându-se. Cântecul mașinii cu înghețată. Fâșia cu arici. Declicul siguranței unei arme.

Nu, mi-am spus. *NU acum – nu aici*!

Ne-am oprit, dureros, odată ajunși la căile de ieșire, impactul cu insulele de metal amorțindu-mi complet tot corpul. A urmat un singur moment de tăcere chinuitoare, după care becurile cândva stinse ale magazinului s-au aprins deodată. Și atunci, casa de marcat s-a pornit, banda transportoare a început să se miște – întâi una, apoi următoarea, apoi următoarea. Toate, până la ultima, răspunzând la apel ca niște soldați. Indicatoarele cu numere de deasupra au prins a pâlpâi între galben și albastru, ca o duzină de semnale de avertizare, mai repede decât le puteam urmări cu privirea.

La început am crezut că era Zgomotul alb; dintr-odată, alarmele de securitate, sistemul de interfoane și monitoarele de supraveghere din clădire s-au pornit, o sumă de voci diferite strigând la noi. Corp după corp de neoane s-au aprins, electricitatea curgând prin ele după ani întregi de existență ca simple conductoare goale și prăfuite.

Eu și Liam ne-am întors și am văzut-o pe Zu stând cu mâna dreaptă, goală, întinsă spre culoarul de ieșire. Grasu era alături de ea, pământiu la față.

După doar câteva secunde, becurile caselor de marcat, sub efectul creșterii de tensiune provocate de Zu, au început să explodeze ca niște pocnitoare, împrăștiind jerbe de scântei albastru-albe și cioburi de sticlă.

Inițiase chestia asta ca o diversiune, cred; un scurt spectacol de sunet și imagine care să distragă atenția atacatorilor noștri de la noi destul cât să putem scăpa. Cu coada ochiului, am văzut-o făcându-ne cu mâna, dar mașina de sub cealaltă mână a sa se încinsese și strălucea înfricoșător de tare. Am simțit deodată că mâinile nevăzute își slăbiseră strânsoarea, însă teama a continuat să mă țină locului. Nu renunța. Eu și Liam probabil am avut același gând – aceeași teamă paralizantă –, întrucât ne-am opintit în picioare, strigându-i să se oprească.

— Spuneți-i să se oprească! a reușit cineva să țipe, acoperind cu vocea alarmele.

— Zu, dă-i drumul!

Liam s-a ridicat și s-a împleticit peste tuburile de cremă cu protecție solară și spray antiinsecte dintr-o vitrină de aproape. L-am văzut ridicând brațele, pregătit să o tragă pe Zu în spate folosindu-și abilitățile, dar Grasu a fost mai rapid. A smuls mănușa de pe cealaltă mână a lui Zu și și-a pus-o pe mâna lui, apoi aproape i-a smuls brațul de pe metal.

Luminile s-au stins. Chiar înainte ca becurile din tavan să explodeze, am văzut chipul lui Zu când fata a ieșit din transa în care fusese prizonieră. Ochii ei mari erau tiviți cu roșu, părul negru și scurt stătea ridicat, pistruii ieșeau în evidență pe chipul ei oval, îmbujorat acum. Întunericul venit pe dată i-a oferit lui Liam ocazia de a-i doborî atât pe ea, cât și pe Grasu la pământ.

Și-atunci, prin cine știe ce miracol mărunt, luminile de urgență s-au reaprins.

Primul semn de mișcare n-a venit din partea noastră. Ne-am văzut atunci atacatorii limpede, se cățărau peste mormanele diforme de rafturi albe. Patru la număr, fiecare îmbrăcat în rânduri de haine negre, fiecare cu câte o armă ridicată și pregătită de tras. Primul meu gând, cum era aproape întotdeauna atunci când vedeam pe cineva în uniformă neagră, a fost să fug. Să-i iau pe ceilalți și s-o zbughesc.

Însă aceia nu erau soldați FSP. Nu erau nici măcar adulți.

Erau copii ca noi.

• Cincisprezece

Când s-au apropiat, le-am văzut hainele închise la culoare puse alandala și fețele murdare. Erau toți numai oase lungi și obraji supți, de parcă s-ar fi înălțat mult într-o perioadă scurtă de timp.

Toți băieți, toți cam de vârsta mea.

Toți ușor de biruit, dacă era nevoie.

— Măiculiță, a bolborosit cel aflat mai aproape de mine, scuturându-și chica de păr roșcovan. V-am spus că trebuia să verificăm întâi mașina.

Liam și-a ridicat capul blond dintre dărâmături.

— Ce încercați să faceți, nerozilor? a mârâit el.

S-a mai auzit un sunet, ceva asemenea unui mieunat de pisicuță. Sau plânsul unei fetițe.

Am trecut peste o ladă cu DVD-uri la preț redus ca să ajung la ei. Zu ședea pe jos, cu palma rozalie îndreptată în sus spre ochii mijiți ai Grasului. Fără ochelari, acesta părea un alt om.

— E bine, a spus. Nu are arsuri.

Deodată, Liam a fost lângă mine, ținându-se de umărul meu ca să nu cadă în timp ce se cățăra peste rafturile răsturnate.

— Ești bine? a întrebat.

— Bine, am spus. Nervoasă. Tu?

— Bine. Nervos.

Am crezut că va trebui cu siguranță să îl țin când ne-am apropiat de grupul de băieți, dar furia părea să îl părăsească tot mai mult cu fiecare pas. Ceilalți copii se regrupaseră lângă o masă răsturnată unde fuseseră expuse baghete de înot. Cel mai înalt, cu nimbul său de păr castaniu umflat plutind în jurul unui gât subțire cât un creion, a pășit în fața celorlalți – roșcovanul care vorbise înainte și doi blonzi lați în umeri care păreau a fi frați.

— Uite, bătrâne, îmi pare rău, a spus.

— Întotdeauna faceți asemenea prostii? l-a admonestat Liam. Atacați oameni fără a verifica înainte dacă sunt înarmați – dacă sunt ca voi?

Conducătorul s-a burzuluit.

— Puteați fi recuperatori.

— Și Galbena voastră a fost cea care a făcut toate… astea.

Roșcovanul a gesticulat spre rafturi.

— Fata aia trebuie ținută în lesă.

— Ai grijă cum vorbești! s-a răstit Liam.

Frații blonzi au făcut un pas în față, cu o sclipire în ochi, auzind provocarea.

— N-ar fi intrat în panică dacă nu ați fi scos armele la noi.

— N-ar fi trebuit să le folosim dacă ați fi dat ascultare avertismentului de acolo și ați fi plecat.

— Fiindcă ne-ați și dat foarte mult timp să plecăm…, a făcut Liam.

— Uite, o putem ține așa la nesfârșit și tot nu vom rezolva nimic, i-am întrerupt. Speram să rămânem aici peste noapte, dar, dacă ați revendicat deja locul sau știu eu ceva, atunci plecăm. Acesta este singurul motiv pentru care am venit… pentru adăpost.

— Pentru adăpost, a repetat conducătorul.

— Îmi pare rău, m-am bâlbâit cumva?

— Nu, dar încă îmi sângerează urechile de la atacul Galbenei voastre, s-a rățoit el. Poate o mai spui o dată, scumpo, ca să fim siguri.

Liam mi-a pus o mână în față, tăindu-mi înaintarea războinică înainte să pot face primul pas.

— Voiam doar să stăm aici o noapte. Nu căutăm belele, a spus pe un ton neutru.

Conducătorul m-a măsurat o dată din cap până în picioare, ochii lui oprindu-se asupra pumnilor pe care îi țineam strânși pe lângă corp, strângând în ei materialul rochiei.

— Se pare că le-ați găsit deja.

Ψ

Numele conducătorului era Greg și se trăgea din Mechanicsville, Virginia. Puștiul roșcovan și agitat a refuzat să se prezinte, dar ceilalți îi spuneau Collins. Am reținut că era dintr-un oraș din Pennsylvania, însă mai mult de atât nu era dispus să le împărtășească celorlalți. Blonzii – care erau, așa cum bănuisem, frați – erau Kyle și Kevin. Singurul lucru pe care îl aveau în comun membrii acelui grup pestriț, în afara rezervei de mâncare și a unui teanc de arme de foc și cuțite, era lagărul

din New York, pe care îl numeau cu dragoste în glas „Găozul Satanei”.

Ne-au spus povestea incredibil de dramatică – și foarte puțin plauzibilă – a evadării lor din custodia FSP în timpul mesei comune constând din fructe deshidratate, chipsuri Pringles râncede și ciocolățele Twinkies.

— Stați așa să pricep, a zis Grasu, neîncrederea citindu-i-se clar pe față. Erați mutați dintr-un lagăr în altul?

Greg s-a sprijinit cu spatele de una dintre ușile de sticlă ale frigiderelor.

— Nu ne duceau într-un alt lagăr. Au luat cât de mulți au putut duce și ne-au spus că ne transportă la o unitate de testare din Maryland.

— Numai băieți? a întrebat Grasu.

— Nu aveam fete acolo.

În vocea lui Greg se simțea o profundă dezamăgire. Asta explica multe – îndeosebi motivul pentru care continua să se apropie, încet, de mine, oricât de departe m-aș fi furișat.

— Altminteri cred că le-ar fi luat și pe ele.

— Mă surprinde că v-au spus și numai atât, am rostit, încercând să readuc discuția la subiect. Chiar crezi că acolo aveau de gând să vă ducă?

— Nu, a intervenit Collins. Era destul de clar că aveau ordine să se descotorosească de noi.

— Și s-a iscat furtuna și drumul a fost măturat de ape, autobuzul vostru s-a răsturnat și așa ați avut șansa să evadați?

Aceea era partea din poveste care nu mă convingea nici pe mine. Chiar atât de ușor le fusese? O simplă intervenție a Mamei Natură, și au fost salvați, purtați spre libertate și spre o viață nouă de ape, așa, în stil biblic? Unde erau soldații FSP care îi însoțeau?

— De atunci stăm ascunși. A durat aproape șase luni până ce tata a primit vestea că sunt teafăr și nevătămat și alte trei ca să primesc răspunsul lui.

Grasu s-a aplecat înainte.

— Mai exact, cum ai făcut să iei legătura cu el? Prin internet?

— O, nu, bătrâne, a făcut Greg. După acel atac terorist, nu mai poți căuta nici rețete online fără să te miroasă FSP-ul și să vină să îți dărâme ușa. N-au nevoie decât să amușine puțin.

— Ce atac? am întrerupt.

— Liga, a spus Grasu. Nu-ți amintești… ăă.

A părut că își înțelege greșeala o secundă prea târziu și, cu mai multă răbdare decât îl credeam capabil, a explicat:

— Acum trei ani, Liga a intrat în baza de date Psi a guvernului și a încercat să posteze informații despre lagăre online, pentru a fi văzute de toată lumea. Alte grupări au luat asta ca pe o oportunitate de a intra în calculatoarele băncilor, ale bursei, ale Departamentului de Stat…

— Așa că au urmat represalii?

— Corect. Majoritatea site-urilor de socializare au dispărut și toate serviciile de e-mail sunt obligate să monitorizeze mesajele trimise pe serverele lor.

S-a întors spre ceilalți băieți, care se holbau la mine cu grade diferite de interes și curiozitate. Nu cred că Kevin – sau să fi fost Kyle? – își luase ochii de la mine de când stăteam acolo.

— Cum, atunci?

— Ușor, a spus Greg, făcându-mi cu ochiul într-un fel absolut inutil. Am folosit ce mai rămăsese. Am dat un anunț în ziarul din orașul meu natal conținând un mesaj pe care doar fratele meu îl putea înțelege.

N-a fost nevoie să mă uit ca să știu că Grasu îl privea circumspect. Se încordase lângă mine.

— Și cine a plătit anunțul? Doar nu ți s-a permis să îl publici gratuit, nu?

— Nu, a plătit Slip Kid, a zis Greg. El a aranjat totul.

M-am îndreptat de spate, lovind cu picioarele în niște ambalaje goale.

— Chiar ai intrat în legătură cu Slip Kid?

— O, da. E ca un… zeu, a zis Collins, vorbind pe nerăsuflate. El ne-a adunat pe toți laolaltă. Copii de pe tot cuprinsul Noii Anglii și din Sud. De toate culorile. Copii mai mari, dar și pe cei mici. Se spune că soldații FSP păstrează distanța față de curtea lui din pădure fiindcă se tem de el. Că și-a incendiat tabăra și că i-a ucis pe toți soldații trimiși să-i aducă înapoi.

— Cine e? am întrebat.

Toți patru s-au privit între ei, rânjind, iar umbrele lor săltărețe aruncate de luminile de urgență i-au făcut să pară și mai plini de sine.

— Și altceva? a spus Grasu, absorbind toate informațiile cu nesaț. Cum a putut să trimită banii pentru anunț? Cum este East River… unde este?

M-am uitat peste umăr la Liam, care stătea în spatele meu, sprijinit de ceea ce fusese o vitrină frigorifică pentru semipreparate. Fusese ciudat de tăcut în tot acest timp, strângând din buze, însă altminteri fără absolut nicio mină pe chip.

— S-au organizat frumos la East River, a spus Collins. Dar, dacă vreți să găsiți East River, va trebui să-l găsiți singuri.

— Așa se pare, a zis Liam, într-un sfârșit. Sunt mulți copii acolo?

Toți patru au reflectat înainte să răspundă.

— Peste o sută, dar nu de ordinul miilor, a zis Greg. De ce?

Liam a clătinat din cap, dar am fost surprinsă să remarc la el o urmă de dezamăgire.

— Eram curios. Majoritatea n-au fost niciodată într-o tabără, înțeleg?

— Unii, a ridicat Greg din umeri. Și alții au ajuns acolo după ce au scăpat de sub paza recuperatorilor sau a soldaților FSP.

— Și Slip Kid… el nu are… – Liam părea să se străduiască să găsească un mod de a formula întrebarea.

— El nu are planuri cu ei, așa-i? Care e jocul lui?

Ceilalți păreau să găsească întrebarea tot atât de ciudată ca și mine. Doar după ce Greg a spus: „Niciun joc. Doar să supraviețuiască, așa cred”, mi-am dat seama că nu mă gândisem nici măcar o dată la motivul pentru care Liam îl căuta pe Slip Kid. Presupusesem doar că el și ceilalți voiau să îl găsească pentru a ajunge acasă și a livra scrisoarea lui Jack, dar, dacă așa era cu adevărat, ce anume stârnise văpaia din ochii lui Liam? Deși avea mâinile îndesate în buzunarele de la geacă, vedeam prin material conturul pumnilor săi.

— Ne puteți îndruma într-acolo? am întrebat.

— Ei, ei.

Ceva s-a schimbat în expresia lui Greg; un zâmbet lasciv i-a apărut pe buze în timp ce mâna lui liberă mi-a aterizat pe picior. Frații, Kyle și Kevin, nu spuseseră o vorbă de când ne așezaserăm în incinta încropită de ei pe intervalul frigiderelor, dar acum se priveau reciproc cu expresii identice, cu subînțeles. Am încercat să reprim repulsia care urca în mine.

— Sunt sigur că te vor primi cu bucurie, a spus Greg, degetele lui urcând ușor de-a lungul tenisului meu, ajungând să-mi mângâie glezna. Am dat să mă feresc, dar m-am oprit când el a adăugat: E un loc foarte bun aproape de coastă, însă pur și simplu nu sunt multe fete acolo. Le-ar prinde bine să aibă ceva așa… frumos la care să se uite.

Degetele lui s-au mișcat din nou, trasând o linie pe gamba mea.

— Ar trebui să mergeți. E mai sigur decât să fiți prinși de unul dintre triburi. Este un grup de Albaștri care își face veacul în jurul Norfolkului – sunt tare nesuferiți. Îți fură și hainele de pe tine. O vreme, a fost un trib de Galbeni pe aici, dar un puști cu care am fost în lagăr susține că au fost capturați toți de FSP.

Treaba asta cu triburile era complet nouă pentru mine. Copii care făceau front comun și hoinăreau pe pustie, încercând să nu se lase prinși, având grijă unii de alții? Uimitor.

Palma cărnoasă și caldă a lui Greg și-a continuat urcarea până ce mi-a acoperit genunchiul și l-a strâns – mai departe de atât nu avea să ajungă. Am simțit furnicăturile în străfundurile minții, zumzetul care îmi copleșea chiar și furia, și a trebuit să închid ochii în calea derulării fulgerătoare de imagini care a urmat. Caroseria galben strălucitoare a unui autobuz școlar venind pe un drum neasfaltat. Fața încețoșată a unei femei, dând din gură într-un cântec mut. Un foc de tabără țâșnind spre cerul nopții. Fețele lui Kevin și Kyle aplecându-se spre ceea ce părea a fi un radio cu ceas, în mijlocul unui magazin de electronice răvășit, numerele de pe fața ceasului urcau, dar nu arătau ora. Proiectau un halo verde electric în întuneric – 310, 400, 460, 500, până s-au oprit, în cele din urmă, la…

Am făcut mâna pumn, străduindu-mă să mă desprind atât de Greg, cât și de roiul insidios de amintiri, însă Grasu era deja acolo. S-a întins peste mine și a început să desprindă degetele băiatului, unul câte unul, cu o privire de dispreț pur. Cât despre Greg, părea doar puțin amețit, cu ochii tulburi, neînțelegând ceea ce tocmai făcusem. M-am uitat în jur cu inima în gât, însă nimeni nu părea să-mi fi observat abaterea. Singurul care se mișcase era Grasu, iar el o făcuse doar pentru a veni mai aproape de mine.

Fir-ar să fie, mi-am spus, închizând iarăși ochii. Am ridicat o mână și am lipit-o de frunte, de parcă aș fi putut reține acolo cu forța acele degete invizibile. Stătea mult prea aproape.

— Oare cum îl chema pe băiat? Pe Galbenul care lucra cu noi la bucătărie? Fred? Frank?

Collins s-a întins pe sacul de dormit, împreunându-și mâinile peste piept.

— Felipe... Felipe Marino?

Ochii lui Greg și-au recăpătat limpezimea și au urcat de-a lungul picioarelor mele, dincolo de locul unde îi îngăduisem să pună mâna.

— Felipe? l-a întrerupt Liam, ieșind parcă dintr-o transă. Ai spus cumva Felipe Marco?

— Îl cunoști?

Liam a încuviințat din cap.

— Am călătorit împreună o vreme.

— Probabil înainte să ajungă aici, a spus Greg. El a fost cel care ne-a spus despre locul ăsta. Zicea că a fost aici cu prietenul lui – tu erai?

— Mda. Ce i s-a întâmplat?

Liam a îngenuncheat, așezându-se între Greg și mine.

— Ne-au dus în lagăre separate.

Greg a ridicat din umeri.

— A fost luat într-unul dintre primele autobuze care mergeau spre Maryland. Cine știe?

Deci Galbenii fuseseră luați și din lagărul lor. Probabil că fuseseră luați doar din lagărele mai mari, nu și din cele mai mici încropite ceva mai la vest.

— Mi-e dor de puștiul ăla. Era deștept. Știa cum să își folosească puterile – mai bine decât animăluțul vostru, cel puțin. O puteți trimite înapoi, la cât de mult vă va fi de folos.

Greg a înclinat din cap spre Zu, care ședea cu spatele la noi și întorcea paginile cu probleme de înmulțire pe care i le pregătise Liam.

Și în momentul ăla mi-a ajuns.

— Ai două secunde ca să-mi spui că glumești, l-am avertizat, altfel îți trag un pumn în față.

— Fă-o, a șuierat Grasu lângă mine.

Dar Liam mi-a așezat, ferm, o mână pe umăr, prevenind practic orice încercare de a-mi pune în practică amenințarea.

Păstra o mină pasivă, degajată, dar respirația îi era întretăiată. Și-a răsfirat degetele și mi le-a atins pe ale mele, pe podea. Am tresărit la atingerea lui, dar nu m-am simțit în stare să-mi retrag mâna.

Greg a ridicat mâinile.

— Spun doar că e ceva în neregulă cu ea. Nu e ca ceilalți, așa-i? (S-a aplecat spre noi.) E retardată? Au făcut experimente pe ea?

— E mută, nu și surdă, a intervenit Liam pe un ton neutru. Și te asigur că este, probabil, de cinci ori mai deșteaptă decât noi șapte puși laolaltă.

— De asta nu-s așa sigur, a început Grasu. Eu sunt...

Liam l-a redus la tăcere cu o privire și și-a apropiat buzele de urechea mea.

— O iei tu pe Zu?

Am aprobat din cap, lovindu-i ușor degetele pentru a-i arăta că am înțeles. M-am ridicat de la podea, simțindu-mă mai calmă acum.

Când am ajuns la Zu, i-am întins o mână. Fata a ridicat și ea o mână, fără să se uite în sus, căutând orbește mâna mea. M-am uitat la mănușa galbenă din fața mea, la murdăria care o acoperea și, în ciuda a ceea ce se întâmplase cu câteva minute înainte, i-am scos-o de pe mână.

Nu aș fi putut spune de ce am făcut asta; poate faptul că, în ciuda apropierii de Liam, nu îmi pierdusem controlul îmi insuflase un curaj nesăbuit ori poate mi se luase doar de realitatea care o forța pe fată să le poarte. Știam sigur doar că, dacă nu o mai vedeam niciodată pe Zu purtând acele mănuși, avea să fie prea curând.

Zu a tresărit când a simțit pielea mea caldă pe mâna ei și a încercat să se ferească. A căscat larg ochii, însă nu mi-am dat seama dacă o făcea fiindcă era îngrijorată sau, poate, mirată.

— Haide, i-am spus, strângându-i mâna. Să facem o plimbare între noi, fetele.

S-a luminat la față, dar nu a zâmbit.

— Să nu vă îndepărtați prea tare, a strigat Liam după noi.

— Să nu vă îndepărtați prea tare, au repetat ceilalți băieți, apoi au izbucnit în râs.

Zu a strâmbat din nas, dezgustată.

— Știu ce vrei să spui, am asigurat-o și am dus-o cât mai departe de ei am putut.

În primele aproximativ zece minute pe care le-am petrecut plimbându-ne prin magazin, Zu și-a întors întruna privirea spre mâinile noastre strânse, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce vedea. Din când în când, îi atrăgea atenția ba câte o cutie cu DVD-uri nedorite, ba vreun stand cu nimicuri de la un capăt de rând, dar ochii ei negri reveneau întotdeauna între noi, unde se legănau mâinile noastre împreunate. Tocmai o luaserăm pe unul dintre multele intervale răvășite cu articole de curățat, când m-a tras puțin în jos.

— Ce este? am întrebat, lovind cu piciorul într-un mop.

Zu a arătat spre mănușa pe care o răsuceam în mâna liberă.

I-am ridicat mâna între noi.

— Ce e așa rău la asta?

A expirat aerul pe care îl ținea în plămâni și mi-a fost evident că nu înțelesesem ideea. Am fost trasă până la celălalt capăt al intervalului, unde mi-a dat drumul la mână ca să ia de pe raft o cutie albă. A început să o rupă pentru a o desface, aruncând în lături polistirenul și folia de plastic, ca să ajungă la prăjitorul argintiu, model vechi, dinăuntru.

— Nu cred că vom avea nevoie de chestia asta, am spus încet.

M-a țintuit cu o privire care îmi spunea foarte clar: *Liniște, te rog.*

Și-a dat jos și mănușa de pe cealaltă mână și a cuprins în palmele desfăcute aparatul acela de bucătărie. După un moment, am văzut că închide ochii.

Firele de metal care formau miezul prăjitorului de pâine s-au încălzit, devenind roșii. Un cablu negru lung atârna la picioarele ei, nebăgat în priză. Bietul aparat ieftin n-a avut viață lungă; în scurt timp, miezul lui a început să se topească. Am făcut-o să îl pună jos la primele semne de fum.

„Vezi?” a părut să spună. „Înțelegi?”

— Dar mie nu îmi poți face asta, am spus, luând-o iar de mână. Nu trebuie să-ți faci griji că mă vei răni, pentru că nici n-ai putea.

Știu ce simți, asta ar fi trebuit, de fapt, să spun. *Știu cum este să îți fie frică de ceea ce abia poți controla.*

Mă forțasem să nu mă mai gândesc la ceea ce îi făcusem acelui soldat FSP sub acoperire. Nu mi-am permis să mă întreb dacă o mai puteam face o dată, darămite să fac o încercare. Dar cum va putea vreuna dintre noi, mă întrebam, să învețe să își controleze abilitățile, dacă nu puteam exersa? Dacă nu ne puteam pune la încercare limitele?

— Hai să vedem dacă găsim ceva util, am spus, strecurându-mi degetele iarăși printre ale ei.

Am așteptat până i-am simțit mâna strângând-o pe a mea și doar atunci am condus-o înapoi pe interval.

— Ce crezi…

Nici nu știu bine ce voiam să o întreb, însă ea oricum nu era atentă la mine. S-a oprit deodată și m-a strâns atât de tare, că m-am împleticit câțiva pași în spate. Am urmărit cu privirea linia brațului ei întins spre rafturile cu haine și pantofi răsturnate.

Mai exact, la rochia stingheră, de un roz țipător, care atârna pe o bară altminteri goală.

Zu a rupt-o la fugă, croindu-și drum de-a lungul intervalelor cu prelungitoare și găleți. Am încercat să țin pasul cu ea, dar parcă îi luaseră foc călcâiele și o proiectau în față ca o rachetă. S-a oprit chiar în dreptul barei. Am privit, fascinată, cum a ridicat o mână ca să mângâie materialul, doar pentru a o retrage o clipă mai târziu.

— E frumoasă, i-am spus.

Rochia se cambra de la mijloc și avea o fundă mare în locul unde corsajul fără mâneci se îmbina cu fusta dungată în roz și alb. Părea că nu își dorea nimic mai mult decât să o tragă de acolo, să o strângă la piept și să își îngroape fața în materialul mătăsos.

Mă puteam gândi la o mie de lucruri care îmi lipseau pe când eram la Thurmond, dar rochiile nu erau pe lista aceea. Povestea preferată a tatei, pe care o spunea străinilor și rudelor răbdătoare, era cum el și mama au încercat să mă îmbrace într-o rochie albastră pentru petrecerea de ziua lui, pe când eu aveam trei ani. Întrucât nasturii erau prea mici și îmi era imposibil să ajung la ei, am sfâșiat rochia cu mâna, făcând franjuri materialul delicat. Tot restul petrecerii m-am fâțâit mândră costumată în chiloțeii mei cu Batman.

— Vrei s-o probezi? am întrebat.

S-a uitat înapoi la mine și a scuturat din cap. A lăsat să-i cadă mâinile de deasupra umerașului de plastic și mi-a trebuit un moment ca să îmi dau seama ce se întâmpla.

Zu credea că nu o merită. Credea că rochia era prea frumoasă, prea nouă, prea finuță pentru ea. Am simțit cum urcă în mine o ură nemărginită, dar nu știam încotro să o îndrept. Spre părinții ei, pentru că o trimiseseră de acasă? Spre lagărul unde fusese ținută? Spre soldații FSP?

Am luat rochia de pe bara argintie cu o mână și cu cealaltă am luat-o pe Zu de braț. Știam că se uita iarăși la mine, cu ochii ei negri măriți de nedumerire, dar în loc să îi explic – în loc să încerc să o silesc să înțeleagă vorbele pe care voiam să le rostesc – am condus-o spre cabinele de probă din mijlocul raionului de îmbrăcăminte, i-am pus rochia în brațe și i-am zis să o probeze.

A fost ca și când aș fi tras o barcă la mal cu o funie subțire. În primele momente când i-am dat-o, Zu a pus-o jos și eu a trebuit să o ridic din nou. Nu știu dacă până la urmă a triumfat dorința sau dacă am izbutit să îi epuizez rezerva de neîncredere, dar, când a apărut rușinată de după ușa cabinei de probă, am fost așa ușurată, că mi-au dat lacrimile.

— Arăți *extraordinar*!

Am pus-o să se întoarcă, astfel încât să se poată vedea în oglinda înaltă din cabină. Când am reușit în sfârșit să o fac să se privească, i-am simțit umerii cum tresar sub mâinile mele – i-am văzut ochii căscându-se și luminându-se, doar pentru ca, o clipă mai apoi, să se stingă. A început să tragă cu degetele de material. Scutura din cap, ca și când ar fi spus: „Nu, nu pot”.

— De ce nu? am întrebat, întorcând-o ca să se uite la mine. Îți place, nu?

Nu a ridicat privirea, dar am văzut că încuviința.

— Atunci, care e problema?

La aceasta, am surprins-o uitându-se iarăși pe furiș în oglindă. Netezea cu mâinile materialul fustei și părea c-o face inconștient.

— Așa e, am spus. Nu e nicio problemă. Hai să vedem ce mai găsim.

După aceea, a vrut să găsim ceva pentru mine. Deloc surprinzător, raionul pentru adulți fusese devalizat de hoți; alegerea îmi era limitată la echipament de vânătoare și salopete

industriale. După ce i-am explicat de câteva ori, cu răbdare, de ce nu îmi trebuie cămașa de noapte de mătase de culoarea albăstrelelor și nici fusta cu margarete, Zu – cu o expresie complet exasperată – s-a resemnat cu ideea că voi proba doar jeanși și tricouri simple.

Și atunci a arătat spre umerașele cu sutiene și o parte din mine a vrut să se târască sub mormanul de pijamale pentru copii și să moară de rușine acolo. Literele și numerele puteau la fel de bine să fie în chineză, la cât de mult înțelegeam din ele, și aproape că mă așteptam ca Zu să înceapă să râdă când mi-au dat primele lacrimi de frustrare.

Nu fuseseră multe dăți când stătusem să mă gândesc *cât de tare îmi doream să o am pe mama alături.* Măcar acum înțelegeam că ceea ce îi făcusem nu puteam îndrepta niciodată. Nu avea să se mai uite vreodată la mine și să mă recunoască, iar eu nu voi putea niciodată să mă gândesc la altceva decât la privirea din ochii ei atunci când mă văzuse în acea dimineață. Era ciudat cum sentimentele mele pentru ea păreau să se schimbe cu fiecare minut; acum îmi aminteam ce simțeam când ea îmi peria părul, iar în clipa următoare eram furioasă fiindcă mă abandonase. Fiindcă nu mă învățase cum să trăiesc în pielea mea și cum să mă port ca o fată, cum ar fi trebuit să facă.

Dar a cui era vina, de fapt?

Zu și-a țuguiat buzele, gânditoare, unindu-și sprâncenele în vreme ce scruta Everestul de lenjerie intimă din fața noastră. A început să culeagă câte un sutien de fiecare mărime și să le arunce spre mine, până când amândouă am început să râdem ca niște smintite, fără absolut niciun motiv.

În cele din urmă, am găsit ceea ce mi se părea că mi s-ar potrivi. Era greu de estimat; toate fuseseră al naibii de incomode, cu sârmele și bretelele care mă ciupeau. În timp ce eu îmi dădeam jos rochia, Zu și-a compus fericită o ținută ce părea scoasă dintr-un catalog de prezentare – rochie roz, cu colanți albi pe dedesubt, și o jachetă de blugi care era cu un număr sau două mai mare decât îi trebuia ei. Celelalte lucruri pe care le găsise erau îndesate într-un ghiozdan cu flori pe care i-l scosesem eu dintr-o vitrină. Acum, că își găsise hainele, voia să își facă de cap și să le aleagă și băieților câte ceva.

Când i-am găsit o pereche de teniși noi, cu șireturi roz, mi-a cuprins mijlocul cu brațele și m-a strâns, de parcă ar fi vrut să-

mi mulțumească cu toată ființa ei. Și, deși n-a fost prea impresionată de perechea de ghete negre scurte pe care le găsisem pentru mine la raionul bărbătesc, nu a încercat să îmi vâre pe gât vreo pereche de balerini cu fundițe sau pantofi cu toc-cui.

Zu tocmai împăturea frumos o cămașă cu nasturi pe care o alesese pentru Grasu, când mi-am amintit ceva.

— Mă întorc imediat, i-am spus. Așteaptă aici, bine?

Mi-a luat câteva minute ca să găsesc intervalul din nou. Eu și Liam trecuserăm pe lângă el atât de repede pe când ne croiam drum spre partea din spate a magazinului, încât nu eram tocmai sigură dacă nu mi le închipuisem cumva. Erau însă acolo, imediat după soluțiile de curățat – o pereche de mănuși de gumă roz, atârnând într-o mare de mănuși pe galbenul tradițional.

— Hei, Zu, am strigat, întorcându-mă la ea.

Le-am fluturat în fața mea și am așteptat-o să se întoarcă. Atunci când a făcut-o, efectiv a rămas cu gura căscată. Atât de tare au fermecat-o noile mănuși, că mergea cu mâinile întinse în față – așa cum ar face o prințesă care își examinează giuvaierele de pe degete și de la mâini. O priveam făcând reverențe și piruete în rochia nouă în vreme ce străbăteam magazinul și în tot timpul ăsta pășea sprințar peste urmele celor petrecute la casele de marcat. Urmărind-o, simțind elanul care îmi umfla pieptul, nici eu nu prea mai observam cioburile și monitoarele care pâlpâiau. Am cotit pe intervalul slab iluminat cu cosmetice și cu greu mi-am putut stăpâni zâmbetul.

Liam ne-a găsit acolo puțin timp mai târziu, tocmai când Zu îmi lega cosița pe care mi-o împletise cu o bentiță sclipitoare. Eu ședeam pe jos și ea ședea pe raftul din spatele meu, ca o regină de basm.

— Superb! i-am spus când mi-a ținut o oglindă ciobită ca să mă pot vedea. Ești incredibilă.

Recompensa mea pentru asta a fost să-i simt brațele cu oase subțiri, ca de pasăre, cuprinzându-mă pe după gât. M-am răsucit ca să fiu cu fața la ea, pentru că voiam să îmi vadă expresia – voiam să vadă cât de serioasă și cât de sinceră eram când am repetat:

— Chiar ești *incredibilă*!

— Văd că ați fost ocupate.

Liam stătea sprijinit de standul de la capătul intervalului, cu sprâncenele ridicate. Zu a zbughit-o către el, luând cu ea cămășile și șosetele pe care i le alesese.

— Mulțam… O, Doamne, Grasu o să facă pe el când o să vadă asta!

I-a lăsat o mână pe creștet.

— Iisuse, vă las puțin singure și voi faceți ravagii. Bravo vouă!

M-am ridicat de pe podea și i-am ajutat să adune hainele și proviziile pe care reușiserăm să le agonisim. Odată ce-am terminat treaba, am pornit încet și fără tragere de inimă înapoi spre ceilalți. Toți trei păream să fim conștienți că, odată ce lăsam în urmă acel moment de răgaz, nu-i vom mai regăsi niciodată.

Zu ne-o luase înainte doar cu câțiva pași, când Liam s-a întors spre mine și a spus:

— Mersi pentru că ai făcut asta. Mă bucur că ai înțeles la ce m-am referit.

M-a tras puțin, în joacă, de coadă.

— Voiam doar să le mai pun câteva întrebări.

— Și nu voiai să…, am înclinat din cap spre Zu. Să audă ea?

Liam a coborât privirea în pământ și, când s-a uitat iar la mine, i se înroșiseră urechile.

— Mda, dar și… prezența ta le cam distrăgea atenția.

— Poftim? Îmi pare rău că i-am amenințat sau știu eu ce, dar…

— Nu… le *distrăgeai* atenția, a repetat Liam. Cu… fața ta.

— O! am făcut, dar m-am repliat repede. Ai aflat ceva util de la ei?

— Numele câtorva dintre triburile mai prietenoase, câteva orașe închise din cauza insurecției… lucruri de felul acesta. Voiam doar să înțeleg cât de cât ce se întâmplă în Virginia.

— Mă refeream la Slip Kid, am spus poate puțin prea pripit.

— Nimic ce nu știam deja. Din câte se pare, toți depun un jurământ secret cum că nu vor dezvălui nicio informație în plus. Absolut ridicol.

— Chiar au refuzat să îți ofere mai multe informații? am spus.

Liam a privit iarăși în pământ.

— Greg ne-a făcut o ofertă… a propus un târg… dar l-am refuzat.

— Ce voia?

Ce era așa valoros încât ei să nu dea la schimb pentru singurul lucru care îi putea ajuta să-și reîntâlnească familiile? Black Betty?

— Nu are importanță, a zis Liam, și tonul lui sugera că încheiase discuția. Dacă au reușit zevzecii ăia, sunt sigur că vom găsi East Riverul și noi. Până la urmă.

— Da, am spus, râzând puțin. Așa e.

Cu coada ochiului l-am urmărit cum saltă teancul de haine pe umăr, fără s-o scape din ochi pe Zu, care țopăia prin întinderea de conserve și reviste vechi. M-am uitat în treacăt la chipul unei vedete de film blonde, și ochii mi-au căzut peste cuvintele ÎN SFÂRȘIT, RUPE TĂCEREA tipărite sub bărbia ei.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur, a spus. Ce anume?

— Tu de ce îl cauți pe Slip Kid? am întrebat. (I-am simțit ochii asupra mea și am știut ce explicație îmi va oferi.) Adică, pe lângă dorința de a-i ajuta pe Grasu și pe Zu să ajungă acolo și încercarea de a livra scrisoarea lui Jack. O faci fiindcă vrei să mergi acasă sau…?

— Ai un motiv anume să mă întrebi?

Vocea lui era neutră. Precaută.

— Întrebările pe care le-ai pus lor despre tabără, am explicat. Pur și simplu a părut că încercai să te lămurești de ceva anume.

Liam nu a răspuns mult timp, a făcut-o doar când s-au ivit corturile pe care le montaseră pentru la noapte. Chiar și atunci, ce mi-a oferit nu a fost un răspuns.

— Dar tu de ce vrei să-i găsești pe Slip Kid?

— Pentru că vreau să o pot vedea pe bunica.

„Pentru că simt nevoia să înțeleg cum să-mi controlez abilitățile înainte să îi distrugă pe toți cei la care țin.”

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Zu a dat buzna în cortul nostru și felinarul dinăuntru a luminat chipul încântat al Grasului. Când fata i-a înmânat hainele noi, el a strâns-o tare în brațe, ridicând-o de la pământ.

— E… la fel ca la tine, a spus. Pur și simplu vreau acasă.

— Unde e acasă?

— Vezi, aici e partea ciudată, a spus. Înainte era Carolina de Nord, dar acum nu mai sunt așa sigur.

Am rămas cu privirea ațintită unul la celălalt pentru o clipă, aproape față-n față, iar când el mi-a ridicat, galant, ușa cortului,

m-am întrebat dacă reușise și el să-mi intuiască adevărul spus pe jumătate la fel de ușor cum reușisem eu să-i intuiesc în cazul lui.

• Șaisprezece

S-a scurs o oră, poate mai mult, până când Liam a început să respire egal și să sforăie. Dormea întins pe spate, cu mâinile lăsate pe cămașa de flanelă moale. Fața lui, care înainte păruse brăzdată de umbre vechi, vineții, acum redevenise tânără. Cu țepii de pe obraji și constituția sa solidă, ar fi putut trece drept unul de douăzeci de ani, însă nu păcălea pe nimeni în timp ce dormea.

Stătea întors spre Zu, care dormea între noi sub un munte de pături și care, în momentul acela, era singurul lucru care mă împiedica să mă apropii de el, să-mi strecor mâna sub mâna lui mare și să aflu ce visează.

Totuși, distanța dintre noi exista cu un motiv. Gândul la un viitor în care nu existam, în care mă voi fi șters din amintirile lui, mă făcea să-mi țin mâinile sub picioare și mintea, măcar acum, în frâu.

Când i-am auzit pe Greg și pe amicii lui mișcându-se în corturile de lângă al nostru, am renunțat în sfârșit să mai încerc să dorm. Vocile lor au fost la început ca un murmur înfundat, nu le puteam distinge glasurile, dar, treptat, au început să vorbească mai tare. În cele din urmă, au aprins felinarul pe intensitate minimă, doar cât să-i pot vedea prin pânza verde a cortului nostru.

M-am strecurat afară, de cealaltă parte a cortului, având grijă să nu mi se audă pașii pe beton. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât le auzeam mai bine glasurile, tonul înverșunat.

— ... ei, murmura Greg. Nu le suntem datori cu nimic.

Am încleștat mâinile pe lângă corp, iar toată anxietatea și neîncrederea care crescuseră în mine în ultimele ore au dat în clocot. Pentru o clipă doar, mi-am dorit să-mi fi adus rucsacul în magazin când venisem. Butonul de panică era acolo, aștepta să fie folosit dacă lucrurile o luau razna. „Ești o nechibzuită, Ruby”, mi-am spus, „total nechibzuită.”

Nu-mi făceam griji din cauza lui Greg și a prietenilor lui. Aveam o șansă să le ținem piept chiar dacă erau înarmați. Dar

dacă încercau vreo manevră în timp ce dormeam sau dacă chemau întăriri…

M-am oprit cu piciorul pe jumătate ridicat.

Grasu mi-o luase înainte. Făcea de pază.

Ședea cu fața către corturi, ținându-și picioarele lungi și subțiri încrucișate înaintea sa și carnețelul lui Zu în poală. Stătea aplecat spre corturile celorlalți, se concentra atât de tare să le deslușească discuția, că nu și-a dat seama când m-am apropiat și a fost cât pe ce să dea în primire când am apărut.

— Zu? a zis, mijind ochii în direcția mea.

— Zu? am șoptit ca răspuns. *Pe bune*?

Adică, pe bune?

I-am luat carnetul lui Zu și creionul din mână și am frunzărit paginile fără să mă uit la ceea ce scrisese el. CE FACI? am scris și i-am arătat. Și-a dat ochii peste cap și a refuzat să-mi răspundă când am încercat să-i pun creionul înapoi în mână.

CREZI CĂ AU DE GÂND SĂ ÎNCERCE CEVA?

După un moment, a oftat și, în sfârșit, a încuviințat din cap. Și EU, am scris. VII CU MINE?

La cum i-au căzut umerii, Grasu părea să creadă că nu prea are de ales. S-a ridicat repede și fără zgomot, ștergându-și palmele pe pantalonii kaki.

— Am un presentiment neplăcut, a spus el când am ajuns mai departe.

Vedeam de acolo corturile, însă dinspre corturi nu puteam fi văzuți.

— Cu privire la ei, a continuat.

— Crezi că vor încerca să ne jefuiască?

— Cred că vor încerca să o ia pe Betty, de fapt.

A urmat o pauză lungă; am simțit că și-a întors ochii spre mine, însă eu mă uitam țintă la corturi, pândind orice mișcare.

— Ar trebui să te duci la culcare, a spus într-un fel cam aspru și și-a încrucișat brațele la piept.

Felul în care a spus-o însă m-a făcut să cred că aștepta să vadă cum voi reacționa la asta.

— De ce nu dormi, de fapt?

— La fel ca tine, cred, am spus. Mă asigur că nimeni nu este jefuit, bătut sau ucis cu brutalitate în somn. Vreau să mă conving că puștii ăia nu-s așa mârșavi cum cred că sunt.

Grasu a pufnit la faza asta și și-a masat fruntea. O vreme s-a lăsat liniștea, dar am simțit că în aerul dintre noi doza de ostilitate precaută scăzuse și în locul ei apăruse ceva ce lăsa impresia acceptării. Nu mai ținea umerii încordați și, când a înclinat din cap spre mine, am recunoscut în gestul acela o invitație discretă. Am făcut un pas spre el.

— A fost și așa neplăcut că a trebuit să se întoarcă aici, a murmurat Grasu mai mult pentru sine decât pentru mine. Doamne...

— Liam? am întrebat. Aici au fost capturați el și prietenul lui, nu?

Grasu a încuviințat din cap.

— Nu mi-a spus niciodată toată povestea, dar *cred* că el și Felipe erau plecați la drum și au întâlnit un trib de Albaștri. În loc să-i recruteze, cum spera Lee, tipii i-au snopit în bătaie și le-au furat toate lucrurile – mâncare, rucsacuri, poze de familie, totul. Au venit aici pentru câteva zile ca să se regrupeze, dar erau așa ciomăgiți, că n-au putut fugi când au apărut recuperatorii.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Lee crede că e posibil ca tribul să-i fi chemat, a continuat Grasu. Că au primit în schimb o parte din recompensă.

Nu știam ce să spun. Gândul că un copil, oricare dintre noi, s-ar putea întoarce împotriva unuia ca el mă făcea să-mi vină să lovesc raftul de care ne sprijineam până ce-l voi fi făcut fărâme.

— Am încredere în Liam, am spus încet. E-un om foarte bun, dar e prea deschis față de alții – și nu toți *oamenii* au cele mai bune intenții.

— Exact, a zis Grasu. E așa ocupat să privească înăuntrul oamenilor pentru a găsi binele, încât nu mai vede cuțitul pe care îl țin în mână.

— Și chiar și atunci probabil că ar da vina pe sine, fiindcă persoana ține acel cuțit în mână și s-ar scuza fiindcă e-o țintă așa atrăgătoare.

Asta mă tulbura cel mai tare la Liam – dacă ar fi fost și mai încrezător și mai bun la suflet de-atât, ar fi fost bunul samaritean. Era dovada fie a unei extraordinare încăpățânări, fie a naivității, mi se părea, că o persoană care văzuse atâta moarte și suferință mai putea crede că toată lumea era la fel de onestă ca el. Era ceva ce îmi trezea mie – dar și Grasului, după

câte se părea – deopotrivă exasperare și un instinct aprig de protecție.

— Cred că amândoi știm că nu e nici pe departe perfect, oricât de tare s-ar strădui, a spus Grasu, așezându-se pe podea și sprijinindu-se cu spatele de raftul gol. N-a fost niciodată vreun mare gânditor. Întotdeauna se pripește, se pripește întruna să facă ceea ce îi dictează instinctul, după care, când lucrurile îi explodează în față, se învinovățește și se îngroapă în autocompătimire.

Am aprobat din cap, pipăind absent o ruptură din mâneca cămășii noi în carouri pe care nu o observasem înainte să o iau. După ce îl auzisem cu Zu, știam că îl încerca un puternic sentiment de vinovăție pentru ceea ce se întâmplase în noaptea evadării lor, însă părea a fi ceva chiar mai profund de-atât.

— Îți pot coase aia mai târziu.

Grasu a înclinat din cap spre ruptură. Stătea cu degetele sale lungi întinse pe genunchi, bătând ușor darabana cu ele.

— Numai să-mi aduci aminte.

— Cine te-a învățat să coși, de fapt? am întrebat.

Se pare că nu era o întrebare potrivită. Grasu s-a îndreptat iute de spate, de parcă i-aș fi aruncat un cub de gheață pe sub cămașă.

— Nu știu să *cos,* s-a răstit. Știu să *cârpesc.* Doar chestiile decorative se cos; eu știu doar cât să salvez viața cuiva. Nu fac asta deoarece cred că e frumos sau amuzant. O fac ca antrenament.

Se uita țintă la mine pe deasupra ochelarilor. Aștepta să vadă dacă pricep ce încerca să spună.

— Tata m-a învățat să mânuiesc acul înainte să mă ascund, a spus într-un final. În caz de urgență.

— Tatăl tău e doctor? am întrebat.

— E chirurg traumatolog. (Grasu nu s-a sinchisit să-și ascundă mândria din voce.) Unul dintre cei mai buni din zona D.C.

— Mama ta cu ce se ocupă?

— Obișnuia să lucreze pentru Departamentul Apărării Naționale, dar a fost concediată când a refuzat să mă înregistreze în baza de date cu privire la noul sindrom. Nu știu ce face acum.

— Par oameni de ispravă, am spus.

Grasu a pufnit, dar mi-am dat seama că îl ungea la suflet complimentul.

Minutele se scurgeau greu și conversația trena. M-am trezit întinzându-mă după carnetul lui Zu și deschizându-l la început. Primele câteva pagini conțineau, în mare, doar schițe și mâzgălituri, dar după aceea veneau pagini întregi de probleme matematice. Scrisul lui Liam era ordonat și precis și, surprinzător, la fel era și al lui Zu.

— *Betty a făcut 190 de kilometri în trei ore. Cu ce viteză conduce Lee*?

— *Ai cinci batoane Snickers pe care trebuie să le împărți cu trei prieteni. Le tai în jumătate. Câte va primi fiecare prieten*? *Cum poți fi sigur că bucățile rămase sunt împărțite în mod egal, astfel încât Grasu să nu se plângă de nimic*?

Și apoi am ajuns la o pagină cu un scris complet diferit. Neglijent și cu mânjeli. Literele erau negre, de parcă persoana ar fi apăsat prea tare pe hârtie.

Am impresia că nu știu bine ce se mai poate spune despre această carte. Nu mi-au
scăpat multe, Jonathan Swift a fost întotdeauna unul dintre preferații mei, dar
nu reușesc să trec peste cât de inteligent se joacă cu cuvintele. Chiar nu
pot trece peste asemănarea cu Robinson Crusoe, mai ales când e pe mare și când
ajunge în Liliput. Ar fi greu să găsești un joc dintre parodie și originalitate
la fel de inteligent, îndeosebi în episodul din Liliput cuvintele par că ar curge șu-
voi. De ce cartea a fost studiată cu atâta acribie de cercetători, asta îmi
pot da seama. Gulliver e un tânăr visător, dornic de aventură, atunci când îl
întâlnim, unul care vrea să se dezvolte călătorind pe mare, și asta
oriunde ar ajunge. Aceasta este cea mai bună parte din carte, orice ar

spune alții, cea dedicată Liliputului, mi-ar face plăcere să vizitez un așa
loc, întrucât eu însumi sunt deseori cu capul în nori, iar a studia filosofia
și matematica toată ziua e... un vis. Am simțit că Swift a sărit calul, într-un
moment sau două, și a ratat câteva ocazii de a-și exprima pe deplin idealul social.
Mi-e clar că cititorul e lăsat să înțeleagă singur sensurile. Celor cărora le este
dor de o carte care te pune pe gânduri, lor le este destinat romanul. Celorlalți
vă spun că, dacă visați să străbateți lumea largă, dacă sunteți dintre cei care
iubesc aventura, atunci romanul este și pentru voi.

— Hmm..., am întins pagina spre el. Este a ta?

— Dă-mi-o, a spus.

Fața îi era schimonosită de panică. Nu doar panică – la cum îi fremătau nările și îi tremura mâna, era aproape ca și când l-aș fi speriat de moarte. Deodată, m-am simțit foarte vinovată. I-am dat carnetul înapoi și l-am privit cum a rupt acea foaie.

— Hei, îmi pare rău, am spus, îngrijorându-mă felul în care se înverzise la față. Nu am avut nicio intenție rea. Sunt doar curioasă de ce ai exersa scrierea eseurilor, când spuneai că nu crezi că ne vom mai întoarce vreodată la școală.

A continuat să mă săgeteze cu privirea câteva secunde, până când ceva din expresia lui de piatră în sfârșit a cedat. A oftat, suflând aerul pe care îl adunase în piept.

— Nu exersez pentru școală.

În loc să vâre foaia de hârtie în servietă, a așezat-o înaintea noastră.

— Înainte... înainte de lagăr, părinții mei credeau că soldații FSP îi anchetează, lucru pe care, dacă vrei să știi, chiar îl făceau. M-au trimis la cabana bunicilor, să mă ascund, și... îți amintești ce spuneam despre internet, că este supravegheat? A trebuit să găsim o cale de comunicare, mai ales când au început să o preseze pe mama la serviciu.

Am aruncat o privire la foaia de hârtie.

— Așa că trimiteai recenzii de cărți?

— Aveam un laptop și câteva carduri de internet wireless, a spus. Postam recenzii de cărți online. Era singura modalitate pe care am găsit-o de a comunica fără ca ei să se prindă.

S-a aplecat în față și a acoperit textul astfel încât doar prima coloană de cuvinte să mai fie vizibilă. *Am scăpat nu pot ajunge la voi pot întâlnim oriunde spune loc și moment mi-e dor vă iubesc.*

— O!

— Voiam să o scriu acum, a spus Grasu. În caz că pot intra online, dar nu voi avea mult timp la dispoziție.

— Ești genial, am rostit încet. Toată familia ta este.

Mi-a răspuns pufnind disprețuitor.

Întrebarea pe care voiam cu adevărat să i-o adresez îmi stătea pe limbă, gata să iasă, când el a scos din servietă un pachet de cărți de joc.

— Vrei să jucăm puțin? m-a întrebat. O să stăm aici multicel.

— Sigur... dar știu doar Fata bătrână și Peștele[11].

— Ei bine, a făcut el și și-a dres glasul. Nu am cărțile potrivite pentru Fata bătrână și, din păcate pentru tine, sunt as la Peștele. Am câștigat campionatul la jocul ăsta în clasa a cincea.

Am surâs larg, așteptând să împartă cărțile.

— Ești o stea, Grasule, o...

Auzind cum i-am spus, a strâmbat din nas.

— Nu îți pot spune altfel dacă nu îți știu numele adevărat.

— Charles, a răspuns el. Charles Carrington Meriwether IV, de fapt.

Am încercat cât de tare am putut să rămân serioasă. Evident că trebuia să aibă un nume ca acela.

— Bine, Charles. Charlie? Chuck? Chip?

— Chip?

— Nu știu, mi s-a părut simpatic.

— Nu. Spune-mi doar Grasu. Așa-mi spune toată lumea.

Ψ

Găsisem cheia.

Probabil că era trecut de ora cinci dimineața, cu mult după mai multe jocuri entuziaste de cărți și șarade prilejuite de prea multe dulciuri și prea puțin somn. Amândoi așteptam inevitabilul, să ne convingem că aveam dreptate cu privire la ceilalți băieți. Țineam bâta de baseball între noi și nu întorceam

---

[11] Old Maid și Go Fish, în original – jocuri de cărți specific englezești.

nicio clipă spatele corturilor. Când în sfârșit ne-a cuprins oboseala, ne-am încovrigat cu rândul pe jos, încercând să furăm câteva minute de somn când și când.

Am luat carnetul lui Zu din nou într-o încercare de a nu mă lăsa furată de somn din cauza sforăiturilor ritmice ale Grasului, adăugând câțiva nori și câteva stele primei pagini de mâzgălituri. Paginile au cedat sub degetele mele în timp ce le frunzăream și nu s-au oprit decât după ce am găsit ce căutam.

540

Era un prefix pentru partea aceea a statului, de asta eram sigură. Bunica locuise o vreme în apropiere de Charlottesville, iar eu îmi aminteam foarte vag că stăteam în bucătăria casei părintești și mă holbam la numărul ei scris pe carnețelul de lângă telefon. Dar zona pe care o deservea era o suprafață destul de mare și nimic nu garanta cu adevărat că reprezenta măcar un prefix.

Era mai ușor să meditez la problemă acum, fără a fi cercetată de trei perechi de ochi nerăbdători, însă era nițel mai complicat fiindcă funcționam în regim de avarie, din cauza lipsei de odihnă. Având suficient de mult timp la dispoziție, am luat-o de la capăt – am rearanjat literele, am încercat să formez anagrame, am înlocuit unele litere cu altele.

Senzația m-a cuprins încet, s-a furișat prin zonele obosite și aglomerate ale minții mele. Celălalt număr – 540 – unde-l mai văzusem, oare? De ce aveam impresia că…?

Când mi-am dat seama, aproape că m-a pufnit râsul. Aproape.

Îl văzusem la radioul din amintirea lui Greg cu doar câteva ore în urmă, ardea puternic, răzbătând chiar și prin cei mai tulburi nori ai gândurilor sale.

Era 540 AM – un post de radio.

Ψ

Nu m-am mulțumit să-l scutur pe Grasu ca să se trezească, nu în starea aceea, când stăteam să explodez de emoție. Aproape că i-am sărit în spinare, reușind deopotrivă să îl sperii de moarte și să-i aplic un genunchi în rinichi. Nu sunt sigură ce sunet a scos când am aterizat, dar am fost cât se poate de sigură că nu era nicidecum omenesc.

— Trezește-te, trezește-te, trezește-te! am șuierat, smucindu-l în picioare cu gâfâieli și pufnete, și înjurături. Când ți-au dat EDO, ți-au mai spus ceva?

— Verzuio, dacă mâine voi mai fi în stare să umblu, Dumnezeu mi-e martor că…

— Ascultă la mine! am șuierat. Ți-au spus cumva că trebuie să te conectezi sau să prinzi banda?

M-a săgetat cu o privire otrăvitoare.

— Mi-au spus doar să verific Edo.

— *Să verifici*? am repetat. Exact cuvintele astea?

— Da! a zis el, exasperat. De ce?

— M-am înșelat înainte, am spus. Nu cred că numărul are vreo legătură cu un număr de telefon. Am spus bine înainte. Ultima literă nu este deloc o literă – în intenție era un zero. Cinci patruzeci. E un post de radio, de-un fel sau altul.

— Cum, Doamne, ai ajuns la concluzia asta?

A! Partea spinoasă din toată povestea. Cum să ascund faptul că trișasem și văzusem răspunsul, în loc să-mi folosesc puterea cerebrală ca să aflu rezolvarea.

— Încercam să mă gândesc la ce se mai folosesc numerele din trei cifre, când mi-am amintit că i-am auzit – pe Greg și ceilalți, vreau să zic – spunând că trebuie să găsească un radio aici. Ar fi trebuit să v-o spun și vouă înainte, dar până acum n-am crezut că e important.

— O, Doamne.

Grasu scutura din cap, ușor năuc.

— Nici măcar nu-mi vine să cred. Sincer să fiu, am avut atâta ghinion de când suntem pe drum, încât credeam că măcar doi dintre noi vor sfârși morți într-un șanț undeva până să dezlegăm misterul ăsta.

— Avem nevoie de un radio, am spus. Cred că am dreptate, dar dacă nu am… trebuie să punem teoria la încercare înainte să le spunem celorlalți.

— Betty?

— Nu!

Nu aveam de gând să las cortul nesupravegheat, nici măcar pentru cincisprezece minute.

— Mi se pare că am văzut un radio în spate. Stai că merg după el.

În timp ce alergam, aveam impresia că magazinul gonește pe lângă mine în șuvoaie întunecate și culori estompate, însă nu mă temeam de ce pândea acolo, nu acum. Nu-mi imaginasem radioul, până la urmă. Era în spate, între lucrurile adunate de Liam și prietenul lui atunci când fuseseră acolo ultima dată.

Când m-am înapoiat, Grasu pășea agitat prin fața rafturilor. Am pus micul dispozitiv pe un raft aflat la nivelul ochilor și am început să-mi fac de lucru cu butoanele, căutând butonul de pornire.

Eu trebuia să fiu cea care îl pornea și cea care a rotit butonul de volum atunci când aparatul pur și simplu ne-a spart timpanele cu bâzâitul de electricitate statică. Era o chestie antică și de demult, o cutie argintie plină de adâncituri, dar funcționa. În difuzoare se auzeau când voci, când reclame și chiar câteva cântece vechi pe care le recunoșteam.

— Trebuie să fie pe AM, a spus Grasu, luându-mi radioul în mâini. Frecvențele FM nu trec de 108 sau așa ceva. Uite, poftim…

Primul meu gând a fost că Grasu îl acordase, cine știe cum, pe postul greșit. Niciodată nu auzisem un sunet ca acela care s-a auzit din difuzoare – un mormăit gros de interferențe a răbufnit din ceea ce părea a fi, după sunet, o găleată cu cioburi pe care cineva o arunca de colo-colo. Nu era dureros ca Zgomotul alb, dar nu era nici plăcut.

Cu toate acestea, Grasu continua să zâmbească.

— Știi ce este asta? a întrebat și s-a arătat mai mult decât bucuros să explice atunci când eu am scuturat din cap. Ai auzit că există anumite frecvențe și tonalități pe care doar copiii cu o anumită conformație cerebrală Psi le pot recepționa?

M-am ținut cu o mână de raft ca să nu cad. Auzisem. Cate îmi spusese asta, atunci când îmi explicase cum administrația lagărului introdusese o anumită frecvență în Zgomotul alb pentru a-i da în vileag pe cei periculoși care încă se ascundeau în celelalte cabane.

— Nu e vorba atât că ceilalți nu pot auzi zgomotul, ci doar că creierul lor traduce sunetele diferit față de al celorlalți – un lucru cu adevărat fascinant. Au făcut niște experimente în acest sens în Caledonia, pentru a vedea dacă există anumite tonalități pe care reprezentanții anumitor culori nu le pot recepționa și alții pot, și întotdeauna suna așa atunci când nu puteam…

Nici nu i-au ieșit bine cuvintele din gură, că s-a auzit un alt *declic* precis, și zgomotul s-a întrerupt complet, fiind înlocuit de o voce blândă, masculină, care șoptea. *Dacă poți auzi aceasta, ești unul dintre noi. Dacă ești unul dintre noi, ne poți găsi. Lake Prince. Virginia.*

Același mesaj, repetat de trei ori, după care iarăși acel declic și radioul a revenit la frecvența pe care o auziserăm înainte. Pentru mult timp, eu și Grasu nu am putut decât să ne uităm muți unul la celălalt.

— Doamne! a zis Grasu. *Doamne*!

După care am rostit acest lucru la unison și am început să sărim ținându-ne în brațe ca doi neghiobi – de parcă nu am fi fost tentați să ne luăm la palme de mai multe ori pe zi. L-am îmbrățișat fără urmă de teamă sau stângăcie; aprig, atât de emoționată, că aproape că mi-au dat lacrimile.

— Mai că-mi vine să te pup! a strigat Grasu.

— Te rog să nu o faci! am icnit, simțind că mă strânge în brațe mai să-mi sfarme coastele.

Primul s-a sculat Liam, trezit fie de ceasul său interior, fie de chiotele entuziaste ale Grasului. L-am văzut cu coada ochiului, scosese capul, cu coama lui de păr blond încâlcit, pe ușa cortului. S-a uitat o dată de la unul la celălalt și s-a retras înăuntru doar pentru a reapărea o secundă mai apoi cu o expresie nelămurită, între confuzie și îngrijorare.

— Ce este? a întrebat. Ce se întâmplă?

Eu și Grasu ne-am uitat unul la celălalt, afișând rânjete identice.

— Adu-o pe Zu, am spus. E musai să auziți amândoi ceva.

• Șaptesprezece

Conform spuselor Grasului, Jack Fields era al doilea fiu dintr-o familie cu cinci copii și, în același timp, singurul care a supraviețuit epidemiei de Neurodegenerare idiopatică adolescentină acută. Tatăl lui deținuse un restaurant cu specific italienesc, iar mama lui murise de cancer pe când el era mic. Jack avea un aspect cu nimic ieșit din comun, genul de copil pe lângă care treci pe hol, la școală, și nu-i observi. Avea însă o minte brici, singurul din sala lor care știa despre ce vorbea Liam atunci când începea să peroreze despre filmele horror japoneze sau despre articole din numere vechi ale revistei *Rolling Stone.* Aparent, îi plăcea să spună povești pe voci ciudate și petrecuse ani întregi scrijelind pe tablele de scris din clasa lor o imagine stilizată a peisajului citadin din New York. Soldații FSP care se ocupau de sala lor fuseseră așa impresionați de cât de amănunțit era desenul, încât îi permiseseră chiar să îl termine.

Mai important, lui Jack îi făcea mare plăcere să enerveze personalul din lagăr folosindu-și abilitățile pentru a le scoate diverse lucruri de la curea sau din buzunare, sau aruncându-le obiecte în cale, astfel încât ei să se împiedice și să cadă în fața tuturor. Dacă-l ascultai pe Grasu, ai fi spus că Jack Fields era un sfânt pe pământ, un discipol al Măreției care predica încontinuu calea dreaptă a utilizării abilităților Albaștrilor, după ce ani la rând le studiase pe cont propriu.

Motiv pentru care, probabil, fusese primul pe care paznicii îl împușcaseră în ceafă în noaptea când copiii încercaseră să evadeze.

Ne apropiam de intrarea în Petersburg și Liam era tăcut, înclina doar din cap, când și când, pentru a confirma adevărul celor mai incredibile părți ale poveștii Grasului. Fusese la fel de bucuros ca noi doi când îl aduseserăm să asculte transmisia, dar încet, în următoarele câteva ore, dispoziția lui se schimbase. Când poveștile Grasului s-au isprăvit, în mașină s-a lăsat tăcerea.

— Se spune că e foarte frumos acolo, am rostit deodată, apoi m-am crispat dându-mi seama cât de aiurea sunase. Mă refer la Lake Prince.

Liam nu părea stresat, ci mai curând extrem de trist. Asta mă și îngrijora – că se cufunda într-o stare sumbră din care nu-i putea scoate nici măcar marea noastră izbândă.

— Sunt sigur că așa este, a spus el cu glas pierit.

Mi-a dat harta împăturită pe jumătate.

— O pui tu în torpedou, te rog?

Cu siguranță nu mă așteptam la asta când am deschis micul compartiment, însă erau acolo, puse peste un teanc de șervețele șifonate.

Sinceră să fiu, mă așteptam la plicuri sau, cel puțin, la hârtie liniată de caiet. Lucru prostesc, la o adică, n-ar fi avut nicio logică, întrucât nu e ca și când în lagărul lor s-ar fi organizat zile dedicate lucrului manual. Nu e ca și când li s-ar fi *dat* așa, pur și simplu, hârtie și creioane. Totuși, m-aș fi așteptat ca scrisorile să fie ceva… mai grele. Ca Grasu și Liam să le poarte asupra lor.

Scrisoarea lui Jack era deasupra, era scrisă pe jumătate din ceea ce părea a fi o foaie scoasă la imprimantă și împăturită de mai multe ori. Reușise să înghesuie numele tatălui său, scris cu majuscule, pe verso, între cuvintele ZONĂ INTERZISĂ, mari și negre.

În loc să pun harta în torpedou, am luat scrisoarea, ascultând doar pe jumătate discuția aprinsă dintre Liam și Grasu privind cea mai bună rută spre Lake Prince. Nu mă gândeam la mare lucru, când mi-am plimbat degetele peste hârtia șifonată, netezind-o în timp ce o despătuream. În colțul din dreapta sus nu era trecută data; începea brusc și direct cu *Dragă tată.*

Nu am reușit să citesc mai departe. Liam a întins mâna și mi-a smuls-o dintre degete, strângând-o ușor în pumn.

— Ce faci? m-a interogat.

— Îmi pare rău, doar…

— Doar *ce*? s-a rățoit la mine.

Am simțit că tresar din tot corpul.

— E personal! Nu e treaba ta ce scrie acolo.

— Lee… a făcut Grasu, părând la fel de surprins ca mine. Zău așa.

— Nu, e o treabă serioasă. Nu ne citim unul altuia scrisorile!

— Niciodată? am spus. Și dacă nu îi vei găsi tatăl și în scrisoare se găsesc indicii despre locul unde ar putea fi?

Liam scutura din cap, tocmai în timp ce Grasu a spus:

— Are dreptate.

N-a zis nimic, însă îi tremurau mâinile pe volan. Tăcerea lui mă rodea, iar când nu am mai putut să o îndur nicio secundă, m-am întins și am deschis radioul, rugându-mă să auzim un cântec al Allman Brothers. În schimb, am dat peste un talk-show de știri.

„... *copiii sunt ținuți închiși pentru binele lor, nu doar pentru siguranța cetățenilor americani. Sursele mele din eșaloanele superioare ale administrației Gray m-au informat că toate cazurile, când un copil a fost scos devreme din programul de reabilitare, au dus la moartea sa prematură. Pur și simplu nu se poate reproduce rutina constând din medicație, mișcare și stimulare folosită în aceste centre pentru a vă ține copiii în viață*."

Liam a lovit butonul cu un deget îndoit, încercând să oprească radioul. În schimb, n-a făcut decât să mute la următorul post și de data aceasta s-a auzit o voce de femeie care transmitea vești proaste.

„*Conform unor surse, doi Psi fugari au fost capturați la granița dintre Ohio și Virginia de Vest. Mergeau pe jos și*..."

Mașina a intrat așa brusc și la viteză atât de mare în parcarea goală, încât aș fi putut jura că a virat pe două roți. Liam a parcat pe diagonală, ocupând trei locuri, a tras frâna și a spus grăbit: „Revin imediat". Acum era lângă mine, în clipa următoare îi urmăream spatele cămășii roșii de flanel în timp ce el sărea peste o baltă cu apă de ploaie stătută, îndreptându-se spre clădirea de cărămidă, în stil colonial, și automatele cu vânzare de acolo.

— Faza asta a fost... dramatică.

M-am întors spre Grasu peste scaun, însă și el era la fel de confuz ca mine.

— Probabil ar trebui să mergi după el, m-a sfătuit.

— Și ce să-i spun?

Mi-a aruncat o privire cum numai el era în stare să arunce.

— Serios? Vrei să-ți spun eu ce?

Habar nu aveam la ce se referea, dar m-am dus totuși după Liam, urmărind dâra aproape palpabilă de furie și frustrare,

trecând pe lângă toalete, pe lângă zona cu mese abandonată, spre cealaltă parte a clădirii. Ne-ar fi fost imposibil să-l vedem de la mașină printre buruienile înalte și copacii de-acolo.

Stătea cu spatele la mine, sprijinit de peretele clădirii. Cu brațele încrucișate peste piept, cu părul zburlit. Eu credeam că merg tiptil, dar el a prins de veste din clipa când am pășit în spatele lui. Suferința lui plutea în preajmă ca un nor de ploaie, o simțeam prin piele. Am simțit degetele invizibile din străfundurile minții mele trezindu-se la viață. Urlând ca o pisică sălbatică ținută prea mult în cușcă.

Am păstrat distanța.

— Lee?

— Sunt bine. Du-te înapoi la mașină.

Din nou, pe vocea aceea forțată, prefăcut voioasă.

S-a lăsat pe vine, apoi s-a așezat direct pe jos. Eu însă nu m-am clintit, n-am făcut-o decât când el s-a aplecat înainte și și-a lăsat capul între genunchi, părând că e pe cale să verse tot ce avea în stomac.

M-am uitat îndelung țintă la locul unde părul lui deschis la culoare se bucla la ceafă, fix acolo unde o vânătaie veche dispărea sub gulerul cămășii. Am ridicat o mână pentru a da materialul moale la o parte. Voiam să văd până unde cobora urma aceea urâtă. Să văd ce alte răni se mai ascundeau acolo.

L-ai mai atins înainte, a șoptit un firicel de voce în străfundurile minții mele, *și nu s-a întâmplat nimic atunci*...

În schimb, am făcut un pas în spate, îndepărtându-mă de el. Distanță. Distanța era bună.

— Ai dreptate, să știi, a spus el încet. Nu vreau să-l găsesc pe Slip Kid doar ca să livrez scrisoarea lui Jack. Nu vreau nici măcar să mă folosesc de el pentru a-mi găsi familia. Știu unde sunt ai mei și cum să ajung la ei, dar nu pot să merg acasă. Nu încă.

Undeva în spatele nostru, am auzit una dintre portierele lui Betty deschizându-se, asta însă nu ne-a smuls din încremenire.

— De ce nu? Sunt sigură că părinților tăi le este dor de tine.

Liam și-a pus brațele peste genunchi, rămânând cu spatele la mine.

— Ți-a spus Grasu... a apucat să-ți spună ceva despre mine și Ligă?

Deși nu se uita la mine, eu am scuturat din cap.

— Harry… tatăl meu vitreg… el a știut de la început ce hram poartă Liga Copiilor. A spus că ne vor exploata mai rău decât o va face vreodată Gray și că nu vor vărsa nici măcar o lacrimă dacă mueream în încercarea de a-i ajuta. Chiar și după… chiar și după ce Claire… Claire este, de fapt, a fost sora mea mai mică. (Și-a dres glasul.) Chiar și după ce ea n-a mai fost, el obișnuia să îmi reamintească faptul că, oricât am lupta, nimic nu o va mai aduce înapoi. Cole li se alăturase deja și s-a întors ca să mă convingă să plec cu el. Să luptăm.

A fost. A fost sora mea. N-a mai fost. Altă victimă a NIAA.

— M-am lăsat convins. Eram așa furios, uram pe toată lumea, însă nu aveam împotriva cui să îndrept toată acea ură. Am fost alături de ei mai multe săptămâni, m-am antrenat, m-am lăsat transformat într-o armă. Am devenit genul de persoană capabilă să ia viața unui nevinovat pentru a-și atinge scopurile. Fratele meu era ca un străin; el ținea în camera lui chiar și o… o chestie pe care o numea „graficul morților”. O completa de fiecare dată când omora pe cineva important. De fiecare dată când încheia o misiune. Când mă întorceam după o zi de antrenament, mă uitam la ea și îmi spuneam: *Câți dintre aceștia aveau familie*? și *De câți dintre aceștia aveau nevoie alți oameni, cum aveam noi nevoie de Claire*? Și exact asta e… toți aveau, Ruby, sunt sigur de asta. Oamenii nu trăiesc singuri pe lume.

— Așadar, ai plecat.

El a încuviințat din cap.

— A trebuit să fug în timpul unei simulări de antrenament la exterior. Încercam să ajung înapoi la Harry și la mama, când m-au prins soldații FSP. (În cele din urmă, s-a întors și m-a privit direct.) Nu mă pot întoarce la ei încă, nu până nu-mi câștig acest drept. Nu înainte să îndrept lucrurile.

— Despre ce vorbești?

— Cât timp am fost în Ligă am înțeles că singurii oameni care ne vor ajuta suntem noi înșine. Așadar, când am descoperit o modalitate de a evada din Caledonia…

Vocea lui s-a frânt. Apoi a spus:

— A fost oribil. *Oribil.* Le-am trădat așteptările, deși le-am promis că totul va ieși bine până la urmă. Așa că de ce… (I-a tremurat glasul.) Ai auzit ce a spus crainica la radio. Doar câțiva dintre noi am scăpat și continuă să ne prindă ca pe niște iepuri în plin sezon de vânătoare. Așa că *de ce* vreau să o fac din nou?

De ce nu mă pot dezbăra? Vreau doar să ajut alți copii să evadeze din Caledonia… sau din Thurmond… din toate lagărele posibile, unul câte unul.

O, mi-am spus, simțindu-mă vag amorțită. *O*! Eu voisem să îl găsesc pe Slip Kid doar ca să mă ajut pe mine însămi, ca să aflu cum să-mi îmblânzesc abilitățile. Dar, în tot acest timp, el voise să îl găsească fiindcă era convins că îi va putea ajuta pe alții. Că, împreună, vor putea găsi o modalitate de a-i salva pe copiii pe care fuseserăm cu toții forțați să-i lăsăm în urmă.

— E foarte nedrept, știi? Toată dimineața asta mi-am spus întruna că-i al naibii de nedrept că sunt aici, așa aproape de a găsi East River, iar toți ceilalți nu mai sunt. (Și-a pus dosul mâinii la ochi.) Îmi dă o stare de rău. Nu pot scăpa de ea. Nu pot. Copiii despre care vorbeau la radio… sunt sigur că erau din Caledonia. Doar că eu… (A inspirat sacadat.) Crezi… crezi că regretă că m-au urmat?

— Nici măcar o secundă, am spus. Ascultă la mine. Nu i-ai forțat să te urmeze. Le-ai dat doar ceea ce soldații FSP și administrația le-a răpit – puterea de a alege. Nu poți trăi într-un loc cum sunt lagărele alea fără să știi care ar putea fi consecințele. Dacă acei copii te-au urmat spre libertate, au făcut-o pentru că asta au ales. Te-au crezut când ai spus că vom ajunge cu toții acasă într-o bună zi.

— Dar cei mai mulți nu au ajuns, a zis Liam, scuturând din cap. Într-un fel, ar fi fost mai sigur pentru ei dacă rămâneau în lagăr, nu? N-ar fi fost vânați. N-ar fi trebuit să vadă ce tare se teme toată lumea de ei sau să simtă că nu e loc pentru ei în lumea liberă.

— Dar nu este oare mai bine să le dai ocazia să facă această alegere? am întrebat.

— Chiar este?

Îmi zvâcneau tâmplele și mă dureau umerii. Când în sfârșit am găsit ceva de spus, Liam tocmai se ridica în genunchi.

— Ce mai cauți aici?

Nu era supărat sau nervos. Nu mai era.

— Te păzesc.

A scuturat din cap, cu un zâmbet trist pe buze.

— Ai lucruri mai bune de care să te îngrijești.

— Îmi pare foarte rău. (Cuvintele mi s-au rostogolit de pe buze ca un șuvoi.) Nu trebuia să deschid scrisoarea aceea. Nu era treaba mea. Nu m-am gândit.

— Nu… *nu,* mie îmi pare rău. Nu am vrut să mă răstesc la tine. Doamne, parcă ar fi vorbit tata prin mine. Îmi pare tare, tare rău.

Liam a privit în jos și, când s-a uitat din nou la mine, am văzut că strângea din buze. Mă gândeam c-o să înceapă să plângă sau să strige și am simțit că mă aplec în față în același moment când el a făcut un alt pas periculos spre mine. Am simțit că mă înmoi toată când m-am uitat drept în ochii lui, dar voiam să aflu adevărul de la el, chit că mă temeam că intensitatea privirii lui mă va arde.

— Hai să mergem înapoi. (A clătinat din cap.) Sunt bine. Nu trebuia să-i las pe-ăia doi singuri din nou.

— Cred că mai ai nevoie de un minut, am spus. Și cred că ar trebui să ți-l acorzi. Pentru că, după ce vei urca înapoi în mașină, unii se vor baza pe tine.

A încercat să mă prindă de braț, dar am făcut un pas înapoi.

— Nu știu ce…, a început.

Doamne, ce mult mi-aș fi dorit să-i strâng mâna când mi-a întins-o. Palmele mele erau înghețate, mă înțepau de durere.

— Uite…, am arătat între noi. Acesta e un loc unde nu e nevoie să minți. Ce am spus înainte a venit din suflet, dar nu te pot ajuta dacă nu-mi spui ce se petrece cu adevărat în capul tău. Dacă simți nevoia să vorbești sau să te răcorești, sau să strigi, fă-o cu mine. Nu te mai ridica și *pleca* așa – cum faci mereu. Știu că tu crezi că ne protejezi, dar, Lee, ce se întâmplă dacă într-una dintre zilele astea pleci și nu te mai întorci?

A făcut un pas spre mine, cu ochii întunecați de o emoție nelămurită. Niciodată nu realizasem cât de înalt era, însă atunci părea să mă domine, aplecându-se până ce fețele noastre au fost la același nivel. Știam ce aș fi făcut dacă situația noastră ar fi fost diferită. Dacă aș fi fost stăpână pe mine însămi. Îmi dădeam seama ce dorea.

Ce doream *și eu.*

Mi-a alunecat piciorul pe o piatră, încercând să pășesc în lături, și m-am frecat cu spatele de perete, simțind că mă cuprinde panica. Fremătam de nerăbdare, apropierea lui mă răvășea. Poate că furia lui se evaporase, însă orice ar fi fost

ceea ce simțea acum era mai intens decât înainte, mai intens decât durerea sau frustrarea, sau furia. Cuvintele *Pleacă de lângă mine* și *Să n-o faci* erau prizoniere în gheara care-mi strângea pieptul, îngrămădite între teroare și dorință. Buzele lui Liam mi-au schițat numele, însă n-am auzit nimic altceva decât vuietul sângelui în urechi.

Am mai încercat o ultimă dată să mă extrag de acolo, dar mi s-au înmuiat genunchii, trădându-mă. Vedeam dinaintea ochilor un caleidoscop în toate culorile curcubeului.

În clipa aceea m-a prins în mâini, doar că atunci a făcut-o ca să mă țină în picioare, nu ca să mă tragă spre el. Nu conta. În clipa când m-a prins de mijloc, a dispărut.

• Optsprezece

Aveam ochii închiși, dar îmi puteam imagina ce trebuie să se fi întâmplat. Cum pupilele lui trebuie să se fi micșorat și apoi dilatat, deschise și vulnerabile. Așteptând o poruncă.

Mintea lui Liam era o învolburare de culori și lumini. Acum stăteam lângă un băiat blond în salopetă, care ținea o femeie de mână. Apoi stăteam în echilibru pe bara din față a unei mașini vechi în vreme ce un bărbat cu chip blând și brațe puternice arăta spre motor. Am văzut chipul unui puști zburând în spate când i-am tras un pumn în nas, am auzit urale aprobatoare din partea unui cerc de băieți format în jurul nostru. Mă uitam la picioarele lungi ale Grasului atârnând peste marginea patului de sus, iar apoi stăteam în fața lui Black Betty, o vedeam pe Zu cum urcă în spate, părând fragilă și înfometată.

Și apoi m-am văzut pe mine.

Mă vedeam pe mine cu soarele reflectându-se în părul meu negru, râzând ca o neroadă pe scaunul pasagerului. Nu știam că puteam să arăt așa.

Nu. Nu.

Nu! *Nu vreau să văd*...

L-am pălmuit peste față. Sunetul a reverberat printre ramurile copacilor. M-a durut mâna, o durere care a radiat pe braț în sus până în mijlocul pieptului. Și am mai auzit ceva – un *trosnet,* ca un os uscat care era rupt în două. M-am clătinat, de parcă el ar fi fost cel care mă lovise pe mine. Aproape că-mi doream s-o fi făcut, căci durerea mi-ar fi distras atenția de la senzația de dezorientare care a urmat.

Am intrat în panică. Știam după nenumărate experiențe la Thurmond că cea mai bună calea de a rupe o legătură era să o fac încet, cu băgare de seamă. Să desfac firele invizibile care ne legau, unul câte unul. Nu exact asta se întâmplase cu Sam? O singură atingere greșită și eu mă retrăsesem din mintea ei atât de tare și de repede, încât smulsesem din ea orice amintire a mea.

Nu asta făcusem?

Nu asta făcusem?

Durerea s-a atenuat cu cât m-am îndepărtat mai mult de el.

— Ruby?

De ce trebuia să fac mereu asta? De ce nu puteam să mă controlez *măcar o dată*?

Liam se holba la mine. *La* mine, nu prin mine. Părea concentrat, dacă nu cumva consternat. Ochii mi-au poposit pe urma roșie care se reliefa pe obrazul lui.

Auzisem oare bine? Îmi zisese pe nume?

— Ce naiba s-a întâmplat adineauri?

A scos un râs sugrumat.

— Mă simt ca și când aș fi fost lovit de un fundaș de fotbal american.

— Am alunecat…

Ce puteam să spun? Adevărul îmi stătea pe vârful limbii, suspendat acolo, dar, dacă ar fi știut, dacă ar fi știut ce îi făcusem…

— Iar eu am făcut pe cavalerul și te-am prins?

A râs înfundat, ținându-se de copacul de lângă el pentru a se ridica.

— Mi-am învățat lecția! Data viitoare, scumpo, n-ai decât să cazi, fiindcă, *frate,* chiar ai capul tare…

— Îmi pare rău, am șoptit. Îmi pare tare, tare rău…

Liam s-a oprit din râs.

— Verzuio… știi că glumesc doar, nu? Sincer, numai unui tip special i se poate întâmpla să-l culce la pământ exact persoana pe care încearcă s-o prindă. Exceptând faptul că mi-am amintit câteva episoade umilitoare de la orele de sport din școală, mă simt bine, sincer… poftim?

Îți amintești măcar despre ce vorbeam?

— O, Doamne, a spus, observând deodată că eram încă pe jos. *Tu* te simți bine? Nu-mi vine să cred că nici nu am întrebat… ești rănită?

Am ignorat mâna pe care mi-a întins-o. Era prea curând.

— Sunt bine, am spus. Cred că acum ar trebui să ne întoarcem. Ai lăsat motorul pornit.

Vocea mea suna calm, dar pe dinăuntru eram un pustiu necuprins. Toată speranța care încolțise acolo, crescând și răspândindu-se, și curgând ca un pârâu, secase într-o clipă. Călcasem strâmb, dar el nu știa. Ei nu știu niciodată.

Experiența asta nu trebuia să se repete – de data aceasta avusesem noroc; încă își amintea de *mine,* chiar dacă nu își aducea aminte ce făcusem, însă nu exista garanția că norocul va mai fi de partea mea.

Gata cu atinsul. Gata cu degetele care abia ating brațul și gata cu umărul care atinge alt umăr. Nu aveam să îl mai iau de mână, indiferent cât era ea de caldă sau de mare.

Numai asta, și era motiv suficient să-l găsesc pe Slip Kid. Să-l implor să mă ajute.

— Mda… mda.

A aprobat din cap, însă mie nu mi-a scăpat nici felul în care a încruntat din sprâncene când s-a uitat iarăși în direcția mea și nici durerea apăsătoare din piept când a trecut pe lângă mine și n-a încercat să mă ia de mână.

Am rămas la cinci pași în fața lui, în timp ce dădeam din nou roată clădirii, pe lângă cișmele, printre băncile și mesele argintii de sub copertină. Am grăbit pasul, practic fugeam când am dat colțul. Aproape mă așteptam să îi văd pe Grasu și pe Zu afară, încercând să convingă automatele să dea afară gustările rămase în ele.

Însă nu Grasu mă aștepta acolo și categoric nu era nici Zu.

Păr negru, ochi și mai negri. Un bărbat ce nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, cu o cicatrice care începea de sub ochiul drept și urca spre frunte, spre locul unde pielea rozalie și lucioasă nu lăsase să mai crească vreun fir de păr. Creierul meu i-a procesat trăsăturile una câte una, cu o încetineală chinuitoare. L-am privit schițând o grimasă, strâmbând a dezgust din nasul subțire.

Liam m-a strigat pe nume, panicat, pașii lui lovind răsunător betonul. *Fugi,* voiam să-i strig. *Ce faci*? *Fugi*! M-am întors din nou cu fața la bărbatul – la recuperatorul – în vindiacul albastru șifonat și chiar atunci am văzut patul puștii sale coborând vertiginos spre fața mea, alungându-mi cu un pocnet toate gândurile din țeastă.

Ψ

Durerea mă orbea, vedeam fulgere albe în spatele pleoapelor. Însă doar căzusem, nu leșinasem. Când bărbatul a încercat să mă salte ținându-mă de pieptul cămășii, am lovit cu piciorul și l-am nimerit în glezne. A aterizat la pământ cu un geamăt, lăsând să-i cadă arma într-o grămadă de pietre din apropiere cu un

zăngănit. Am lovit cu piciorul până am nimerit ceva solid. Știam că nu este de ajuns.

Am încercat să mă opintesc în picioare, dar se învârtea totul cu mine. Îmi zvâcnea capul și ceva cald și umed îmi curgea peste ochiul drept – sânge. I-am putut simți gustul atunci, l-am simțit la fel de ușor cum am simțit aerul mișcându-se când Liam l-a săltat pe bărbat în aer cu o fluturare din mână. L-a proiectat ca pe o păpușă de cârpe în muchiile ascuțite ale meselor de picnic, scoțându-l din joc dintr-o singură lovitură.

Zu, Grasu, Zu, Grasu, numele se repetau întruna în mintea mea. Mi-am apăsat fruntea cu o mână în locul unde arma îmi julise pielea, lăsând o urmă în zigzag.

Nu știu ce s-a întâmplat apoi. Cum mergeam, aveam senzația că procesez pe sărite. La un moment dat, cred că Liam a încercat să mă ajute să mă ridic, dar l-am împins cu mâinile, lent și împleticit.

Fugi! am încercat să spun. *Pleacă de aici*!

— Ruby… *Ruby.*

Liam încerca să îmi atragă atenția, fiindcă el nu văzuse ce era în față.

Zu și Grasu ședeau pe jos, lângă Betty. Aveau mâinile încătușate la spate și picioarele legate în fața lor cu o bucată de frânghie galben-aprins. Deasupra lor stătea nimeni alta decât Lady Jane.

Atunci era prima dată când o vedeam de aproape – destul de aproape, cel puțin, ca să pot desluși alunița de pe obrazul ei, dar și cât de afundați în orbite îi erau ochii în spatele ochelarilor cu rame negre. Părul negru îi cădea peste umăr și, din cauza umidității, se ondulase, însă pielea ei încă arăta ca și când ar fi fost întinsă bine peste unghiurile tăioase ale feței. Cămașa neagră o purta îndesată bine în jeanși și la brâu era încinsă cu o curea pentru scule, neagră și ea. Am recunoscut mulțimea de dispozitive atârnate de ea. Identificatorul portocaliu, un pistol cu electroșocuri, cătușe…

— Bună, Liam Stewart! a spus femeia pe un ton rece și mătăsos.

Alături de mine, Liam și-a înfipt picioarele în pământ și a aruncat brațele în față – ca să o trântească pe spate, cred. Femeia a țâțâit doar din buze și a înclinat din cap spre brațul ei

stâng, întins. I-am urmat traiectoria descendentă cu privirea, până la arma ațintită spre capul lui Zu.

— Lee…, vocea Grasului era nefiresc de ascuțită, însă ceea ce m-a făcut să încremenesc locului a fost privirea din ochii lui Zu.

— Vino aici, a spus femeia. Încet, cu mâinile deasupra capului… *acum,* Liam, altfel nu sunt sigură dacă nu-mi va aluneca degetul.

A înclinat capul într-o parte.

Panică, mi-am spus, *butonul de panică*… *unde*? Rucsacul meu era pitit undeva sub scaunul din dreapta. Dacă aș fi putut să ajung la el, dacă aș fi ajuns la portieră…

— Mda? a ricanat Liam. Și care e prețul pus pe capul meu zilele astea? Cu cât a scăzut când ți-a luat trei săptămâni ca să ne prinzi în sfârșit din urmă?

Zâmbetul femeii a tremurat, dar a revenit dezvelindu-i și mai mulți dinți ca înainte.

— Încă valorezi două sute cincizeci de dolari buni, scumpete. Ar trebui să fii mândru de asta. Prima dată abia mi-ai adus zece miare.

Liam fremăta de furie, era prea gâtuit ca să mai poată vorbi. Am auzit cum i se taie respirația. Deodată, am înțeles de unde știuse așa multe despre ea – era aceeași femeie care îl prinsese și înainte.

— Nici nu-ți poți imagina ce surprinsă am fost când numele tău a apărut din nou în baza de date a vânătorilor de recompense – și cu recompensa aceea? Se pare că ai cam dat de bucluc de când ne-am întâlnit ultima dată.

— Mda, asta e, a zis Liam cu o voce aspră. Fac și eu ce pot.

— Dar, scumpule, cum ai putut fi așa prost încât să te întorci în locul acela? Nu te-ai gândit că te voi căuta acolo? (Femeia a lăsat capul pe-o parte.) Prietenii tăi au acceptat cu mare drag să-mi spună încotro te îndrepți și de ce în schimbul eliberării lor. Lake Prince, așa e?

Durerea mea a cedat din nou locul fricii. *Dacă ea găsește East River*… Doamne, nici nu-mi puteam imagina consecințele.

Liam putea, după câte se vedea. Avea încheieturile albe de la efortul de a-și ține degetele înfipte în păr.

— Dacă numai pentru tine mă aleg cu atât, gândește-te ce voi obține pentru copii câți să umpli o *tabără*! a făcut ea. Suficient ca să-mi acopăr, în sfârșit, prețul întoarcerii acasă, cred, așa că

îți mulțumesc pentru asta. Habar nu ai de cât bănet e nevoie ca să-l faci pe un oficial să închidă un ochi și să primească pe cineva dintr-o țară măturată de boală.

Următoarea secundă de tăcere care s-a scurs a fost asurzitoare, și asta doar fiindcă știam exact ce avea să spună el mai departe.

— Dacă îi lași să plece, mă poți avea pe mine, a zis cu ambele mâini încă după cap. Nu îți voi da deloc de furcă.

— *Nu*! a strigat Grasu. N-o face…

Femeia n-a avut nevoie nici măcar de un moment de gândire.

— Crezi că am să-ți fac *ție* vreo favoare? Nu, Liam Stewart, am să vă iau pe toți, chiar și pe fata aia a ta – poate ar fi trebuit să te gândești la starea ei înainte să-ncerci să te tocmești.

Ochii i-au alunecat spre mine și s-a uitat la sângele care îmi șiroia pe față. Am încercat să-mi țin privirea semeață și am făcut un pas mic înainte.

— Nu știu de unde ai venit, fetiță, dar te pot asigura că locul unde te duci nu va fi deloc foarte plăcut.

Nu mă întorc acolo.

Niciunul dintre noi n-avea să se întoarcă acolo. Decât peste cadavrul meu.

— Vino aici, a spus ea cu ochii la mine, dar cu arma încă îndreptată spre Liam. Tu prima, fetiță. De tine voi avea grijă în mod special.

Am înaintat câte un pas o dată, ignorând icnitul lui Liam și zumzăitul din urechi. Ochii mi s-au plimbat de la Grasu la Zu, apoi la chipul mult prea încântat al femeii. Toți se uitau la mine.

Toți vor ști.

Și nimeni nu avea să mai fie dispus să mă aibă în preajmă după aceea.

— Întoarce-te cu spatele! a răcnit femeia.

A tras cu ochiul la locul unde era încă ascuns partenerul ei, în spatele unui grup de mese de picnic. Am văzut cum atunci, din neatenție, priza mâinii sale pe pistol a slăbit și am profitat de ocazie.

Am ridicat iute genunchiul și am lovit-o în plexul solar. Arma a căzut zăngănind la pământ și l-am auzit pe Liam dând fuga spre mine, însă cumva eu am fost mai rapidă. Simțeam sângele cald și proaspăt pe fața mea, îmi picura pe bărbie. Ochii femeii s-au căscat când am strâns-o de gâtul expus, izbind-o cu spatele de

portiera lui Betty. Când mi-a întâlnit privirea, am știu că era sub puterea mea. Asta îmi spunea durerea care îmi exploda în spatele ochilor.

Să alunec în capul ei a fost la fel de ușor ca un suspin. Văzându-i pupilele cum se micșorează și cum explodează apoi la dimensiunea lor normală, am avut senzația că cineva îmi înfășura o rolă de sârmă ghimpată în jurul creierului și o strângea cu fiecare secundă care trecea.

Fața Grasului a apărut la marginea câmpului meu vizual, cu ochii larg căscați. Când a încercat să se ridice, l-am trântit înapoi cu piciorul. Nu. Nu era sigur. Nu încă.

Femeia s-a uitat în jur cu ochii holbați, absenți. Atunci a început bubuitul în urechile mele. *Du-dum, du-dum, du-dum, du-dum*... Nu-mi dădeam seama dacă era inima ei sau a mea.

— Dă-i arma lui, am spus, înclinând din cap spre locul unde știam că stătea Liam.

Când ea nu s-a mișcat, am forțat imaginea ei făcând asta printre formele negre amorfe care îi populau mintea. Nu m-am simțit în stare să mă uit la el atunci când arma cea neagră i-a fost pusă în mâna întinsă.

— Ascultă-mă foarte atent, am spus.

Simțeam sângele amar în gură.

— Te vei întoarce și vei traversa autostrada. Vei... intra în pădurea aceea și vei merge mai departe până se va scurge o oră... și te vei așeza în mijlocul pădurii și nu te vei mișca. Nu vei mânca... și nici dormi... și nici bea, oricât de tare ai vrea. Nu te vei mișca.

Să-mi imaginez asta în mintea ei, inoculându-i gândul de a face exact acest lucru, devenea mai dificil. Nu pentru că nu mai reușeam s-o controlez, ci pentru că eram gata să-mi pierd cunoștința.

O poți face, mi-am spus. Nu conta că nimeni nu mă învățase niciodată sau că nu exersasem niciodată. În cele din urmă, totul era instinctiv. Așa cum știusem de la bun început.

Am închis ochii și m-am apucat să sortez prin amintirile întunecate care se buluceau în spatele ochilor ei. M-am trezit conducând pe autostradă, cu o mână pe volan, cu cealaltă arătând popasul din față. Am parcat mașina mult în spate, pe jumătate ascunsă de copaci, și am pornit spre microbuzul negru, singurul din parcare. Am păstrat această amintire, sorbind

mirosul ploii și al ierbii, simțind briza ușoară, până când partenerul ei a ajuns la microbuz, cu pușca ridicată și gata de tras.

I-am smuls amintirea din minte, imaginându-mi doar un loc gol acolo unde fusese parcată Black Betty. Am urmat firul amintirilor până la băieții de la Walmart, la secretul pe care aceștia îl dezvăluiseră despre East River. Imaginile s-au deșirat în dâre nelămurite de lumină, ca niște picături de ploaie șiroind pe geamul unei mașini.

— Acum, nu… nu îți vei mai aminti nimic din toate astea și nici de vreunul dintre noi.

— Nu îmi voi mai aminti nimic din toate astea…, a repetat ea, de parcă tocmai i-ar fi venit ideea.

I-am dat drumul la beregată, însă nu am scăpat de durere. Ochii ei nu mai erau chiar așa absenți. Durerea nu s-a dus. S-a răsucit brusc pe călcâie și a pornit spre autostrada pustie.

Durerea nu s-a dus.

Nu, s-a agravat. Un fir de transpirație mi-a izvorât la tâmplă și și-a croit drum în jos de-a lungul spinării. Eram leoarcă. Părul îmi era lipit de față. Cămașa îmi era ca o a doua piele. M-am ghemuit. Dacă aveam să leșin, era mai bine să stau aproape de pământ.

Doamne, nu vreau să leșin. Nu leșina. Nu. Leșina…

L-am auzit pe Liam spunând ceva. Piciorul lui mi-a apărut în raza vizuală și m-am aplecat în direcția opusă.

— Nu…, am început.

Nu mă atinge. Nu acum.

Și a fost ciudat, pentru că ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să închid ochii nu a fost asfaltul, nu a fost cerul și nici măcar reflexia mea în geamurile mașinii. A fost o amintire de-a mea, scânteietoare. Din urmă cu câteva zile, când Liam se afla pe locul șoferului și cânta împreună cu Derek și The Dominos „Layla” cât îl țineau bojocii, atât de afon încât până și Grasu râdea. Zu stătea chiar în spatele lui, se mișca în ritmul muzicii, legănându-se cu tot corpul pe vaierul chitarei electrice. Și fusese așa ușor atunci să râd și să mă prefac, fie și doar pentru o secundă, că totul avea să fie bine. Că locul meu era alături de ei.

Pentru că ei nu știau – niciunul nu știa, iar acum, că știau, se terminase. Acum totul se terminase și momentul acela nu aveam să-l mai trăiesc niciodată.

Mi-am dorit să fi ales varianta butonului de panică. Mi-am dorit să poată veni Cate și să mă ia de lângă ei, să mă ducă înapoi lângă singurii oameni care mă puteau accepta drept monstrul care eram.

• Nouăsprezece

Când eram în pragul vârstei de zece ani, cel mai important lucru legat de acest număr era acela că avea două cifre. Nu prea am simțit-o ca pe o zi de naștere, oricum. La cină, am stat flancată de părinții mei la masă, plimbând boabele de mazăre în farfurie, încercând să ignor faptul că niciunul dintre ei nu vorbea – nici între ei, nici cu mine. Ochii mamei erau roșii de plâns și luceau în urma certei pe care o avuseseră cu o jumătate de oră înainte; încă mai încerca, dârză, să-i adune pe copii pentru o petrecere-surpriză în onoarea mea, dar tata a forțat-o să sune și să anuleze. A spus că nu era genul de an care trebuia sărbătorit și că, dat fiind că eram ultimul copil în viață din cartier, ar fi o cruzime din partea noastră să luăm pancarta de petrecere și să legăm mănunchiul obișnuit de baloane afară. Am auzit toată discuția din capul scărilor.

Mie oricum nu-mi păsa prea tare de ziua mea de naștere. Nu era ca și când ar mai fi rămas cineva pe care să-mi doresc cu adevărat să-l invit. Mai important pentru mine era faptul că, la zece ani, eram deodată *bătrână* sau, mai degrabă, aveam să fiu bătrână *curând.* Urma să încep să arăt ca fetele din reviste, să fiu nevoită să port rochii și tocuri înalte, și machiaj – să merg la *liceu.*

— De mâine în zece ani, voi avea douăzeci.

Nu știu de ce am spus-o cu voce tare. Era o descoperire profundă, pur și simplu, și trebuia împărtășită.

Tăcerea care a urmat a fost de-a dreptul dureroasă. Mama s-a îndreptat de spate și și-a dus șervetul la buze. Pentru o clipă, am crezut că se va ridica și va pleca, dar mâna tatei s-a așezat peste a ei, ancorând-o.

Tata a terminat de mestecat puiul la grătar, după care mi-a zâmbit tremurat. S-a aplecat într-o parte, astfel încât ochii noștri verzi s-au întâlnit.

— Așa e, Albinuțo. Și peste încă zece ani ce vârstă vei avea?

— Treizeci, am spus. Iar tu vei avea... cincizeci și doi!

A râs înfundat.

— Așa este! Cu un picior în...

Groapă, a șoptit mintea mea. *Cu un picior în groapă*... Tata și-a înțeles greșeala înainte să-i scape cuvântul din gură, dar asta nu mai conta. Știam toți trei la ce se referea.

Groapă.

Știam ce este moartea. Știam ce se întâmplă după ce mori. La școală, au fost aduși invitați speciali care să le vorbească elevilor care se întorceau. Domnișoara Finch, care venise la clasa noastră, și-a ținut prezentarea cu două săptămâni înainte de Crăciun, îmbrăcată într-o helancă roz-deschis și purtând ochelari care îi acopereau jumătate din față. A scris totul pe tablă cu majuscule groase. MOARTEA NU ESTE CA SOMNUL. SE ÎNTÂMPLĂ TUTUROR. SE POATE ÎNTÂMPLA ORICÂND. NU VĂ MAI ÎNTOARCEȚI.

— Când oamenii mor, a explicat ea, nu mai respiră. Nu mai trebuie să mănânce, nu mai vorbesc și nu mai pot gândi și nici nu le mai este dor de noi așa cum ne este nouă de ei. Niciodată, dar chiar *niciodată* nu se mai trezesc. A continuat să ne mai dea exemple, de parcă am fi fost prea proști sau prea mici ca să înțelegem – de parcă noi șase, câți mai rămăseserăm, nu fuseserăm acolo să vedem cum se stinge lumina din ochii lui Grace. Pisicile moarte nu pot să toarcă, iar câinii morți nu se mai joacă. Florile moarte – doamna Finch a arătat spre un buchet de flori uscate de pe masa învățătoarei – nu mai cresc și nu mai înfloresc.

Ore întregi scurse în felul ăsta. Ore în care am fost întrebați: *Înțelegeți*? Dar, cu toate răspunsurile ei, n-a ajuns să răspundă la singura întrebare pe care aș fi vrut să i-o adresez.

— Și cum te simți?

Tata a ridicat brusc ochii.

— Cum te simți când anume?

Am coborât privirea în farfurie.

— Când mori. Simți asta? Știu că nu e la fel pentru toată lumea și că te oprești din respirat și inima nu îți mai bate, dar cum te simți atunci?

— Ruby!

Citeam groaza din vocea mamei.

— Nu are nimic dacă doare, am spus, dar mai ești în corpul tău după ce totul încetează să mai funcționeze? Îți dai seama că ai murit?

— *Ruby*!

Sprâncenele stufoase ale tatei s-au încruntat în timp ce umerii i s-au pleoștit.

— Păi…

— Să nu îndrăznești! a zis mama, folosindu-și mâna liberă ca să încerce să desfacă mâna lui mare de pe degetele-i tremurânde. Jacob, să nu *îndrăznești*…

Mi-am ținut mâinile încleștate sub masă, străduindu-mă să nu mă holbez la fața mamei, care pălise, trecând de la un roșu aprins la un alb imaculat.

— Nimeni…, a început tata. Nimeni nu știe, scumpo. Nu îți pot da un răspuns. Fiecare află atunci când îi vine timpul. Cred că depinde de…

— *Termină*! a făcut mama, lovind cu cealaltă mână în masă, făcând farfuriile să sară. Ruby, du-te în camera ta!

— Calmează-te, i-a spus tata pe un ton sever. Asta e o discuție importantă.

— Ba nu este! Nu este deloc! Cum îndrăznești? Întâi anulezi petrecerea, iar când ți-am spus…

S-a smucit din mâna lui. Am privit, cu gura întredeschisă, cum și-a luat paharul de apă și l-a aruncat spre capul lui. Ferindu-se, tata și-a ridicat mâna de pe masă destul cât ea să și-o poată smulge pe a sa și să se ridice. Scaunul ei a căzut cu un bubuit pe podea la o secundă după ce paharul s-a făcut țăndări de peretele din spatele tatei.

Am strigat – nu am vrut să o fac, dar mi-a scăpat. Mama a venit de partea mea a mesei și m-a prins de cot. M-a tras în picioare, aproape luând și fața de masă cu mine.

— Termină! l-am auzit pe tata. *Oprește-te*! Trebuie să vorbim cu ea despre asta! Doctorii au spus că trebuie să o pregătim!

— Mă doare, am reușit să spun gâtuit.

Mama a tresărit, auzindu-mi vocea, și s-a uitat în jos spre locul unde unghiile ei se înfipseseră în pielea moale a brațului meu.

— O, Doamne…, a făcut, însă eu eram deja în hol, fugeam pe scări în sus. Am trântit ușa camerei mele și am încuiat-o bine, izolându-mă de vocile părinților mei care țipau unul la celălalt.

M-am vârât sub cuverturile violet, grele, împrăștiind pe jos animalele de pluș aranjate cu grijă. Nu m-am sinchisit să-mi schimb hainele de școală sau să sting lumina, am făcut asta

doar după ce m-am asigurat că ei erau tot în bucătărie, departe de mine.

O oră mai târziu, respirând același aer cald de sub pătură, ascultând cum zăngăne gura de aerisire, m-am gândit la celălalt lucru important legat de vârsta de zece ani.

Grace avusese zece ani. La fel și Frankie, și Peter, și Mario, și Ramona. La fel și jumătate din clasa mea, jumătatea care nu s-a mai întors după Crăciun. *Zece ani e vârsta la care se manifestă cel mai frecvent NIAA,* auzisem de la un prezentator odată, *dar boala poate răpune pe oricine între opt și paisprezece ani.*

Am întins picioarele și le-am scos la aer lipindu-mi brațele de corp. Mi-am ținut respirația și am închis ochii, stând cât am putut de nemișcată. *Moartă.* Doamna Finch descrisese experiența ca pe o serie de opriri și nonacțiuni. Se oprește respirația. Nu te mai miști. Se oprește inima. Nu mai dormi. Nu părea firesc să fie chiar așa simplu.

— Când moare o persoană iubită, aceasta nu se mai trezește, spusese ea. Nu mai vine nimeni înapoi pentru a face o nouă încercare. Îți poți dori să se întoarcă, dar e important să înțelegeți că nu se poate, că nu va veni.

Îmi curgeau lacrimile pe față, îmi intrau în urechi și în păr. M-am întors pe-o parte, mi-am îndesat perna peste față, încercând să acopăr cearta de la parter. Aveau oare să vină la mine în cameră și să strige la mine? O dată sau de două ori am auzit pași grei pe scări, dar apoi vocea tatei ajungea la mine de jos, răsunătoare și înverșunată, strigând vorbe care nu-mi plăceau sau pe care nu le înțelegeam. După glas, mama părea deznădăjduită.

Mi-am tras picioarele la piept și mi-am lipit fața de genunchi. La fiecare două respirații pe care le trăgeam, eram bucuroasă dacă puteam expira o dată. În piept, inima îmi galopa parcă de ore întregi, tresărind la fiecare trosnet și bufnitură de jos. Am scos capul de sub cuvertură doar o dată, ca să mă asigur că încuiasem ușa. Asta avea să-i enerveze și mai tare, dacă încercau să o deschidă, dar nu îmi păsa.

Îmi simțeam capul ușor și greu în același timp, însă cel mai rău era bubuitul. Acel *bum-bum-bum* din ceafă, de parcă s-ar fi aflat ceva înăuntru care lovea în craniu, încercând să iasă.

— Încetați, am șoptit, strângând cu putere ochii de durere.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, că nu le puteam ține peste urechi. Vă rog, *încetați*!

După mai multe ore, când picioarele m-au purtat la parter, i-am găsit în dormitorul lor întunecat, dormind adânc. Am stat în fâșia de lumină care ieșea pe ușa lor deschisă, așteptând să văd dacă se trezesc. Mai că-mi venea să urc în pat între ei, așa cum obișnuiam să fac, în spațiul acela mic dintre ei despre care știam că este cald și sigur. Dar tata îmi spusese că eram prea mare pentru copilării din astea.

Așa că, în schimb, am dat roată patului pe partea mamei și am sărutat-o de noapte bună. Avea obrazul uns cu cremă cu miros de rozmarin, era răcoros și neted la atingere. În clipa când mi-am lipit buzele de el, am sărit înapoi, simțind o străfulgerare albă în spatele pleoapelor. Preț de o secundă ciudată, imaginea propriei mele fețe răsărise în fața unei serii lungi de gânduri amestecate, apoi a dispărut, ca o fotografie scufundându-se într-o apă adâncă. Probabil mă curentase pătura ei – șocul m-a străbătut până în creier, scăldându-l pentru o secundă în lumina albă.

Ea probabil nu simțise, căci nu s-a trezit. Nici tata nu s-a trezit, nici măcar când s-a întâmplat același lucru ciudat.

Croindu-mi drum înapoi la etaj, gheara din piept a dispărut, ridicându-se odată cu pătura atunci când am trântit-o cu piciorul pe podea. Durerea cruntă care-mi apăsa creierul s-a risipit, lăsând în urmă senzația că mi se golise rezervorul. A trebuit să închid ochii ca să acopăr imaginea camerei mele legănându-se în întuneric.

Și apoi s-a făcut dimineață. Ceasul deșteptător s-a declanșat la șapte fix și a comutat pe radio tocmai când începea „Goodbye Yellow Brick Road” de Elton John. Mi-amintesc că m-am ridicat în capul oaselor în pat, mai mult surprinsă decât altceva. Mi-am atins fața, pieptul. Camera părea nefiresc de luminoasă pentru ora aceea, în ciuda faptului că draperiile erau trase, și, în doar câteva minute, durerea de cap revenise, cu ghearele scoase.

M-am rostogolit din pat pe podea, o mișcare care mi-a întors și stomacul pe dos. Am așteptat până când n-am mai văzut negru înaintea ochilor și am încercat să înghit ca să-mi astâmpăr gâtul uscat. Cunoșteam senzația aceea – știam ce însemna strângerea din măruntaie. Greață. Mi-era greață de ziua mea.

M-am ridicat din pat și m-am schimbat în pijamalele cu Batman în drum spre ușă. Mama avea să fie și mai supărată pe mine dacă afla că dormisem în cămașa cea bună cu nasturi; era șifonată și leoarcă de sudoare, în ciuda gerului care aburise geamul camerei mele. Poate îi părea rău pentru seara trecută și, ca să-și arate regretul, mă va lăsa să rămân acasă.

Nu am ajuns nici până la jumătatea scărilor, când am văzut dezastrul din living. De pe palier arăta ca și când o haită de animale ar fi pătruns în casă și și-ar fi făcut de cap aruncând perne, răsturnând un fotoliu și spărgând toate paharele pentru lumânări de pe măsuța de cafea, acum crăpată. Toate fotografiile de pe polița șemineului erau cu fața în jos pe podea, la fel ca și portretele de la școală pe care mama le ținea pe masa din spatele canapelei. Și mai erau cărțile. Zeci. Cuprinsă de furie, mama trebuie că golise toate rafturile bibliotecii. Erau împrăștiate pe jos ca o ploaie de bomboane multicolore.

Însă, deși m-a speriat camera aceea, nu mi-a venit să vărs decât când am ajuns la ultima treaptă și am simțit miros de bacon, în loc de clătite.

Nu aveam multe tradiții în familie, dar clătitele cu ciocolată la zile de naștere erau una dintre ele, fiind, în același timp, cel mai greu de uitat. În ultimii trei ani uitaseră să lase lapte și prăjituri pentru Moșul, uitaseră, cine știe cum, de pactul care spunea că vom merge cu cortul în fiecare weekend de 4 Iulie și chiar, uneori, uitaseră să sărbătorească Sfântul Patrick. Dar să uite de clătitele de aniversare?

Ori poate era, pur și simplu, într-atât de supărată pe mine cât să nu le facă. Poate că mă ura după ce spusesem seara trecută.

Când am intrat în bucătărie, mama stătea cu spatele la mine; mi-am pus mâna pavăză la ochi în calea soarelui care pătrundea pe fereastra de deasupra chiuvetei. Părul ei negru era strâns la spate într-un coc jos și dezordonat, care atârna peste gulerul capotului ei roșu. Aveam și eu un capot identic; tata ni le cumpărase de Crăciun cu o lună înainte. „Roșu rubiniu pentru Ruby a mea”, spusese.

Fredona în barbă, cu o mână întorcând șunca de pe aragaz, cu cealaltă ținând un ziar împăturit. Cântecul care îi rămăsese în minte, oricare ar fi fost el, era alert, vesel și, pentru un moment, am fost sincer convinsă că norocul îmi surâdea. Îi trecuse supărarea de aseară. Avea să mă lase să rămân acasă. După

luni întregi de supărări și furii pentru cele mai mărunte lucruri, în sfârșit era din nou fericită.

— Mamă?

După care, iarăși, mai tare:

— Mamă?

S-a întors atât de repede, că a doborât tigaia de pe aragaz și aproape c-a scăpat ziarul gri peste flacăra deschisă. Am văzut-o ducând mâna în spate și lovind butoanele aragazului, răsucind unul până ce mirosul de gaz a dispărut.

— Nu mă simt bine. Pot rămâne acasă azi?

Niciun răspuns, nici măcar n-a clipit. Mișca din maxilar, scrâșnea, dar a trebuit să ajung până la masă și să mă așez în fața ei ca ea să-și poată găsi vocea.

— Cum... cum ai intrat aici?

— Mă dor tare capul și stomacul, i-am spus, punând coatele pe masă.

Știam că detesta să audă că mă plâng, dar nu credeam că detestă așa de tare chestia asta încât să vină și să mă ia iarăși de braț.

— Te-am întrebat cum ai intrat aici, domnișorico. Cum te cheamă?

Vocea ei suna ciudat.

— Unde locuiești?

În așteptarea răspunsului, a continuat să mă strângă tot mai tare. Nu putea decât să fie o glumă, nu? Era și ea bolnavă? Uneori, medicamentele contra răcelii aveau efecte secundare bizare asupra ei.

Efecte *bizare,* totuși. Nu efecte înfricoșătoare.

— Îmi poți spune cum te cheamă? a repetat.

— Au! am scâncit, încercând să-mi eliberez brațul. Mamă, ce e cu tine?

M-a smuls de la masă, trăgându-mă în picioare.

— Unde-ți sunt părinții? Cum ai intrat în casa asta?

Ceva s-a strâns în pieptul meu, gata să plesnească.

— Mamă, mami, de ce...

— Termină, a șuierat, nu-mi mai spune așa!

— Ce vrei să...?

Cred că încercam să spun altceva, dar m-a târât spre ușa care dădea în garaj. Tălpile îmi alunecau pe pardoseala de lemn, simțeam că mi-a luat pielea foc.

— Ce e cu tine? am strigat.

Am încercat să mă răsucesc și să scap de mâna ei, dar mama nu voia nici măcar să se uite la mine. N-a făcut-o decât când am ajuns la ușa dinspre garaj și m-a împins, lipindu-mă cu spatele de ea.

— Putem face asta într-un mod plăcut sau într-unul neplăcut. Știu că ești confuză, dar te asigur că nu sunt mama ta. Nu știu cum ai intrat în casă și, sinceră să fiu, cred că nici nu vreau să știu…

— Aici locuiesc! i-am spus. Aici locuiesc! Sunt *Ruby*!

Când s-a uitat iarăși la mine, n-am văzut nimic din ceea ce o făcea pe mama să fie mama. Ridurile care-i apăreau în jurul ochilor atunci când zâmbea dispăruseră, iar maxilarul i se încleștase, mușcând orice încerca să spună. Când mă privea, nu mă vedea pe *mine.* Nu eram invizibilă, însă nu eram Ruby.

— Mamă, am zis, începând să plâng. Îmi pare rău, nu am vrut să fiu neascultătoare. Îmi pare tare rău, îmi pare tare rău! Te rog, promit că voi fi cuminte… voi merge la școală azi și nu-mi va fi rău și o să-mi fac curat în cameră. Îmi pare rău, te rog adu-ți aminte. *Te rog*!

Mi-a pus o mână pe umăr, apăsând pe clanță cu mâna cealaltă.

— Soțul meu este polițist. Te va ajuta să ajungi acasă. Așteaptă aici… și nu te atinge de nimic.

Ușa s-a deschis și am fost împinsă afară în gerul de ianuarie. M-am împiedicat pe cimentul mânjit cu pete de ulei, reușind cu greu să-mi recapăt echilibrul înainte să mă lovesc de portiera mașinii ei. Am auzit ușa închizându-se în spatele meu și declicul încuietorii. Am auzit-o strigând numele tatei la fel de clar cum am auzit păsările din tufișurile din afara garajului.

Nici măcar nu-mi aprinsese lumina.

M-am ridicat în mâini și în genunchi, ignorând gerul care-mi ciupea pielea goală. M-am opintit în direcția ușii, dibuind până am găsit-o. Am încercat să scutur clanța, s-o smucesc, încă gândindu-mă, sperând, rugându-mă ca aceasta să fie cine știe ce mare surpriză de aniversare și sperând că, atunci când voi reintra în casă, voi găsi o farfurie cu clătite pe masă și tata va aduce cadourile și că vom putea… vom putea… vom putea să ne prefacem că seara trecută nici nu avusese loc, în ciuda dovezilor din living.

Ușa era încuiată.

— Îmi pare rău! am început să strig, lovind cu pumnii în ea. *Mami, îmi pare rău*! Te rog!

Tata a apărut o clipă mai târziu, i-am văzut silueta îndesată profilată în lumina din casă. Am văzut peste umărul lui fața roșie a mamei; s-a întors să o îndemne să plece, după care a ridicat mâna și a aprins becurile din tavan.

— Tată! am spus, aruncându-mi brațele pe după mijlocul lui.

M-a lăsat să le țin acolo, dar singurul gest de răspuns a fost o bătaie ușoară pe spate.

— Ești în siguranță, mi-a spus pe tonul lui obișnuit, blând și baritonal.

— Tată… s-a întâmplat ceva cu mama, m-am bâlbâit – Lacrimile îmi ardeau obrajii. – Nu am vrut să fiu neascultătoare! Trebuie să o repari, bine? Este… este…

— Știu, te cred.

După aceasta, mi-a desprins încet brațele de uniforma sa și m-a îmbiat să mă las jos, ne-am așezat amândoi pe treaptă, cu fața la sedanul maro al mamei. A început să caute ceva prin buzunare, ascultându-mă în timp ce-i povesteam tot ce se întâmplase de când intrasem în bucătărie. A scos un carnețel din buzunar.

— Tati, am încercat din nou, dar m-a întrerupt, lăsându-și brațul între noi.

Am înțeles – *nu ne atingem.* Îl mai văzusem făcând asta înainte, la secție, cu ocazia zilei speciale când copiii erau duși de părinți la locul lor de muncă. Felul în care îmi vorbea, faptul că nu mi-a permis să-l ating – îl văzusem comportându-se așa cu alt copil, doar că acela avea un ochi vânăt și nasul spart. Copilul acela fusese un străin.

Toate speranțele care îmi mai rămăseseră s-au făcut țăndări.

— Ți-au spus părinții că ai fost neascultătoare? m-a întrebat când a reușit să-și găsească în sfârșit cuvintele. Ai plecat de acasă pentru că te-ai temut că te vor bate?

Am sărit în picioare. *Asta este casa mea*! îmi venea să strig. *Voi sunteți părinții mei*! Mi se pusese un nod în gât.

— Poți vorbi cu mine, a spus foarte înțelegător. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă rău. Vreau doar să știu cum te cheamă, după care putem merge la secție să dăm niște telefoane…

Nu știu ce parte din ceea ce spunea m-a scos din fire până la urmă, dar, înainte să mă pot opri, am sărit cu pumnii la el, lovind iar și iar, de parcă asta ar fi putut să-i bage mințile la cap.

— Sunt *copilul* tău! am strigat. Sunt *Ruby*!

— Trebuie să te calmezi, Ruby, mi-a spus, prinzându-mi pumnii. Va fi bine. Voi suna înainte la secție, după care plecăm.

— Nu! am țipat. Nu!

M-a îndepărtat iarăși de el și s-a ridicat, luând-o înapoi spre ușă. L-am zgâriat cu unghiile de dosul palmei și i-am auzit icnetul de durere. Nu s-a întors când a închis ușa.

Am rămas singură în garaj, la mai puțin de zece pași de bicicleta mea albastră. De cortul cu care mersesem în drumeții de zeci de ori, de sania cu care fusesem cât pe-aci să-mi rup mâna. De jur-împrejurul garajului și prin casă erau frânturi din mine, dar mama și tata… nu le puteau pune laolaltă. Ei nu vedeau puzzle-ul complet din fața lor.

Dar, până la urmă, trebuie să fi văzut pozele cu mine din living sau să fi urcat în camera mea dezordonată.

— … nu-i copilul meu! auzeam strigătele mamei prin pereți.

Discuta cu bunica, cu siguranță. Bunica avea să o lămurească.

— Eu nu am copii! Nu e a mea… i-am sunat deja, să nu… *termină*! *Nu* sunt *nebună*!

Trebuia să mă ascund. Nu-l puteam lăsa să mă ducă la secția de poliție, însă nu puteam nici să sun la numărul de urgență și să cer ajutor. Poate, dacă așteptam, aveau să-și revină singuri? M-am dus repede spre lăzile de depozitare din cealaltă parte a garajului, strecurându-mă pe lângă botul mașinii mamei. Unul, poate încă doi pași și aș fi sărit în prima ladă și m-aș fi îngropat sub un morman de pături. Ușa garajului s-a ridicat însă înainte de asta.

Nu până sus, dar destul cât să pot vedea zăpada de pe alee și de pe iarbă și partea de jos a unei uniforme negre. Am mijit ochii, apărându-i cu o mână de jerba orbitoare de lumină albă care a părut să înece totul. A început să-mi bubuie capul de o mie de ori mai rău ca înainte.

Bărbatul în uniformă neagră a îngenuncheat în zăpadă, având ochii ascunși de ochelarii de soare. Nu-l mai văzusem până atunci, însă sigur că nu-i întâlnisem pe toți agenții de poliție de la secția tatei. Acesta părea ceva mai în vârstă. *Mai dur,* mi-amintesc că mi-am spus.

Mi-a făcut semn cu mâna să vin, spunând:

— Am venit să te ajutăm. Te rog, ieși afară.

Am făcut un pas timid, apoi altul. „Omul acesta e agent de poliție”, mi-am spus, „mama și tata sunt bolnavi și au nevoie de ajutor.” Uniforma lui bleumarin-închis părea tot mai neagră cu cât mă apropiam mai tare, de parcă ar fi îmbibat-o complet ploaia.

— Părinții mei…

Polițistul nu m-a lăsat să închei.

— Vino aici, scumpo. Acum ești în siguranță.

Doar când degetele mele goale de la picioare au atins zăpada și bărbatul și-a înfipt mâna în părul meu lung, trăgându-mă afară, doar atunci mi-am dat seama că uniforma lui era neagră de fapt.

Ψ

Când în sfârșit mi-am venit în fire, am știut după curbura scaunului și după mirosul de detergent cu aromă de lămâie că eram din nou în Betty.

Mașina nu era pornită, nu simțeam că înaintăm, dar cheile fuseseră lăsate în contact și radioul era deschis. În difuzoare Bob Dylan șoptea prima strofă de la „Forever Young”.

Cântecul s-a întrerupt brusc, fiind înlocuit de vocea agitată a DJ-ului:

— … *îmi cer scuze pentru asta.* Omul a râs o dată nervos, gâtuit. „*Nu știu de ce a ales sistemul piesa asta. E trecută pe lista celor interzise. Ăă… înapoi la… muzică. Aceasta e-o melodie solicitată de Bill din Suffolk. Vă oferim* We Gotta Get Aut of This Place *de la The Animals.*

Am deschis un ochi și am încercat să mă ridic în șezut, dar n-am reușit. Tâmplele îmi zvâcneau atât de tare, că trebuia să strâng din dinți ca să nu mi se facă iarăși rău. Astfel că s-au scurs cinci minute bune înainte să mă simt în stare să ridic mâna și să ating epicentrul durerii din tâmpla dreaptă. Am pipăit pielea crăpată și umflată, simțind fiecare cusătură aspră care o ținea laolaltă.

Grasu.

Am ridicat mâna dreaptă în fața ochilor. A rămas suspendată în aer, nefolositoare și amorțită, până s-a repornit circulația sângelui în ea. Atunci a început să mă înțepe și să mă furnice.

Dar durerea era bună. Mi-a trezit și restul corpului din somnul lui îndărătnic.

Nu mă lăsa să uit.

Ar trebui să plec, mi-am spus. Acum, înainte să se întoarcă ei. La gândul de a le vedea fețele, am crezut că-mi va pocni ceva în piept.

Acum știu și ei.

Acum știu.

Și-atunci chiar am început să plâng. Nu eram mândră de asta, dar știam că nu mai puteam trece prin așa ceva din nou și să ies cu mintea întreagă. Afară s-au auzit pași.

— … spun că e prea periculos. (Grasu.) Trebuie să luăm în calcul c-ar trebui s-o lăsăm aici.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

Liam părea agitat.

M-am folosit de una dintre centurile de siguranță ca să mă ridic în șezut. Ușa glisantă era larg deschisă, oferindu-mi o vedere perfectă spre locul unde Grasu și Liam stăteau în fața unui foc mic, înconjurat de mai multe pietre de mărimi diferite. Afară tocmai se întuneca.

— *Când* vom vorbi despre asta, atunci? a spus Grasu. Niciodată? O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

— Se întoarce și Zu imediat…

— Bine! a strigat Grasu. Bun! Și ea are un cuvânt de spus… toți avem un cuvânt de spus, nu doar tu!

Liam era mai roșu la față ca oricând.

— Ce naiba propui să facem, s-o *abandonăm* pur și simplu aici?

Da, mi-am spus. *Exact asta ar trebui să faceți.* Și începusem să mă cațăr peste scaunele din mijloc ca să le spun asta, când Grasu a sărit în față, aruncându-l pe Liam pe spate fără să-l atingă. Impasibil, Liam a strâns din buze, a ridicat mâna și a tras literalmente pământul de sub picioarele prietenului său. Grasu a aterizat cu un geamăt ascuțit, prea buimac ca să se mai ridice.

A rămas și Liam pe jos, împingându-și pumnii în ochi.

— De ce ne faci asta? a strigat Grasu. Chiar *vrei* să fim prinși?

— Știu, știu, a zis el. Este vina mea. Trebuia să am mai mare grijă…

— De ce nu mi-ai *spus,* și basta? a continuat Grasu. Ai știut de la bun început? De ce să minți? Vrei măcar să te întorci acasă sau...?

— *Charles*!

Când mi-a țâșnit de pe buze, numele lui a sunat spart. Nu mi s-a părut că semăna cu vocea mea, dar băieții m-au recunoscut imediat. Întorcându-se spre locul unde stăteam agățată de caroseria încălzită de soare a mașinii, Grasu și-a mai pierdut din mina aprigă. Liam s-a împins în pământ și s-a ridicat.

— Eu am să plec, așa că... nu vă mai bateți, bine? am zis. Îmi pare rău că v-am mințit. Știu că trebuia să plec, dar voiam să vă ajut să ajungeți acasă, pentru că și voi m-ați ajutat, și îmi pare rău, îmi pare tare, tare rău...

— Ruby, a spus Grasu, apoi din nou, mai tare: Ruby! O, pentru numele lui... noi vorbeam despre Black Betty, nu despre tine, Portocalie ce ești.

Am rămas încremenită.

— Dar am... crezut... înțeleg de ce m-ați abandonat...

— Ha? a făcut Liam, părând îngrozit. Am lăsat radioul deschis în caz că te trezești, ca să știi că *nu* te-am abandonat.

Dumnezeule, asta m-a făcut să plâng și mai tare.

Când plânge o fată, greu găsești ceva mai fără rost decât un băiat. Cum eu aveam doi, a însemnat doar că s-au uitat neputincioși unul la celălalt în loc să se uite la mine. Grasu și Liam s-au ridicat în picioare, stânjeniți până peste cap, până când Grasu a întins mâna și m-a mângâiat pe cap așa cum ai mângâia un cățel.

— Ai crezut că vrem să te abandonăm pentru că nu ești, de fapt, Verde?

Liam vorbea ca și când i-ar fi fost extrem de greu să înțeleagă situația.

— Adică, nu mă încântă că n-ai avut destulă încredere în noi ca să ne spui adevărul, dar era secretul tău.

— Dar am încredere în voi, zău, am spus, doar că nu voiam să credeți că mi-am impus voința sau că v-am manipulat în vreun fel. Nu voiam să vă fie teamă de mine.

— Bine, prima la mână? a zis Liam. De ce am crede că ne-ai sucit mințile ca un Jedi ca să te lăsăm să rămâi? Am supus la vot... *noi* ți-am propus să rămâi. Doi la mână, pentru numele lui Dumnezeu cel bun, ce e așa rău în a fi Portocaliu?

— Nici nu bănuiești…

De ce sunt capabilă.

— Exact, a intervenit Grasu. Nu bănuim, dar nu e ca și când noi, unii, vom câștiga vreun premiu pentru normalitate curând. Deci poți intra în mintea oamenilor? Noi doi îi putem arunca pe oameni ca pe niște jucării. Zu a făcut odată să explodeze un aparat de aer condiționat și n-a trebuit decât să treacă pe lângă el.

Nu era același lucru, iar ei nu înțelegeau asta.

— Eu nu pot să-mi controlez întotdeauna puterile, ca voi, am spus. Iar uneori fac lucruri… lucruri *rele.* Văd lucruri pe care n-ar trebui să le văd. Îi transform pe oameni în altceva decât sunt. E oribil. Când sunt în mintea cuiva, e ca nisipul mișcător; cu cât mă lupt mai tare să ies, cu atât mai mult rău fac.

Grasu a dat să spună ceva, dar s-a oprit. Liam s-a aplecat în jos, astfel încât a ajuns cu fața la nivelul meu, că aproape ni s-au atins frunțile.

— Noi te vrem, a spus, strecurându-și mâna prin părul meu și prinzându-mă de ceafă. Te-am vrut ieri, te vrem azi și te vom vrea mâine. Nu poți face nimic ca să schimbi asta. Dacă te temi și nu îți înțelegi abilitățile bizare, atunci te vom ajuta să le înțelegi, dar să nu crezi nici pentru o secundă că te vom abandona pur și simplu.

A așteptat să-i privesc în ochi înainte să continue:

— De aceea te-ai comportat așa când am spus că Slip Kid s-ar putea să fie un Portocaliu? De aceea dorești, de fapt, să-i găsești sau vrei doar să ajungi la bunica ta? Fiindcă, oricum ar fi, draga mea, te vom duce acolo.

— Și una, și-alta, am spus.

Era greșit să mi le doresc pe-amândouă?

Nu mai plângeam, dar îmi simțeam plămânii lipicioși, grei, iar să trag chiar și-o gură de aer în piept era mult prea obositor. Nu știu de ce creierul îmi era așa inert, dar încercam să nu mă gândesc la asta. Liam și Grasu m-au luat de câte un braț. Am fost ridicată din microbuz, condusă spre focul care trosnea.

— Unde suntem? am întrebat, în cele din urmă.

— Undeva între Carolina de Nord și Great Dismal Swamp[12], sper, a spus Liam, fără a-și lua mâna de pe spatele meu, acum

[12] Zonă mlăștinoasă aflată la granița dintre Virginia și Carolina de Nord, care găzduiește și un parc natural. (*N.r.*)

trasând cercuri acolo. În sud-estul Virginiei. Acum că ești trează, trebuie să văd ce face Zu. Voi doi rămâneți aici, bine?

Grasu a încuviințat din cap; l-am însoțit amândoi cu privirea în tăcere, apoi el s-a întors spre mine.

— Ruby, a început pe un ton foarte serios. Îmi poți spune cine este președintele?

Am clipit.

— Îmi poți spune de ce îmi pui întrebarea asta?

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

Îmi aminteam? Amintirea era lăptoasă și distorsionată, de parcă întrezăream visul altcuiva.

— Un om furios, am spus. Pușcă. Capul lui Ruby. Au!

— Termină, vorbesc serios!

M-am crispat, atingând iarăși cusăturile de la frunte.

— Poți vorbi mai încet? Am impresia că o să-mi facă implozie creierul.

— Da, păi, așa îți trebuie, fiindcă ne-ai speriat de moarte pe toți. Poftim, bea din asta, a spus și mi-a dat ce mai rămăsese din sticla noastră de apă.

Nu conta că apa era sălcie sau caldă; am terminat-o dintr-o înghițitură.

— Adică, tata spunea că rănile la cap par mai grave decât sunt, de fapt, însă am fost sincer convins că ai mierlit-o.

— Mersi că m-ai cusut, am spus. Cam aduc a Frankenstein, dar cred că se potrivește, ținând cont de toate cele.

Grasu a oftat sastisit.

— Frankenstein e numele doctorului care a *creat* monstrul, nu monstrul însuși.

— Nu puteai să nu te legi de asta, așa-i?

— Nu mă lua pe mine la bani mărunți. Tu ești cea care nu știe literatură clasică.

— Ciudat, nu cred că aveau cartea asta la biblioteca de la Thurmond.

Nu avusesem de gând să-i răspund așa tăios, însă nu era o experiență plăcută să ți se amintească faptul că nivelul tău de educație era egal cu cel al unui copil de zece ani.

A avut însă buna-cuviință să pară spășit, oftând din rărunchi.

— Doar că… ia-o ușor, bine? Inima mea nu suportă prea mult stres.

Tot timpul cât îi ascultasem pe Grasu și pe Liam încercând să mă calmeze, o parte din mine încerca să priceapă cearta pe care o auzisem. Puteam înțelege, oricât mă îngrozea ideea, nevoia de a o abandona pe Betty. Soldații FSP și recuperatorii păreau să știe de-acum ce vehicul să caute. Mai fusese însă ceva în spatele cuvintelor lor – altceva care îi făcea să se contrazică. Aveam sentimentul că știu exact despre ce era vorba, dar nu-l puteam întreba pe Liam. Voiam adevărul, nu varianta edulcorată. Versiunea originală. Numai Grasu îmi putea oferi asta.

Dar am ezitat, pentru că lângă picioarele lui, pe pământ, între noi, se afla acel exemplar din *Watership Down.* Și mă tot gândeam la rândul acela, cel care mă înfuriase prima dată când îl citisem în copilărie.

Iepurii au nevoie de demnitate și, mai presus de orice, de voința de a-și accepta soarta.

În carte, iepurii descoperiseră o vizuină – o comunitate – care primea hrană de la oameni în schimbul resemnării cu faptul că unii dintre ei vor fi uciși de aceiași oameni. Acei iepuri renunțaseră să se împotrivească sistemului, fiindcă era mai ușor să renunți la libertate, să uiți cum era înainte să fii îngrădit decât să fii în lumea largă, luptându-te să găsești hrană și adăpost. Hotărâseră că pierderea unora merita confortul temporar al multora.

— Întotdeauna va fi așa? am întrebat, trăgându-mi genunchii la piept și lipindu-mi fața de ei. Chiar dacă vom găsi East River și vom primi ajutor… va exista întotdeauna o Lady Jane chiar după colț, așa-i? Va merita măcar efortul?

Voința de a-și accepta soarta. În cazul nostru, acea soartă era de a nu ne mai revedea niciodată familiile. Să fim întotdeauna vânați și hăituiți în orice colț ascuns de lume am fi încercat să ne ascundem. Ceva trebuia să se schimbe – nu puteam trăi în felul acela. Nu eram făcuți pentru asta.

I-am simțit palma grea pe ceafă, dar s-a scurs mult timp până să își poată aduna gândurile.

— Poate nu se va schimba niciodată nimic pentru noi, a spus. Dar nu vrei să fii de față, în caz că schimbarea se produce?

Ψ

Nu știu dacă m-am calmat datorită fumului de la focul de tabără sau când a reapărut brusc Zu, care se întorsese după ce

cercetase un loc de tabără din apropiere ca să se asigure că era pustiu. În vreme ce ea m-a cuprins cu brațele de mijloc, băieții au început să adune laolaltă mâncarea care mai rămăsese în Betty.

— Deci așa ai găsit tu cheia, a spus Liam. Ai văzut indiciul într-o amintire?

Am încuviințat.

— Acum nu mai e așa impresionant, așa-i?

— Nu… *nu,* nu asta voiam să zic, a adăugat Liam imediat. Doar că încerc să-mi imaginez cum arăta mintea puștiului ăluia și nu-mi vine în gând decât o mlaștină plină de aligatori. Cred că a fost îngrozitor.

— Nu la fel de îngrozitor cum e să intru în mintea cuiva de care chiar îmi place, am recunoscut.

— S-a întâmplat? a spus Grasu după aproape zece minute de liniște.

Liam era ocupat să vadă dacă poate folosi cheia mașinii ca să deschidă capacele conservelor cu fructe și supă.

— Ce să se întâmple?

— Ai pătruns vreodată în mințile noastre? m-a lămurit el.

Felul în care a pus întrebarea mi-a adus aminte de felul în care un copilaș cere să afle finalul unei povești spuse înainte de culcare. Curios. Surprinzător, în toate coșmarurile mele despre cum vor afla ei adevărul îmi imaginasem că Grasu va reacționa cel mai urât.

— Sigur că este în mințile noastre, a spus Liam, forțându-se să deschidă capacul conservei. Ruby este de-a noastră acum.

— Nu la asta mă refeream, a pufnit Grasu. Vreau doar să știu cum funcționează. N-am întâlnit niciun Portocaliu până acum. La Caledonia nu aveam așa ceva.

— Asta probabil fiindcă au fost anihilați cu toții de guvern, am spus, lăsând să-mi cadă mâinile în poală. Asta s-a întâmplat cu ei la Thurmond.

Liam a ridicat privirea, alarmat.

— Ce vrei să spui?

— În primii doi sau trei ani cât am stat acolo, am avut din toate culorile, chiar și Roșii și Portocalii, am explicat. Dar… nimeni nu știe bine cum sau de ce s-a întâmplat. Unii au crezut că au fost luați din cauza problemelor pe care le făceau, dar au existat zvonuri cum că au fost mutați într-un alt lagăr, unde să

poată face mai multe experimente pe ei. Pur și simplu ne-am trezit într-o dimineață și Roșiii, Portocaliii și Galbenii dispăruseră.

Și gândul era la fel de cumplit acum așa cum fusese atunci.

— Dar tu? a întrebat Grasu. Cum ai scăpat?

— M-am prefăcut că sunt Verde de la început, am spus. Am văzut ce tare se temeau soldații FSP de Portocalii și mi-am folosit puterile asupra celui care m-a testat pentru triere. A fost un chin să spun următoarele cuvinte.

— Copiii aceia erau... erau așa distruși, știți? Poate că erau așa înainte să le apară puterile ori se urau fiindcă le aveau, dar obișnuiau să facă lucruri oribile.

— Cum ar fi? a insistat Grasu.

O, Doamne, nici nu puteam vorbi despre asta. Nu puteam vorbi fizic. Nu despre sutele de jocuri ale minții pe care îi văzusem jucându-le cu soldații FSP. Nimic despre amintirea momentului când trebuise să frec podelele în Cantină după ce un Portocaliu i-a spus unui soldat să intre și să deschidă focul asupra tuturor celorlalți soldați pe care îi întâlnea în cale. Stomacul mi s-a întors violent și am simțit imediat gustul acru și metalic al sângelui. L-am mirosit. Mi-am amintit ce am simțit când îl curățăm de sub unghii, unde se întărise dureros.

Grasu a deschis gura, dar Liam a ridicat o mână să-l facă să tacă.

— Pur și simplu știam că trebuie să mă protejez.

Și, sinceră să fiu, pentru că eram și eu speriată de Portocalii. Ceva nu era în regulă cu ei. Cu noi. Era vorba despre bolboroseala continuă, despre fluxul sentimentelor și gândurilor celorlalți, cred. În cele din urmă învățai să le blochezi accesul în bună măsură, să ridici un zid subțire între mintea ta și a celorlalți, dar asta nu înainte ca gândurile lor otrăvitoare să le fi intoxicat pe ale tale. Unii petreceau așa mult timp în afara minții lor, încât nu mai puteau funcționa ca lumea atunci când, în sfârșit, reveneau la propriile gânduri.

— Deci acum știți, am spus la urmă, ce greșeală ați făcut că m-ați lăsat să rămân.

Zu a scuturat din cap, părând tulburată de spusele mele. Grasu s-a frecat la ochi, ascunzându-și expresia. Numai Liam era dispus să mă privească drept în ochi. Și în ochii lui n-am văzut

nici urmă de dezgust sau teamă, sau oricare dintre cele alte o mie de sentimente urâte la care avea dreptul, ci doar înțelegere.

— Încearcă să îți imaginezi unde am fi fără tine, scumpo, a spus el încet, apoi poate vei înțelege ce mare noroc am avut cu tine.

• Douăzeci

În noaptea aceea am dormit în microbuz, fiecare tolănit pe câte un scaun. Pe Zu am lăsat-o să ocupe bancheta din spate și eu am stat în față, lângă Liam. Liniștea mă stânjenea și nu m-a luat așa ușor somnul, nici când l-am ispitit.

Cândva în jurul orei cinci dimineața, tocmai când eram pe cale să mă afund în puful care îmi acoperea creierul, am simțit că cineva îmi plimbă ușor un deget de-a lungul cefei. M-am întors pe-o parte și am dat de Liam, pe jumătate treaz.

— Mormăiai ceva, a șoptit. Te simți bine?

M-am proptit într-un cot și m-am frecat la ochi. Din cauza ploii, ferestrele se umpluseră de condens, care acoperea sticla ca o dantelărie translucidă. De fiecare dată când o picătură dolofană se desprindea și aluneca pe panou, părea că țesătura se destramă.

Dacă te uitai spre pădure, era ca și cum ai fi scrutat visele cuiva, totul era distorsionat și neliniștitor, dar în interiorul mașinii totul era precis. Liniile scaunelor, manetele de la bord – puteam chiar să citesc pe nasturii de la cămașa lui Liam logoul minuscul al firmei producătoare.

În lumina aceea, puteam să văd toate vânătăile și tăieturile de pe fața lui, unele tocmai începând să se vindece, altele care se cicatrizaseră demult. Însă ceea ce mi-a atras atenția nu era vânătaia de pe obraz – aceeași pe care i-o făcusem eu cu câteva zile și câteva vieți în urmă –, ci felul în care părul îi stătea aproape ridicat, încârligat în jurul urechilor și la ceafă. Furtuna îi dădea o tentă mai întunecată, blond-cafeniu, totuși nu își pierduse deloc moliciunea. Simțeam aceeași pornire de a întinde mâna și a-i atinge.

— Ce e? a șoptit. De ce zâmbești?

I-am atins părul cu degetele, încercând să-l netezesc. Mi-am dat seama ce făceam abia la un minut după ce Liam a închis ochii și s-a lăsat spre mine. M-a năpădit un val de rușine, însă el m-a prins de mână înainte să o pot retrage și mi-a tras-o sub bărbie.

— Mnu, a șoptit când am încercat să-mi retrag mâna. E a mea acum.

Periculos. Ce fac e periculos. Avertismentul a fost izgonit în ungherele lăturalnice ale minții, de unde nu avea să-mi mai umbrească plăcerea de a-l atinge – senzația *de firesc.*

— Voi avea nevoie de ea înapoi, la un moment dat, am spus, lăsându-l să mi-o plimbe peste bărbia lui nerasă.

— Păcat.

— ... *biscuiți*..., s-a auzit o voce slabă în spatele nostru, *daaaa*...

Ne-am întors amândoi și l-am văzut pe Grasu răsucindu-se în scaun și liniștindu-se din nou, încă dormind adânc.

Am dus o mână la gură ca să nu râd. Liam și-a dat ochii peste cap, zâmbind.

— Visează la mâncare, a spus. *Des.*

— Măcar visează frumos.

— Da, a aprobat Liam. Presupun că e norocos.

M-am uitat din nou la silueta încovrigată a Grasului și pentru prima dată mi-am dat seama ce rece era când nu funcționa sistemul de încălzire al lui Betty.

Liam și-a lăsat capul să alunece pe celălalt braț, prefirându-și degetele printre ale mele. Părea că studiază forma pe care o alcătuiau, felul în care degetul meu mare părea să se lase firesc peste al său.

— Dacă ai vrea, a început, ai putea să vezi ce visează?

Am încuviințat din cap.

— Dar visele sunt lucruri intime.

— Dar ai făcut-o vreodată?

— Nu intenționat.

— Mie?

— Fetelor din cabana mea din lagăr, am spus. Lui Zu, în noaptea aceea la motel. Ți-am intrat și ție în cap – o dată. Dar nu în vise.

— Acum două zile, a rostit, punând piesele laolaltă. La popas.

Instinctul mi-a dictat să mă retrag, să-i dau drumul înainte să simt că-mi dă el drumul primul, dar nu m-a lăsat.

— Nu, a spus. Nu sunt supărat.

A coborât mâinile noastre îngemănate și și-a atins cu ele fruntea, fără a se uita la mine când a întrebat:

— E mai rău așa? Să atingi pe cineva, adică. E mai greu de controlat?

— Uneori, am recunoscut.

Nu știam cum să explic, pentru că niciodată nu îmi dorisem s-o fac.

— Uneori, când sunt obosită sau supărată, aud gândurile cuiva sau văd o amintire la care se gândesc, dar mă pot feri ca să nu fiu înghițită de ea dacă nu ating persoana aceea. Pe de altă parte, când o ating și sunt într-o astfel de dispoziție… legătura se realizează automat.

— Așa mă gândeam și eu. (Liam a oftat și a închis iarăși ochii.) Știi, când ne-am întâlnit, făceai orice numai să nu ne atingi. M-am tot întrebat dacă era ceva ce ai fost educată să faci în lagăr, pentru că de fiecare dată când unul dintre noi încerca să te atingă sau să-ți vorbească tresăreai de parcă te-am fi curentat.

— Nu voiam să vă rănesc, am șoptit.

A deschis brusc ochii și, cumva, erau mai luminoși ca înainte. A înclinat din cap spre degetele noastre împletite.

— Așa e bine?

— *Tu* ești bine? am parat.

Am recunoscut expresia de pe chipul lui – era aproape identică expresiei îndurerate pe care o avusese la popas, când vorbea despre lagărul în care fusese el.

— La ce te gândești?

— Mă gândeam la ce ciudat este că nu ne cunoaștem nici măcar de două săptămâni, dar am impresia că te știu de mult mai mult timp, a spus. Și mă gândesc că e frustrant sentimentul că știu așa bine anumite părți din tine, dar pe altele… Nu știu nici măcar cum era viața ta înainte să ajungi la lagăr.

Ce îi puteam spune? Ce puteam zice despre ce le făcusem părinților mei și lui Sam care să nu îl sperie atât de tare, încât să se desprindă de mine?

— Acesta e un loc unde nu trebuie să mințim, a spus, arătând între noi. Nu așa mi-ai spus tu?

— Îți aduci aminte?

— Sigur că da, a spus. Fiindcă tot sper că asta e valabil pentru amândoi. Că, dacă te întreb de ce nu vrei să te întorci la părinții tăi, tu îmi vei spune adevărul sau, dacă te întreb cum a fost, de fapt, la Thurmond, nu vei mai minți. Dar apoi mi-am dat seama

că nu e corect, fiindcă nici eu nu mă simt în stare să vorbesc despre familia mea. E ca o...

M-am întors să mă uit la el, așteptând să-și pună gândurile în ordine.

— Nu știu dacă pot să explic, a spus. E greu de pus în cuvinte. Lucrurile acelea... amintirile acelea... sunt ale mele, știi? Sunt lucrurile pe care lagărul nu mi le-a răpit când am fost închis și sunt lucrurile pe care nu trebuie să le împărtășesc dacă nu vreau. Presupun că e o prostie.

— Nu e o prostie, am spus. Nu este deloc o prostie.

— Și cu tine vreau să vorbesc despre orice. Absolut orice. Dar nu știu cum să-ți spun despre Caledonia, a urmat. Nu știu ce îți pot spune ca să nu te fac să mă urăști. Am fost prost și mi-este rușine și știu... *știu*... că Charles și Zu dau vina pe mine pentru ce s-a întâmplat. Și știu că de-acum Cole i-a spus mamei despre asta, iar ea i-a spus lui Harry, și gândul ăsta pur și simplu mă îngrețoșează.

— Ai făcut ce ai crezut că se cuvine să faci, am spus. Sunt sigură că ei înțeleg asta.

A clătinat din cap, înghițind greu. Am întins cealaltă mână și i-am ridicat părul de peste ochi. Felul în care și-a întors fața spre mine iarăși, închizând ochii și ridicând bărbia, mi-a dat curajul ca să o mai fac o dată. I-am urmat cu degetele părul ondulat de la natură, dându-i buclele după ureche.

— Ce vrei să faci? am șoptit.

— Trebuie să-i trezesc pe ceilalți, a spus. Trebuie să mergem înainte. Pe jos.

Mâna mi-a încremenit, însă era limpede că el hotărâse deja.

— De ce ne grăbim? am întrebat într-o doară.

Și iată-l, în colțul drept al gurii, unde cicatricea întâlnea buzele – un zâmbet abia schițat.

— Cred că îi putem lăsa să mai doarmă câteva ore.

— Și după aceea?

— Plecăm la drum.

Două ore au trecut peste noi fără să le observăm. Amândoi trebuie că am adormit la un moment dat, pentru că, atunci când am deschis ochii, condensul se evapora de pe sticlă și primele raze ale soarelui de-abia răsărit răzbătuseră până pe podeaua pădurii.

Când m-am mișcat, s-a mișcat și Liam. O vreme, nu am spus și nu am făcut nimic, încercând doar să ne dezmorțim în urma somnului în poziții incomode. Când în sfârșit a venit timpul să-i dau drumul la mână, am simțit prima atingere a aerului răcoros care venea de afară.

— Trezirea, tovarăși, a spus. I-a trosnit umărul când s-a întins să-i bată pe Gras pe genunchi. – E timpul să trăim clipa la greu.

După mai puțin de o jumătate de oră, stăteam în fața microbuzului, privind cum Zu făcea ultima verificare pe sub scaune. Mi-am încheiat cămașa ecosez până la gât și mi-am înfășurat de trei ori în jurul gâtului o eșarfă roșie – nu fiindcă era atât de frig, ci pentru că mă ajuta să acopăr sângele cu care îmi era mânjit pieptul hainei.

— Grețos!

Liam afișa o expresie scârbită când s-a aplecat să-mi scoată părul de sub guler.

— Nu vrei să o porți pe a mea?

Am zâmbit și i-am tras fermoarul hainei până sus. Încă îmi simțeam fruntea sensibilă la atingere și cusăturile erau urâte al naibii, totuși mă simțeam mai bine.

— Chiar așa urât a fost?

— Urât ca în *Evil Dead II.*

Liam s-a aplecat să pună câteva haine de-ale sale în rucsacul meu. I-a răsărit ceva roșu în mână.

— A fost cât pe ce să fac atac de cord, Verzuio.

— Nu prea-i mai poți spune așa, a remarcat Grasu.

El încerca să ia o hotărâre dificilă – ce cărți să abandoneze și pe care să le ia cu el – și a părut să opteze pentru *Watership Down, The Heart is a Lonely Hunter*[13] și o carte de care nu am auzit niciodată numită „*Howards End*”[14]. Rămâneau în urmă: *The Spy Who Came in From the Cold*[15] și *The Sound and the Fury*[16], pe care Grasu începuse să o numească *The Snore and the Just Kill Me*[17].

— Mda, am spus. S-a zis cu Verzuia…

— Gata? a întrebat-o Liam pe Zu.

---

[13] *Inima-i un vânător singuratic,* roman de Carson McCullers.

[14] Roman de E.M. Forster.

[15] În traducere: *Spionul care a venit din frig,* roman de John Le Carré.

[16] *Zgomotul și furia,* roman de William Faulkner.

[17] Traducere aprox. *Sforăitul și mai rău nu se poate.*

Când fata a ridicat degetul mare, el și-a aruncat geanta ei roz pe un umăr și rucsacul meu pe celălalt.

— Pe tine te așteptăm, Cara Bibliotecara. Credeam că tu ești cel care vrea să o șteargă.

Grasu i-a arătat degetul mijlociu și s-a aplecat, lăsându-și toată greutatea pe servietă, ca să o închidă. M-am aplecat și eu să îl ajut, încercând să evit expresia de pe fața lui Liam în timp ce privea caroseria înnegrită și contorsionată a microbuzului. Zu plângea fără a scoate vreun sunet; Liam își lăsase mâinile pe umerii ei, liniștind-o. Până și Grasu se uita la mașină cu o duioșie rară, strângând între degete materialul de la pantaloni.

Înțelegeam de ce ne despărțeam de Betty acum; celălalt recuperator care fusese cu Lady Jane era încă în libertate și exista posibilitatea ca femeia să fi anunțat ce mașină conduceam prin rețeaua vânătorilor de recompense pe care o foloseau recuperatorii. Mai înțelegeam însă și de ce Liam se despărțea atât de greu de ea. Spre deosebire de orășelele abandonate și ofilite pe care le străbătuserăm prin vestul Virginiei, localitățile din apropiere și locuitorii lor încă rezistau, ceea ce însemna că aveau să fie mai mulți oameni pe drum, iar Betty, cu găurile ei de gloanțe și ferestrele sparte, nu era tocmai greu de remarcat. Apoi mai era și faptul că nu mai aveam aproape deloc benzină și nicio modalitate să mai găsim rezerve altfel decât sifonând combustibil cu furtunul din mașinile abandonate de-a lungul autostrăzii învecinate. Circulația era însă prea intensă – prea mulți ochi care ne puteau vedea – ca să facem asta.

Liam ne adusese cât putuse de aproape de Lake Prince, însă nimeni nu știa cât avea să ne ia ca să ajungem acolo pe jos.

— Am senzația că ar trebui să facem ceva, a spus el. Să o trimitem pe mare pe o luntre și să-i dăm foc, așa ceva. Să dispară eroic, mistuită de flăcări.

Grasu a ridicat din sprânceană.

— E un microbuz, nu un viking.

Zu s-a smuls din strânsoarea lui și a pornit spre copacii din stânga. Liam și-a masat ceafa, depășit de situație.

— Hei, a început el, e-n ordine, o să...

Dar, când Zu a reapărut în raza noastră vizuală, nu avea mâinile goale. Strângea între degete patru flori galbene, mici – flori de câmp, după cum arătau. De genul celor pe care ne

puneau să le smulgem din grădina de la Thurmond în fiecare primăvară.

A venit spre microbuz, s-a ridicat pe vârfuri și a tras de ștergătorul de lângă ea. Cu gesturi delicate, a așezat florile în șir, făcându-le să stea drept pe sticla crăpată.

Ceva rece și umed mi s-a agățat de gene. Nu lacrimi, ci o ploaie cețoasă, genul care te îmbibă încet și sigur, înnebunindu-te în tot acest timp cu fiori de gheață. Și mi-am dat seama atunci cât de nedrept era totul, că nu puteam urca, pur și simplu, înapoi în mașină; că, chiar dacă vom ajunge la East River, o să fim uzi până la piele și vom avea dureri zile la rând.

Mașina asta fusese un loc sigur pentru ei. Pentru noi. Acum, pierduserăm și asta.

Am vârât mâinile în buzunare și m-am întors cu spatele, luând-o spre copaci. Am atins cu degetele ceva tare și neted în buzunar și n-a fost nevoie să îl scot ca să știu că era butonul de panică. La început, îl păstrasem fiindcă nu eram sigură dacă îi puteam apăra de una singură, iar acum… m-am gândit serios să-i arunc cât acolo. Liam îmi confirmase tot ce bănuisem, însă părea o prostie să îl arunc atunci, când exista șansa să ne folosim de ei așa cum s-ar fi folosit și ei de noi. Dacă un soldat FSP sau un recuperator ne prindea din urmă acum, puteam apăsa butonul și agenții care urmau să vină ar fi fost o diversiune destul de bună pentru ca noi să avem ocazia să o tulim.

Cu toate acestea, tot nu mă făcea să mă simt mai puțin rușinată de ușurarea care m-a încercat găsindu-l acolo – să știu că, undeva, Cate încă aștepta, cu toate promisiunile ei că se va ocupa de tot, c-o puteam invoca printr-o singură atingere.

Ψ

Liam s-a gândit că metoda cea mai ușoară și mai rapidă de a conduce grupul nostru restrâns spre East River era de a merge de-a lungul drumurilor pe care am fi circulat dacă am fi mers cu Betty. Eram suficient de aproape de autostradă că să auzim, din când în când, mașini trecând cu zgomot sau ca să vedem cu coada ochiului lucirea vreunui camion lung și argintiu, fără însă ca ei să ne vadă la rândul lor, ne-a asigurat. În felul acesta călătorise el după ce scăpase de Ligă, așa străbătuse bună parte din Virginia – așa spera să ajungă acasă.

Discutam dacă Grasu își rupsese sau nu degetul mare de la picior lovindu-l de rădăcina expusă a unui copac, când țipătul unui claxon de camion a spulberat tăcerea. Bubuiturile care au urmat au fost infinit mai greu de suportat – bufnitura unui corp greu și trosnetul răsunător al metalului plesnind.

Am tresărit cu toții – i-am dat drumul mâinii lui Zu ca să-mi acopăr urechile. Felul în care cauciucurile au șuierat înainte de tamponare a fost ca un semnal de avertizare pentru Zgomotul alb.

Liam s-a întins și mi-a desfăcut ușor mâinile de la urechi.

— Vino cu mine o secundă.

S-a întors spre ceilalți:

— Voi stați cu ochii pe genți.

Înainte ca sunetul să se stingă, am auzit strigătele. Nu din cele disperate – cele pe care le auzi când cineva este îngrozit sau agonizează, sau e sfâșiat de suferință. Acesta era un strigăt de luptă. Un țipăt care chema la revoltă. După asta, n-a mai fost chip ca Zu sau Grasu să vină cu noi. Au rămas în urmă să păzească gențile, în vreme ce eu și Liam ne-am croit drum spre linia de copaci care ne despărțea de asfaltul udat de ploaie al autostrăzii.

Autotrenul zăcea într-o rână în mijlocul drumului, de parcă ar fi fost aruncat acolo ca o jucărie. Mirosul de cauciuc ars și de fum mi-a întors stomacul pe dos când ne-am ghemuit la pământ și m-am temut că dâra de scântei din fata noastră se va transforma într-un zid de flăcări.

Liam s-a ridicat și a ajuns aproape de marginea drumului până să apuc să-l prind de cot.

— Ce faci?

A trebuit să strig ca să mă fac auzită peste sunetul ploii care răpăia pe caroseria argintie, frântă a remorcii pe care o trăgea autotrenul.

— Șoferul...

Avea nevoie de ajutor, da, știam asta, și poate însemna că nu am suflet și sunt o persoană oribilă, dar nu aveam de gând să îl las pe Liam să fie el cel care i-l dădea. Tirurile nu se răstoarnă pe-o parte fără niciun motiv. Fie mai era o mașină pe care nu o puteam vedea, fie...

Fie țipătul și accidentul erau legate între ele.

Eu și Liam încă eram în câmp liber când siluetele îmbrăcate în negru au început să se reverse dintre copacii aflați de cealaltă parte a drumului. Erau înveșmântați complet în negru, de la măștile de schi trase peste fețe până la încălțări. Între noi se întindea o autostradă și totuși văzându-i n-am putut să nu îl prind pe Liam de braț și să îl strâng până ce-am fost convinsă că va rămâne pe viață cu urmele degetelor mele.

Erau cel puțin două duzini de oameni în negru; se mișcau la unison, cu o ușurință exersată. Și era așa ciudat, dar, privindu-i cum umpleau drumul și se separau în două grupuri – unul s-a dus în partea din față a autotrenului, celălalt, spre remorca din care se revărsau cutiile cu mărfuri –, mi-am amintit de o echipă de fotbal în timpul meciului. Cei patru trimiși la cabină au urcat și au deschis portiera cu forța. Șoferul, care striga ceva într-o limbă pe care nu o înțelegeam, a fost aruncat la pământ.

Una dintre siluetele în negru – un individ masiv, cu umeri lați cât statul Kansas – a scos un cuțit de la curea și, făcându-le semn celorlalți să-l țină pe șofer la pământ, a apăsat lama argintie în palma omului.

Am auzit un strigăt și nu mi-am dat seama că era al meu decât după ce acel monstru în negru a întors capul spre noi. Liam a sărit, văzând cele zece țevi de armă îndreptate în direcția noastră. Primul glonț a șuierat îndeajuns de aproape ca să îi ciupească urechea. N-am avut timp nici să ne întoarcem și să o luăm la fugă. Focurile de armă s-au oprit destul încât trei dintre indivizi să vină în pas alergător spre noi, strigând: „În genunchi!” și „Capul în pământ!”

Voiam să fug. Probabil Liam a simțit asta, fiindcă m-a apucat de umăr și m-a ținut locului, lipindu-mă cu fața de asfaltul aspru și rece. Ploaia s-a întețit, umplându-mi urechea, nasul, gura, în vreme ce încercam să îmi reprim un alt strigăt.

— Nu suntem înarmați! I-am auzit pe Liam. Ușor… *ușor*!

— Tacă-ți gura, cretinule! a șuierat cineva.

Știam mult prea bine cum e să simți că te împunge țeava unei arme. Oricine ar fi fost cel care făcea asta acum nu avea probleme să-i trântească și un genunchi în spate, lăsându-se cu toată greutatea în spatele meu. Gura de metal a armei era rece pe obraz și am simțit pe cineva înfigându-și mâna în părul meu și smucindu-mă. În momentul acela m-am detașat de durere și am ridicat o mână, încercând să-mi întorc corpul destul cât să îl

prind pe cel care mă ținea. Nu eram lipsită de puteri – *nu* aveam să murim acolo.

— Nu alea! l-am auzit pe Liam. Implora. *Te rog*!

— *Ooo,* nu vrei să ți se ude hârtiile prețioase? (Aceeași voce ca înainte.) Ce-ar fi să te îngrijorezi, în schimb, pentru tine sau pentru fata ta, de-aici, ha? Ha?!

Vorbea ca un puștan amețit de adrenalină, fiindcă băuse prea mult suc și jucase jocuri prea intense.

Cineva m-a călcat tare pe mâna cu care încercam să-i ating pielea atacatorului meu. Am scos un strigăt gâtuit, dorindu-mi să pot întoarce capul ca să văd ce îl făcea pe Liam să strige și el.

— *Domnului doctor Charles Meriwether,* a citit vocea, *Arlington Court numărul 2 775, Alexandria, Virginia. George Fields*…

Scrisorile.

— Oprește-te, a spus Liam. Nu am făcut nimic – nu am văzut nimic, doar…

— Charles Meriwether? a spus o altă voce.

Tot masculină, dar cu accent sudist mai pronunțat. Aproape că nu l-am auzit din cauza ploii.

— George Fields… rudă cu Jack Fields?

— Da!

Liam a făcut legătura cu o secundă bună înaintea mea. Acesta era un trib – aceia erau copii.

— Da, suntem Psi, vă rog… suntem Psi ca voi!

— Lee? Liam Steward?

S-a auzit foșnet de pași care alergau spre noi.

— Mike? Tu ești?

Acum vorbise Liam.

— O, Doamne… opriți-vă!

Arma s-a dezlipit de fața mea, însă eram în continuare țintuită la pământ.

— Pe el îl știu… e Liam Stewart! Gata! Hayes, dă-i drumul!

— A văzut; știi care sunt regulile!

— Iisuse, ești surd? a țipat Mike. Regulile sunt pentru adulți… ei sunt copii, tontule!

Nu știu dacă Liam a reușit până la urmă să se scuture de el sau dacă vorbele lui Mike au avut efect, dar am simțit că Liam s-a ridicat de lângă mine și am deschis ochii la timp ca să-l văd

izbindu-l cu umărul pe individul în negru de deasupra mea. Am tras aer în piept pe săturate.

— Ești bine? a întrebat.

Mi-a cuprins fața în palme.

— Ruby, uită-te la mine… te simți bine?

L-am prins de mâini. Am încuviințat din cap.

Dintre cei șase țipi adunați în jurul nostru, doar doi și-au dat jos măștile de schi: puștiul solid – un fel de Hercule –, rumen în obraji și vopsit cu negru pe la ochi, și altul cu ten măsliniu și păr castaniu lățos, strâns la spate într-o codiță. Cel din urmă era Mike. S-a întins și a smuls scrisorile din mâna lui Hercule, strângându-le apoi la piept.

— Lee, bătrâne, îmi pare foarte rău. N-am crezut că…

Vocea i-a fost înecată de emoție. Liam mi-a eliberat o mână ca să îl bată ușor peste spate.

— Ce naiba faci aici?

Liam și-a recuperat scrisorile de la el și s-a întins în spate ca să mă tragă lângă el.

— Totul e în regulă acum, mi-a spus.

Părea să aibă dreptate. Ceilalți copii în negru își pierduseră interesul față de noi din clipa când Mike ne luase partea.

— Doamne, Lee, a spus el, ștergându-și apa de ploaie de pe față. O, Doamne, nu-mi vine să cred că ai reușit să scapi.

Vocea lui Liam era sugrumată.

— Credeam că erai cu Josh când…

— Am fost, dar am scăpat peste câmpuri. A adăugat: Mulțumită ție.

Alt copil, acesta era smead ca Grasu, a arătat cu degetul mare în direcția lui Liam.

— El este Lee Stewart? a întrebat. Din Caledonia?

— Din *Carolina de Nord,* a spus Liam, surprinzător de înțepat.

Mike l-a luat de mână, tremurând din tot corpul.

— Ceilalți… ai văzut dacă vreunul a mai scăpat?

Liam a pregetat. Știam la ce se gândește și m-am întrebat dacă îi va spune lui Mike adevărul despre câți copii reușiseră, de fapt, să scape în noaptea aceea.

În schimb, ceasurile tuturor șase au sunat deodată, un bip ascuțit.

— E momentul, le-a spus Hercule celorlalți. Luați proviziile și retragerea! Soldații o să pice din clipă în clipă.

Un singur foc de armă i-a subliniat ordinul ca un semn de exclamare, reverberând de-a lungul drumului deschis. Eu și cu Liam am sărit deodată, depărtându-ne de ei.

Copiii din spatele tirului aruncau afară tot ce se găsea în remorcă: cutii și lăzi cu fructe viu colorate. Am căscat gura văzând banane verzi, care aveau să se coacă în doar câteva zile.

Când au început să bată în retragere spre copaci, am văzut clar cum șoferul tirului era rostogolit, inconștient și legat fedeleș, în șanțul de pe marginea drumului.

— Deci ce faceți aici? a zis Liam, masându-și ceafa. Îi jefuiți pe toți proștii care trec pe autostradă?

— Adunăm provizii, a răspuns Mike. Încercăm doar să strângem ceva de mâncare, iar asta e singura metodă care ne merge. Trebuie însă să acționăm repede – lovim și plecăm înainte să ne observe cineva și să ne urmărească până acasă.

— Acasă?

— Da. Voi încotro mergeți?

Mike a trebuit să strige ca să se audă peste vocile celor care îl chemau.

— Ar trebui să veniți cu noi!

— Avem deja tribul nostru, mersi, a zis Liam.

Sprâncenele negre ale lui Mike s-au încrețit.

— Noi nu suntem un trib. Nu ca celelalte, cel puțin. Suntem strânși în jurul lui Slip Kid. Ai auzit de el?

• Douăzeci și unu

East River era, după atâtea speculații, doar un teren de campare. Unul mare, desigur, însă cu nimic mai deosebit de ce văzusem înainte în compania părinților. După prezentarea pe care i-o făcuseră Mike și ceilalți, ai fi zis că ne îndreptăm spre porțile aurite ale Raiului, nu spre un vechi loc de campare numit Chesapeake Trails în viața lui anterioară.

Întrucât Mike fusese cel care îi convinsese pe ceilalți să ne ia cu ei, tot el era cel care primise sarcina de-a ne purta de grijă în vreme ce pășeam pe drumul nepavat și noroios, împovărați de cutii la fel de grele pe cât erau de ispititoare.

— Mergem în operațiunile astea, pe care le numim lovituri, pentru a strânge provizii pentru tabără. Chestii ca mâncare, medicamente, tot ce vrei. Din când în când, jefuim și magazine.

Liam îmi dăduse jacheta lui ca să mă feresc de ploaie. Deși aceasta se transformase într-o burniță ușoară de când eram pe drum, cutiile de carton șubred din brațele noastre erau deja distruse. Din când în când, fundul unei cutii ceda complet, și copilul care o purta era nevoit să își îndese grămezile de fructe murdare în buzunare sau să le care în poala cămășii. Exista un du-te-vino continuu de copii care se întorceau să adune ceea ce ne scăpa nouă din brațe. La intervale imprecise, îmi aminteam să nu fiu distrasă de urmele acestea pe care le lăsam după noi.

Când Mike s-a întors cu spatele la noi, Liam a băgat mâna în cutia de sus și a ridicat o portocală în fața ochilor mei, cu un zâmbet timid pe buze. Când a lăsat-o să-mi cadă în buzunarul jachetei, s-a aplecat, lăsând să-i alunece gluga hanoracului, și mi-a sărutat blând obrazul învinețit. După aceea, apa rece care îmi șiroia pe piele a părut să se evaporeze.

— O-ho-ho-ho, a făcut Grasu din spatele nostru. O-ho-ho-ho.

— Știi, a zis Mike, mă umple de speranță faptul că, după toate prin câte a trecut, Grasu este același pe care îl știm și-l iubim cu toții.

— Oo, asta nu-i așa, a spus Liam. Acesta este Grasu doi punct zero. Nu a plâns deloc de când am luat-o pe jos.

— Mai lasă-l câteva minute, a pufnit Greg. Sunt sigur că n-o să ne dezamăgească.

— Hei, am spus pe un ton scăzut, menit ca un avertisment. Nu-i de râs.

Grasu se ținea greoi după noi, spațiul care ne despărțea crescând cu fiecare bornă kilometrică pe lângă care treceam. M-am oprit și l-am așteptat, nedorind să aibă impresia că este lăsat în urmă.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat în vreme ce se apropia de mine șchiopătând. Cutia mea nu-i foarte grea.

Pe când a lui era, îmi dădeam seama. Era încărcat cu grepfruturile.

I-am citit în ochi că își dorea cu disperare să facem schimb, chiar dacă numai pentru câteva minute. În schimb, a ridicat bărbia și a spus pe deasupra clapetei de carton:

— Nu e nevoie, dar îți mulțumesc că te-ai oferit.

Liam și Mike au izbucnit în râs din cine știe ce motiv – până și Zu s-a uitat înapoi și a rânjit spre ei, cu pălăria lui Liam care-i cădea peste ochi. Era uimitor ce bine arăta Liam după doar câteva ore; avea chipul animat de-un fel de energie pe care n-o văzusem… ei bine, niciodată.

— Cum era înainte? am întrebat încet. Când era în lagăr?

Grasu a scos un suspin prelung.

— Păi, pentru început, era mult mai sâcâitor cu vrăjelile lui optimiste: *O să reușim, prieteni, o să ieșim de aici într-o zi.* Nu prea mai țin acum, când vede cât de nasol este, de fapt, totul.

S-a oprit ca să își reașeze cutia în brațe.

— Adică, ce ai vrea să îți spun? Lee este Lee. Toți îl iubeau, chiar și unii soldați FSP. L-au ales pe el dintre toți Albaștrii ca să fie curier pentru Centrul de control al lagărului.

— Da? Și tu cum erai în lagăr? am întrebat, zâmbind.

— Eram ignorat, în mare, a răspuns. Mai puțin când eram cu Lee.

De parcă și-ar fi auzit numele, Liam s-a întors.

— Mai repede, domnișoarelor! O să rămânem în urmă.

Mike tocmai povestea cum făcuse el autostopul din Ohio până în Virginia după ce evadase din Caledonia, când eu și Grasu i-am ajuns în sfârșit din urmă. Zu m-a tras de mâneca jachetei și a arătat cu degetul printre copaci, în stânga.

Fusesem așa absorbită de discuția cu Grasu, că nici nu observasem lacul de-un albastru cristalin care ne apăruse deodată în câmpul vizual. Norii s-au dat deoparte, făcând loc soarelui aflat pe crucea cerului. Apa scânteia sub atingerea lui, reflectându-i lumina printre copacii care o mărgineau pe toate laturile. Printre ei, am reușit să văd un ponton mic, de lemn, în formă de T, în partea opusă și, dincolo de el, mai multe cabane de lemn.

— Deci e mai mult o ascunzătoare, tocmai spunea Liam. Ne poate ajuta să luăm legătura cu ai noștri?

Mike s-a încruntat.

— Cred că da, dar de obicei cere să stai și să ajuți în tabără câteva săptămâni ca răsplată. Plus de asta, de ce ai vrea să mergi acasă acum? Aici este mult mai sigur.

Îmi dădeam seama că Grasu voia să insiste pe acest subiect, dar Liam a sărit primul cu altă întrebare.

— De cât timp a înființat Slip tabăra asta?

— Cam de doi ani, cred, a răspuns Mike. Abia aștept să îl întâlnești. O să-ți ieși din minți.

Grasu și-a dat ochii peste cap și am avut impresia clară că ei doi nu erau deloc pe aceeași lungime de undă.

— Și sunt aici sute de copii care umblă în voie, fără a fi supravegheați? am întrebat. Cum a putut rămâne aici așa mult fără ca FSP să prindă de veste?

Mike ne explicase deja modul de funcționare al taberei. Toți copiii care se adunaseră acolo – dintre care unii evadaseră din lagăre sau din arest, iar alții reușiseră să se ascundă destul cât să nu fie niciodată prinși – aveau responsabilități.

— O, vezi tu, asta-i frumusețea când ești sub protecția lui Slip Kid, a zis Mike. Soldații FSP nu-l pot ataca din cauza a cine este și a ce le-ar putea face. Chiar și bătrânul Grey este îngrozit de el.

— Eu știu cine este! a făcut Liam, pocnind din degete. Moșul!

Zu a chicotit.

— Nu ești departe de adevăr, a spus Mike. Va suna foarte siropos, așa că ești liber să mă iei peste picior, dar aici în fiecare zi parcă e Crăciunul.

Mi-am dat seama ce voia să spună imediat. Odată ce am ajuns în luminișul care, bănuiam, fusese odată folosit pentru ridicarea corturilor, am fost înconjurați de zeci de copii. În

dreapta noastră, niște adolescenți jucau volei – folosind o plasă adevărată. Am auzit câteva râsete ascuțite și m-am oprit pentru a lăsa niște fetițe să alerge prin fața mea. Ele i-au atras atenția și lui Zu.

Toți păreau fericiți. Sprinteni, strălucitori și zâmbitori. Și curați. Fără tăieturi sau vânătăi, sau noroi, cum eram noi, ci în haine și cu încălțări decente. Câțiva dintre copiii care stăteau tolăniți sub copaci s-au oprit din ceea ce făceau și ne-au ajutat să cărăm cutiile cu fructe spre o clădire albă pe care scria BIROU TABĂRĂ/MAGAZIN, din proprie inițiativă.

Biroul/magazinul taberei era cea mai solidă dintre clădirile pe lângă care trecuserăm până atunci, construită într-un stil mai durabil decât cabanele din bușteni mai mici, cu ușile lor verde-închis.

— Aici păstrăm hrana, a explicat Mike, de parcă acesta era cel mai palpitant lucru pe care aveam să-l auzim vreodată. Și aici e cartierul general al lui Slip Kid… vă voi duce să vă prezint. Să-i cer voie să rămâneți un timp.

— Avem nevoie de permisiune? a întrebat Grasu. Ce se întâmplă dacă refuză?

— Nu a refuzat niciodată până acum, a zis Mike, săltând cutia pe umăr ca să îl poată cuprinde pe Gras cu o mână pe după umeri.

Văzând că îmi atrăsese atenția, a surâs cu gura până la urechi.

— Tu nu se poate să fi fost la Caledonia. Mi-aș aminti un chip ca al tău.

Cred că avea impresia că este fermecător cu ochii aceia negri și cu gropițele lui din obraji. S-a uitat spre Lee, care se forța să nu zâmbească, văzându-mi reacția.

— De unde a apărut și unde-mi pot găsi și eu una?

— Am luat-o de la o benzinărie din Virginia de Vest, la preț redus, a spus Lee. Era ultima din stoc, îmi pare rău.

Mike a râs din nou, strângându-l ușor pe Grasu de umăr înainte să urce săltând scările și să vâre capul pe sub un cearșaf alb care fusese atârnat deasupra micii verande a clădirii. M-am uitat la el, apoi a trebuit să mă uit din nou.

Uriașul Ψ negru vopsit acolo o făcuse pe Zu să încremenească locului și să pălească. Nu mă puteam clinti – nu

îmi puteam lua privirea de la el. Liam și-a dres glasul, mișcând din maxilar, de parcă ar fi încercat să dea drumul la cuvinte.

A fost de-ajuns ca eu și Zu să ne oprim înlemnite locului, cel puțin. Pe chipul ei îmbujorat acum se citea panică. Liam i-a aruncat prietenului său o privire nedumerită.

— Ce este? a întrebat Mike, văzându-ne reacția.

— Există vreun motiv anume pentru care ați decorat acest așezământ de soi cu simbolul dușmanilor noștri de moarte? a spus Liam.

De când îl știam, adică de aproape două ore, era prima dată când vedeam cum lui Mike îi cade fața. Ceva i s-a oțelit în ochi, ceva i-a încordat mușchii maxilarului.

— Acela e simbolul nostru, nu-i așa? E Psi. Ar trebui să ne reprezinte pe noi, nu pe ei.

— Și cum explici culoarea neagră, atunci? a insistat Liam. Brasardele, tricourile…?

Avea dreptate. Toată lumea, sub o formă sau alta, purta acea culoare. Cei mai mulți, aparent, se mulțumeau să-și lege o banderolă neagră la braț, dar alții, și nu doar cei care atacaseră tirul pentru provizii, purtau negru din cap până în picioare.

— Negru înseamnă absența oricărei culori, a explicat Mike. Aici nu practicăm segregarea pe baza culorii. Ne respectăm reciproc și ne respectăm unii altora abilitățile și cu toții ne *ajutăm* între noi să le înțelegem. Credeam că, dacă cineva ar fi de acord cu asta, acela ai fi tu, Lee.

— O, nu, nu, sunt de acord. Sunt, mai degrabă, trup și suflet pentru asta, a spus Liam. Eram doar… nedumerit, asta e tot. Negru să fie. Am înțeles.

Ușa de plasă s-a deschis iarăși, scârțâind. Mike a prins-o cu piciorul.

— Veniți?

Înăuntru, am fost surprinsă să simt un val de căldură lovindu-mi fața și să văd becurile din tavan aprinse. Electricitate – mi-aminteam că Greg spusese ceva despre faptul că Galbenii făcuseră sistemul să funcționeze, însă aveau cumva și apă curentă?

Camerele din față erau doldora de mormane de pături și așternuturi, câteva stive de saltele și mai multe copăi de plastic gri, impersonale. Sala din spate – Magazinul din complexul Birou/Magazin al taberei – era în dreapta unei bucătării mici, cu

faianță albă. Mike le-a făcut cu mâna copiilor dinăuntru, care amestecau cu linguri lungi de lemn în cine știe ce creație delicioasă aveau în oalele din fața lor.

Rafturile de lemn ale vechiului magazin erau vopsite într-un verde mohorât, însă erau ticsite cu un curcubeu de conserve variate și pungi cu chipsuri, paste, ba chiar și bezele. Liam a fluierat încet la vederea cutiilor cu cereale stivuite până sus deasupra capetelor noastre.

Am crezut că Grasului îi va veni să plângă.

Am lăsat fructele pe jos, într-un colț umbros, lângă o fată cu păr blond tuns scurt și tricou negru care îi lăsa șalele dezgolite. Încă bătea din palme încântată, sărind pe vârfuri. Nu putea să aibă mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani și avea, cred, tot atâtea piercinguri în lobul fiecărei urechi.

— Știam că te vei bucura, Lizzie, a spus Mike, aruncându-i un grepfrut.

— N-am mai mâncat fructe de o *viață,* a zis ea, subțiindu-și vocea cu fiecare cuvânt. Sper să reziste câteva săptămâni.

Mike ne-a condus din cameră, lăsând-o pe Lizzie să se bucure de ananas și de portocale.

— Să mergem la etaj. Cred că s-a încheiat deja întâlnirea cu echipa de securitate. Hayes se ocupă de atacuri, dar Olivia – o veți cunoaște – coordonează serviciul de pază în jurul perimetrului taberei. Dacă vreți, pot vorbi cu ea ca să primiți sarcini acolo.

S-a uitat în jos la Zu.

— Dar, din păcate pentru tine, draga mea, toți copiii sub treisprezece ani trebuie să meargă la cursuri.

Asta i-a reținut atenția Grasului.

— Ce fel de cursuri?

— Chestii de școală, cred. Matematică, ceva științe naturale, niște lecturi… depinde de ce cărți reușim să găsim. E important pentru șef ca toată lumea să primească educația de bază.

Mike s-a oprit în capul scărilor și s-a uitat peste umăr.

— Știu că nu v-a plăcut niciodată să le folosiți, dar avem cursuri și despre cum să vă folosiți abilitățile.

Grasu și-a dres vocea în spatele meu.

— Îmi ajunge ce m-a învățat Jack.

— *Jack*…, vocea lui Mike s-a stins. Frate, ce dor mi-e de băiatul ăla!

Pe drumul de venire, ne explicase că în tabăra lui Slip Kid locuiau patru copii de la Caledonia. Mike era singurul din vechea cameră a lui Liam, însă mai erau două fete Albastre, un băiat Galben și un Verde care reușiseră cumva să ajungă hăt până în estul Virginiei.

Etajul clădirii era mai mult un pod; întregul palier era o singură încăpere deschisă, însă era una frumoasă. Mike a ciocănit la ușă și a așteptat să fie poftit înainte să cuteze a răsuci clanța. L-am auzit pe Gras chițăind crispat și am fost surprinsă să simt că și mie mi-a stat inima în loc o clipă.

Ușa s-a deschis spre mijlocul încăperii. În dreapta era o perdea albă, trasă complet, ascunzând ceea ce credeam că era zona de living. Fereastra din spatele ei lăsa să intre destul din lumina după-amiezii ca să se intuiască silueta unui pat și cea a unui scrin.

Cealaltă jumătate a camerei era aranjată ca un birou. Erau două rafturi de bibliotecă pline cu bibliorafturi și cărți de toate dimensiunile și formele. O masă veche de metal, cu vopsea neagră scorojită, era așezată între ele. În fața mesei erau două scaune simple și o masă lungă împinsă lângă peretele din stânga, cu tot soiul de echipamente electronice. Era și-un televizor, dat pe unul dintre canalele de știri. Chipul președintelui Gray umplea ecranul, flancat de două steaguri americane. Gura i se mișca, dar televizorul era dat pe mute. Singurul sunet, în afara icnitului Grasului, era al degetelor lui Clancy Gray care lovea tastele laptopului argintiu, lucios.

L-aș fi recunoscut chiar dacă și-ar fi ras podoaba de păr negru des și ondulat, dacă s-ar fi tatuat pe obraji sau și-ar fi pus cercei în nasul lung și drept. Petrecusem șase ani văzându-i portretele la Thurmond, îi știam pe de rost fiecare aluniță, forma buzelor subțiri – cunoșteam la milimetru chiar și forma pe care o descria părul lui. Totuși, nimic nu se compara cu a-l vedea în persoană. Acele portrete nu reușiseră să-i redea ochii negri și, cu siguranță, nu putuseră prezice ce impresie puternică făcea acum, când înaintase în vârstă.

— Doar o sec…

A ridicat ochii de la ecran în direcția noastră și imediat și-a luat seama.

— Șefu’? a spus Mike. Ești bine?

Fiul președintelui s-a ridicat încet, închizând capacul laptopului. Mânecile sumese ale cămășii sale albe i-au alunecat în jos pe brațele bronzate.

Acesta este Slip King? mi-am spus. *El*? Puțin zis că eram surprinsă. Puțin zis că șocul îmi paralizase creierul, făcându-mi gândurile să se miște ca un melc anesteziat. N-am avut timp nici măcar o secundă să mă reculeg înainte ca următoarele trei cuvinte să-i țâșnească de pe buze. Ar fi fost imposibil să o fac, întrucât Clancy Gray s-a uitat fix la mine și a rostit ultimul lucru la care mă așteptam.

— Ruby Elizabeth Daly.

Ψ

Reacția mea a fost mult prea exagerată pentru un lucru atât de inocent cum era să-mi aud numele complet. Nu era ca și când el ar fi scuipat trei cuvinte de ocară sau ar fi strigat: „Ucideți-i acum!” ori „Închideți-i!” N-ar fi trebuit să mă împleticesc în spate, împiedicându-mă în picioarele mele, dar am fost aproape la ușă înainte să îmi dau măcar seama de asta.

Clancy a făcut un pas în față, dar Liam l-a împins înapoi – tare.

— Lee!

Mike părea scandalizat.

Clancy a ridicat mâinile.

— Scuze… îmi pare rău! E vina mea. Trebuia să mă gândesc cum va suna asta. Doar că am fost surprins să te văd.

S-a aplecat pe după Liam, adresându-mi un zâmbet spășit, iar eu m-am oprit la ușă, șocată un moment de cât de albi și de drepți îi erau dinții.

— Ți-am citit dosarul de-atâtea ori pe atât de multe rețele, încât am senzația că deja te cunosc. Atât de mulți oameni sunt acum pe urmele tale…

— Și căruia ai de gând să o predai? a sărit Grasu.

M-am oprit, lăsând-o pe Zu să țină un braț pe după mijlocul meu. Clancy s-a făcut roșu la față din cauza acuzației și a tras iar cu ochiul la mine.

— Niciunuia. Eu doar culeg informații, supraveghez rețelele ca să văd despre ce se vorbește. Și, întâmplător, subiectul ești tu, domnișoară Daly.

A făcut o pauză în care și-a masat absent un umăr.

— Să vedem dacă îmi amintesc toate datele: născută în Charlottesville, Virginia, dar crescută în Salem de mama sa, Susan, profesoară, și de tatăl Jacob, polițist. Ai urmat școala elementară din Salem până la vârsta de zece ani, când tatăl tău a sunat la secție pentru a anunța că are în casă un copil necunoscut…

— Oprește-te, am murmurat.

Liam s-a uitat peste umăr, încercând să-și împartă atenția între mine și băiatul care recita povestea sordidă a vieții mele.

— … dar, ghinion, soldații FSP au ajuns acasă la tine înaintea poliției. Noroc că cineva a făcut-o de oaie sau au mai avut de cules niște copii, deoarece nu au mai stat să îi chestioneze pe părinții tăi și, astfel, nu te-au pretriat. După care ai ajuns la Thurmond și ai reușit să nu fii detectată drept Portocalie…

— *Oprește-te*!

Nu voiam să aud asta… nu voiam să audă nimeni asta.

— Ce e cu tine? a strigat Liam. Nu vezi că o tulburi?

Clancy, așteptându-se poate la un alt brânci puternic, s-a retras de cealaltă parte a mesei sale de lucru.

— Sunt încântat să o cunosc, atâta tot. Nu se întâmplă des să găsesc un alt Portocaliu.

O scânteie s-a aprins în mijlocul pieptului meu și s-a răspândit repede până la creier. *Chiar* este *un Portocaliu. Zvonurile erau adevărate. Chiar ar putea să mă ajute.*

— Dar… nu ai fost reeducat? am întrebat încet. Nu de aceea ai fost pus în libertate?

— Tu, una, ar trebui să știi că la Thurmond nu sunt în stare să reeduce pe nimeni, Ruby, a spus el. Apropo, ce mai e pe la Thurmond? Am avut onoarea îndoielnică de a fi primul deținut de acolo – am văzut cum s-a construit Cantina cărămidă cu cărămidă. E adevărat că mi-au agățat poza peste tot?

O întrebare mai bună: chiar credea că îmi voi trage un scaun și că voi sta la taclale despre zilele bune de odinioară?

Clancy a oftat.

— În orice caz…, dacă tu ești Ruby, atunci *tu* trebuie să fii Lee Steward. Am citit și dosarul tău.

— E ceva interesant pe-acolo? a întrebat Mike cu un râs crispat.

— Soldații FSP ți-au urmărit fiecare mișcare, a zis Clancy, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ceea ce înseamnă că ai

nevoie de un loc unde să te dai la fund pentru o vreme, am dreptate?

Liam a ezitat o fracțiune de secundă înainte să aprobe din cap.

— Ați făcut o alegere bună venind aici. Puteți rămâne cât doriți. (Clancy și-a strâns mâinile la piept.) Acum că am reușit să supăr pe toată lumea, Mike, vrei să îi duci la o cabană și să-i programezi în grafic?

Mike a încuviințat.

— Dacă vrei să știi, șefu', pe mine nu m-ai supărat.

Băiatul a râs, un sunet bogat și molcom.

— Bine, așa să fie. Apropo, mersi pentru munca grea depusă azi. Se pare că a fost o lovitură profitabilă.

— N-ai idee, a spus Mike, deplasându-se spre ușă.

Ne-a făcut semn să îl urmăm, dar nu se mai uita la noi cu aceeași căldură.

— Cabana optsprezece este deschisă, nu?

— Da, Ty și băieții lui s-au răzvrătit, a explicat Clancy. Nu știu dacă s-a ocupat cineva de curățenie de când au plecat ei, așa că îmi cer iertare pentru dezordine.

După care s-a uitat iarăși țintă la mine, zâmbind pieziș. În străfundurile minții am simțit un soi de căldură efervescentă, ceea ce mi-a făcut pulsul să crească. I-am întors spatele și am rupt contactul vizual, dar imaginea îmi plutea în continuare în minte, inundându-mă până când am crezut că mă voi sufoca. Cu ochiul minții, ne-am văzut pe Clancy și pe mine singuri în aceeași odaie, el într-un genunchi, ridicând un trandafir spre mine.

Mă ierți? i-am auzit vocea tare în urechi, reverberând în timp ce coboram împleticit scările.

Oare cum făcuse asta? Trecuse cu grație prin toate barierele mele naturale de protecție. Și de ce-mi era creierul deodată viu și dornic să atingă pe oricine era mai aproape, pe oricine era îndeajuns de fraier ca să-mi permită accesul?

Mi-am ridicat fața de pe umărul lui Liam. Când mi-o îngropasem acolo? Când ajunseserăm afară – când parcurseserăm tot drumul până la cabană?

Când m-am îndepărtat, ochii lui Liam au încercat să-i prindă pe ai mei. Mă durea capul, mă *durea* fizic. Era prea periculos să stau așa aproape de el.

— Nu acum, am șoptit.

Liam s-a încruntat și a deschis gura, vrând să spună ceva. După un moment, doar a încuviințat din cap, s-a întors spre cabană și a urcat scările.

Trebuia să plec cât mai departe de ei puteam, cel puțin până se stingea vibrația din capul meu. Nu aveam în cap niciun plan și nu urmam un traseu anume; am luat-o pur și simplu pe cărarea cea mai apropiată. Câțiva copii, toți străini, m-au strigat îngrijorați, dar i-am ignorat și am mers înainte, călăuzită de mirosul de noroi și frunze putrede, până am găsit lacul pe lângă care veniserăm.

Copacii și tufele înghițiseră cărarea care ducea la docul de lemn în formă de T și, acolo unde calea nu-mi era blocată de plante, era o frânghie cu un indicator pe care scria NU INTRAȚI.

Am trecut pe sub ea și am ținut-o drept înainte. Nu m-am oprit decât la marginea docului albit de soare, unde m-am așezat și mi-am lăsat capul între genunchi, ascultând râsetele și țipetele copiilor din depărtare, întrebându-mă când voi reîncepe să îmi simt picioarele destul cât să mă pot ridica și când avea să se șteargă amprenta vocii lui Clancy Gray.

Singură, mi-am spus, întinzându-mă pe lemnul vechi, *în sfârșit singură.*

Cina a fost servită la șapte fix în seara aceea. În tabără nu exista un sistem de interfoane sau de alarmă, însă aveau tălăngi. Din câte se părea, stabiliseră un semnal de chemare la masă, întrucât, de îndată ce a sunat prima talangă, au început să sune altele, purtând sunetul printre cabane și de-a lungul potecilor, până acolo jos unde stăteam eu, studiindu-mi chipul oglindit în apa întunecată.

Nu mi-a fost deloc greu să găsesc locul acțiunii – aproximativ două sute de copii adunați în jurul unui foc de tabără dezlănțuit pentru a mânca nu erau un grup chiar tăcut. Am încetinit pasul pe măsură ce m-am apropiat și am văzut cum câțiva dintre băieții mai mari mai puneau butuci în degetele hrăpărețe ale focului. Cercuri de bușteni bătrâni le serveau drept bănci celor care primiseră deja mâncarea și nu voiau să o mănânce singuri în cabana lor.

Copiii pe care îi văzuserăm la bucătărie pregătiseră o masă plină cu ceea ce păreau a fi cratițe și făceau ture între clădirea

biroului și foc pentru a le reumple. Zeci de copii așteptau la rând ca să își primească porția, cu holurile de plastic strânse la piept de nerăbdare.

L-am zărit pe Liam imediat, mai mult cocoțat decât așezat pe unul dintre bușteni. Avea câte un bol cu chili în fiecare mână și cerceta din priviri împrejurimile. Grasu ar fi trecut pe lângă el fără să-l vadă, dacă Liam nu l-ar fi înghiontit. L-a întrebat ceva pe Grasu, însă am surprins doar parțial răspunsul.

— Ăă, nu, mersi. Am citit *Împăratul muștelor*[18]. Știu cum merge treaba – toți încep să danseze în jurul focului și să-și vopsească fețele și să venereze un cap de porc și apoi cineva este lovit cu un bolovan și cade lat la pământ – și, surpriză, acela e chiar puștiul gras cu ochelari.

Liam a început să râdă, dar până și eu îmi dădeam seama cât de stânjenit arăta Grasu.

— Cred că o să aleg varianta sigură și-o să mă duc să citesc… și, hei, uite-o pe Ruby! Vă puteți bucura amândoi de degradarea fibrei umane fără mine.

Liam s-a răsucit atât de repede, că a alunecat și a fost cât pe ce să scape ambele boluri peste fetele cu părul zburlit care ședeau lângă el.

— Distracție plăcută! a zis Grasu, trecând în grabă pe lângă mine.

L-am prins de mânecă și l-am întors din drum.

— Ce e cu tine? am întrebat.

A ridicat din umeri, un zâmbet trist săltându-i colțurile buzelor.

— Pur și simplu nu mă simt în stare de asta acum, cred.

Știam ce vrea să zică. După ce nu fuseserăm decât noi patru atâta timp, a ne afla deodată în preajma atâtor oameni, chiar dacă erau copii ca noi, era puțin stresant. Dacă nu îi plăcuse când o singură persoană nouă – eu – îi invadase lumea, îmi puteam imagina ce efect avea situația de acum asupra nervilor săi.

— Ei bine, dacă te răzgândești, noi vom fi aici.

Grasu m-a mângâiat blând pe creștet și și-a continuat drumul pe cărarea nepietruită, înapoi spre cabana care ne fusese alocată.

---

[18] Roman de William Golding.

— Ce l-a apucat? a întrebat Liam, oferindu-mi bolul cu mâncare aburindă.

— Cred că e doar obosit, am răspuns scurt. Unde este Zu?

A înclinat din cap spre stânga, unde, ce să vezi, chipul zâmbitor al lui Zu se distingea în mijlocul unui grup mic de băieți și fete de vârsta ei. Când m-a văzut, mi-a făcut cu mâna. M-am întrebat cum de putea fi așa plină de viață. Asiatica ce-i stătea alături a încuviințat din cap când Zu a gesticulat, de parcă i-ar fi cunoscut fiecare gând fără a fi nevoie să șoptească o vorbă. Când Zu s-a întins să lase pe spate gluga jerseului fetei pe care scria „Virginia este pentru îndrăgostiți”, a dat la iveală un păr lung și negru-lucios, împletit în coadă.

— O, Doamne, am spus, făcând imediat legătura.

— Ce este?

— Fata aceea a fost în lagărul vostru, am zis. Am văzut-o în coșmarul lui Zu. Au fost despărțite.

— Serios?

Expresia care i s-a întipărit pe chip când și-a dat seama era adorabilă.

— Presupun că așa se explică trânta pe care au tras-o înainte.

Am râs.

— Pe bune?

— Da, s-au rostogolit pe jos ca niște cățeluși în iarbă… Hei, Zu!

Fata s-a uitat iarăși spre noi.

— Vino încoa’ un pic. Nu, adu-o și pe prietena ta…

Când cele două fete s-au ridicat în picioare, am fost surprinsă să văd că cealaltă fată era cu zece centimetri buni mai înaltă decât ea, deși părea să nu aibă mai mult de un an peste vârsta ei.

Zu a luat-o pe fată de mână și a venit la noi, țopăind și surâzând. Își luase iarăși rochița roz.

— Salutare! a spus Liam, întinzând mâna spre fată. Mă cheamă Liam, iar ea este…

— Știu cine sunteți, l-a întrerupt ea. Liam și Ruby.

Și-a încrucișat brațele pe piept.

— Suzume mi-a spus totul despre voi.

— *Ți-a spus* – ți-a spus sau…

— Sigur că nu mi-a *spus,* a pufnit fata, ceea ce i-a adus un cot ascuțit între coaste.

S-a întors și i-a spus ceva lui Zu în japoneză, care, la rândul ei, a clătinat din cap și s-a întins să o tragă pe fată de păr.

— Bine, fie!

Fata înaltă s-a întors la noi, cu focul de tabără în spate.

— Eu sunt Hina. Suzume este verișoara mea.

— O, oau! am făcut, uitându-mă la Zu. Vorbești serios? Asta e uimitor!

Ea țopăia pe vârfuri, încă zâmbitoare.

— Și ați fost la Caledonia împreună, a zis Liam încet. Zu, de ce nu mi-ai zis? Am fi putut încerca să o găsim. Și tu ești Galbenă?

— Sunt Verde, a răspuns Hina, arătând spre chica sa de păr bogat. Vezi?!

Zu a ridicat din umeri cu părere de rău, apoi a tras-o pe Hina de acolo, înapoi la cercul de copii mai mici ocupați cu cine știe ce joc de cărți. Liam s-a întors spre mine cu o privire de sinceră uimire.

— Mi-a dat cumva cu tifla o puștoaică de doisprezece ani?

— Se pare că e trăsătură de familie, am spus, amestecând cu lingura în bol.

Chiliul era cald și avea o aromă picantă tare plăcută. Nu cred că mai mâncasem altceva decât lăturile pe care ni le serveau la Thurmond și porcării de aproape șapte ani, iar faptul că cineva dedicase cât de puțin efort gătirii acelei mese... A trebuit să merg să mai cer o porție, și încă una, până când efectiv nu mai puteam îndesa nimic în mine.

Cum stăteam așa aproape de foc și aveam burta plină de mâncare delicioasă, mă simțeam adormită și în siguranță. M-am lăsat să alunec de pe buștean, așezându-mă pe pământ, sprijinită de picioarele lui Liam.

— Apropo..., a spus el. Îți vine să crezi că Zu a început să țopăie și să bată din palme când i-am spus că trebuie să se trezească la șapte ca să meargă la un curs de citire ca pe vremuri cu alți pițigoi?

— Pițigoi?

— Cursurile zilnice. Școala.

Mi-a atins nasul cu capătul curat al lingurii sale.

— Stai pe-aproape, Ruby dragă, și-o să începi să deprinzi și tu limbajul copiilor din ziua de azi.

Când am terminat de mâncat, Liam a pus holurile noastre într-una dintre multele copăi de plastic purtate întruna încoace

și încolo. Albastrul care manevra pe cea mai aproape de noi era un puști costeliv, care părea să nu cântărească nici jumătate cât copaia pe care o purta. Am clipit o dată, de două ori, întrebându-mă dacă nu cumva îmi imaginez. Era prima dată când vedeam copii care își foloseau abilitățile într-un mod atât de… trivial. Era un contrast ciudat față de ceea ce era, altfel, o imagine a normalității. Sau, cel puțin, a felului cum bănuiam eu că trebuie să arate normalitatea. Câțiva copii zdrăngăneau la chitare sau își foloseau bușteanul ca set de tobe. Alții discutau în liniște sau jucau cărți.

Liam s-a lăsat pe pământ în spatele meu, găsind destul loc între șalele mele și bușteanul bătrân. Aerul care tălăzuia în preajma flăcărilor, în combinație cu căldura aceea delicioasă, îmi făcea mușchii ca de gumă. A ridicat o mână și mi-a dat deoparte șuvițele rebele de păr de la ceafă. Mi-am lăsat trunchiul pe spate până ce m-am rezemat complet de pieptul lui, adăpostită între genunchii lui.

— Ești bine, scumpo? mi-a șoptit în ureche.

Am dat din cap că da, degetele mele găsind pielea goală a antebrațelor sale, atingând mușchii și venele care se țeseau deasupra lor acolo. Eram într-o misiune de descoperire, căutam ceva ce nici nu îmi dădusem seama că vreau până atunci. Pielea lui era așa moale; mâinile – calde și late, cu încheieturile degetelor învinețite și aspre din cauza rănilor încă nevindecate. Mi-am așezat mâna peste a lui, împletindu-mi degetele cu ale sale.

— A trebuit să fiu singură puțin timp, dar acum sunt bine.

— Foarte bine, a șoptit. Dar data viitoare nu te duce unde să nu te pot găsi.

Nu m-a furat somnul, ci mai mult m-am relaxat. Mi se părea că, pe cât stăteam mai mult acolo, pe cât se făcea mai multă liniște în capul meu, pe atât durerile și punctele de tensiune din corpul meu se risipeau, lăsându-mă moale ca pământul de sub noi.

În cele din urmă, cineva a adus afară o combină muzicală veche de zeci de ani și s-au oprit până și chitariștii pentru a-i asculta pe cei de la Beach Boys. Părea că eu eram singura din toată tabăra care nu dansa, dar era plăcut să îi privesc pe ceilalți. Pe Zu, în mod special, în timp ce își unduia șoldurile și își arunca brațele în aer – cel puțin, până a venit în fugă la noi și a

început să ne tragă de mâini. Am reușit să o conving să mă lase în pace, dar Liam n-a fost nici pe departe la fel de convingător.

Râdeau amândoi când piesa a fost înlocuită de „Barbara Ann”, se roteau când a început „Fun, Fun, Fun”. Ar fi trebuit să știu că mi se pregătea ceva când s-au întors amândoi spre mine, cu priviri la fel de viclene în ochi.

Liam a ridicat un deget către mine, făcându-mi semn să vin la el. Am râs și am scuturat mâinile în fața mea.

— Nu!

A surâs larg – primul lui surâs adevărat după multe zile – și am simțit ceva trăgându-mă de buric. Era o senzație de cald, o furnicătură, ceva familiar. Liam se prefăcea că trage de o frânghie, iar Zu s-a oprit și ea din zbânțuială ca să-i imite gestul. Erau roșii la față și pe obraji le strălucea o peliculă de transpirație. Neavând între noi altceva decât praf fin și noroi, am alunecat spre ei fără opreliști – oprindu-mă drept în brațele deschise ale lui Liam.

— Nu e corect, m-am plâns.

— Haide, Verzuio, a zis el. Îți va prinde bine un dans bun.

Zu se învârtea în jurul nostru, fluturând din brațe pe ritmul piesei „Wouldn’t It Be Nice”. Mi-am pus mâna peste a lui Liam și l-am lăsat să mi-o tragă pe umărul lui. Mi-a luat cealaltă mână fără să întrebe și a ținut-o ușor într-a sa.

— Urcă pe picioarele mele.

I-am aruncat ceea ce credeam că este o privire siderată.

— Ai încredere în mine, a spus. Haide, înainte să se termine cântecul.

Împotriva voinței mele, am urcat cu picioarele pe-ale sale și am așteptat să-l văd că se crispează din cauza greutății. Măcar oasele lui păreau rezistente sub mine.

— Puțin mai aproape, Verzuio; nu te mușc.

M-am aplecat în față, destul de aproape ca obrazul să mi se lipească de umărul lui. Liam mi-a strâns mâna și eu m-am surprins că strâng cu cealaltă mână pieptul cămășii lui. Și-mi era rușine, întrucât eram convinsă că îmi putea simți inima cum bubuie în piept.

— Să nu ne învârtim, am spus.

Nu eram sigură dacă mi-ar rezista inima sau creierul. De aproape, Liam era așa cald și atât de frumos. Eram deja destul de amețită.

— Nu ne învârtim, a confirmat el.

Când am început să ne mișcăm, n-a fost tocmai un dans – doar o legănare cu pretenții. Înainte și înapoi, ușurel, ușurel. Măcar de data asta, creierul meu era perfect mulțumit să își țină mâinile acasă. Mușchii mi se mișcau încet, înmuiați ca melasa. Eram complet în contratimp față de melodie, iar apoi nici măcar nu ne mai mișcam. Obrazul îmi era lipit de umărul lui. Mâna de pe șalele mele s-a furișat sub cămașă și s-a făcut ghem lipită de pielea de acolo.

Când au sunat din nou tălăngile, de data aceasta anunțând stingerea în toată tabăra, s-a auzit un geamăt suficient de puternic ca Liam să chicotească. Nu mi-am dat seama ce obosită eram decât după ce ne-am desprins unul de celălalt.

— E ora de culcare, a spus el, chemând-o pe Zu cu un gest.

Fata s-a ridicat, s-a scuturat pe haine și a făcut un semn spre grupul de copii pe care îl părăsea.

Focul a trosnit și a sfârâit, răpus de jetul de apă ieșit dintr-un furtun. Sunetul pe care l-a scos a fost ca de animal care-și dădea ultima suflare. Iar când lumina s-a stins în sfârșit, totul devenind un morman de tăciuni orbi împrăștiați prin cenușă, n-a mai rămas decât un paravan de fum care să mă despartă de locul unde Clancy Gray ședea, de cealaltă parte a gropii, și mă privea cu ochii întunecați.

• Douăzeci și doi

Din câte se părea, acesta era un lucru care îi plăcea lui Clancy Gray – să mă privească. Să mă urmărească în timp ce stăteam pe verandă și o ajutam pe Zu să își lege șireturile noilor ei teniși înainte să le însoțesc, pe ea și pe Hina, la cabana care slujea ca sală de clasă.

Să mă poată privi cum îl tachinam pe Grasu pentru că era primul și singurul pe care îl mușcase o căpușă.

Să mă poată privi cum aștept lângă vatră, alături de Lee, să vină Mike și să ne spună ce îndatoriri vom avea în timpul șederii la East River.

Să privească toate acestea de la fereastra biroului său de la primul etaj, de unde părea să controleze totul și să nu facă nimic.

Mike spusese înainte că toți cei cu vârsta peste treisprezece ani vor primi o însărcinare, ceva de făcut, doar că nu îmi dădusem seama că sarcinile îți erau alese de alții. Nu mă deranja să ajut la cămară, să organizez și să număr proviziile, dar aș fi preferat să fiu afară, cu Grasu, în mica grădină a taberei, sau să alerg prin pădure cu Liam, în misiune de securitate. Era ciudat să nu îmi petrec toată ziua cu ei.

Copiii cu care lucram erau destul de simpatici; mai mult decât simpatici, la drept vorbind. Majoritatea nu văzuseră niciodată cum arăta un lagăr pe dinăuntru, dar, pe de altă parte, nici eu nu gătisem vreodată ceva, așa încât niciunii nu ieșeam câștigători la puncte în privința experienței de viață. Ce îmi plăcea cel mai mult era curajul lor aparte. Lizzie, de pildă, se ascundea la East River de aproape doi ani, după ce scăpase la mustață să fie capturată de soldații FSP care trăseseră pe dreapta mașina părinților ei, în Maryland.

— Pur și simplu ai coborât și ai luat-o la fugă? am întrebat.

— Ca vântul și ca gândul, a mărturisit ea. Nu aveam absolut nimic la mine, doar hainele cu care eram îmbrăcată. Am încercat să mă reîntâlnesc cu părinții, însă nu s-au mai întors la vechea noastră casă. Am fost luată de un trib de Verzi și adusă aici.

Și asta era altă chestie: majoritatea copiilor de acolo erau fie Albaștri, fie Verzi, cu un grup restrâns și compact de Galbeni, care nu prea socializau în afara cercului lor. Lizzie susținea că înainte erau mai mulți, dar că Slip Kid le dăduse voie să plece și să-și formeze propriul trib.

— Le-a dat voie? am repetat, notându-mi câte cutii cu cereale ne rămăseseră.

— Mda, și mai sunt și alte cerințe.

Asta o spusese Dylan, un băiat pirpiriu care terminase de curând cursurile pentru pițigoi[19]. El spunea că porecla asta de pițigoi vine de la corpurile mici de bibliotecă pe care le confecționase Clancy pentru depozitarea cărților și a rechizitelor școlare.

— Trebuie să se formeze un grup de cel puțin cinci, a continuat el. Atunci, Clancy trebuie să stabilească dacă este sau nu sigur, și trebuie să juri pe viața ta că nu vei dezvălui nimic despre tabără, decât dacă o faci pentru un alt copil la ananghie, iar atunci poți dezvălui doar indiciul. Asta pentru ca toți să rămână în siguranță. Ar muri dacă i s-ar întâmpla ceva unui copil din cauza lui.

Am simțit atunci că mă înmoi puțin. Nu era vorba atât că nu mă încredeam în motivațiile lui Clancy; doar că mă tulbura. Când cineva se interesează așa mult de tine, trebuie să te întrebi ce caută, mai exact, pe chipul tău.

— Ce *faceți*?

Ne-am uitat tustrei spre ușă, unde Clancy stătea încremenit, neclintit și se uita țintă la mine. Vântul care intra pe ușa deschisă din spatele lui îi flutura părul negru, făcându-l să stea ridicat. Ceva s-a încordat în mine văzându-i expresia, însă nu era vorba despre teamă.

— Sortăm, a spus Lizzie, nedumerită. S-a întâmplat ceva?

Clancy și-a revenit brusc din transa în care păruse a fi.

— Da, scuze, doar că…, Ruby, te superi dacă vii cu mine o secundă? Cred că s-a produs o neînțelegere cu privire la însărcinarea ta.

I-am dat lui Lizzie placheta, întrebându-mă de ce m-a privit cu ochii mijiți.

[19] În original, „cubbies”, care înseamnă și dulap mic, casetat, fără uși, în care se depozitează diverse obiecte, îndeosebi la grădinițe și în clasele primare, la școală.

— Am fost trimisă la depozit, am spus când am ajuns afară, pe verandă.

— Eu nu te-am trimis nicăieri, a zis el. I-am precizat asta lui Mike în mod expres.

Mi-ar plăcea să cred că nu sunt genul de persoană ușor de intimidat de alți copii – nici chiar de cei mai înalți, mai puternici sau mai bine înarmați decât mine. Așa că nu știu de ce m-a izbit atunci faptul că vorbeam cu *Clancy Gray.* Cu fiul celui mai puternic om din țară. Prințul cu sânge albastru al Americii, care își purta tricoul polo negru cu gulerul petrecut sub un pulover asortat, tricotat un rând pe față, unul pe dos. Purta chiar și o curea de piele.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Să știi că sunt în stare de muncă grea.

Afară, la lumina soarelui, era mult mai puțin impunător decât fusese la umbră. Și mai scund. Era posibil ca legenda să-i fi adăugat câțiva centimetri imaginari, însă era doar puțin mai înalt decât mine, ceea ce însemna că și Liam, și Grasu erau cu aproape un cap peste el. Nu că asta i-ar fi știrbit ceva din titlul de Cea mai atrăgătoare persoană pe care o văzusem vreodată.

Clancy era slab, dar nu deșirat; îngrijit, dar nu efeminat; sigur de sine, dar nu îngâmfat. Mi s-a părut, în timp ce vântul ne sufla din față, că se dăduse cu o apă de colonie înțepătoare, însă asta era ridicol.

Eram bucuroasă că ne aflam afară, pe verandă, unde ne puteau vedea toți cei de lângă vatră. Nu credeam că mă va răni sau ceva de genul ăsta – de ce ar fi făcut-o? Am simțit că mi se împreunează mâinile în fața corpului, apoi că se lasă pe lângă corp, apoi că urcă și îmi prind coatele, de parcă nu ar fi fost sigure ce voiau să facă.

Nu uitasem cu ce scop venisem acolo, dar parcă nu-mi venea să îi cer ajutorul. Era clar că își stăpânea bine abilitățile, dacă pătrundea după bunul plac în mintea celorlalți – întrebarea ar fi trebuit să-mi țâșnească de pe buze firesc, ca o respirație.

Dacă reușise să facă atâția copii să îi execute toate ordinele, oricare ar fi fost ele, trebuia să fie pentru că era un tip de treabă, nu? Oamenii nu se ajută între ei doar de dragul ajutorului. Clancy avea genul de încredere în sine care îl transforma în soarele din mijlocul galaxiei de la East River. Totul și toți gravitau în jurul luminii sale.

Așadar, de ce nu îndrăzneam să întreb? De ce încă îmi tremurau mâinile?

— Știu că probabil nu vei ajunge niciodată să mă placi după cum a decurs prima noastră întâlnire, a spus el, dar îmi pare rău. Nu m-am gândit că țineai secrete acele informații.

— Nu face nimic, am zis. Dar ce legătură are asta cu sarcina mea de muncă?

Câteva momente, nu a spus nimic. Doar... m-a fixat cu privirea.

— Vrei să încetezi? am murmurat, simțindu-mă deopotrivă fâstâcită și iritată. Dacă îți spun că te iert, termini cu asta?

Buzele i s-au ridicat într-un surâs cuceritor.

— Nu.

Clancy, care aparent nu fusese niciodată învățat ce înseamnă spațiul intim al altei persoane, a făcut un pas înainte, la care eu am făcut unul în spate și picioarele mi s-au afundat în noroiul cleios. În loc să se dea înapoi, a părut să ia gestul ca pe o invitație și a venit iarăși spre mine. Din cine știe ce motiv, preponderent din cauza nervilor din stomac, l-am lăsat.

— Ascultă, a spus în cele din urmă. Motivul pentru care i-am spus lui Mike să nu îți dea niciun serviciu este acela că speram că vei veni să lucrezi cu mine.

— Poftim?

— Ei, hai, m-ai auzit.

M-a strâns iarăși de braț și am avut senzația că îmi zburda în țeastă. Creierul mi-a revenit la viață cu viteză maximă, inundat cu imagini de un alb lăptos întruchipându-ne pe noi doi șezând în fața mesei sale, uitându-ne țintă unul la celălalt în vreme ce focul devora totul în jur.

Imagini pe care *el* le trimitea în mintea *mea.*

Nu știu cum o făcea, dar era atât de *real*! Simțeam că ard dinăuntru spre afară, că plămânii mi se umplu de bășici. Sub piele mi s-au format umflături pline de fum înțepător, până când am avut impresia că sunt pe cale să explodez. Vederea mi s-a înnegurat pe la margini. Focul a înflorit pe hainele mele, pârlindu-mi părul.

Nu e ceva real, nu e real, NU E REAL...

Clancy trebuie să-mi fi dat drumul ori poate găsisem eu o cale de a mă feri, căci la fel de repede cum venise, focul dispăru, dispersându-se din trei expirații tremurate.

— Nu mă poți bloca, a spus, căscând ochii. Știi măcar cum să îți folosești abilitățile? În dosarul pe care Liga îl avea despre tine se lăsa a se înțelege că le poți controla.

Era oare evident? Am clătinat din cap. *De aceea sunt aici,* voiam să spun. *De aceea am nevoie de tine.*

M-a măsurat cu privirea, din cap până în picioare și înapoi. Când a vorbit, tonul lui era blând. Înțelegător.

— Uite, știu cum este. Crezi că eu nu m-am luptat cu asta? Ce singur te simți când nu poți atinge pe nimeni așa cum ai dori, cât de îngrozit ești să fii prins în mintea altei persoane fără să găsești calea de ieșire? Ruby, tot ce am învățat a trebuit să învăț singur și a fost cumplit. Vreau să te scutesc de toate astea. Te pot învăța diverse lucruri, trucuri – cum să îți folosești talentele așa cum ar trebui să fie folosite.

Speram că nu putea să vadă ce tare îmi tremurau mâinile. O, Doamne, se oferise – nici măcar nu trebuise să cer – și eu tot nu puteam spune nimic, fir-ar să fie.

A adoptat o poziție mai relaxată și, când m-a atins din nou, dându-mi o șuviță peste umăr, n-a fost nimic răuvoitor în acel gest.

— Gândește-te la asta, bine? Dacă hotărăști că vrei, vino direct la mine în birou. Îmi voi elibera programul pentru tine.

Am strâns din buze, mușcându-mă tare de limbă.

— Nu e nimic greșit să vrei să știi cum să îți folosești abilitățile, a adăugat Clancy. Acesta este singurul mod prin care îi vom putea înfrânge.

Pe cine să înfrângem?

— Am mai rămas atât de puțini, a zis. Până să apari tu în sistem, credeam că sunt singurul rămas.

— Păi, mai este măcar unul. Îl cheamă Martin…

— Și este cu Liga Copiilor, a încheiat el. Știu. Am accesat raportul lor despre el. Ciudat copil. Când am spus *noi,* mă refeream la Portocaliii nepsihotici.

Am pufnit pe nas.

— O să mă gândesc, am spus în cele din urmă.

Mă țintuia din nou cu ochii lui negri; mi se ridicase părul de pe brațe, de parcă aș fi fost în apropierea unui curent electric slab. Fără să mă gândesc, am făcut un pas spre el.

— Ascultă-ți instinctul, a spus Clancy, întorcându-se să plece înapoi spre Birou. Mai mulți copii l-au strigat de unde pregăteau

masa de prânz aproape de vatra focului și, cum se cuvenea fiului președintelui, el le-a zâmbit și le-a făcut grațios cu mâna.

Ascultă-ți instinctul.

Și atunci de ce capul îmi dicta complet altfel?

Ψ

Am luat-o glonț spre pontonul de lemn pe care îl descoperisem în după-amiaza trecută, dorindu-mi să pot scăpa de fiorii care îmi străbăteau inima. Îmi simțeam mintea copleșită de posibilități.

Clancy Gray tocmai îmi oferise tot ce mi-aș fi putut dori mai mult pe lume. Un mod de a evita să repet ceea ce li se întâmplase părinților mei și lui Sam. Un mod de a fi cu Liam, de a o găsi pe buna, de a nu trăi cu teama constantă a ceea ce le puteam face. Și atunci de ce nu răspunsesem pe dată cu *da*?

Am trecut pe sub funia care tăia calea de acces spre lac și am străbătut drumul până la potecă înainte să-mi dau seama că ceva nu era în ordine.

— *La naiba*! am spus când l-am văzut.

— O, nu – nu, nu, nu, a făcut Grasu.

Rânjetul tâmpițel i s-a șters de pe față și s-a oprit imediat din ceea ce făcea: arunca firmituri de pâine rațelor de pe apă.

— Aceasta este ascunzătoarea *mea* secretă. E interzis pentru orice Ruby.

— Eu l-am găsit prima! am pufnit, trântindu-mă lângă el.

— Ba sunt sigur că nu.

— L-am găsit acum o săptămână, când tu încă despachetai.

La aceasta a cedat.

— Păi… fie. Dar astăzi eu am ajuns primul.

— Tu nu trebuia să fii de serviciu la Grădină?

— M-am săturat să le aud pe fete cum șușotesc impresionate de Slip Kid, de cât de deștept e pentru că le-a pus să planteze morcovi. (S-a lăsat pe spate.) Dar tu nu ești de serviciu la Depozit?

Mi-am plecat privirea și am văzut că strânsesem pumnii. Când nu am răspuns, Grasu a pus punga cu firmituri deoparte și s-a îndreptat de spate.

— Hei, te simți bine?

Și-a lipit mâna rece de fruntea mea.

— Pari că te paște un virus. Ai cumva migrene sau amețești?

Puțin spus. Am râs sugrumat.

— O! a făcut, retrăgându-și mâna. Genul *ăla* de problemă.

M-am întins pe spate pe lemnul aspru și mi-am acoperit ochii cu brațul, sperând că întunericul îmi va alunga durerea de cap.

— Ai spus că Jack te-a învățat cum să îți folosești abilitățile?

— În linii mari, a zis el. Numai așa puteam să învăț – dacă mă învăța alt copil, adică. Doar că mi-a luat un pic să mă decid.

— De ce?

— Deoarece credeam că, dacă nu le folosesc, vor dispărea, a zis Grasu încet. Am crezut că totul va reveni la normal. Există dovezi științifice că, dacă nu ne mai folosim anumite părți din creier, funcția acelor porțiuni va înceta, știi?

După un moment, a întrebat:

— S-a oferit Clancy să te ajute cu abilitățile tale?

Am încuviințat din cap.

— I-am spus că mă voi gândi la asta.

— Ce rost are să te gândești? (Grasu m-a lovit cu cartea în burtă.) Ai spus că nu știi să le controlezi?

— Păi, da, dar...

Mă tem de cât de multe nu știu.

— Trebuie să le poți controla, altfel te vor controla ele pe tine, mereu, a spus. Te vor speria și te vor manipula până ce vei înnebuni, vei muri sau până când vor găsi un leac. Și ghici care dintre chestiile astea se va întâmpla mai curând.

A sunat clopotul pentru prânz – două dangăte, pentru a doua masă a zilei. Grasu s-a ridicat și s-a întins, aruncând restul firmiturilor în apă.

— Chiar crezi că vor găsi un leac? am întrebat.

— Tata spunea că orice este posibil atunci când îți pui mintea la contribuție.

A surâs amar. Când a amintit de tatăl lui, mi s-a strâns stomacul.

— Încă nu ai avut ocazia să le trimiți un mesaj.

— Am întrebat pe aici, dar nu este decât un singur computer în tot locul ăsta uitat de Dumnezeu și doar o persoană are acces la el.

Așa era. Laptopul argintiu de pe masa lui Clancy.

— L-ai întrebat dacă te lasă să îl folosești câteva minute?

— Mda, a spus Grasu, când ne-a apărut în față groapa unde se făcea focul.

Se părea că se împărțeau sendvișuri și mere.

— A refuzat. Din câte se pare este un „risc de securitate” dacă îl atinge altcineva în afară de el.

Am clătinat din cap.

— O să-l întreb mâine. Poate îl conving.

— Faci asta?

Grasu m-a apucat de braț, luminându-se la față.

— Vrei să îi spui că avem o scrisoare foarte importantă de livrat, dar că trebuie să căutăm noua adresă a tatălui lui Jack? Spune-i că vom face orice – ba nu, spune-i că voi linge personal toate perechile de pantofi pe care le deține.

— Ce-ar fi să îi spun doar că acesta este singurul motivul pentru care am venit aici, am propus, și să nu pomenesc nimic despre limba ta?

Grasu a așteptat să îmi iau sendvișul de pe masă și apoi m-a tras deoparte. M-am gândit că vrea să mănânce în cabană sau chiar la debarcader, dar am hoinărit până l-am găsit pe Liam.

El și alți câțiva băieți din echipa de securitate făceau pauză și găsiseră un luminiș frumos între copaci. Era destul de mare pentru ca două echipe mici să încropească un meci scurt de levitare a mingii, cunoscut și ca fotbal fără mâini. Eu și cu Grasu am găsit un trunchi vechi de copac, pe care ne-am așezat împreună, ignorând grupul restrâns de spectatoare care se adunaseră să facă galerie echipelor.

Un roșcovan înalt cu o explozie de pistrui pe față a pus mingea veche de fotbal în mișcare, făcând-o să leviteze, și meciul a început. A luat-o la fugă pe lângă ea, încercând să nu lase mingea, și nici pe sine să intre în contact cu ceilalți. Liam, la un moment dat, a avut-o la doi centimetri în fața sa, dar mâinile i-au fost prea lente și încălțările-i erau prea ponosite ca să o prindă atunci când i-a fost aruncată.

— Ține ochii pe minge, împleticilă! am strigat.

Liam a întors capul spre noi. Exact când s-a uitat la mine, Mike, care deținea mingea în clipa aceea, l-a trântit la pământ ca să ajungă la linia de final. Eu și cu Grasu ne-am crispat când Liam a aterizat, lovindu-se cu capul de rădăcinile unui copac bătrân.

— Oau, am făcut. Nu glumea când zicea că e varză la sporturi.

— Ar fi amuzant, dacă n-ar fi atât de trist.

Ceilalți băieți erau prea ocupați cu râsul ca să mai țină mingea în aer. Liam a rămas pe jos, roșu la față, dar

scuturându-se din tot corpul de râs. Și-a ridicat cămașa ca să se șteargă pe față de transpirație, oferindu-mi mie și tuturor celorlalte fete de față ocazia să văd în treacăt o porțiune de piele.

De data aceasta, eu am fost cea care a roșit.

Unul dintre băieții pe care nu îi cunoșteam a venit în pas alergător la el și l-a ajutat să se ridice, bătându-l camaraderește pe umăr. Au râs împreună de parcă s-ar fi cunoscut din clasele primare.

Dar așa era Liam – glumea pe seama lui Zu, că își face prieteni cât ai clipi, însă și el făcea la fel. Pe de altă parte, eu și cu Grasu ne mulțumeam să stăm singuri, să privim, să așteptăm, fără a ne implica. Poate că doar ne obișnuiserăm prea tare să fim singuri ca să fim ca ei – și poate că asta trebuia să se schimbe.

Ψ

În dimineața zilei următoare, la exact nouă douăzeci și unu, m-am trezit stând la ușa biroului lui Clancy Gray, cu mâna ridicată și gata să bat în ușă. Singurul lucru care mă împiedica să fac asta, pe lângă emoțiile care îmi răscoleau măruntaiele, era discuția care se desfășura de cealaltă parte a ușii.

— … sigur că avem destui pentru a face asta. Dacă trimit atâția câți e nevoie, n-ar mai rămâne aici destui ca să asigure paza.

Era vocea unei fete, moale, dar nu dulce. Olivia, cel mai probabil, dacă discutau despre securitate.

— Înțeleg ce spui, Liv, dar ar fi păcat să ratăm ocazia asta, zicea Clancy. Încep să ne scadă proviziile de medicamente, iar Leda Corp nu mai trimite la fel de multe camioane prin zona noastră.

— Ai de gând să pleci iarăși într-o expediție de-a ta? a insistat ea. Nu atunci afli ponturi despre transporturi?

— De ce întrebi?

— Doar că… n-ai mai fost plecat de aproape un an, a răspuns Olivia. Și obișnuiai să pleci des. Știu că n-am mai avut nevoie de provizii, dar poate te întâlnești cu sursa ta…

— Nu, a zis Clancy ferm. Nu mai pot părăsi tabăra. Nu este sigur.

Dușumeaua a scârțâit.

— A apărut ceva pe scanerul FSP? s-a auzit vocea aspră a lui Hayes.

— S-a aflat despre atacul asupra tirului cu fructe, evident, a răspuns Clancy. Ar fi fost greu de trecut cu vederea, ținând cont că l-ați mutilat pe șofer.

— De ce trebuie s-o spui așa?

— Pentru că trebuia să-l fi lăsat doar acolo, cum v-am spus să faceți. Apreciez faptul că vrei să faci simbolul cunoscut, dar nu era mai bine să-l fi scris cu spray-ul pe tir?

— Îți faci griji că asta ne va dăuna *imaginii*? a spus Olivia și i se citea iritarea în glas.

— Celor mai mulți le va fi greu să accepte că nu suntem monștri, chiar și fără povești despre cum ologim oameni nevinovați, a spus Clancy. Așa că te rog să faci negrul să circule. Continuă să folosești simbolul. Dar… încearcă s-o faci ceva mai subtil.

— Sub ce? a întrebat Hayes.

— Regret că întrerup întrevederea noastră, dar mi se pare că amândoi aveți lucrurile sub control, iar pe mine mă așteaptă cineva, a zis Clancy și eu m-am ferit de lângă ușă. Liv, planifică lovitura. Mă ocup eu de cum stăm numeric.

Am făcut un pas cu spatele pe scări în jos, însă nu avea rost să mă prefac că nu trăsesem cu urechea. Ușa s-a deschis și fata – Olivia – a fost prima care a apărut. Era înaltă și mlădioasă, cu picioare până în gât și o piele atât de bronzată, că strălucea.

Am dat din cap și le-am făcut loc să treacă ei și lui Hayes. Olivia era probabil de vârsta noastră, dar părea mult mai mare. Arăta cam cum îmi imaginam eu că trebuie să arate un om la douăzeci de ani. Când am ridicat iarăși ochii, Clancy stătea sprijinit de tocul ușii și rânjea.

— Ai venit.

Mi-a făcut semn să intru și m-a condus la masa de scris. Așezându-mă într-un scaun, am aruncat o privire fugară în cealaltă parte a odăii, unde draperia fusese agățată la loc.

Clancy și-a ocupat locul în spatele mesei și, zâmbind, s-a lăsat cu scaunul pe spate.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Este… așa cum ai spus, am mormăit. Am mai rămas foarte puțini.

Și vreau să știu cum pot sta în preajma oamenilor pe care îi iubesc fără a mă teme să mă șterg din mintea lor.

— Am citit în rețeaua Ligii că nu au putut găsi alți Portocalii în afară de tine și de Martin, a rostit Clancy. Majoritatea Roșiilor au fost uciși, din câte se pare. Asta înseamnă că noi suntem în capul listei.

— Așa se pare, am spus.

M-a izbit un alt gând:

— Cum de ai acces la rețeaua Ligii? Și la a FSP?

Am făcut un gest care să cuprindă camera.

— La *toate* astea?

— Am prieteni peste tot, mi-a răspuns Clancy fără emfază. – A bătut darabana cu degetele în masă. – Și tata mă lasă în pace fiindcă nu ar putea îndura scandalul care s-ar isca dacă aș divulga faptul că nu există niciun program de reeducare, nu pentru cei ca tine și ca mine.

— Ca mine și ca tine, am repetat.

Clancy și-a trecut o mână prin păr.

— Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegi, Ruby, este că noi nu suntem ca ceilalți. Eu și cu tine... toți cei clasificați ca Portocalii. Suntem diferiți. Speciali. Nu – nu, stai, văd că îți dai ochii peste cap, dar trebuie să mă asculți, bine? Pentru că al doilea lucru pe care trebuie să îl înțelegi este că toată lumea – tata, administrația lagărelor, cercetătorii, soldații FSP, Liga Copiilor –, toți te-au mințit de la bun început. Suntem speciali nu datorită a ceea ce suntem, ci a lucrului în care nu ne pot transforma.

— Nu are logică ce spui, am zis.

S-a ridicat și a venit de după masă pentru a se așeza lângă mine.

— Ar ajuta dacă ți-aș spune întâi povestea mea?

Am ridicat brusc ochii spre ai lui.

— Dacă fac asta, trebuie să îmi promiți că va rămâne între noi.

Să păstrez un secret. Asta puteam face.

— Prea bine, a zis el, dă-mi mâna. Va trebui să îți arăt.

Ψ

Când mai pătrunsesem în alte minți, încercasem un sentiment neplăcut de prăbușire. Cel mai adesea, mă trezeam că pic în mijlocul unei mlaștini de amintiri slab luminate și de sentimente

descătușate, fără hartă, fără lanternă și fără o cale ușoară de a găsi ieșirea.

În mintea lui Clancy însă nu era nimic înfricoșător. Amintirile lui erau luminoase și precise, pline de imagini și de culori vii. Părea că mă luase de mână și că mă conducea de-a lungul unui culoar cu ferestre spre trecutul său. Ne-am oprit doar cât să arunc o privire scurtă pe fiecare dintre ele.

Biroul care se compunea din bucăți în jurul meu era simplu, doldora de fișete gri-metal, și cam atât. Putea să fie oriunde; vopseaua albă era destul de proaspătă ca să facă bășici pe perete. Dar, într-un colț întunecat, am recunoscut ceva dintr-o mașină în formă de semilună și pe omul care se uita de cealaltă parte a mesei pliante care-i servea de masă de lucru. Era durduliu și cu un început de chelie – o prezență permanentă la Infirmerie. Am privit cum i se mișcau buzele în timp ce oferea o explicație mută și ochii mi-au alunecat spre teancul de hârtii de pe masă, din fața lui. Privirea mi-a fugit mai departe, la mâna lui care se odihnea pe masă, acoperind o foaie de hârtie împăturită o dată care încerca să revină la forma originală. Acolo, în partea ei de sus – antetul Casei Albe. Cuvintele mi s-au limpezit în minte și atunci am simțit că-mi cad ochii peste ele, sorbindu-le cu neîncredere. *Stimați domni, aveți permisiunea mea de a efectua teste și tratamente experimentale asupra fiului meu, Clancy James Beaumont Gray, cu condiția ca acestea să nu lase cicatrice vizibile.*

Luminile au crescut în intensitate până ce au scăldat amintirea în alb. Când au pălit, eram într-o sală foarte diferită, la Infirmerie, aceasta placată cu gresie albastră și plină de monitoare care piuiau. *Nu*! mi-am spus, încercând să scap din chingile cu arici care mă țineau legată de masa metalică. Știam ce era locul acela.

Becul de deasupra a fost tras mai aproape de fața mea de către o mână înmănușată. La periferia câmpului meu vizual am văzut cercetători și doctori în halate albe, pregătind mașinării și computere în jurul meu. Am strâns din dinți, mușcând călușul de piele pe care mi-l legaseră la ceafă, și niște mâini m-au ținut nemișcată în vreme ce au fost conectate cabluri și monitoare. M-am zbătut, rotind capul cât am putut de tare ca să zăresc o masă plină cu bisturie și burghie mici; mi-am văzut chipul reflectat în geamurile de observare din apropiere – un chip

copilăros, alb de groază, o imagine în oglindă a portretelor care aveau să atârne mai târziu prin tot lagărul.

Lumina necruțătoare de sus a crescut în intensitate, înghițind scena. Când s-a stins, amintirea se schimbase din nou. Ochii mi-au căzut întâi peste mâna pe care o strângeam, apoi au urcat spre ochii absenți ai aceluiași cercetător pe care îl văzusem înainte. Bărbații care gravitau în jurul nostru aveau cu toții aceleași expresii tulburi – zâmbete goale, ochi goi. Mi-am îndreptat umerii, un mic fior de victorie croindu-și drum prin mine când am trecut pe poarta principală spre mașina neagră care aștepta. Omul în costum negru care m-a întâmpinat cu o atingere indiferentă pe umăr nu era președintele, dar apărea în aproape toate amintirile care au continuat la foc automat, conducându-mă pe scenă în săli festive la licee, în fața clădirilor cu dom din capitalele statelor, în fața camerelor de filmare în centrul orașelor de provincie. De fiecare dată, mi se dădea același set de cartonașe pe care să le citesc, eram întâmpinată cu aceleași expresii pline de speranță și durere profundă din mulțime. Întotdeauna, buzele mele începeau să formeze aceleași cuvinte: *Numele meu este Clancy Gray și mă aflu aici pentru a vă spune cum mi-a salvat viața programul de reeducare din tabără.*

O altă lumină, de data aceasta de la blițul unui aparat foto. Când șocul lăsat de el s-a stins, mă uitam în sus la o față care era o versiune mai matură și mai brăzdată a feței mele. Fotograful a întors monitorul ca să vedem portretul și nu m-am mai văzut ca un băiat, ci ca un tânăr – de cincisprezece, poate chiar șaisprezece ani. În timp ce fotograful își pregătea iarăși echipamentul, aflat acum în celălalt capăt al camerei, am pus o mână pe spatele președintelui, conducându-l pe după canapele, spre biroul mare de lemn negru. Tufișurile de trandafiri zgâriau îndârjite la geamuri, dar eu mi-am îndreptat atenția spre foaia de hârtie care îl aștepta acolo și l-am îndemnat să ia stiloul în mână. Când a terminat de semnat, s-a întors spre mine cu o privire sticloasă și cu un zâmbet tâmp, absent.

Trebuie să se fi scurs săptămâni, luni, poate chiar ani – am simțit oboseala străbătându-mă, înfășurându-se ca un lanț greu în jurul ființei mele. Era întuneric acum; nu puteam să identific ce interval din noapte, însă vedeam că era o cameră de hotel, și încă nu una prea luxoasă. Mă uitam spre tavan pe jumătate

îngropată sub cuvertură, când o siluetă a părut să se desprindă dintre umbrele dulapului. A fost iute, aproape prea iute ca să o pot urmări. Un om cu o mască neagră, licărul metalic al unei arme – am aruncat cuvertura de pe mine și am lovit cu piciorul, făcându-l pe atacator să se împleticească în spate. Glonțul a țâșnit din arma lui într-un amestec de lumină și sunet reprimat. Mirosul de cordită mi-a pârjolit nările.

Am fost răsturnată pe spate, bărbatul apucându-mă cu un antebraț de gât, strivindu-mi inelele fragile de cartilaj de acolo. Am lovit cu mâinile în lături, nimerind covorul aspru, noptiera și, într-un final, fața lui. Nici măcar spaima care pulsa în fiecare centimetru din mine nu m-a putut împiedica să dau buzna în mintea lui.

OPREȘTE-TE! Mi-am simțit buzele cum formau cuvântul, însă nu mă puteam auzi. *OPREȘTE-TE*!

Și bărbatul s-a oprit, aruncându-mi privirea goală a cuiva căruia i-a fost crăpată țeasta și creierul expus la aerul rece de afară. S-a lăsat pe spate, cu arma pe podea, lângă el.

Deși tușeam din greu, încercând să trag aer în piept, am apucat de armă și am îndesat-o la betelia pantalonilor de pijama. Am întârziat doar cât să-mi iau haina de iarnă de unde fusese aruncată, de cealaltă parte a camerei față de scaunul de la masă, după care am ieșit în hol și m-am uitat spre locul unde ar fi trebuit să fie un om, lângă ușă, care să mă păzească. Și am știut, am *știut* ce se întâmplă. Am știut ce se va întâmpla cu mine dacă cineva avea să mă găsească vie dimineață.

Am luat-o la fugă pe scările hotelului în jos, am alergat prin bucătărie, am ieșit prin spate și am gonit pe lângă tomberoanele de gunoi, străbătând parcarea. Alergam, simțeam că îmi arde pieptul, auzeam voci care strigau după mine, ghete care bocăneau pe caldarâm. Alergam spre copaci, spre întuneric…

— Ruby… *Ruby*!

Am revenit în biroul lui Clancy puțin câte puțin, cu o durere de cap îndeajuns de strașnică, încât a trebuit să-mi las capul între picioare ca să nu vărs pe mine.

— Au încercat să te omoare, am spus când în sfârșit mi-am găsit vocea. Cine?

— Tu cine crezi? a spus Clancy pe un ton sec. Omul acela era unul dintre agenții Serviciului Secret care ar fi trebuit să mă păzească.

— Dar asta nu are logică, am insistat, apăsându-mi fruntea cu dosul mâini, strângând tare ochii pentru a alunga amețeala. Dacă te purtau peste tot și te foloseau ca să explici programul de reeducare, atunci de ce...?

— Pentru că el și-a dat seama că nu fusesem reeducat deloc, a zis el. Tata, la el mă refer. Singurul motiv pentru care m-au lăsat să ies de la Thurmond este că i-am făcut să creadă că *fusesem* vindecat. Dar am devenit prea ambițios. Am încercat să-l joc pe tata influențându-l și am fost prins.

Clancy a tăcut pentru o clipă.

— Își făcea probleme că ar putea ieși la iveală adevărul despre lagăre, sunt sigur de asta, dar nu putea să îmi interzică pur și simplu să mai apar în public, asta nu în condițiile în care el era cel care mă expusese. Nu, cred că în închipuirea lui era mai ușor să scape de mine complet înainte să apuc să fac probleme. Îmi pot doar imagina în ce poveste ar fi ambalat uciderea mea pentru a reintra în grațiile concetățenilor americani.

L-am țintuit cu privirea un timp îndelungat, negăsindu-mi cuvintele.

Cum ai supraviețuit vieții aceleia? voiam să întreb. *Cum de tu ești* tu, *și nu monstrul în care ei ar fi vrut să te transforme*?

— După ce am fugit în noaptea aceea, l-am întâlnit pe Hayes, iar apoi pe Olivia și, mai târziu, pe ceilalți. Am găsit locul ăsta și ne-am apucat de treabă, și-n tot acest timp tata n-a putut pune o recompensă pe capul meu, căci astfel s-ar fi aflat adevărul despre mine și despre programul lui de reeducare. A trebuit să născocească o minciună, cum că merg la facultate, ca să scape de presă.

Clancy a zâmbit atunci.

— Deci, vezi, am câștigat până la urmă.

S-a ridicat din scaun și mi-a întins o mână. L-am luat de mână, fără a fi conștientă de asta, simțind că mă învăluie calmul atunci când mi-a strâns degetele. În capul meu era liniște. Am simțit că mă aplec în față.

— Când ți-am aflat povestea, am știut că trebuie să te întâlnesc. A trebuit să mă asigur că știi ce se întâmplă de fapt, ca să nu fii luată pe nepregătite, cum am fost eu.

— De fapt? am spus, ridicând privirea, mirată. Ce vrei să spui?

Clancy nu mi-a dat drumul la mână; s-a așezat doar pe marginea mesei, în fața mea.

— Femeia care te-a ajutat să fugi de la Thurmond – agenta Ligii? Ce ți-a spus ea despre Zgomotul alb folosit în ziua aceea?

— Că în el a fost inclusă o frecvență pe care doar Portocaliiii, Roșiii și Galbenii o pot detecta, am spus.

Trebuie să fi știut de asta – folosiseră aceeași metodă pentru a transmite locul unde se afla tabăra.

— Că încercau să-i depisteze pe cei periculoși care încă se mai ascundeau de ei.

Clancy mi-a dat drumul la mână și s-a întins în spate pentru a întoarce laptopul cu fața către noi. Pe ecran era o imagine cu fața mea în dimineața când ne aduseseră în lagăr, dar textul de alături nu rezuma trecutul meu.

— Citește cu voce tare al doilea paragraf.

M-am uitat la el nedumerită, dar am făcut ce mi-a cerut.

— „Coordonatorul Harris a descoperit discrepanța în comanda de calmare la 5:23 în dimineața următoare, după ce a observat o frecvență subiacentă care fusese adăugată fără aprobarea sa.” – M-am oprit, mi-am lins buzele uscate. – „La o cercetare mai amănunțită a înregistrărilor efectuate în Cantină, el a ajuns la concluzia că răbufnirea violentă de acolo, care a dus la folosirea comenzii de calmare la aproximativ 11:42, a fost provocată direct de infiltrați sub acoperire aparținând grupului terorist Liga Copiilor. El crede că aceiași infiltrați au introdus o frecvență de identificare în comanda de calmare. Subiecții Psi 3 285 și 5 312, care au fost luați de la marginea taberei la aproximativ 03:34 de către infiltrații Ligii Copiilor, se crede acum că au fost identificați greșit ca fiind Verzi cu ocazia triajului inițial…”

— Continuă, a spus Clancy, când mi s-a stins vocea.

— „Se crede că subiecții 3 285 și 5 312 sunt extrem de periculoși. Au fost emise ordine pentru recapturarea și reprocesarea lor imediată…” *Reprocesare*? (Am ridicat iarăși ochii.) Dar la cum e scris textul ăsta… ei nu știau… ei nu…

Încerci să îmi spui că nu au avut habar că sunt Portocalie decât *după* ce am scăpat?

Clancy a încuviințat din cap.

— Așa pare.

— Atunci, nu am fost cu adevărat în pericol? Nu m-ar fi ucis?

— O, erai categoric în pericol, a zis el. Aveau toate indiciile și era nevoie doar de o minte curioasă ca să le lege între ele. Dar, dacă întrebi dacă ai fi fost prinsă sau nu, în caz că Liga nu ar fi introdus acea frecvență... atunci, răspunsul ar fi nu, probabil că nu.

— Atunci, de ce au făcut-o? am întrebat. Pare un risc prea mare doar pentru a scoate câțiva copii de acolo.

— Câțiva copii extrem de valoroși și *rari,* m-a corectat el. Copii care altfel ar fi fost uciși.

Văzându-mi expresia, a adăugat cu o undă de blândețe:

— Doar nu ai crezut că îi lăsau pe cei ca noi să trăiască, nu? Nu pe Portocalii. Pe Galbeni da, pentru că amenințarea lor poate fi controlată; nu însă și a Portocaliilor.

Mi-am trecut o mână peste față.

— Dar Roșii, atunci? Și ei au fost uciși?

— Nu, a răspuns Clancy.

Vocea lui s-a potolit, a devenit ezitantă.

— Ei au avut o soartă mult mai rea.

Am așteptat să continue, frământându-mi mâinile în poală.

— Programul secret al președintelui. (Clancy și-a încrucișat brațele la piept, lăsându-se pe spate.) Proiectul Jamboree. Dragul de tata și-a antrenat o armată specială folosindu-se de toți Roșiii pe care i-au luat din lagăre. Deci îți dai seama de ce... (Și-a dres glasul.) Îți dai seama de ce Liga ar fi interesată în găsirea oricărui copil deosebit de periculos pe care să-l racoleze.

Am clătinat din cap, lăsându-mi fața în mâini. Dintre toate scenariile pe care mi le imaginasem – dintre toate lucrurile care crezusem să li se întâmplaseră acelor copii –, acesta era cel mai smintit din câte puteam concepe.

— Cum i-au putut forța să facă asta? am întrebat, vocea sunându-mi goală până și mie. De ce au acceptat?

— Ce altă variantă aveau? a răspuns Clancy. Li s-a inculcat ideea că, dacă nu cooperează, ceva li se va întâmpla rudelor lor. Au fost supuși la un program special de reeducare pentru a-i face să creadă că era absolută nevoie de ei și li se va purta de

grijă. Înainte ca tata și consilierii lui să își dea seama că îi influențam, am reușit să supervizez destul programul ca să mă asigur că *se va* avea grijă de ei – mai bine decât în lagăre, cel puțin. (A clătinat din cap.) Nu te teme de ei. Într-o zi vor ieși de sub controlul tatei.

Și nu sunt morți, mi-am spus; măcar atât.

— Ruby.

Am ridicat ochii, simțind că mi-e frig pe dinăuntru.

— Lasă-mă să îți arăt ce știu, a șoptit, ridicând o mână pentru a-mi înlătura o șuviță de păr de peste obraz.

La atingerea lui, ghemul de nervi din stomacul meu s-a desfăcut și am simțit cum și ultimele urme de neîncredere pe care le aveam față de el se risipesc. Eram la fel în toate felurile care contau. Voia să mă ajute, chiar dacă eu nu aveam ce să îi ofer în schimb.

— Nimeni nu te va putea răni sau schimba, dacă te poți apăra, a spus el încet.

Nu deprimarea m-a făcut să continui – și nici autocompătimirea –, ci un șuvoi de ură pură, rafinată, care se împletea cu miezul ființei mele. Crezusem că Slip Kid mă va putea ajuta să îmi recapăt vechea viață, dar acum știam că asta nu era de ajuns. Aveam nevoie ca el să mă ajute să îmi apăr viitorul. Când am vorbit, cuvintele mele au ars aerul dintre noi.

— Învață-mă.

• Douăzeci și trei

Doar fiindcă tânărul Clancy deținea atâta putere nu însemna că o și folosea. Mi se părea ciudat că cineva care putea influența gândurile altora se născuse cu o personalitate care îi atrăgea pe oameni în mod natural. Am văzut cu ochii mei asta atunci când s-a oferit să îmi facă un tur al taberei.

Clancy le-a făcut cu mâna celor câțiva copii în negru din jurul focului. Prezența lui a făcut aerul să freamăte. Pe fețele tuturor celor pe lângă care treceam înfloreau zâmbete și n-a fost nici măcar o singură persoană care să nu ne salute cu o fluturare de mână sau cu vreo formulă verbală, fie și doar un „Hei!” grăbit.

— Vorbești vreodată cu vreunii dintre ei despre lucrurile prin care ai trecut? am întrebat.

S-a uitat la mine cu coada ochiului, de parcă întrebarea l-ar fi luat prin surprindere. Am văzut că și-a îndesat mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor, lăsându-și umerii moi, căzut pe gânduri.

— Și-au pus încrederea în mine, a răspuns cu un zâmbet firav și trist. Nu vreau să îi îngrijorez. Trebuie să creadă că pot avea grijă de ei, altfel sistemul nostru nu ar funcționa.

Acest „sistem” era o altă poveste. Una era să ciopleşti simbolul Psi pe pereții clădirilor și să întinzi bannere cu el peste verande, dar chiar să îți asumi mesajul?

Primul meu exemplu adevărat în acest sens l-am primit când fata care se ocupa de grădinile taberei s-a apropiat de noi cu pași grei, venind pe cărarea principală, și i-a cerut lui Clancy să-i pedepsească pe trei copii despre care ea credea că furau fructe chiar sub nasul ei.

Am avut nevoie să îl ascult două secunde pe Clancy cum discută situația ca să înțeleg că modul de viață la East River nu era clădit pe un fundament de reguli dure, ci se sprijinea aproape complet pe buna lui judecată și pe ceea ce toți din subordinea lui considerau că este corect.

Cei acuzați erau trei băieți Verzi care terminaseră doar de câteva luni cursurile pentru cei mici. Fata răspunzătoare de Grădină îi lăsase șezând pe pământul negru ca niște ținte vii.

Toți purtau cămăși negre, dar jeanșii le erau în stadii diferite de dezordine. M-am ținut deoparte în timp ce Clancy a îngenuncheat în fața lor, nepăsându-i deloc de pământul ud care îi murdărea și lui pantalonii.

— Ați furat fructele alea? a întrebat el cu blândețe. Vă rog să îmi spuneți adevărul.

Cei trei băieți s-au uitat unii la alții. Răspunsul a căzut în sarcina celui din mijloc.

— Da, le-am furat. Ne pare foarte rău.

Am ridicat din sprâncene.

— Mulțumesc că sunteți sinceri, a spus Clancy. Pot să vă întreb de ați făcut-o?

Băieții au păstrat tăcerea câteva minute. În cele din urmă, după ce i-a iscodit puțin, Clancy a obținut iarăși un răspuns sincer.

— Pete a fost foarte bolnav și nu a putut veni la masă. Nu voia să se afle asta, credea că va avea probleme pentru neprezentare la serviciul de Curățenie săptămâna asta și… nu a vrut să afli tu. Ne pare rău, ne pare *tare rău.*

— Înțeleg, a spus Clancy. Dar, dacă Pete se simte foarte rău, trebuia să-mi fi spus.

— La ultima ședință de tabără ai spus că rezervele de medicamente sunt precare. Nu a vrut să ia medicamente, ca să rămână pentru alții care puteau avea nevoie de ele.

— Mi se pare însă că el însuși are nevoie, dacă e prea slăbit să vină la masă, a indicat Clancy. Știți că atunci când luați hrană din grădină există pericolul de a dezechilibra meniul pe care l-am planificat pentru toată lumea?

Băieții au încuviințat din cap, afișând o mină chinuită. Clancy a ridicat privirea spre copiii adunați în jurul nostru și a întrebat:

— Ce ați vrea să facă pentru a-și răscumpăra furtul de fructe?

Fata responsabilă a deschis gura, dar i-a luat-o înainte un băiat mai mare, care și-a sprijinit grebla de gardul simplu ce împrejmuia grădina.

— Dacă sunt de acord să ajute la plivit câteva zile, doi dintre noi putem sta cu rândul cu Pete ca să ne asigurăm că primește mâncare și medicamente.

Clancy a aprobat din cap.

— Mi se pare corect. Ceilalți ce credeți?

Am crezut că fata responsabilă va bate din picior de nervi când toți ceilalți au fost de acord cu această „pedeapsă”. Era foarte nemulțumită de rezultat, judecând după roșeața din obraji.

— Această problemă nu este singulară, Clancy, a spus ea, conducându-ne din grădină. Oamenii cred că pot să vină aici, pur și simplu, și să ia ce vor, și nu e ca și când am putea încuia grădina, așa cum facem cu depozitul.

— Îți promit că voi trece subiectul pe agenda ședinței de tabără de luna viitoare, a spus Clancy, surâzând. Va fi primul punct pe ordinea de zi.

Asta a părut să o satisfacă, cel puțin pe moment. Aruncând o privire curioasă spre mine, Împărăteasa Legumelor s-a întors pe călcâie și a plecat în pas de marș pe domeniul ei.

— Oau! am făcut. E o dulcică și jumătate.

A ridicat din umeri, atingându-și absent urechea dreaptă.

— Are dreptate în ceea ce zice. Dacă începe să scadă rezerva de mâncare, va trebui să ne bazăm pe grădină, iar, dacă de aici se fură, am dat de bucluc. Cred că toți de aici au ajuns să înțeleagă cât de tare se leagă lucrurile aici, la East River. Hei… te deranjează dacă îi facem o vizită lui Pete?

Am zâmbit.

— Sigur că nu.

Băiatul era îngropat sub un maldăr de pături – judecând după saltelele goale din jurul lui, ceilalți băieți i le donaseră cu generozitate pe ale lor. Când chipul lui îmbujorat a apărut în cele din urmă de sub așternuturi, l-am salutat și m-am prezentat. Clancy a rămas să discute cu el cincisprezece minute bune, însă eu am așteptat afară, la aer curat, urmărind forfota taberei. Copiii îmi făceau cu mâna și îmi zâmbeau, de parcă aș fi fost acolo de mulți ani, nu doar de câteva zile. Le-am răspuns cu același gest, simțind o strângere de inimă. Nu știu când îmi picase fisa sau dacă fusese un proces lent și insidios de înțelegere, dar începusem să pricep că negrul – culoarea de care mă educasem să mă tem și pe care o detestam – era același lucru care le permitea acelor copii să simtă o doză mică de mândrie și solidaritate.

— Aici nu te vei simți niciodată singură, a spus Clancy, închizând ușa cabanei după el.

Am mers apoi la clădirea spălătoriei, apoi am făcut o oprire la toalete ca să testăm robinetele și să vedem dacă se mai aprind becurile. Din când în când, cineva îl oprea pe Clancy ca să îi pună o întrebare sau să-i aducă la cunoștință o plângere, iar el a fost în tot acest timp răbdător și îngăduitor. Am asistat când a rezolvat o neînțelegere între colegi de cabană, a ascultat sugestii pentru cină și și-a exprimat părerea în problema efectivului de copii al echipei de pază.

Când am ajuns în sfârșit la cabana în care se țineau cursurile școlare ale celor mici, eram frântă de oboseală. Clancy, pe de altă parte, era pregătit să-și țină cursul săptămânal de istoria SUA.

Odaia era mică și aglomerată, dar bine iluminată și decorată cu postere și desene colorate. Am reperat-o pe Zu cu mănușile ei roz înainte să o văd pe adolescenta din fața clasei care urmărea cu degetul cursul fluviului Mississippi pe o hartă veche a Statelor Unite. Hina stătea lângă Zu, desigur, și lua notițe de zor. Presupun că asta nu trebuia să mă surprindă, dar copiii chiar au ovaționat la apariția lui Clancy în prag. Fata i-a cedat imediat locul în fața clasei.

— Aaaaașa, aaaaașa, a început Clancy. Cine îmi poate spune unde am rămas?

— La pelegrini! au rostit deodată o duzină de voci.

— La *pelegrini*? a continuat el. Cine sunt ei? Tu ce spui, Jamie? Îți amintești cine sunt pelegrinii?

O fată cam de vârsta lui Zu s-a îndreptat mai bine în scaun.

— Oamenii din Anglia erau răi cu ei din cauza religiei lor, așa că au pornit pe mare spre America și au debarcat la Plymouth Rock.

— Îmi poate spune cineva ce au făcut după ce au ajuns acolo?

Aproximativ zece mâini s-ar ridicat în aer. Clancy a ales un băiețel de lângă el – se poate să fi fost un Verde, însă putea la fel de bine să fie un Galben sau Albastru. Metoda după care îi deosebeam de obicei pe copii între ei nu mă mai ajuta acum, că erau toți amestecați. Și asta presupun că era și ideea.

— Au înființat o colonie, a răspuns băiatul.

— Exact. A fost a doua colonie engleză, după cea înființată în Jamestown, în 1607… nu foarte departe de locul unde ne aflăm noi acum, de fapt!

Clancy a luat harta pe care o folosise profesoara și le-a arătat ambele locuri.

— În vreme ce erau pe *Mayflower,* au creat Mayflower Compact, o înțelegere care garanta că toți vor coopera și vor acționa în beneficiul coloniei. Când au ajuns, au întâmpinat multe greutăți. Dar au lucrat toți laolaltă și au creat o comunitate unde să fie liberi de autoritatea Coroanei Britanice și unde să își poată practica fiecare credința în mod deschis.

S-a oprit în loc pentru o clipă și și-a studiat publicul cu ochii săi negri.

— Vă sună cunoscut?

Lângă mine, Zu îl privea cu ochii mari. Stăteam destul de aproape ca să-i pot vedea pistruii de pe față, dar, mai important, puteam simți fericirea pe care o radia. Am simțit că îmi tresaltă sufletul. Hina s-a aplecat să îi șoptească ceva la ureche și zâmbetul ei s-a lărgit.

— E și situația noastră! a strigat cineva din fundul sălii.

— Întocmai, a făcut Clancy și a vorbit următoarea oră și jumătate despre modul în care pelegrinii au interacționat cu triburile de nativi, despre Jamestown, despre toate lucrurile pe care le predase și mama la liceul ei. Iar când timpul s-a scurs, a făcut o plecăciune scurtă și m-a îndemnat printr-un semn să îl urmez afară, înconjurați de oftatul trist al copilașilor. Încă ne hlizeam amândoi, când ne-am apropiat de vatră, unde tocmai se pregătea masa de prânz. Am simțit cum mai multe perechi de ochi au poposit imediat pe noi, dar nu mi-a păsat. Am simțit, de fapt, o undă de mândrie.

— Deci? a spus Clancy, când ne-am oprit lângă veranda Biroului, ascultând dangătele care îi chemau pe toți la masă. Ce spui?

— Cred că sunt pregătită pentru prima lecție, am spus.

— O, Miss Daly! (Un zâmbet i-a ridicat colțurile buzelor.) Dar ți s-a predat deja prima lecție. Doar că nu ți-ai dat seama de asta.

Ψ

Două săptămâni au trecut ca o pagină smulsă dintr-o carte veche. Am petrecut atâtea ore din atâtea zile încuiată în camera lui Clancy, imprimându-i imagini în minte, împiedicându-l să facă și el același lucru, vorbind despre Ligă, Thurmond și Zgomotul alb, încât amândoi am rămas în urmă cu programul taberei. El avea ședințele zilnice, dar, în loc să-mi ceară să plec, mă punea

să aștept de cealaltă parte a draperiei albe, unde ne desfășuram de acum majoritatea ședințelor de antrenament.

Erau momente când trebuia să iasă și să inspecteze cabanele sau să rezolve o dispută, însă, cel mai adesea, eu rămâneam sus, în odaia aceea cu aer stătut. Acolo aveam la dispoziție cărți, muzică și un TV, ceea ce însemna că nu mă puteam plictisi nicio clipă.

Încă îl mai vedeam pe Grasu la masă, uneori, dar Clancy cerea adesea să ne fie adusă mâncarea în cameră. Zu era și mai greu de reperat, întrucât, atunci când nu era în clasă, era cu Hina sau cu una dintre Galbenele mai mari. Singurele momente pe care le petreceam de-adevăratelea cu ei erau seara, înainte să se dea stingerea în tabără. Grasu, cel mai adesea, era ca o nălucă – muncea întruna, căuta moduri de a-i atrage atenția lui Clancy, cosând buza fetei care se accidentase sau sugerând o modalitate mai eficientă de adunare a recoltei din grădină. Cel mai mult am stat cu el atunci când mi-a scos firele.

Zu, pe de altă parte, era încântată să îmi arate ce învățase la școală, precum și trucurile pe care le deprinsese de la ceilalți Galbeni.

După câteva zile, nu și-a mai tras mănușile pe mâini. Am remarcat asta doar mai târziu, într-o seară, pe când mă pieptăna. Mă ridicasem ca să merg să sting becurile, însă ea a fost mai rapidă – a pocnit din degete și becul din tavan s-a stins.

— Uimitor! am exclamat, dar aș minți dacă aș spune că n-am simțit o împunsătură de invidie pentru cât de mult progresase.

Eu nu reușisem să-i blochez lui Clancy accesul în mintea mea decât o singură dată și asta nu înainte ca el să afle ce i se întâmplase lui Sam.

„Interesant”, doar atât comentase.

În vreme ce pe Zu și pe Grasu îi vedeam în fiecare zi, cu Liam era o cu totul altă poveste. Era programat să stea de pază în schimbul doi – de la cinci seara până la cinci dimineața – și asta taman în capătul vestic al lacului. De obicei era prea obosit ca să mai vină, împleticit, înapoi la cabană când ieșea din tură, așa că dormea aproape mereu în corturile ridicate în apropierea acelei intrări. L-am văzut o dată sau de două ori când discuta aprins cu un grup la micul dejun sau când venea în vizită cu Zu la pițigoi, însă asta întotdeauna de la geamul camerei lui Clancy.

Îmi era dor de el într-un fel aproape fizic, însă înțelegeam că acum avea responsabilități. Când aveam răgazul să mă gândesc, de obicei mă gândeam la el, însă eram concentrată atât de tare asupra lecțiilor, încât îmi era greu să îmi las mintea să hoinărească la altele prea mult timp.

Clancy a râs, atrăgându-mi atenția înapoi la el, și deodată nu mai eram sigură *cum* îmi putusem lăsa gândurile să hoinărească. Purta un tricou polo alb care îi sublinia strălucirea naturală a pielii și pantaloni kaki călcați, cu manșetele îndoite la glezne. Ori de câte ori ieșea în public, era încheiat la toți nasturii, avea hainele curate și călcate la marea artă – nu însă și în preajma mea.

Aici, nu trebuia să fim formali. Nu între noi.

Când am început lecțiile, stăteam fiecare de-o parte a mesei aceleia ridicole; aveam impresia că dau seama în fața unui director de școală, nu că primeam îndrumare în domeniul Psi de la gurul meu care era un ciudat. Apoi am încercat să ne așezăm pe podea, dar după câteva ore am simțit că stă să mi se rupă spatele. El a fost cel care a propus să ne așezăm pe patul lui îngust. El ocupase un capăt și eu pe celălalt. Apoi am început să ne apropiem puțin câte puțin. Să reducem distanța pe cuvertura lui roșie, din ce în ce mai aproape cu fiecare lecție, până când într-o zi am ieșit din torpoarea în care mă afundaseră ochii lui negri și mi-am dat seama că ni se atingeau genunchii.

— Scuze, am bolborosit, întorcându-mă spre el. O putem lua de la capăt?

Eram o sursă constantă de amuzament pentru el, din câte se pare.

— S-o luăm de la capăt? Repetăm pentru vreo piesă? Să-l chem pe Mike și să-l pun să construiască scena?

Nu știu prea bine de ce am râs la faza asta – nici măcar nu era așa amuzantă. Poate că strădania de a-mi lega creierul de al său din ultimele douăzeci de minute mă sleise de puteri. Singurul lucru de care păream a fi sigură era cât de mare și de liniștitoare părea mâna lui când a cuprins-o și a strâns-o pe a mea.

— Mai încearcă o dată, a spus. De data asta, încearcă să-ți imaginezi că acele mâini invizibile despre care îmi spuneai sunt niște cuțite de fapt. Taie negura.

Ușor de spus, greu de făcut. Am dat din cap și am închis ochii, încercând să-mi reprim roșeața care îmi cotropea obrajii. De fiecare dată când folosea modul meu jalnic de a explica felul în care părea să-mi funcționeze creierul, mă simțeam stânjenită, poate chiar puțin rușinată. Râsese prima dată când făcusem acea comparație, fluturându-și degetele în fața mea ca și când m-ar fi vrăjit.

Încercase o serie de metode diferite de a-mi demonstra cum se face. Coborâserăm până la cămară ca să văd cum pătrunde în mintea lui Lizzie și, din niciun alt motiv decât acela de a mă face să râd, i-a cerut să cloncănească asemenea unei găini. Clancy încercase să îmi arate ce ușor era să influențezi dispoziția sufletească a mai multor oameni deodată, rezolvând o dispută dintre doi copii, fără a rosti un singur cuvânt. La un moment dat, ne așezaserăm pe veranda Biroului și îmi citise gândurile tuturor celor care treceau prin fața noastră – inclusiv ale bietei Hina, care, după câte se părea, era în limbă după Clancy.

Adevărul era că putea să facă orice. Să îmi blocheze accesul, să-mi inculce o imagine, un sentiment, o spaimă. Odată eram sigură că îmi inculcase chiar și un vis. Nu voiam să trăiesc cu impresia că îl dezamăgesc, mai ales că îmi oferea așa mult din timpul lui prețios – la gândul ăsta simțeam un ghem de spaimă în toată ființa mea. Mi-a spus să nu mă grăbesc, că lui îi luase ani de zile până să-și stăpânească puterile, dar era imposibil să *nu* îmi doresc să trec mai repede prin lecții, să îmi pot domina abilitățile cât mai repede posibil. Mi se părea că una dintre cele mai bune căi de a-i răsplăti bunătatea era să mă perfecționez până într-acolo încât să pot sta lângă el și să mă simt mândră, iar nu rușinată de ceea ce puteam face.

Până să îi pot citi secretele, niciodată nu aveam să fim egali. Spusese de mai multe ori că sunt „prietena” lui, asta în timpul lecțiilor și în fața altor copii, și mă surprindea ce reacție de respingere îmi crea acel termen. Clancy avea sute de prieteni. Eu voiam să fiu mai mult decât atât – voiam ca el să aibă încredere în mine și să-i fiu confident.

Uneori, voiam doar să se aplece mai aproape, să îmi dea părul pe după ureche. Era însă un gând respingător, de fetișcană, și nu îmi dădeam bine seama din ce colț întunecat al minții mele ieșise. Cred că mintea îmi juca feste, fiindcă știam

că, de fapt, ceea ce îmi doream cu adevărat era ca *Liam* să facă asta – să facă mai mult decât atât.

Dar, de fiecare dată când încercam să intru în mintea lui Clancy, eram respinsă. Clancy deținea atât de mult control asupra puterilor sale, încât nici nu apucam să simt obișnuitul șuvoi deconcertant de gânduri și amintiri. De fiecare dată era ca și când el ar fi tras o draperie albă în jurul minții sale. Oricât de tare trăgeam, nu o puteam da jos.

Asta nu însemna că nu încercam, totuși.

Clancy a zâmbit, întinzându-se ca să îmi dea părul peste umăr. Mâna i-a zăbovit acolo, apoi s-a apropiat și mi-a atins ceafa. Știam că se uita țintă la mine, dar nu mă simțeam în stare să-mi întorc ochii spre ai lui, nici atunci când s-a aplecat mai mult spre mine.

— Poți face asta. Știu că poți.

Am strâns din dinți până am simțit că îmi pocnește maxilarul. Un mușchi mi-a zvâcnit în obrazul drept. Am încercat să strâng mănunchi sutele și miile de degete călătoare, să le concentrez în ceva precis și îndeajuns de letal ca să străpungă zidul lui. I-am strâns mâna, mărind presiunea până ce am fost sigură că îl durea, și am aruncat pumnalul invizibil spre el, înfigându-l cât de repede și de tare am putut. Și totuși, în clipa când am atins zidul acela alb, m-am simțit ca și când el m-ar fi plesnit peste față. A oftat și și-a lăsat mâna să cadă.

— Scuze, am zis și urând profund liniștea care a urmat.

— Nu, eu îmi cer scuze. (A clătinat din cap.) Sunt un profesor groaznic.

— Crede-mă, nu tu ești problema în ecuația asta.

— Ruby, Ruby, Ruby, a făcut el, aceasta nu este o ecuație. Nu o poți rezolva în trei pași simpli, altminteri nu mi-ai fi acceptat ajutorul, așa-i?

Am coborât privirea când am simțit cum începe să-mi maseze podul palmei cu degetul mare. Un cerc leneș, agale. Avea un efect ciudat de liniștitor și era aproape hipnotic să-l urmărești.

— Asta așa este, am început. Dar ar trebui să știi că nu am fost întrutotul… sinceră.

Asta i-a reținut atenția.

— Ceilalți… ei te căutau deoarece credeau că ești vreun magician care îi poate duce acasă. Eu însă voiam să te caut

datorită zvonurilor cum că ai fi Portocaliu, sperând că ai fi dispus să mă înveți.

Sprâncenele lui negre s-au îmbinat, dar nu mi-a dat drumul la mână. În schimb, și-a pus cealaltă palmă pe spațiul argintiu dintre picioarele noastre încrucișate.

— Dar asta a fost înainte să-ți spun ce plănuia Liga, a rostit el. Cu ce voiai să te ajut? Nu, lasă-mă să ghicesc. Ceva legat de ce li s-a întâmplat părinților tăi, așa-i?

— Cum m-am șters din mintea lor, am confirmat. Cum să fac să nu se mai repete.

Clancy și-a închis ochii pentru un moment, iar, când i-a deschis, păreau mai închiși la culoare ca înainte, aproape negri. M-am apropiat de el și am simțit din partea lui un amestec ciudat de tristețe, vinovăție și altceva ce părea să-i iasă prin pori.

— Mi-aș dori să te pot ajuta cu asta, a spus, dar adevărul este că eu nu pot face ce poți tu. Nu am nicio idee cum să te ajut.

Nu am nicio idee cum să te ajut. Desigur. Sigur că nu avea. Martin era Portocaliu și el, însă nu avea aceleași abilități ca mine. Mă întrebam de ce presupusesem că Slip Kid va fi diferit.

— Dacă… îmi vorbești despre asta și îmi explici cum crezi tu că funcționează, s-ar putea… să găsesc o soluție.

Nu era vorba că nu puteam vorbi despre asta; mai curând nu voiam să o fac. Nu în clipa aceea. Mă cunoșteam destul de bine ca să pot prevedea cuvintele gâtuite și explicația înlăcrimată care aveau să urmeze. De fiecare dată când îmi permiteam să mă gândesc la cele întâmplate, mă trezeam epuizată și tremurând, simțindu-mă tot atât de speriată și disperată, și îngrozită ca atunci când faptele acelea chiar se consumaseră.

M-a privit pe sub genele negre și în curând i-am citit pe față că pricepuse. Degetul lui mare mi-a atins încheietura.

— A! E-efectul Benjamin. Trebuia să mă aștept la asta. Scuze. Văzându-mi mina confuză, mi-a explicat: Benjamin a fost profesorul meu înainte… ei bine, înainte ca totul să se ducă de râpă. A murit când eram foarte mic, dar încă nu pot vorbi despre asta. Încă doare. (A ridicat un colț al buzelor într-un zâmbet trist.) Poate nu este nevoie să spui nimic, totuși. Am *putea* încerca altceva.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să-mi blochezi tu accesul acum, nu invers. Pariez că ți-ar fi mai ușor.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu ești destul de bătăioasă ca să porți o ofensivă redutabilă – crede-mă, ăsta-i un compliment. – A așteptat să zâmbesc și doar atunci a continuat: Dar ești rezervată. Nu îți arăți cărțile nimănui. Sunt momente când ești imposibil de citit.

— Nu o fac intenționat, l-am întrerupt.

Clancy doar a fluturat din mână.

— Nu este un lucru rău, a spus. De fapt, asta te va ajuta.

Ei bine, cu siguranță nu mă ajutase să mă apăr de Martin.

— Poți simți când cineva încearcă să îți intre în cap? a întrebat. Apare o senzație de furnicătură…

— Mda, știu despre ce vorbești. Ce trebuie să fac atunci când o simt?

— Trebuie să te împingi în ei, să-i scoți pe atacatori de pe pista pe care au pornit. Știu din experiență că lucrurile pe care chiar vrei să le aperi, cum ar fi amintirile și visele, au propriile mecanisme naturale de apărare. E nevoie doar să mai adaugi un zid.

— De fiecare dată când am încercat să intru în capul tău, parcă m-ar fi blocat o draperie albă.

Clancy a încuviințat din cap.

— Eu așa procedez. Când mă încearcă senzația, mă agăț de imaginea cortinei ăleia și nu-i dau drumul, orice ar fi. Așa că vreau să te gândești la un secret sau la o amintire – ceva ce nu ai vrea ca eu sau altcineva să vadă – și vreau să cobori propria cortină ca să o aperi.

Probabil că nu mi-am putut ascunde ezitarea bine, căci mi-a luat ambele mâini într-ale sale, împletindu-și degetele cu ale mele.

— Haide, m-a îndemnat. Ce rău s-ar putea întâmpla? Să văd cine știe ce întâmplare stânjenitoare? Cred că suntem prieteni destul de buni deja ca să ai încredere în mine când îți promit că nu voi spune nimănui că ai căzut sau ai vărsat în public.

— Dar despre când am mâncat nisip pe terenul de joacă?

S-a prefăcut că meditează un moment, rânjind.

— Presupun că mă voi putea abține să împărtășesc asta cu toată tabăra la masă.

— Ce conducător drept și cinstit ești, am spus. – După un moment, am adăugat: Chiar mă consideri prietena ta sau doar o spui fiindcă vrei să vezi cum mi-au zburat patru dinți din față când am încercat să joc fotbal?

Clancy a clătinat din cap și a râs. Poveștile lui preferate păreau a fi cele în care mă purtam ca un băiețoi sau cele despre cum mă ducea tata să mâncăm porcării de fast-food în oraș atunci când mama era plecată la vreo conferință a profesorilor. Îmi dădeam seama că acestea erau, de fapt, lucruri complet străine pentru el, că eu probabil apăream ca un extraterestru în ochii lui.

— Sigur că te consider *prietena* mea – de fapt, a început pe o voce joasă. Când s-a uitat la mine din nou, ochii lui negri ardeau cu un fel de intensitate care m-a făcut să-mi simt capul ușor ca un balon, gata să-și ia zborul. – Te consider mult mai mult de-atât.

— Ce vrei să spui?

— Poate că tu mă căutai pe mine, dar hai să spunem că eu te așteptam. A trecut mult timp de când n-am mai simțit că cineva înțelege prin ceea ce trec. Ca un Portocaliu… nu te poți compara cu ceea ce sunt ceilalți. Ei nu ne înțeleg și nu pricep ce putem face noi.

Suntem doar noi, s-a auzit o voce firavă în mintea mea, *suntem doar noi doi.*

I-am strâns mâinile.

— Știu.

Atenția a părut să-i fie distrasă și și-a îndreptat privirea spre cealaltă parte a camerei, spre computer și TV. Mi s-a părut că remarc un licăr de tristețe în privirea lui, o durere profundă, dar a dispărut la fel de repede, înlocuită fiind de expresia sa obișnuită, încrezătoare.

— Ești gata să încerci?

Am aprobat din cap.

— Te asigur că am tot încercat. Te rog… te rog să nu te dai bătut cu mine.

Am fost surprinsă când i-am simțit mâinile retrăgându-se dintr-ale mele. Mirată, când le-am simțit urcând ușor pe brațele-mi goale și peste umeri. Nu lam oprit. Asta era chestia la Clancy – chestia cu care începeam repede să mă împac. Cu el, nu trebuia să îmi fie frică, nu de ceea ce puteam face intenționat

sau din greșeală. Nu trebuia să mă protejez în toate felurile posibile pentru a-mi ține acasă mintea iscoditoare, deoarece Clancy putea foarte bine să îmi împiedice accesul în mintea sa.

Dar Liam… el era ceva prețios, ceva ce puteam distruge cu un singur pas greșit. Cineva cu care nu puteam să fiu, nu în momentul acela, nu așa cum eram.

Clancy s-a aplecat în față pentru a-și începe munca. M-am aplecat și eu, lipindu-mă de pieptul lui, unde era cald și mirosea a pin și a cărți vechi, și a mii de posibilități pe care nu le cunoscusem niciodată.

Ψ

Nu l-am blocat la prima încercare – nu l-am blocat nici măcar la a cincea încercare. A fost nevoie să treacă trei zile și ca el să fie martor la toate amintirile mele amare stânjenitoare, până să pot ridica un simulacru de barieră în calea lui.

— Gândește la nivel mai profund, mi-a spus. Gândește-te la ceva ce nu ai vrea să știe nimeni! Acele amintiri vor face să se ridice cele mai puternice bariere.

Nu mai rămăsese nimic ce el să nu fi văzut deja. Jur, puștiul putea fi chirurg cerebral la cât de tăioase și de precise erau întepăturile sale. De fiecare dată când îmi aminteam ceva sau mă gândeam și încercam să ridic un zid invizibil în jurul gândului, barierele mi se năruiau, șubrede ca hârtia cerată. Cu toate acestea, el nu părea frustrat.

— O poți face, repeta întruna. Știu că poți. Ai încredere. Poți mai multe decât crezi.

Grație insistentei lui de a scoate la lumină o amintire suculentă am reușit, în cele din urmă, să înregistrez primul rezultat adevărat.

— Trebuie neapărat să fie o amintire? am întrebat.

A părut să mediteze la asta.

— Poate-ar trebui să încerci altceva de data asta. Ceva ce îți imaginezi.

Poate era doar un renghi al minții mele, dar fața lui a părut deodată mult mai aproape de a mea.

— Ceva ce dorești, a spus. Sau… pe cineva?

Felul cum a spus-o m-a făcut să cred că era o întrebare, una serioasă mascată de un ton nonșalant, banal. Mi-am păstrat mina impasibilă.

— Bine, am spus. Cred că sunt pregătită.

Clancy nu părea foarte sigur. Dar eram. Fantezia aceea îmi bântuia visele de câteva săptămâni, cotropindu-mi momentele rare când nu îmi exersam abilitățile.

M-a vizitat prima dată în toiul celei de-a treia nopți de când eram la East River, chiar la ceasul care desparte ziua de noapte. Am tresărit în pat, confuză, și i-am auzit pe Grasu cum sforăia și pe Zu cum se zvârcolea. Îmi furnica toată pielea încercând să procesez ceea ce tocmai văzusem, dacă se întâmplase ceva aievea – dacă ceva *putea* să se întâmple aievea.

Acela era un vis pe care niciodată nu l-aș fi putut împărtăși, unul pe care îl purtam îngropat adânc în suflet, pitit atât de departe, încât nici nu-mi dădusem seama că era acolo decât când țâșnise din mine, desăvârșit deja.

Trebuie să fi visat că era primăvară. Cireșii de la capătul străzii părinților mei din Salem erau plini de flori.

Am trecut pe lângă ei cu Black Betty – Liam și cu mine, stând împreună în față, ascultând un cântec de la Led Zeppelin ce putea foarte bine nici să nu fie real. În fața casei părinților mei erau baloane albe, legate de ambele capete ale porții, săgeți plutitoare care ne indicau drumul spre ușa din față deschisă. Liam m-a luat de mână, purtând exact ceea ce purta când ne-am cunoscut, și împreună am pornit de-a lungul holului principal al casei, am străbătut bucătăria galben-pal, până am găsit ușa spre curtea din spate și pe toți cei de afară care ne așteptau acolo.

Toți. Părinții mei. Bunicii. Zu. Grasu. Sam. Toți ședeau în jurul unei pături pe care părinții mei o întinseseră pe iarbă, mâncau ce-o fi pus tata pe grătar. Mama nu avea astâmpăr, lega alte baloane cu mâinile încă murdare de pământ, după ce sădise toate florile ce acopereau acum ceea ce înainte fusese o curte cu iarbă verde. I-am salutat pe toți, am îmbrățișat-o pe Sam, i-am arătat lui Zu păsările din copaci și i l-am prezentat pe Grasu mamei.

Și-atunci, Liam s-a aplecat și m-a sărutat, și nu existau cuvinte care să descrie asta.

Clancy s-a insinuat la fel ca de fiecare dată, întâi cu o furnicătură, apoi cu un vuiet. Fusesem așa pierdută, gândindu-mă la acel vis, că nici nu simțisem când mă luase de mână pentru a începe acea probă.

Îmi plăcea mult de Clancy. Mai mult decât mă așteptasem vreodată. Însă el nu își avea locul în visul acela. Nu era nimic acolo ce mi-aș fi dorit să împart cu el.

L-am strâns la rândul meu de mână, l-am strâns tare, și mi-am pus toate forțele în încercarea de a-l împinge cu celelalte mâini pe care le aveam, cele lăuntrice.

Strategia cu cortina nu funcționase în cazul meu, dar aceasta?

Să folosesc atacul ca apărare? Aceasta a fost poate puțin prea eficientă. Chiar înainte să deschid ochii, l-am simțit pe Clancy smucindu-se în spate, trăgând o gură de aer cuprins de ceea ce părea a fi durere.

— O, Doamne! am făcut după ce mi-am alungat ceața din minte. Îmi pare tare rău!

Dar când Clancy s-a uitat la mine, surâdea.

— Ți-am spus eu, a rostit. Ți-am spus eu că o să reușești.

— Mai putem face o încercare? am întrebat. Vreau să fiu sigură că nu a fost un noroc chior.

Clancy și-a masat fruntea.

— Putem să ne odihnim puțin? Mă simt ca și când tocmai mi-ai fi pocnit creierul.

Dar Clancy n-a avut parte de odihnă. Aproape imediat ce cuvintele i-au ieșit de pe buze, am auzit amândoi un semnal foarte diferit de avertizare. Din cealaltă parte a camerei s-a auzit un vaier ascuțit, cum nu mai auzisem niciodată, aproape ca o alarmă de mașină. El s-a crispat și și-a prins capul în mâini ca să scape de sunet, chiar în timp ce sărea din pat.

Și-a croit drum până la masă și a ridicat capacul laptopului. Degetele i-au zburat peste taste introducând parola, ecranul albastru-alb al laptopului iluminându-i chipul palid. Am venit în spatele lui tocmai când a deschis un program nou.

— Ce se întâmplă? am întrebat. Clance?

Nu și-a ridicat privirea.

— A fost declanșată una dintre alarmele de perimetru ale taberei. Nu te îngrijora – poate nu e nimic. S-a mai întâmplat să calce vreun animal prea aproape de fire.

Am avut nevoie de un minut ca să îmi dau seama la ce mă uitam. Patru imagini video de culori diferite, câte una în fiecare colț al ecranului; patru unghiuri diferite asupra hotarelor taberei. Clancy s-a aplecat în față, sprijinindu-se cu mâinile de o parte și de cealaltă a laptopului.

S-a întins apoi pe după mine spre radioul negru fără fir de pe cealaltă parte a mesei. Nu și-a dezlipit ochii de la ecran nicio secundă.

— Hayes, mă recepționezi?

A urmat o clipă de liniște, apoi în difuzor s-a auzit vocea aspră a lui Hayes:

— Mda, care-i treaba?

— A fost declanșată alarma de perimetru de la sud-est. Urmăresc imaginile chiar acum, dar…

Cred că, de fapt, ceea ce voia să spună era: *Nu văd nimic,* dar următoarele lui cuvinte m-au făcut să mă vâr pe sub brațul său ca să văd ecranul cu ochii mei.

— Mda, văd un bărbat și o femeie. Amândoi în camuflaj… cu gânduri rele, după cum arată.

Și iată-i, într-adevăr. Păreau trecuți bine de vârsta mijlocie, însă era greu să îți dai seama. Amândoi purtau ceea ce putea fi descris doar ca echipament de vânătoare, camuflaj din cap până în picioare. Păreau să se fi vopsit în nuanțe cafenii chiar și pe față.

— Am înțeles. Mă ocup eu.

— Mersi… fă-i să bată în retragere, bine? a spus Clancy precaut, apoi a redus complet volumul canalului audio.

Perimetrul de la sud-est – bun, nu era zona lui Liam. Am scos un suspin de ușurare.

Mă uitam încă la ecran când Clancy a închis capacul laptopului.

— Să ne întoarcem la ale noastre. Scuze pentru întrerupere.

Am simțit că nu îmi pot stăpâni surprinderea.

— Nu trebuie să pleci? am întrebat. Ce le va face Hayes?

Clancy a fluturat doar din mână. Din nou.

— Nu te îngrijora pentru asta, Ruby. Totul este sub control.

Ψ

O singură crăpătură poate că nu era de-ajuns pentru a doborî zidul de apărare al unei fortărețe, dar era de ajuns pentru a facilita apariția celei de-a doua crăpături, apoi a celei de-a treia, și a celei de-a patra. După prima izbândă, mi-am făcut o misiune din a găsi moduri diferite de a mă strecura în mintea lui Clancy. Niciodată nu rămâneam foarte mult timp înainte să fie aruncată afară fără menajamente, desigur; dar fiecare mică victorie mă îndârjea să mai înregistrez una, și apoi încă una. Îl puteam

prinde când era cu gândul la altceva, să-l păcălesc să-și apere o amintire când pe mine mă interesa, de fapt, alta. Îl surprindea pe Clancy, dar cred că, în același timp, într-un fel tainic, îl și incita. Suficient, cel puțin, cât să îmi ceară să exersez pe alte persoane.

Într-un fel, era ca și când aș fi alergat la vale; avântul mă purta prin tot soiul de experimente, mari și mici. Într-o seară, am sabotat cina într-un mare stil, când i-am tras deoparte pe șase dintre copiii care lucrau la gătit și le-am plantat în minte șase idei diferite cu privire la ce trebuiau să pregătească pentru cină – toate în același timp. Am reușit să conving atât de bine o fată că o chema Theodore, încât începea să plângă de fiecare dată când cineva îi spunea că nu e așa. A devenit așa ușor, de fapt, să conving pe oricine să facă ce le ceream sau să le sugerez că au făcut ceva ce, de fapt, nu făcuseră, încât Clancy mi-a spus că era timpul să trec mai departe și să încerc să fac același lucru fără a trebui să ating înainte subiectul testului.

Încet, deși poate nu întrutotul sigur, mă apropiam de momentul acela, însă era o senzație aproape delicioasă să simt că pot controla și folosi exact acele abilități care odinioară mă terorizaseră, făcându-mă să mă închid în mine. Totul în privința lor era acum mai clar, mai ușor.

Dar în marțea următoare am fost întrerupți din nou.

Una dintre Galbenele mai mari, o fată pe nume Kylie, a venit la ușa lui Clancy și a început să bată. Nu a așteptat să fie poftită înăuntru; a dat așa tare buzna că eu am căzut la propriu din pat.

— Ce înseamnă că ne respingi cererea de a pleca? a vrut să știe și șuvițe de păr negru încâlcit îi fluturau în jurul feței. Pe Adam l-ai lăsat să plece, la fel și grupul lui Sarah, ba chiar și pe Greg și pe cei doi amici ai lui i-ai lăsat și știm amândoi că ei au laolaltă puterea cerebrală a unei muște…

Dușumelele au scârțâit când am făcut un pas în spate către pat. Clancy lăsase draperia deschisă când se dusese să deschidă ușa, așa încât Kylie mă putea vedea perfect. S-a răsucit din nou spre Clancy, care îi pusese mâinile pe umeri, încercând să o liniștească.

— O, Doamne! Tu îți faci de cap aici? Te-ai *uitat* măcar la propunerea mea? Mi-am pierdut câteva zile cu ea!

— Am citit-o de trei ori, a asigurat-o Clancy, făcându-mi semn cu mâna să mă apropii.

Se uita la fată cu același zâmbet reconfortant și răbdător pe care îl adopta și cu mine de când începuseră lecțiile.

— Dar sunt bucuros să discut acum de ce am respins-o. Ruby… rămâne pe mâine?

Și așa, pur și simplu, m-am trezit afară, în soarele dimineții.

Vremea primăvăratică era capricioasă încă – rece și deprimantă într-o zi, numai bună următoarea. După două săptămâni de stat la cutie cu Clancy eram cu atât mai puțin obișnuită cu această natură bipolară. Mi-am dat jos bluza de trening și mi-am ridicat părul în coc. Prima mea grijă era să văd ce face Zu, însă nu voiam să îi întrerup lecțiile. Am încercat să îl găsesc pe Grasu la grădină, dar fata care-i coordona mi-a spus – pe vocea ei țâfnoasă – că nu îl văzuse de o săptămână și că îl va pârî lui Clancy, cerând să fie pedepsit după cum merita.

— Pedepsit? am repetat, burzuluindu-mă, dar ea nu a detaliat.

L-am găsit în următorul loc unde mi-a dictat logica să-i caut.

— Să știi, am strigat pășind pe ponton, că pâinea le face rău rațelor.

Grasu nici măcar n-a ridicat privirea. M-am așezat lângă el, dar asta l-a făcut doar să se ridice și să plece îmbufnat, lăsându-și în urmă geanta și cartea.

— Hei! am strigat. Ce e cu tine? – Niciun răspuns. – Grasule… *Charles*!

S-a rotit pe călcâie.

— Vrei să știi ce e cu *mine*? De unde să încep? Poate faptul că a trecut aproape o lună și noi suntem tot aici? Poate faptul că tu și Lee, și Suzume sunteți toți ocupați să vă faceți prieteni și să zburdați, chit că ar trebui să muncim ca să ne câștigăm dreptul de a ajunge acasă?

— De unde vin toate astea? am întrebat.

Poate că el nu se integrase la fel de bine ca Liam și Zu, dar îl văzusem discutând cu alți copii în timp ce muncea. Părea că-i este bine – poate nu era tocmai fericit, dar, pe de altă parte, când fusese el fericit vreodată?

— Locul ăsta chiar nu e atât de rău…

— Ruby, este oribil! a răbufnit el. *Oribil*! Ni se spune când să mâncăm, când să dormim, ce haine să purtăm și suntem forțați să muncim. Cu ce e diferit de un lagăr de reeducare?

Am icnit șocată.

— Tu ești cel care a vrut să vină aici! Îmi pare rău că nu se ridică la așteptările tale înalte, dar pe noi ne mulțumește. Dacă ai încerca măcar, ai putea fi fericit aici. Suntem în siguranță! De ce te grăbești așa tare să pleci?

— Doar fiindcă pe tine nu te-au vrut părinții nu înseamnă că la fel s-a întâmplat și cu noi, ceilalți. Poate tu nu te grăbești să te întorci acasă, dar *eu mă grăbesc*!

Putea la fel de bine să mă împuște drept în piept; am simțit cum tot sângele îmi părăsește inima când el a ridicat o mână și s-a apucat de părul negru.

— Am muncit pe brânci, m-am *străduit* și, Doamne, tu nici măcar nu l-ai întrebat, așa-i?

— Să-l întreb...?

Dar știam. De îndată ce cuvintele mi-au ieșit de pe buze, am știut exact promisiunea pe care uitasem să mi-o respect. Furia mi-a pierit brusc.

— Îmi pare tare rău, m-au preocupat atât de tare lecțiile, că am uitat.

— Ei bine, eu nu am uitat, a spus și m-a lăsat singură în lumina soarelui.

Ψ

O oră mai târziu eram sub un șuvoi de apă caldă, cu mâinile lipite de față.

Toaletele taberei – una pentru băieți, una pentru fete – erau cam la fel de luxoase ca o latrină. Podeaua era din beton aspru, cabinele de duș, din plăci de lemn, iar draperiile erau negre de mucegai. Foloseam toaleta în fiecare seară ca să ne spălăm pe dinți și pe față și, o dată sau de două ori pe săptămână, pentru a face duș. Dar astăzi, fără șamponul floral și balsamul care să parfumeze aerul, mi-am dat seama că încăperea aceea cavernoasă mirosea a talaș.

Am stat acolo până ce am auzit tălăngile anunțând încheierea mesei de prânz. Încă nu îmi stabilisem un plan pentru restul zilei, când am ieșit și am dat peste singura persoană pe care nu îmi dădusem seama cât de mult tânjeam să o văd.

În urma impactului, Liam s-a împleticit câțiva pași înapoi, cu părul ud lipit de obraji, mai lung decât mi-l aminteam.

— O, Doamne! am spus, suspinând și apăsându-mi pieptul cu o mână. M-ai speriat de moarte.

— Scuze pentru asta. (A zâmbit și mi-a întins o mână.) Hei... nu cred că am avut ocazia să ne cunoaștem. Sunt Liam.

• Douăzeci și patru

Nu știu cât am stat acolo, cu ochii lipiți de mâna lui, cu fierea urcându-mi în gât la fel de repede și de implacabil ca un strigăt.

O, Doamne, nu, mi-am spus, făcând un pas în spate. *Nu, nu, nu nununununu*...

— Vezi tu, arăți exact ca o prietenă de-ale mele, Ruby, dar pe ea nu am mai văzut-o de *o viață,* așa că sunt…

Vocea i s-a stins.

— Bine, gluma asta a fost chiar așa proastă?

M-am întors și mi-am îngropat fața în prosop ca să nu îmi vadă lacrimile.

— Ruby?

Și-a petrecut prosopul pe după mijlocul meu și m-a tras lângă el.

— Acesta e modul lui Liam Stewart de a spune: *Bună, dragă, mi-ai lipsit de era să mor.* O, oau, așa de proastă, că te face să plângi?

Mi-a netezit părul cu palmele.

— Bun, asta e…

S-a aplecat și, înainte să îl pot opri, m-a săltat pe umăr.

M-am zbătut, dar nu m-a pus jos decât după ce am ajuns înapoi la cabana optsprezece. M-a trântit pe salteaua adunată pe care eu și Zu o împărțeam și a făcut o escală la patul său după o pătură.

— Nu mi-este frig, am spus când mi-a înfășurat-o în jurul umerilor.

— Atunci, de ce tremuri?

S-a așezat lângă mine. M-am întors, mi-am adăpostit fața în scobitura gâtului lui și i-am inspirat mirosul proaspăt, de pădure.

— Sunt doar nervoasă pe mine, am spus când mi-am regăsit vocea. I-am promis Grasului că îl voi întreba pe Clancy dacă ar putea folosi laptopul lui, dar m-am luat cu altele și am uitat.

— Hmm…

Degetele lui Liam erau ocupate să-mi descâlcească părul ud.

— Nu cred că e supărat pe tine. Cred că e supărat că, din cauza mea, încă suntem aici. Asta îi trezește iar teama că nu va mai ajunge acasă.

— Cum să-mi răscumpăr greșeala față de el?

— Păi, pentru început, ai putea întreba de computer, a spus, luându-mi mâna cu cealaltă mână a sa. Deși încă nu pot înțelege ce te-ar îndreptăți să-l ceri împrumut. Am impresia că nu te-am mai văzut de un veac.

— Așa și este, am spus. Tu ești mereu de pază.

A râs.

— Mă simt singur stând într-un copac fără tine.

— Vreau să-mi vorbești despre ce faci tu toată noaptea, am zis. Ai încercat să vorbești cu cineva despre eliberarea lagărelor?

— Am deschis discuția cu câțiva băieți din tura mea și cu Olivia. Ea încearcă să obțină intrare la Clancy legat de asta. Cred că... cred că va fi grozav, chiar cred. Ar *putea* funcționa.

— Clance a spus că poarta de la vest este cea care le-a dat cele mai multe bătăi de cap, am spus, întorcându-mă ca să mă uit la el. Te păzești, da?

Liam a încremenit lângă mine, a rămas așa rigid, că a părut chiar să uite să respire.

— Clance, eh? a făcut pe o voce neobișnuit de subțire. Se pare că ești într-adevăr în postura de a cere favoruri.

— Ce vrea să însemne asta?

Liam a oftat.

— Nimic, scuze. Nu am vrut să iasă așa. E grozav că sunteți prieteni.

Am încercat să ridic ochii spre el, însă el se uita spre celălalt capăt al cabanei, unde, lângă perete, erau două scrinuri conținând lucrurile noastre.

— Deci ți-a dat lecții?

— Mda, am spus, întrebându-mă cât trebuia, dacă trebuia, să tăinuiesc din cele întâmplate. M-a învățat cum să îi împiedic pe ceilalți să îmi intre în minte.

— Nu și cum să faci să nu intri tu în mintea lor? a întrebat Liam. Te ajută și cu asta?

— Încearcă, am răspuns. A spus că, dacă învăț să-mi controlez mai bine abilitățile, asta va veni de la sine.

— Păi, asta o poți exersa oricând cu mine, a spus, lipindu-și fruntea de a mea.

Am simțit că începe să mă furnice în partea din spate a creierului, avertismentul dinaintea viiturii. Clancy îmi spusese că, atunci când îl simțeam, trebuia să rup orice contact fizic și să îmi imaginez o cortină albă care se trage între mine și persoana cu care eram.

Dar nu voiam să fac niciunul din lucrurile astea.

I-am simțit buzele desprinzându-se de fruntea mea, șoptindu-mi ceva pe pleoape, pe obraji, pe nas. Cu degetele mari mi-a urmărit linia maxilarului, dar au rămas în aer, nemișcate, când m-am tras înapoi și m-am întors cu spatele la el.

— De ce ești așa speriată? a șoptit și i-am simțit durerea în glas.

Era posibil ca băiatul acela să fi fost cândva doar un străin?

Chiar crezusem cândva că voi putea trăi vreodată fără el în viața mea?

— Nu vreau să te pierd.

A scos un sunet de frustrare și a exclamat, cu ochii limpezi și luminoși:

— Atunci, de ce tu ești cea care se desprinde mereu de mine?

Nu am apucat să-i răspund. În clipa următoare, Hina a dat buzna pe ușa cabanei, urmată de Zu, și ne-a spus că pleacă amândouă.

Ψ

— Bine, bine, ia-o mai încet, a zis Liam.

Zu se învârtea prin cabană, își aduna lucrurile, în vreme ce Hina turuia ca o meliță. Nu prea știam la cine să mă uit – la prietena mea sau la fata pe care, aparent, o alesese să vorbească în numele ei. De fiecare dată când Hina deschidea gura, eu și Liam reveneam la aceeași stare de șoc.

Zu. Pleca.

Pleca.

Am interceptat-o în drum spre scrinuri și am tras-o spre pat, forțând-o să se așeze. Probabil nu ne observase șocul, căci era luminoasă la față, radia. Am studiat-o, observând felul în care zâmbetul părea să scapere, răspândind o altfel de electricitate, și am simțit cum se replia ceva în mine, înfrânt.

— Noi și alți trei, a explicat Hina cu răsuflarea tăiată.

M-am întrebat dacă o ținuse într-o fugă până aici.

— Doi Albaștri și un Galben. Kylie a obținut *în sfârșit* permisiunea de a părăsi tabăra.

Liam s-a răsucit ca să se uite la Zu când a spus:

— Și să meargă… într-o drumeție?

Zu a făcut o figură gen *Tu chiar vorbești serios*?

— Ajută-mă puțin. Spune-mi ce vrei *tu* să spui.

Hina a tăcut în sfârșit și, pentru un moment, pentru o secundă incredibilă, am crezut că Zu chiar va deschide gura și va spune tot. Dar n-a făcut decât să își scoată caietul din geantă și să noteze ceva cu scrisul ei ordonat, rotund. Când l-a întors spre el, l-a privit drept în ochi. *Vreau să merg cu ei în California.*

Știu că ar fi trebuit să fiu bucuroasă pentru ea. Ar fi trebuit să sărbătoresc faptul că în sfârșit putea să ne spună franc ce își dorea. Doar că niciodată nu îmi imaginasem că își va dori ceea ce va fi un viitor fără noi.

— Credeam că, de fapt, Clancy i-a refuzat lui Kylie cererea de plecare, am spus, adresându-mă Hinei.

— Așa e, dar a zis că până la urmă l-a înduplecat.

— Ce este în California? a întrebat Liam, sprijinindu-se de perete.

— Părinții mei au o casă acolo, a explicat Hina, și ne așteaptă. Guvernul de pe Coasta de Vest nu ne va preda înapoi administrației lagărelor.

— Și părinții lui Zu? am întrebat. Ei…

Din fericire, Hina a știut ce voiam să întreb fără a mai fi nevoie să duc vorba până la capăt.

— Tata nu mai discută cu unchiul meu de o bună bucată de vreme.

— Zu, e un drum lung, a început Liam nesigur. Dacă se întâmplă ceva? Cine mai merge cu voi? Puștiul ăla, Talon?

A încuviințat din cap și, deodată, s-a uitat drept la mine. Am încercat să-i zâmbesc încurajator, dar mă temeam că voi izbucni, în schimb, în lacrimi. Am așteptat toți ca ea să mai scrie ceva grăbit și să-i arate mesajul lui Liam. *Nu mai trebuie să îți faci griji pentru mine. Nu-i așa că asta e bine*?

— Îmi place să îmi fac griji pentru tine, a spus Liam, punându-i o mână pe creștet. Când veți pleca?

Hina a avut măcar buna-cuviință să adopte un aer spășit.

— De fapt, trebuie să plecăm chiar acum. Kylie își face griji că Clancy s-ar putea răzgândi. Nu a fost… foarte bucuros.

— E puțin cam pripit, am zis fără vlagă. V-ați gândit bine la asta?

Când a încuviințat, Zu s-a uitat drept la mine. Următorul mesaj ne-a fost adresat amândurora: *Vreau să fiu cu familia mea. Dar nu vreau nici ca voi să fiți supărați pe mine.*

— *Supărați*? Liam a scuturat din cap. Niciodată. Ești fata mea, Zu. Doar că vrem să fii în siguranță. Aș muri dacă ai păți ceva.

S-a auzit o bătaie la ușă. Talon, un Galben mai mare cu părul împletit în codițe complicate, a apărut primul, urmat de un Gras cu ochii mari cât cepele. Liam s-a ridicat în picioare.

— Bun, a spus el. Speram să pot vorbi cu tine.

Talon a înclinat din cap.

— Mă gândeam eu. Kylie și Lucy sunt și ele aici.

Și-a vârât capul înăuntru și a fluturat din mână.

— Vrei să vorbim afară?

Liam a întins mâna și m-a atins pe spate.

— O ajuți să-și facă bagajul?

— Ești nebună? l-am auzit pe Grasu spunând. Abia îi cunoști pe oamenii ăștia?

— Pardon, a protestat Hina cu mâinile în șolduri. În caz că ai uitat, e *verișoara* mea.

Și mie o să-mi fie dor de tine. Zu s-a oprit din pus haine în valijoara roz și a smuls foaia de hârtie, dându-i-o Grasului. Băiatul s-a așezat așa brusc, că a fost cât pe ce să nu nimerească patul. Mai multe momente, n-a putut face altceva decât să se uite țintă la ea. Cunoșteam sentimentul.

— V-a spus Kylie de ce trebuie să plecați în seara asta? am întrebat, așezându-mă lângă Grasu.

Zu doar a ridicat din umeri.

— Adică… aveți de gând să mergeți *pe jos* până în California? a întrebat Grasu, vocea urcându-i cu fiecare cuvânt. Aveți vreun plan, ceva?

— Poate veți găsi o nouă Betty, am sugerat, dar în clipa când am pomenit numele, Zu s-a oprit și a scuturat din cap.

Următorul bilet l-a scris în mai mult timp.

Nu, există o singură Betty.

— Și se pare că n-a fost de-ajuns pentru tine, a spus Grasu, îndurerat peste poate. Se pare că totul poate fi înlocuit, chiar și noi.

Zu a inspirat adânc și a venit la el cu geanta roz pe lângă corp. Grasu a încercat să se uite în altă parte, dar fata stătea chiar în fața lui, cu brațele petrecute pe după gâtul lui. Nu a putut decât să o strângă și el în brațe, să își ascundă fața în materialul jachetei ei.

Tălăngile taberei au început să sune, un sunet insistent care nu s-a oprit decât după ce toată lumea a ieșit. Le-am lăsat pe Zu și pe Hina să deschidă drumul, să croiască un culoar printre copiii adunați în păr. Era prima dată când hainele lor negre păreau potrivite cumva.

Kylie i-a dat lui Lee o bucată de hârtie și el a încuviințat tăcut. Lucy era lângă ei, mititică și tăcută ca întotdeauna, dar s-a ridicat pe vârfuri și l-a atins pe Liam pe umăr într-un fel care presupun că trebuia să fie liniștitor. Orice aparență de fericire se dusese. Singurul cuvânt care putea descrie expresia de pe fața lui acum era șoc.

— ... să împrumut pixul? l-a întrebat pe Talon.

Băiatul a început să-și pipăie pantalonii negri, scotocind prin buzunare până a găsit pixul cu capac albastru. Cu el în mână, Liam a îngenuncheat în fața lui Zu și a rupt jumătate din hârtia pe care o primise de la Kylie.

Mi-aș dori să fi putut vedea ce a scris acolo, dar nu era pentru ochii mei. Când a terminat, a împăturit hârtia de mai multe ori și i-a pus-o în palmă.

Dangătul s-a stins. Toți au întors ochii către dreapta, unde Clancy a apărut în capul cărării, cu Hayes venind după el. Fața lui, pe care mă obișnuisem să o văd relaxată și mândră, era adumbrită de ceva ce era fie supărare, fie furie.

— Kylie a decis să facă front separat și va pleca imediat.

Un murmur surprins a străbătut mulțimea.

— Îi va lua cu ea doar pe aceștia patru, a strigat el, acoperind larma. Nu vor mai fi aprobate alte cereri de plecare până nu ne vom întregi la loc. S-a înțeles?

Tăcere.

— *S-a înțeles*?

Grasu a tresărit lângă mine când mulțimea a strigat, confirmând că da, se înțelesese.

Fără alte cuvinte, Clancy s-a întors brusc pe călcâie și a luat-o înapoi spre clădirea biroului. De îndată ce a ajuns la zidul alb, copiii din jurul nostru au părut să sufle deodată tot aerul pe care

îl ținuseră în plămâni, întorcându-se unii spre alții și șușotind nedumeriți.

— Ciudată fază.

— De ce nu le-a dat genți, cum face de obicei?

— Își face griji că, dacă numărul nostru scade prea mult, nu vom mai fi destui să apărăm tabăra.

Am ridicat ochii spre birou, dar apoi am văzut-o pe Zu, care îmi făcea semn să vin la ea.

Fără mănuși, mi-am spus, privind-o lăsându-și mâna pe lângă corp. *Să sperăm că nu le va mai purta niciodată.*

— Chiar trebuie să pleci acum? am întrebat când am ajuns la locul unde stăteau ea și Liam.

Grupurile de copii i-au încercuit pe Kylie și pe ceilalți, urându-le noroc și oferindu-le pături și pungi cu mâncare.

Zu a arborat un zâmbet curajos, cuprinzându-mă cu brațele de mijloc.

— Te rog să ai grijă de tine, i-am spus.

Următorul bilet a fost pentru mine și doar pentru mine. *Când toate astea se vor sfârși, vrei să vii să mă cauți*? *Vreau să îți spun ceva, dar încă nu știu cum să o fac.*

I-am studiat atentă chipul. Era așa diferită de fata pe care o cunoscusem cu doar câteva săptămâni în urmă. Dacă se schimbase așa mult într-un timp atât de scurt, cum puteam fi sigură că o voi recunoaște peste câțiva ani, după ce praful se va fi așternut peste toate aceste întâmplări de coșmar?

— Desigur, am șoptit. Și îmi vei lipsi în fiecare zi până atunci.

Cu puțin înainte să iasă de pe cărare și să intre în pădurea neîmblânzită, Zu s-a întors și ne-a făcut pentru ultima dată cu mâna. Lângă ea, Hina a făcut la fel. Apoi duse-au fost.

— Va fi bine, am spus. Vor avea ei grijă de ea. Trebuie să fie alături de familia ei. Adevărata ei familie.

— Ar trebui să fie cu *noi,* a protestat Liam, clătinând din cap, cu un nod în gât.

— Atunci, poate ar trebui să mergem după ea.

Eu și Liam ne-am întors. Grasu venea după noi, cu ochii ascunși vederii de soarele care îi bătea în ochelari.

— Știi că nu putem, a spus Liam. Nu încă.

— De ce?

Grasu a avansat spre noi, lepădând orice urmă de calm prefăcut. Simțind că ne urmăreau ochi curioși, i-am tras pe amândoi de pe cărare.

— De ce? a repetat Grasu. E clar că nu vom primi ajutorul de care avem nevoie ca să ne găsim părinții – pe ai noștri *și* pe ai lui Jack. Ar fi mai bine pentru noi să plecăm acum, înainte să ne simtă cineva lipsa. Am putea-o prinde din urmă.

— Și ce să facem? a întrebat Liam.

Frustrat, și-a trecut mâna prin părul oricum ciufulit.

— Să hoinărim până când întâmplarea va face să dăm peste ei? Să sperăm că nu vom ajunge să fim aruncați înapoi într-un lagăr? Grasule, suntem în siguranță aici. Acesta este locul unde trebuie să fim – de aici putem face atâtea lucruri bune.

Am văzut, poate chiar înaintea lui Liam, că nu fusese un comentariu inspirat. Semnale de alarmă mi s-au declanșat în minte văzând cum se umflă nările Grasului și cum i se schimonosesc buzele de furie. Știam că orice cuvinte aveau să-i iasă din gură vor fi nu doar tăioase, ci și crude.

— Am înțeles… am înțeles, Lee, bine? – Grasu a scuturat din cap. – Vrei să fii marele erou din nou. Vrei să te adore toată lumea și să creadă în tine și să te urmeze.

Liam s-a încordat.

— Nu asta am…, a început el, mânios.

— Ei, ce-mi spui despre copiii care te-au urmat înainte?

Și-a netezit buzunarele pantalonilor și abia apoi a scos o bucată de hârtie împăturită. O strângea în mână aproape s-o strivească.

— Ce-mi spui despre Jack, despre Brian și despre Andy, și despre toți ceilalți? Cu toții te-au urmat, dar este ușor să uiți de ei când nu mai sunt în jur, așa-i?

— Grasule! am spus, pășind între ei când Liam a avansat, ridicând pumnul drept.

Nu-l văzusem niciodată așa furios. Un val de roșeață îi urcase pe gât și pe față.

— Nu poți să recunoști pur și simplu că faci asta doar ca să te simți tu mai bine, nu ca să ajuți cu adevărat pe cineva? l-a întrebat Grasu.

— Crezi că… – Liam de-abia putea articula cuvintele. – Crezi că nu mă gândesc la ei în fiecare secundă din fiecare zi, fir-ar să fie? Crezi că aș putea uita vreodată așa ceva?

În loc să-și lovească prietenul, Liam s-a lovit pe sine, trăgându-și pumni în frunte până l-am apucat eu de braț.

— Iisuse Hristoase, Charles! a spus, vocea frângându-i-se.

— Eu doar...

Grasu a trecut ca o furtună pe lângă noi, doar pentru a se opri și a se întoarce.

— Niciodată nu te-am crezut, să știi, a spus cu voce tremurată, atunci când vorbeai despre cum vom scăpa din lagăr și vom ajunge acasă în siguranță. De aceea am fost de acord să îmi scriu scrisoarea. Știam că majoritatea dintre noi nu va supraviețui, cu tine în frunte.

Am făcut un pas în față chiar în clipa când Liam a făcut la fel, ridicând mâinile în fața mea pentru a-l împiedica să facă ceva ce știam că avea să regrete. L-am auzit pe Grasu luând-o la fugă în spatele meu, spre cabana noastră. Liam a încercat să mai facă un pas în față, dar l-am împins în piept. Respira greu, ținea pumnii încleștați pe lângă corp.

— Lasă-l în pace, am spus. Doar simte nevoia să se elibereze. Poate ar trebui să te gândești să faci și tu la fel.

Liam a părut că va spune ceva, în schimb a scos un icnet de frustrare, s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre copacii din apropiere, în direcție exact opusă celeia în care o luase Grasu. Eu m-am sprijinit cu spatele de un trunchi din apropiere și am închis ochii. Mă strângea prea tare gheara din piept ca să pot face altceva decât să inspir scurt și superficial, așteptând.

Era aproape întuneric când el a apărut, în sfârșit, frecându-și fața. Avea pielea ambelor mâini julită și sângera, semn că lovise în ceva solid. În lumina crepusculului, era tras la față, de parcă roșeața furiei i-ar fi fost smulsă, lăsând în urmă doar griul tristeții. Am întins o mână spre el când s-a apropiat și l-am cuprins pe după mijloc. Și-a pus și el brațul pe după umerii mei și m-a tras spre el, afundându-și fața în părul meu. Am tras adânc în piept mirosul lui reconfortant – fum de lemn, iarbă și piele.

— Nu a vorbit serios, am spus, conducându-l spre un buștean căzut la pământ.

Încă tremura și părea nesigur pe picioare.

Liam nu s-a așezat, ci mai mult s-a prăbușit pe buștean, lăsându-se înainte cu coatele pe genunchi.

— Asta nu înseamnă că vorbele lui sunt mai puțin adevărate.

Am șezut acolo mult timp – destul cât soarele să dispară în spatele copacilor, iar apoi dincolo de linia orizontului. Tăcerea încremenită dintre noi a devenit de neîndurat. Am ridicat mâna și am plimbat-o ușor peste oasele proeminente dintre omoplații lui.

Liam s-a ridicat încet, întorcându-se spre mine.

— Crezi că Grasu este bine? a șoptit.

— Cred că ar trebui să mergem să vedem, am zis.

Nu știu cum am ajuns înapoi la cabană, doar că, atunci când am ajuns, Grasu ședea pe prispă și lacrimile îi curgeau tăcute pe obraji. I-am citit pe față părerea de rău, sentimentul chinuitor de vinovăție și am fost surprinsă că inima mi se putea frânge și mai tare.

— S-a terminat, a spus când ne-am așezat de-o parte și de cealaltă a lui. Totul s-a terminat.

Nu ne-am clintit mult timp.

• Douăzeci și cinci

Nu ar fi trebuit să mă surprindă faptul că Liam s-a dedicat din nou cu trup și suflet serviciului de pază, dar a fost nevoie de multă muncă de convingere din partea celorlalți ca gândurile lui să se concentreze din nou asupra lagărelor. Am stat lângă el nu doar o dată în timp ce el și Olivia discutau moduri prin care se puteau penetra hotarele lagărului, oferind sugestii ici și colo atunci când se consultau despre cum să-și prezinte ideile lui Clancy.

Treaba cu entuziasmul – mai ales în cazul lui Liam – era că devenea molipsitor. Erau nopți când pur și simplu stăteam și mă uitam cum gesticula tot mai animat cu mâinile în timp ce vorbea, de parcă ar fi încercat să dea formă ideilor în aer, ca să le putem vedea cu toții. Cuvintele lui erau scăldate într-un optimism atât de debordant, încât puteai vedea cum îi înălțau pe toți din jurul lui. Până la sfârșitul primei săptămâni, interesul pentru proiect crescuse la cote atât de mari, că a trebuit să mutăm ședințele din cabana noastră mică lângă vatră. Acum, când Liam mergea undeva, o făcea mereu însoțit de o suită de copii loiali, care se întreceau să-i intre în grații.

Eu și Grasu nu eram așa entuziasmați de ideea de-a reintra pe acel făgaș. El mă iertase, poate pentru că o persoană nefericită nu poate rezista mult timp fără a-și împărtăși nefericirea. Nu s-a mai întors să lucreze la Grădină, însă nici fata aceea, cea cu aere de șef, nu s-a dus să-l toarne.

Eu mi-am reînceput lecțiile cu Clancy. Sau cel puțin am încercat să o fac.

— La ce-ți stă gândul azi?

Nu mă gândeam să-i pătrund gândurile, asta era sigur. Nici măcar un pic.

— *Arată-mi* la ce te gândești, a spus când am deschis gura. Nu vreau să-mi spui cu vorbe. Vreau să *văd.*

Mi-am luat ochii de la cercul de lumină pe care soarele filtrat prin geam îl descria pe podea. Clancy mă fixa cu o privire iritată pe care o mai văzusem la el doar o dată, după ce înțelesese că

unul dintre Galbenii rămași nu putea resuscita una dintre puținele mașini de spălat rufe din tabără.

Dar niciodată nu se uitase la mine așa.

Am închis ochii și m-am întins iarăși după mâna lui; m-am concentrat pe amintirea rucsacului lui Zu dispărând în pădurea deasă. În ultimele câteva săptămâni, tot mai puține discuții dintre noi făcuseră apel la cuvinte. Când voiam să transmitem o idee, o împărtășeam în felul nostru propriu – o rosteam în limbajul nostru comun.

Dar nu și astăzi. Mintea lui putea la fel de bine să fie încastrată în beton, iar a mea putea, la fel de bine, să fie făcută din jeleu.

— Scuze, am bolborosit.

Nu eram în stare nici măcar să mă simt dezamăgită. Simțeam că mă afund într-o torpoare ciudată, una în care orice zgomot sau imagine de dincolo de geam, oricât de mică, era de-ajuns pentru a-mi distrage atenția. Mă simțeam pur și simplu obosită. Confuză.

— Să știi că am și alte lucruri de făcut, a continuat el, și am simțit ceva mocnind îndărătul cuvintelor. Trebuie să-mi fac rondul și să stau de vorbă cu oamenii; cu toate astea, sunt aici și încerc să te ajut *pe tine.* Sunt aici cu *tine.*

În momentul acela, în chip ciudat, mi s-a întors stomacul pe dos. M-am ridicat în șezut, cu spatele lipit de tăblia patului, pregătită să-mi cer scuze iarăși, când el s-a dat jos și a străbătut camera până la masa de lucru.

— Clancy, chiar îmi pare rău.

Până să ajung eu în fața biroului, el deja scria concentrat la laptop. M-a lăsat să stau acolo, să mă frământ mutește, simțind că mi se răscolesc măruntaiele, preț de aproape o oră sau atât mi s-a părut, și doar atunci s-a sinchisit să ridice ochii de la ce făcea de fapt. Acum părea, de asemenea, plictisit să se mai prefacă. Supărarea lăsase loc unei furii aprige.

— Știi, chiar am crezut că, dacă o las pe Galbena ta să plece, asta te va ajuta să te concentrezi, dar se pare că m-am înșelat, a zis, scuturând din cap. Se pare că m-am înșelat în privința multor lucruri.

M-am enervat, dar nu sunt sigură dacă din cauza felului cum spusese *Galbena ta* sau a implicației că nu eram capabilă să stăpânesc lucrurile pe care el încerca să mi le predea.

Trebuia să plec. Dacă mai stăteam și doar o secundă, poate spuneam ceva ce ne-ar fi stricat prietenia. Poate că i-aș fi spus că Zu are un nume, că nu se punea problema să nu îmi fac griji pentru ea, acum că era în lumea largă, unde eu nu o puteam proteja. Ar fi trebuit să înțeleagă că mi-aș fi putut dedica ultimele câteva săptămâni petrecerii timpului *cu ea,* dar că, în schimb, acceptasem că lucrez *cu el.* Să petrec acel timp *cu el.* Să-l sprijin și să-i consolez *pe el.*

Poate că învățasem multe și poate că îmi stăpâneam mai bine abilitățile, dar, uitându-mă țintă la el cu pumnii încleștați și tremurând, nu găseam rostul. Ce sens avea să fiu izolată cu cineva care nu credea în mine, când în afara acelor pereți erau oameni care credeau?

M-am rotit brusc pe călcâie și am pornit cu pași hotărâți spre ușă. Când am deschis-o, Clancy a strigat:

— Bravo, Ruby, fugi din nou. Să vedem cât de departe ajungi de data asta!

Nu m-am uitat înapoi și nici nu m-am oprit, deși o parte din mine realiza că ăsta era sfârșitul, poate – că abandonam singura mea șansă de a învăța cum să îmi controlez abilitățile. Cândva în ultimele zece minute, mintea mea se deconectase de la organul încăpățânat care îmi bătea în piept și, sinceră să fiu, nu eram sigură care dintre ele mă făcea să ies din cameră, să mă îndepărtez de el. Ceea ce știam însă, și știam cu absolută certitudine, era că nu voiam ca el să vadă cum mi se bořea fața de plâns sau să surprindă vreo undă de vinovăție și tristețe dintre cele care îmi dădeau târcoale în gând.

Nu puteam ascunde nimic de el, iar acum era prima dată când chiar voiam să fac asta.

Ψ

Doar după câteva zile mi-am dat seama că plecarea lui Zu nu era singurul eveniment care schimbase sensul de rotație al pământului. Odată ce Grasu punctase câte asemănări existau între stilul de viață de la East River și cel din lagăr, nu le-am mai putut ignora. Acolo unde înainte vedeam copii cu jeanși și tricouri negre, acum vedeam uniforme. Acolo unde înainte vedeam copii așteptând la rând să primească mâncare, acum vedeam Cantina. Când luminile se stingeau în cabane la ora nouă fix și vedeam câțiva membri ai echipei de pază trecând

prin dreptul geamului nostru, eram din nou în Cabana 27, uitându-mă la pântecele saltelei lui Sam.

Am început să mă întreb dacă nu cumva camerele de supraveghere din birou și din tot perimetrul teoretic scoase din funcțiune nu erau activate de fapt.

Am încercat totuși să merg la Clancy de câteva ori și să îmi cer iertare, dar de fiecare dată m-a concediat sever cu un „Nu am timp pentru tine azi”. Aveam senzația că mă pedepsea, deși nu îmi dădeam bine seama ce spusesem sau ce făcusem ca să merit pedeapsa. În orice caz, mi-a fost repede limpede că aveam nevoie de el în viața mea mai mult decât avea el nevoie de mine. Acest lucru, combinat cu mândria-mi rănită mă făceau să mă simt și mai prost.

Era într-o miercuri, cu doar o oră înainte ca Liam și ceilalți să se reunească pentru a discuta noua strategie de eliberare a lagărelor, când Clancy a fost, în sfârșit, dispus să mă primească.

— Mă întorc imediat, i-am spus lui Liam, strângându-i mâna la micul-dejun. Întârzii doar câteva minute.

Dar, când am intrat în biroul lui Clancy și am văzut în ce stare era, m-am întrebat dacă nu era mai bine să nici nu fi venit.

— Hei, intră... numai să ai grijă pe unde calci. Da, scuze pentru deranj.

Deranj? *Deranj*? Biroul lui arăta ca și când cineva ar fi detonat o bombă și ar fi dezlănțuit o haită de lupi care să distrugă tot ce mai rămăsese întreg. Erau mormane de hârtii peste tot, coli scoase la imprimantă, hărți rupte, cutii... plus Clancy însuși, cu părul căzut peste față, purtând aceeași cămașă șifonată în care îl văzusem cu o zi înainte.

De când îl știam, niciodată nu-l văzusem îmbrăcat altfel decât impecabil. Într-un fel, era chiar puțin înfricoșător cât de ordonat era. Sunt sigură că în parte asta se datora felului în care fusese crescut. Că, deși probabil nu tatăl lui în persoană îl educase, cine știe ce dădacă bătrână și arțăgoasă îi depănase ode despre importanța vârârii cămășii în pantaloni, a lustruirii papucilor și a pieptănării părului. Acum arăta ca și când legenda începea să se năruie.

— Ești bine? am întrebat, închizând ușa după mine. Ce se întâmplă?

— Încercăm să coordonăm o lovitură pentru a pune mâna pe medicamente.

S-a așezat în scaun, dar s-a ridicat înapoi în picioare o clipă mai târziu, atunci când laptopul a început să piuie.

— Stai așa o secundă.

Am mișcat cu piciorul unul dintre teancurile de hârtie de pe podea, încercând să văd ce scria acolo.

— Acelea sunt rapoarte privitoare la activitatea nocturnă obișnuită la un popas pentru camioane din apropiere, a spus Clancy, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Degetele îi zburau pe tastatură. Și informații de-ale Ligii despre soldații FSP din acea zonă. Cei de la Corporația Leda se pare că au obținut din partea guvernului protecție pentru transporturile lor.

— De ce FSP? am întrebat.

Clancy a ridicat din umeri.

— Ei sunt cea mai mare forță militară pe care o are guvernul acum și, grație babacului meu, cea mai bine organizată.

— Presupun că e logic, atunci.

M-am lăsat pe spate, dar, uitându-mă la simbolul strălucitor de pe capacul laptopului, mi-am amintit de Grasu.

— Pot să îți cer o favoare?

— Numai dacă îmi permiți să îmi cer mai întâi scuze.

M-am lăsat pe speteaza scaunului și mi-am studiat mâinile.

— Putem uita că s-ar fi întâmplat vreodată?

— Nu, nu de data asta, a spus. Hei, vrei să te uiți la mine?

Când i-am văzut expresia, am crezut c-o să-mi pocnească inima. Oricum era primejdios de arătos, dar astăzi expresia lui îndurerată era absolut letală.

Chiar îi pasă, a șoptit o voce timidă în mintea mea. *Ține la tine.*

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, a spus. Nu cred cu-adevărat ce-am spus despre prietena ta Suzume și categoric nu am vrut să sugerez că nu ți-ai dat silința.

— Atunci, de ce ai spus asta?

Clancy și-a trecut o mână peste față.

— Pentru că sunt un idiot.

— Ăsta nu-i un răspuns, i-am spus, scuturând din cap.

M-ai rănit, să știi.

— Ruby, nu este oare evident? a spus. Îmi placi. Te cunosc doar de cât timp, de o lună? Și ești, probabil, singurul prieten pe care îl am de când am împlinit zece ani și am înțeles ce sunt.

Sunt un idiot pentru că m-am supărat fiindcă te gândeai la altcineva atunci când eu voiam să te gândești doar la mine.

Aproape c-am înlemnit de uimire.

— Nu i-am lăsat pe Suzume și pe ceilalți să plece fiindcă am crezut că asta te va ajuta să te concentrezi. Am lăsat-o să plece pentru că am crezut că te va face fericită. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că, da, sigur că îți vei face griji pentru ea, mai ales după cât te-ai străduit să o protejezi.

Ține la tine mai mult decât crezi.

A trebuit să-mi feresc privirea. Să întorc situația în favoarea mea. Creierul mi se transformase în terci și nici inima nu se simțea mai bine.

— *Presupun* că aș putea să te iert…

— Dar numai dacă îți fac o favoare?

Aproape că i-am auzit zâmbetul în voce.

— Sigur. Ce este?

— Păi… știu că nu o permiți, dar speram că ai putea face o excepție în acest caz, am spus, ridicând, în sfârșit, ochii către el. Prietenul meu… are nevoie să folosească laptopul tău pentru a încerca să își contacteze părinții.

Lui Clancy i-a pălit zâmbetul.

— Prietenul tău Liam?

— Nu, Gr… Charles Meriwether?

— Cel care nu s-a mai prezentat la datorie, la Grădină?

Bun, deci se părea că fata aceea îl pârâse, *totuși.*

Clancy a păstrat tăcerea până și-a închis laptopul și s-a ridicat în picioare.

— Îmi pare tare rău, Ruby, dar am crezut că m-am exprimat clar când am spus că nimeni nu mai poate să plece.

— O, nu! am zis, râzând forțat. Vrea doar să verifice dacă părinții lui sunt bine, sănătoși.

— Nu, a spus el, dând ocol mesei și așezându-se pe marginea ei, în fața mea. Vrea să facă pregătiri de plecare și să te ia cu el. Nu încerca să îl acoperi, Ruby. Regula e valabilă pentru toată lumea. Nu mă îndoiesc nicio clipă că le-ar spune părinților lui unde se află tabăra noastră.

— N-ar face asta niciodată, am protestat, luând partea Grasului. Serios.

— Ai fost de față acum câteva săptămâni, când am avut parte de intruși. Ai văzut ce ușor se poate trece de paza noastră.

Gândește-te, dacă alarma nu ar fi fost declanșată? Am fi avut probleme serioase, a zis Clancy, negru la față de îngrijorare. Dacă Charles vrea să își contacteze părinții, spune-i că trebuie să completeze o cerere cu instrucțiuni despre cum s-o facă, exact ca toți ceilalți. Trebuie să îmi fundamentez deciziile pe ceea ce poate fi o amenințare la adresa securității taberei – asta oricât de mult aș vrea să îți ajut prietenul.

Nu avea niciun rost. Grasu ar fi preferat să nu își contacteze deloc părinții decât să ofere unui străin acces la singurul lui mijloc de comunicare sigură cu ei.

— *Totuși,* a urmat Clancy după o clipă, așezându-se lângă mine și săltându-și picioarele pe masă. Este ceva care m-ar putea convinge.

Nu mă puteam uita la el.

— Cincisprezece minute, Ruby. Tu mă înveți *pe mine.*

Ce puteam ști eu în plus față de el?

— Crezi că mi-ai putea arăta cum se șterg amintirile oamenilor? Știu că nu e un lucru de care ești mândră și știu că ai avut mult de suferit din cauza asta, dar mi se pare un truc folositor și aș fi interesat să îl învăț.

— Păi... de ce nu? am zis.

De parcă l-aș fi putut refuza după câte făcuse pentru mine. Nu era însă ceva ce știam să predau. Abia reușisem să aflu eu însămi cum se face.

— Cred că, dacă înțeleg cum o faci, mă va ajuta și să aflu cum să te ajut să n-o mai faci accidental pe viitor. Sună bine?

Suna grozav, de fapt.

— Dacă îmi permiți, a continuat. Aș vrea să trec prin amintirile tale ca să văd dacă nu găsesc vreun indiciu. Vreau doar să-mi confirm o bănuială.

Nu cred că s-a așteptat ca solicitarea să mă descumpănească, dar asta s-a întâmplat. Îmi pătrunsese în minte de multe ori, văzuse lucruri despre care nu vorbisem niciodată cu nimeni. Totuși, reușisem de fiecare dată să-l țin la distanță de lucrurile cu adevărat importante, de visele pe care îmi doream să le protejez.

Mă gândeam întruna la ce spusese Liam mai demult, atunci când îmi vorbise despre sora lui. *Amintirile astea sunt ale mele.*

Dar, dacă voiam ca-n viitor să fiu cu familia mea – cu Liam –, atunci trebuia să cedez controlul. Trebuia să îl las pe Clancy în

mintea mea, dacă asta însemna că puteam evita ca același lucru să se întâmple pe viitor.

Poți avea încredere în el, a spus aceeași voce în străfundurile minții mele. *Îți este prieten. Nu ar abuza niciodată de încrederea ta.*

— Bine, am spus. Dar doar pe-acelea și, după aceea, Charles poate folosi computerul.

— S-a făcut.

Clancy a îngenuncheat în fața mea, mi-a prins maxilarul cu palmele, și-a prefirat degetele prin părul meu. Am încercat să nu mă feresc de atingerea lui, să mă bazez pe încrederea lui că n-aveam să obiectez. Nu era prima dată când stăteam așa aproape unul de celălalt, dar cumva acum ceva părea diferit.

— Stai, am spus, lăsându-mă pe spate. Le-am spus lui Liam și celorlalți că ne vedem să discutăm ceva. Putem face asta mai târziu? Sau poate chiar mâine?

— Durează doar o secundă, mi-a promis Clancy cu o voce liniștitoare, scăzută. Închide doar ochii și gândește-te la dimineața când te-ai trezit și era ziua în care făceai zece ani.

Haide, a spus aceeași voce, *haide, Ruby*...

Am înghițit cu noduri și am făcut ce mi-a cerut, imaginându-mă din nou în vechea mea cameră, cu pereții ei albaștri și fereastra enormă. Puțin câte puțin, camera s-a recompus. Pe pereții goi au apărut broderiile cusute de bunica, pozele cu părinții mei și o hartă a sistemului de metrou din D.C. Am văzut toate cele șase animăluțe de pluș cu care dormeam, aliniate pe podea, lângă cuvertura mea albastru-intens. Chiar și lucruri de care uitasem complet – lampa de pe biroul meu mic, felul în care raftul din mijloc al bibliotecii mele făcea burtă – mi-au apărut deodată limpede.

— Bun.

Vocea lui Clancy se auzea de departe, dar pe el îl simțeam aproape, din ce în ce mai aproape. Răsuflarea lui era caldă pe obrazul meu, o atingere neașteptată.

— Continuă…

Părea cu răsuflarea tăiată.

— Continuă să te gândești…

I-am văzut fața printr-o negură lucioasă, ochii lui negri arzând aerul unduitor. L-am văzut doar pe el, pentru că în acele momente fulgurante, el era singurul lucru care părea să existe

pe lume. Îmi simțeam corpul, fiecare părticică, plutind cald și agale, ca mierea. Clancy a clipit o dată, apoi din nou, ca pentru a-și limpezi și el vederea, pentru a-și aminti ce trebuia să facă.

— Continuă doar să…

Și atunci buzele lui… buzele lui erau așa aproape, surâdeau lipite de ale mele. Degetele i s-au împletit prin părul meu lung, îmi atingea obrajii cu degetele mari.

— Tu… a început cu o voce răgușită, tu ești…

La cea mai mică presiune, ceva cald și întunecat a scânteiat acolo, trimițând un val de dorință drept în miezul ființei mele. Mâinile i-au alunecat peste gâtul, peste umerii, peste brațele mele, în jos…

Și-atunci n-a mai fost nimic blând în toate astea.

Buzele le-au apăsat tare pe ale mele, cu suficientă forță pentru a le face să se întredeschidă, să-mi taie răsuflarea, să-mi răpească rațiunea, făcând să dispară patul de sub mine. Pielea feței lui era netedă și rece lângă a mea, însă eu eram caldă – prea caldă. Febra care mă cuprinsese îmi storcea corpul de vlagă și am fost împinsă cu spatele în pat, mă afundam între pernele de acolo ca și când m-aș fi prăbușit prin nori. Sângele mi se scursese din cap și nu mai rămăsese acolo decât o pulsație slabă, insistentă. Am ridicat mâinile și l-am apucat de cămașă – aveam nevoie să prind ceva, să mă țin înainte să cad prea departe.

— Da, l-am auzit murmurând, după care gura i s-a lipit iarăși de a mea, mâinile îi erau la tivul de jos al bluzei, mi-o ridicau peste burtă.

Îți dorești asta, a șoptit o voce, *îți dorești asta.*

Însă nu era vocea mea. Nu eu spuneam cuvintele acelea – așa-i? În clipa aceea, ochii lui închiși la culoare s-au transformat pentru o fracțiune de secundă în doi ochi albastru-deschis. Asta era ceea ce îmi doream, asta îmi doream cu adevărat. Îmi simțeam mintea lentă, drogată de efortul de a gândi. *Liam.* Aici însă era Clancy. Clancy, care mă ajuta, prietenul meu, frumos într-un fel care mă făcea să-mi pierd șirul gândurilor, Clancy, care mă plăcea mai mult decât credeam…

Care era, de asemenea, Portocaliu.

Am deschis brusc ochii când mâinile lui mi-au alunecat spre gât, degetele strângându-se încet pe pielea de acolo. Am încercat să mă trag înapoi, dar aveam impresia că îmi umpluse

venele cu beton. Nu mă puteam clinti. Nu puteam nici măcar să închid ochii.

Oprește-te, am încercat să spun, dar, când fruntea lui a găsit-o pe a mea, durerea care mi-a explodat în spatele ochilor a fost îndeajuns de mare ca să mă facă să uit totul.

• Douăzeci și șase

Piuitul frenetic al computerului m-a trezit dintr-un somn fără vise, trăgând de mine până când am deschis ușor ochii. Zăceam întinsă în întuneric.

Îmi simțeam corpul greu și, cu toate că cineva îmi dăduse jos puloverul, tricoul îmi era lipit de pielea acoperită de-un strat fin de transpirație. Dacă aș fi fost singură, poate că l-aș fi dezbrăcat sau măcar mi-aș fi tras pantalonii jos de pe picioare, ca să-mi las corpul să respire, dar știam că nu pot. Eram încă în camera lui și, dacă eram acolo, atunci și el era.

Veioza de pe scrinul de lemn negru al lui Clancy era aprinsă și de jos, dinspre foc, auzeam venind voci de copii. Era deja noapte? Era incredibil că sângele îmi putea îngheța în vene în același moment când inima începea să bată un ritm panicat.

Scârțâitul saltelei bătrâne era acoperit de TV. Pentru un timp, nu am făcut altceva decât să ascult vocea baritonală a președintelui Gray în timp ce acesta își ținea discursul din fiecare seară. Picioarele păreau a fi ultima parte a corpului dispusă să se trezească.

— … *vă asigur că rata șomajului a scăzut de la treizeci la douăzeci la sută numai în ultimul an. V-am dat cuvântul meu că voi izbândi acolo unde falsul guvern va eșua. Oricât de mult le-ar plăcea lor să credeți că ei dețin influența pe scena mondială, ei abia își pot controla celula teroristă, această așa-numită Ligă a Copiilor*…

TV-ul s-a închis cu un sfârâit de electricitate statică. Pași.

— Te-ai trezit?

— Da, am șoptit.

Mă durea gâtul și limba-mi era umflată.

Patul s-a lăsat când Clancy s-a așezat lângă mine. Am încercat să nu mă crispez.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Sunetul vocilor de jos a crescut, rămânându-mi suspendat în minte.

— Ai leșinat, a răspuns el. Nu mi-am dat seama… nu ar fi trebuit să te forțez așa tare.

M-am ridicat în coate într-o încercare zadarnică de a mă feri de atingerea lui. Ochii-mi erau ațintiți spre buzele lui, la dinții albi care scânteiau dincolo de ele. Oare îmi imaginasem totul sau el…?

Mi s-a strâns stomacul.

— Ai aflat ceva? Ți-am demonstrat teoria?

Clancy s-a lăsat pe spate cu o mină insondabilă.

— Nu.

S-a ridicat din nou și a început să se plimbe între fereastră și draperia albă. Am zărit ceva din cealaltă parte a biroului și n-am fost surprinsă să descopăr că era scăldată în lumina albastră a laptopului deschis.

— Nu, vezi tu, am întors treaba asta pe toate părțile în gând, a spus Clancy. M-am gândit că le-ai șters amintirile intenționat, pentru că erai supărată sau nervoasă, dar nu ți-ai dat drumul să le ștergi toată memoria, ci doar… *pe tine.* Și iarăși cu fata aceea, Samantha. Samantha Dahl, șaptesprezece ani, din Bethesda, Maryland. Numele părinților: Ashley și Todd. Verde, memorie fotografică… – Vocea i s-a stins. – Am întors lucrurile pe toate părțile, fără încetare, încercând să înțeleg cum faci asta, însă nu am reușit să aflu ce se întâmplă în mintea ta nici plimbându-mă prin ea. Nu găsesc cauza, doar efectul.

Mă întrebam dacă își dădea seama că vorbește fără șir sau că eu mă dădusem jos din pat, singurul meu gând fiind de-a ieși naibii din camera aia și de-a pleca de lângă el. Puțin câte puțin, începeam să-mi simt din nou corpul și durerea revenea și ea.

Oare ce mi-a făcut? Am dus o mână la frunte. Capul mă durea ca de fiecare dată când Clancy îmi pătrunsese în gând, dar durerea era mai acută. Nu se mulțumise doar să se uite înăuntru, mă făcuse să îl doresc – mă făcuse să-mi doresc să îl sărut.

Nu-i așa?

— E târziu, am spus, întrerupându-l. Trebuie să… trebuie să merg la ceilalți…

Clancy s-a întors cu spatele la mine.

— Să-l găsești pe *Liam Stewart,* adică.

— Da, pe Lee, am spus, făcând câțiva pași înceți cu spatele spre ușă. Trebuia să mă întâlnesc cu el. Își va face griji.

Perdeaua albă mi s-a prins în păr, când am trecut pe lângă ea.

Clancy a clătinat din cap.

— Totuși, ce știi despre el, Ruby? îl cunoști de cât timp, de o lună? O lună și jumătate? De ce îți pierzi timpul cu el? E-un *Albastru,* și nu doar asta, dar e și... a avut cazier încă dinainte de lagăr. Încă dinainte să-i fi ucis pe toți acei copii. O sută patruzeci și opt. Peste jumătate din lagărul lor! Așa că poți să nu te mai prostești și să-l venerezi ca pe un erou, pentru că n-o merită. Ești prea valoroasă ca să îți faci de cap cu el.

S-a rotit tocmai când mâna mea a atins ușa și a trântit-o.

— Care-i problema ta? am țipat. Și ce dacă e-un Albastru? Nu tu ești cel care vorbește întruna despre faptul că, de fapt, toți suntem Negri și că trebuie să ne respectăm reciproc?

Zâmbetul care i-a apărut pe buze era deopotrivă seducător și arogant.

— Trebuie să accepți faptul că ești Portocalie și că, din cauza aceasta, vei fi întotdeauna singură.

Tonul lui își recăpătase un dram de calm. Nările i-au tresăltat când am încercat să învârt iarăși de clanță. A apucat cu ambele mâini de ea ca să mă împiedice să plec, privindu-mă de sus.

— Am văzut ce îți dorești, a spus. Și nu e vorba despre părinții tăi. Nu e vorba nici despre prietenii tăi. Îți dorești, de fapt, să fii cu el, cum ai fost în cabană ieri sau în mașina aia, în pădure. *Nu vreau să te pierd,* ai spus. Chiar este așa important pentru tine?

Am simțit un val de furie clocotită în stomac, urcând, arzându-mi gâtul.

— Cum *îndrăznești*? Ai spus că nu vei... ai spus...

A scos un râs ca un lătrat.

— Doamne, ce naivă ești! Cred că așa se explică de ce femeia aia de la Ligă te-a putut face să crezi că nu ești tocmai un monstru.

— Ai spus că mă vei ajuta, am șoptit.

Și-a dat ochii peste cap.

— Bine, ești pregătită pentru ultima lecție? Ruby Elizabeth Daly, ești singură și vei fi mereu singură. Dacă n-ai fi așa proastă, ai fi înțeles asta și singură deja, dar, cum te depășește, dă-mi voie să te luminez eu: *nu vei putea niciodată să îți controlezi abilitățile.* Nu vei putea niciodată să eviți a fi trasă în mintea altcuiva, pentru că o parte din tine nu vrea să știe cum să le controleze. Nu, mai ales că asta ar însemna să le accepți pe deplin. Ești prea imatură și slabă de inimă ca să le folosești

așa cum trebuie folosite. Ești speriată de ce ai deveni, făcând asta.

Mi-am ferit privirea.

— Ruby, nu înțelegi? Urăști ceea ce ești, dar ai fost hărăzită cu aceste abilități cu un scop. Amândoi am fost. Este *dreptul* nostru să le folosim – trebuie să le folosim pentru a ne menține în frunte, pentru a-i ține pe ceilalți la locul lor.

M-a apucat cu degetul de gulerul lărgit al tricoului și a tras.

— Oprește-te.

Am fost mândră că nu mi-a tremurat deloc vocea.

Când Clancy s-a aplecat spre mine, mi-a strecurat o imagine încețoșată sub pleoape – noi doi cu puțin înainte ca el să-mi acceseze amintirile. Mi s-a pus un nod în stomac văzându-mi ochii deschizându-se îngroziți, buzele lui lipindu-se de ale mele.

— Sunt așa bucuros că ne-am găsit unul pe altul, a spus el cu o voce straniu de calmă. Tu mă poți ajuta. Am crezut că știu totul, dar tu…

Am ridicat brusc cotul și l-am izbit sub bărbie. Urlând de durere, Clancy s-a împleticit în spate, ținându-se cu ambele mâini de față. Aveam o jumătate de secundă ca să scap naibii de acolo și am profitat de ea, răsucind mânerul ușii atât de tare, că am rămas cu el în mână.

— Ruby! Așteaptă, nu am vrut să…

Un chip a apărut la baza scărilor. Lizzie. I-am văzut buzele depărtându-se a mirare; puzderia de cercei i-a zăngănit când m-am împins pe lângă ea.

— Doar o ceartă, l-am auzit pe Clancy spunând pierit. E-n ordine, las-o să plece.

Am dat buzna afară. Nu aveam aer. Picioarele mă trăgeau spre foc, dar m-am forțat să mă opresc și să reflectez un pic. Încă erau mulți copii acolo, adunați în jurul meselor cu mâncare. Voiam să îl găsesc pe Liam și să-i explic de ce nu venisem, să-i spun ce se întâmplase, dar știam că eram dată peste cap. Trebuia să mă calmez și asta n-o puteam face acolo. Puteau apărea prea multe întrebări. Trebuia să fiu singură.

Așa că, desigur, când m-am dat câțiva pași în spate, am reușit să mă ciocnesc de Mike.

— Hei, aici erai!

Avea părul strâns în coadă și o bandană neagră legată la cap. Mirosea a benzină și a ceva metalic.

— Ruby? Te simți bine?

Am țâșnit, alergând pe lângă Birou, de-a lungul cărării spre cabane. În cele din urmă, am găsit ceea ce credeam că este poteca pe care o conduseserăm pe Zu la plecare, dar s-a dovedit a fi doar o veche cărăruie secundară, năpădită de buruieni care îmi biciuiau nemilos pielea expusă. Fie. Era bună și asta. Nu era nimeni prin preajmă. Acela era singurul meu criteriu.

Am mers până n-am mai văzut lumina focului. Mă trăgeam de tricou, încercând să îl smulg de pe mine. Avea mirosul camerei lui. Miros de brad și mosc, și lucruri vechi, putrede. L-am tras peste cap și l-am aruncat cât de tare și de departe am putut și totuși – totuși – n-am scăpat de miros. Era peste tot: pe mâini, pe jeanși, pe sutien. Ar fi trebuit să fug drept spre lac sau chiar la dușuri. Ar fi trebuit să încerc să mă spăl de veninul lui.

Calmează-te, mi-am spus. *Calmează-te*! Dar nu puteam identifica exact ce pulsa în mine. Furie, cu siguranță, că fusesem mințită, că mă lăsasem păcălită. Dezgust pentru felul cum mă atinsese și cum îmi invadase până și porii din piele. Dar mai era ceva. O durere lăuntrică ce se răspândea și se răsucea în mine, împietrindu-mă.

Liam stătea chiar în fața mea și niciodată nu mă simțisem așa singură.

— Ruby?

Părul lui era argintiu-pal în lumina aceea, buclat și încâlcit ca de obicei. Nu mă puteam ascunde de el. Niciodată nu putusem.

— A venit Mike după mine, a spus, făcând cu grijă un pas spre mine.

Ținea mâinile întinse în față, ca și când ar fi încercat să convingă un animal sălbatic să-l lase să se apropie.

— Ce faci aici? Ce se întâmplă?

— Te rog, pleacă, l-am implorat. Simt nevoia să fiu singură.

Continua să vină drept spre mine.

— *Te rog*, am strigat, *pleacă*!

— Nu merg nicăieri până nu îmi spui ce se întâmplă? a zis Liam.

S-a uitat mai bine la mine și a înghițit, mărul lui Adam mișcându-i-se sus-jos.

— Unde ai fost în dimineața asta? S-a întâmplat ceva? Grasu mi-a zis că ai lipsit toată ziua și acum ești aici… *așa*… ți-a făcut el ceva?

Mi-am ferit privirea.

— Nimic din ce n-am cerut singură.

Singurul lui răspuns a fost să se dea câțiva pași înapoi. Să-mi lase spațiu să respir.

— Nu te cred nicio clipă, a spus calm. Nici măcar o clipă, la naiba! Dacă vrei să scapi de mine, va trebui să te străduiești mai tare de-atât.

— Nu te vreau aici.

A clătinat din cap.

— Asta nu înseamnă că o să te las aici singură. Îți poți acorda tot timpul din lume, atât cât ai nevoie, dar noi doi? Noi vom rezolva problema aici. Chiar acum.

Și-a tras puloverul peste cap și l-a aruncat spre mine.

— Pune-l pe tine, altfel o să răcești.

L-am prins cu o mână și l-am strâns la piept. Era cald încă.

A început să umble cu mâinile în șolduri.

— Eu sunt de vină? Nu poți vorbi cu mine despre asta? Vrei să merg după Grasu?

Nu mă simțeam în stare să răspund.

— Ruby, mă sperii de moarte.

— Bun.

Am făcut ghem puloverul și l-am aruncat în întuneric cât am putut de tare.

El a scos un suspin tremurat și s-a sprijinit cu o mână de copacul din apropiere.

— *Bun*? Ce e bun la asta?

Nu înțelesesem cu adevărat ce încercase Clancy să îmi spună în seara aceea, nu înțelesesem până atunci, când Liam a ridicat privirea și ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Atunci, sângele a început să-mi vâjâie în urechi. Am închis ochii strâns și mi-am apăsat fruntea cu podul palmelor.

— Nu mai pot să fac asta! am strigat. De ce nu mă lași în pace, și basta?

— Pentru că tu nu m-ai lăsa niciodată.

A făcut câțiva pași spre mine, târșâindu-și picioarele printre ierburi. Aerul din jurul meu s-a încins, căpătând o încărcătură pe care o recunoșteam. Am strâns din dinți, furioasă pe el fiindcă

venise așa aproape când știa că nu-i puteam face față. Când știa că îl puteam răni.

S-a întins și mi-a tras mâinile de pe față, însă nu aveam de gând să îl las să fie tandru. L-am împins cu toată puterea. Liam s-a împleticit.

— Ruby...

L-am împins iar și iar, din ce în ce mai tare, pentru că doar așa îi puteam spune ceea ce-mi doream cu disperare să spun. Am văzut crâmpeie fulgerătoare din amintirile lui luminoase. I-am văzut toate visele sclipitoare. Și doar când l-am lovit cu spatele de un copac mi-am dat seama că plângeam. De la distanța aceea am văzut o tăietură nouă sub ochiul lui stâng și vânătaia care se forma în jurul ei.

Liam a depărtat buzele. Nu mai ținea mâinile în față, ci le plimba în jurul șoldurilor mele, fără să m-atingă.

— Ruby...

Am redus distanța și așa mică dintre noi, mi-am trecut o mână prin părul lui moale, cu cealaltă i-am adunat spatele cămășii în pumn. Când în sfârșit buzele mi s-au lipit de-ale lui, am simțit ceva cuibărindu-se adânc în mine. Nu mai exista nimic în afara lui, nici măcar țâțâitul cicadelor, nici măcar copacii cu trunchiuri sure. Inima îmi bubuia în piept. Mai mult, *mai mult, mai mult* – un ritm susținut. Corpul lui s-a relaxat sub mâinile mele, cutremurându-se la atingerea mea. Nu mi-era de ajuns să-i inspir mirosul, voiam să-l inhalez cu totul. Mirosul de piele, fumul, dulceața. I-am simțit degetele cum îmi numărau coastele goale. Liam și-a mutat picioarele pe după ale mele pentru a mă trage mai aproape.

Pe vârfuri, nu-mi mai puteam păstra echilibrul; pământul s-a învârtit periculos sub mine când buzele lui mi-au coborât pe obraz, pe maxilar, până la locul unde îmi bătea pulsul la gât. Părea așa sigur pe sine, de parcă și-ar fi planificat dinainte calea de urmat.

Nu am simțit când s-a întâmplat, când m-am abandonat. Chiar dacă aș fi simțit, eram așa absorbită de el, că nu puteam concepe să mă retrag sau să dau drumul pielii sale calde ori acelui moment. Atingerea lui era ușoară ca un fulg, îmi dezmierda pielea cu un fel de reverență, dar, în clipa când buzele lui le-au găsit iarăși pe ale mele, un singur gând a fost suficient să mă smulgă din acea transă dulce ca mierea.

Amintirea chipului lui Clancy aplecându-se spre mine pentru a face exact ceea ce făcea Liam acum mi-a inundat deodată mintea, sfredelindu-mă până n-am mai putut-o ignora. Până când am văzut-o derulându-se luminoasă, incandescentă, ca și când ar fi fost amintirea altei persoane, nu a mea.

Și atunci am înțeles – eu nu eram singura care o vedea. O vedea și Liam.

Cum, cum, cum? Asta nu era cu putință, nu-i așa? Amintirile curgeau *spre* mine, nu *dinspre* mine.

Dar l-am simțit cum împietrește, apoi se trage în spate. Și am știut, am știut după expresia feței lui că o văzuse.

Mi-am umplut pieptul cu aer.

— O, Doamne, îmi pare rău, nu am vrut să… el…

Liam m-a apucat de încheietură și m-a tras înapoi lângă el, cuprinzându-mi obrajii în căușul palmelor. Când mi-a îndepărtat o șuviță de păr de peste față, m-am întrebat care dintre noi respira mai năvalnic. Am încercat să mă feresc, rușinată de ceea ce văzuse și rușinată de ceea ce putea să creadă despre mine.

Când a vorbit, a făcut-o pe o voce măsurată, ce se voia a fi calmă.

— Ce ți-a făcut?

— Nimic…

— Nu minți, m-a implorat, te rog să nu mă minți! Am simțit… cu tot corpul, Doamne, parcă m-aș fi transformat într-o stană de piatră. Erai speriată… am *simțit-o,* erai speriată!

Degetele i-au urcat și i s-au împletit în părul meu, trăgându-mi din nou fața aproape de a sa.

— El…, am început, mi-a cerut să vadă o amintire și eu l-am lăsat, dar când am încercat să mă îndepărtez… nu m-am putut desprinde, nu m-am putut mișca, și apoi mi-am pierdut cunoștința. Nu știu ce a făcut, dar a durut… a durut așa tare!

Liam s-a tras înapoi și și-a strivit buzele de fruntea mea. Am simțit mușchii brațelor lui încordându-se, fremătând.

— Du-te la cabană. – Nu mi-a îngăduit să protestez. – Începe să-ți faci bagajul.

— Lee…

— Mă duc să-l caut pe Grasu, a spus. Și tustrei o să ne cărăm naibii de-aici. În noaptea *asta.*

— Nu putem, am zis. Știi că nu putem.

Însă el o luase deja înapoi pe cărăruia întunecată.

— Lee!

M-am întors să-i caut puloverul și l-am îmbrăcat, dar nici măcar asta nu m-a putut păzi de frig în timp ce mergeam pe urmele lui, ieșind din pădure, luând-o înapoi în direcția cabanei și a vetrei.

Când am ajuns la cabană, Grasu era deja acolo, stătea în capul oaselor pe pat și citea. Mi-a aruncat o singură privire și a închis cartea cu un pocnet.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Plecăm, i-am spus. Ia-ți lucrurile… la ce te holbezi? Mișcă!

A sărit din pat.

— Ești bine? a întrebat. Ce s-a întâmplat?

Abia am terminat să-i spun tot ce se întâmplase cu Clancy, când Liam a intrat valvârtej pe ușă. S-a uitat scurt la noi doi și a expirat întretăiat.

— Am început să-mi fac griji când n-am putut da de tine, i s-a adresat Grasului. Ești gata?

Am tras pe mine un tricou lălâu și am prins jacheta lui Liam atunci când mi-a aruncat-o. Grasu și-a legat șireturile, și-a închis valijoara și n-a scos o vorbă de protest când am stins becurile în cabană și am pornit în întuneric.

Mirosul de fum de la vatră ne-a urmat de-a lungul cărării principale mai mult decât lumina sau vocile celor din jurul focului. L-am surprins pe Grasu uitându-se într-acolo peste umăr, doar o dată; văpaia aceea portocalie i s-a reflectat în lentilele ochelarilor. Știam că voia să întrebe ce vom face mai departe, dar Liam ne-a făcut semn să tăcem amândoi și a luat-o pe o cărare secundară pe care n-o mai văzusem până atunci.

Era bine bătătorită, dar destul de îngustă ca să trebuiască să mergem în șir indian. Mi-am ținut ochii pe umerii lui Liam până când el s-a întins în spate să mă ia de mână. Cu cât înaintam mai mult printre șirurile dese de copaci tineri, cu atât era mai întuneric pe cărare.

Și atunci am ieșit la loc liber și era lumină – atât de multă, că pentru o clipă a trebuit să țin o mână pavăză la ochi. Am simțit cum Liam s-a încordat și s-a oprit, strângându-mă de mână până m-a durut.

— Ți-am zis, l-am auzit pe Hayes. Ți-am zis eu c-o să încerce să iasă pe aici.

— Da, bună intuiție.

— *La naiba,* l-am auzit pe Grasu înjurând în spatele meu, însă eram prea șocată ca să fac altceva decât să ies din spatele lui Liam și să-i văd pe Clancy, Hayes și un grup de băieți de la Pază blocându-ne singura cale de ieșire.

• Douăzeci și șapte

Pentru o clipă toată lumea a rămas încremenită.

Acum, că zona era luminată de lanterne și felinare, recunoșteam locul unde ne aflam. Îl mai văzusem o dată, pe ecranul computerului lui Clancy. Acolo, cu câteva zile în urmă, recuperatorii încercaseră să se strecoare prin gardurile de sârmă ale taberei și Hayes se „ocupase” de ei. Cam la fel cum părea hotărât să se ocupe de noi acum.

Băieții din fața noastră stăteau acolo unde cărarea intersecta firul argintiu care demarca limita taberei East River. Clancy era în mijloc, afișând o atitudine infinit mai sigură de sine decât în urmă cu doar câteva ore.

— Cred că trebuie să purtăm o discuție, a spus el pe un ton agreabil. Se pare că e pe cale să se întâmple ceva periculos.

— Noi vrem să plecăm, a spus Liam, abia reținându-și mânia din voce. Și nu vrem probleme.

— Nu puteți *pleca,* așa, pur și simplu.

Hayes și-a croit drum spre partea din față a grupului, profilându-se amenințător alături de Clancy ca un tun care aștepta să fie folosit.

— Avem un sistem aici, iar voi încă nu v-ați răscumpărat cazarea.

Cuvintele abia i-au ieșit din gură, când am auzit sunet de pași și de voci apropiindu-se printre tufișurile uscate ale celeilalte cărări, mai mari, din spatele lor. Olivia a apărut prima, urmată de Mike și de patru dintre ceilalți copii împreună cu care Liam lucrase în ultima lună. Au reacționat și ei exact ca noi – întâi, ferindu-se de lumină, apoi oprindu-se brusc, șocați.

— Ce se întâmplă? a întrebat Olivia, străbătând rândurile copiilor din spate până ce s-a aflat în fața lui Clancy. De ce nu m-ai chemat prin radio?

— Eu și cu Hayes avem totul sub control.

Clancy și-a încrucișat brațele la piept.

— Ar trebui să vă întoarceți la posturile voastre.

— Nu până nu-mi spui ce se întâmplă…

S-a răsucit cu fața către noi și ne-a observat bagajele.

— *Plecați*?

— Lee, a zis Mike, făcând în același timp conexiunea. Ce faci?

— Se pare că Liam Stewart pune în scenă o nouă evadare, a rostit Clancy, sau cel puțin asta încerca să facă. Se pare că va fi la fel de reușită ca ultima.

— Du-te dracului! am intervenit, apucându-l pe Liam de braț înainte să sară la Clancy. Tremura de furie, însă eram depășiți numeric – nu vedea asta?

— Ruby, a spus Clancy încet, cu toată familiaritatea puștiului pe care-l considerasem prieten. Haide, putem măcar să rezolvăm lucrurile cu vorba bună?

Da, mi-a șoptit o voce la ureche. *N-ar fi mai bine așa*? Ghemul de furie din pieptul meu a început să se desfacă, încet la început, apoi cu o grabă ciudată, rece. Degetele mi-au alunecat dintr-ale lui Liam.

Deodată, într-adevăr a părut a fi cea mai bună opțiune – singura opțiune. Fusesem așa furioasă și înfricoșată înainte, însă acela era Clancy.

Era *Clancy.*

Am făcut un pas spre el, spre acel zâmbet. Puteam… puteam să-l iert, nu-i așa? Ar fi fost ușor. Cu Clancy, totul era ușor. Picioarele mi s-au mișcat singure, știind exact unde trebuia să merg. Unde eram menită să merg.

Liam însă nu m-a lăsat și nici Grasu nu avea de gând să o facă. Am simțit mâinile lui prinzându-mă de rucsac, în clipa când Liam a pășit din nou în fața mea, Clancy a dispărut din vedere, iar eu nu mi-am mai amintit de ce mi se păruse așa important să merg la el, să-l las să mă conducă înapoi în tabără.

— *Oprește-te*! a țipat Liam. Orice îi faci, *oprește-te*!

— Nu… a început Mike, uitându-se de la prietenul lui la Olivia.

Am văzut-o imediat dincolo de umerii lui Liam, chipul îi era o mască sumbră. În spatele lor, ceilalți copii din echipa de pază a lui Liam nu aveau astâmpăr, neștiind unde să se uite.

— Eu nu fac nimic, a protestat Clancy, vocea lui căpătând o răceală de gheață. Tu ești cel gelos pe relația dintre ea și mine.

Băieții din jurul lui au început să încuviințeze din cap, chipurile lor fiind în mod ciudat golite de expresie.

— Tu ești cel care încearcă să încalce regulile aici, a continuat. Pentru că asta e regula, nu-i așa, Liv? Dacă vrei să pleci, trebuie să îmi ceri permisiunea, corect?

Fata a ezitat, dar apoi a aprobat din cap.

Brațul lui Liam a căzut încet din fața mea. Sprâncenele i s-au unit și a părut să încline din cap spre Clancy, ca și când ar fi ascultat ceva ce noi, ceilalți, nu puteam să auzim. Am simțit mai mult decât am văzut încordarea părăsindu-i mușchii umerilor. A făcut un pas în spate și apoi încă unul, depărtându-se de mine, ducând o mână la frunte.

— Îmi pare rău… eu doar… nu am vrut…

— Ești fericit aici, nu-i așa? a întrebat Clancy afabil. Nu ai niciun motiv să nu simți din nou asta. Există reguli aici. Le cunoști acum și nu le vei mai încălca, așa-i?

— Da, a răspuns Liam răgușit.

Se uita țintă la mine, dar peste ochi i se așezase o peliculă lăptoasă pe care am recunoscut-o imediat. La fel și Grasu, se părea. A mijit și el ochii, țintuindu-l pe Clancy cu o furie pură, tăioasă ca un vârf de cuțit.

— Lasă-mă să îți spun ce cred eu despre *regulile* tale nenorocite, a spus el pe un ton îmbibat de ură, trecând pe lângă Liam. Stai acolo, sus, în camera ta și pretinzi că vrei doar ce e mai bun pentru noi, însă tu însuți nu faci nicio treabă. Nu-mi dau seama dacă ești doar un răsfățat nesuferit sau dacă nu cumva te temi să îți murdărești mânușițele alea de prințesă, dar e aiurea, ești o scârbă, iar *pe mine* cu siguranță nu mă poți duce de nas.

Clancy și-a ațintit cea mai glacială privire asupra Grasului, însă el a continuat dârz.

— Spui că suntem toți egali, de parcă am fi un singur suflet înrourat de pace și toate căcaturile alea, dar tu, unul, n-ai crezut niciodată asta, așa-i? Nu lași pe nimeni să își contacteze părinții și nu îți pasă de copiii care sunt încă prizonieri în lagărele pe care le-a înființat *tatăl tău.* Nici n-ai vrut să asculți atunci când copiii din Pază au adus vorba despre asta. Așa că tot ce vreau să știu este *de ce* nu putem pleca?

A mai făcut un pas în față, tăindu-i vorba lui Clancy înainte să apuce să zică ceva.

— Ce rost are locul ăsta, altul decât o bună ocazie ca tu să te dai mare și tare și să te joci cu oamenii și cu sentimentele lor? Știu ce i-ai făcut lui Ruby.

Ceilalți nu scoteau un sunet, dar cu cât Grasu îi dădea înainte, cu atât li se limpezeau mai tare ochii; Mike, îndeosebi, s-a

scuturat de influența lui Clancy cu o expresie îngrețoșată. Ochii celorlalți copii săgetau în jur, nervoși și nesiguri.

Clancy rămăsese perfect nemișcat tot timpul cât Grasu îl făcuse franjuri, dar acum, că Grasu terminase, Clancy s-a aplecat spre el, de parcă ar fi vrut să-i șoptească un secret. Doar că, atunci când a vorbit, vocea lui a fost destul de puternică încât să o auzim cu toții.

— Nu doar cu sentimentele ei m-am jucat. – A îndreptat iute ochii spre fața lui Liam. – Nu-i așa, Stewart?

Valul de roșeață care a urcat brusc pe gâtul și pe fața lui Liam a fost de ajuns să-mi spună ce fel de imagine îi inculcase Clancy în minte.

— Nu! am strigat, dar era deja prea târziu.

Ce s-a întâmplat apoi s-a derulat atât de repede, încât jumătate dintre cei adunați acolo probabil c-au ratat scena. Liam a ridicat pumnul, l-a avântat spre mutra încrezută a lui Clancy, dar nu a ajuns mai departe de umărul său. Fiecare părticică din el – fiecare mușchi, fiecare articulație, fiecare tendon – a înțepenit ca și când ar fi primit un șoc electric puternic. A înlemnit și, o clipă mai târziu, Liam era la pământ și pumnii lui Hayes îi frăgezeau fața.

— Termină! am implorat, smulgându-mă din mâna Grasului.

Știam ce îi făcuse Clancy și de ce nu putea ridica măcar o mână ca să își apere fața. Am văzut o ploaie de sânge împrăștiindu-se în țărână și asta mi-a pus capac.

Asta ne-a pus capac tuturor.

— Clance, am auzit-o pe Olivia spunând. Ajunge! S-a înțeles ce vrei să spui. *Hayes*… o să-l omori!

Iar și iar și iar, pe orice bucată de piele găsea, Hayes îl pocnea cu pumnul pe Liam, de parcă astfel s-ar fi putut descărca de furie. Loviturile nu s-au oprit până când Clancy nu i-a pus o mână pe umăr și chiar și atunci Hayes s-a asigurat că-i mai aplică un ultim pumn în plină figură. L-a săltat pe Liam, ținându-l de pieptul cămășii, iar, când Clancy a înclinat din cap spre el, Hayes l-a trântit pe Liam înapoi la pământ și s-a ridicat în picioare, lăsându-l cu fața în praf, un morman de carne sângerândă.

Imediat ce s-au făcut nevăzuți ei doi, eu și cu Grasu am țâșnit înainte, croindu-ne drum cu coatele prin cercul de copii care îl

înconjurau. Am apucat să facem vreo doi pași înainte ca Mike să ni se pună în cale.

— Nu, a spus el. Doar o să agravați lucrurile.

— Ce au să-i facă? a spus Grasu.

— Întoarceți-vă la cabana voastră, ne-a spus el. Ne ocupăm noi de el.

— Nu, am protestat, nu plecăm fără el!

Mike s-a întors spre mine.

— Nu știu ce naiba i-ai spus sau ce i-ai băgat în cap, dar Lee era fericit aici. Exact de locul acesta avea nevoie, iar tu l-ai sucit de cap…

— Să nu îndrăznești! s-a răstit Grasu. Să nu *cutezi* să dai vina pe ea pentru asta! Ți-ai vârât capul în fundul lui Slip Kid ca strutul în nisip și nu mai vezi nimic din ce se întâmplă în jurul tău!

Mike și-a dezvelit dinții.

— La Caledonia te-am suportat toți doar pentru că așa ne-a cerut Liam, dar aici nu mai trebuie să fac asta.

— Cum zici tu, a făcut Grasu. Chiar crezi că îmi pasă de asta? Singurul lucru de care îmi pasă e ce se va întâmpla cu Lee… Știi, cel care a riscat totul ca să ne scoată din robie?

Cuvintele lui au avut efectul scontat. Mike a pălit în întuneric.

— N-ai decât să rămâi cu idiotul tău de Slip Kid, dar să nu te aștepți să-ți permitem să-l ții pe Lee.

Ne-am avântat iarăși în față, încercând să ne facem loc cu ghearele până la el. Două brațe s-au încolăcit în jurul pieptului meu și alte două în jurul picioarelor și, oricât de tare am fi strigat, copiii tot ne-au târât din fața lui.

Ψ

Eu și Grasu ședeam pe patul lui Liam, nu vorbeam, nu ne mișcăm, nu făceam nimic, ci doar fixam ușa cabanei. Pe ferestre vedeam fețe curioase – gură-cască și paznici deopotrivă, toți încercând să priceapă mai exact ce se întâmplase. Stingerea venise și trecuse, însă nu era ca și cum vreunul dintre noi ar fi fost în stare să doarmă. Judecând după cele două siluete în negru care stăteau chiar în fața ușii noastre, nu părea nici că am putea să plecăm. Nu după încercarea noastră eșuată de evadare și cu siguranță nu după ce Grasu îl făcuse cu ou și cu oțet pe Clancy.

— Unde ai învățat să vorbești așa? am întrebat într-un final, însă el doar a ridicat din umeri.

— Am încercat să îmi imaginez ce-ar fi spus Lee și am pornit de-acolo.

Grasu s-a scărpinat în creștetul capului.

— Chiar am spus că are mânușițe de prințesă?

Am scos un râs gâtuit.

— Asta și multe altele.

Secundele se scurgeau la jumătate din viteza gândurilor mele.

— Tu de ce nu ai fost afectat? mi-am exprimat curiozitatea cu voce tare. Doar și-a încercat figurile și asupra ta, nu?

— A *încercat,* categoric am simțit asta. Dar habar nu avea… – Grasu și-a atins fruntea. – Cursă de oțel. Nimic nu *intră* și nimic nu *iese.*

O clipă, am crezut că ceea ce spunea putea foarte bine să fie adevărat și că asta ar fi putut să explice chiar de ce numai în mintea lui nu reușisem până atunci să pătrund, dar am auzit un târșâit de pași pe cărare și mintea mi s-a golit de orice alt gând.

Olivia și un alt puști au intrat împleticit, ducându-l pe Liam cu câte un braț petrecut pe după umerii lor. Era cu fața în jos și am văzut că în păr i se întărise noroiul. Ploaia începuse cam la o oră după ce îl lăsaserăm.

— Lee, a spus Grasu, încercând să-l facă să-și revină în simțiri. Lee, mă auzi?

I-am ajutat să îl întindă pe pat. În cameră era destul de întuneric încât să nu văd cât de tare era bătut până când Olivia a așezat o lanternă mare pe podea, lângă el.

— O, Doamne! am spus.

Liam a întors fața spre mine și, pentru prima dată, mi-am dat seama că era, de fapt, treaz – ochii-i erau atât de umflați, că păreau închiși. Mi-am lăsat mâna pe brațul care atârna din pat și i l-am mutat pe piept. Respirația îi ieșea printre buze cu un fel de șuierat. În jurul nasului, al gurii și mai jos, până pe bărbie, avea un strat gros de sânge uscat. Lumina zilei avea să dezvăluie și restul vânătăilor.

— Are nevoie de antiseptic, a spus Grasu, de bandaje, de ceva…

— Dacă veniți cu mine, a răspuns Olivia, vă conduc eu la depozit. Nu va fi nimeni pe-afară să ne deranjeze.

— Nu-l las singur aici, am protestat, încă ghemuită în genunchi lângă Liam.

— Nu e nevoie.

Abia am simțit mâna Grasului pe umăr când a trecut pe lângă mine.

Ușa de plasă a scârțâit deschizându-se și închizându-se în spatele nostru; am așteptat până ce am auzit târșâitul pașilor celuilalt puști care i-a urmat înainte să mă uit din nou la fața lui Liam. Mi-am plimbat degetele, ușor ca o adiere, cât de blând am fost în stare, peste trăsăturile lui. Când am ajuns la nas, a scos un șuierat tăios, dar nu a încercat să se ferească decât când i-am atins buza plesnită și umflată.

Nu știu dacă am plâns vreodată la fel de mult ca în ultima lună. Nu fusesem niciodată precum celelalte fete din cabana mea de la Thurmond, care plângeau în fiecare noapte și apoi în fiecare dimineață, când își dădeau seama că visul urât era cât se poate de real. Nici în copilărie nu fusesem plângăcioasă. Însă acum chiar n-a mai fost chip să mă abțin.

— Chiar… arăt așa frumos cum mă simt?

Vorbea poticnit. Am încercat să-l fac să deschidă gura, să mă asigur că mai avea toți dinții, însă îl durea prea tare maxilarul ca să îl pot atinge. M-am aplecat și mi-am lipit buzele de locul unde-mi fuseseră mâinile înainte.

— Nu, a spus, abia deschizând un ochi. Numai dacă o faci din inimă.

— Nu trebuia să te dai la el.

— N-am avut de ales, a izbutit să mormăie.

— O să-l omor, am zis, simțind furia ca o vâlvătaie în mine. O să-l *omor.*

Liam a început iar să râdă în barbă.

— Aa… uite-o. Uite-o pe Ruby.

— Te scot eu de aici, am promis. Pe tine și pe Grasu. O să vorbesc cu Clancy, o să…

— Ba nu, a zis. Stai – o să fie și mai rău.

— Cum ar putea să fie și mai rău? am întrebat. Ți-am sabotat tot planul. Am distrus totul.

— Doamne!

A clătinat din cap, gura strâmbându-i-se într-un simulacru de zâmbet.

— Știai că… mă faci așa de fericit, că uneori efectiv uit să respir? Mă uit la tine și mi se strânge tare pieptul… și e ca și când singurul gând din capul meu e cât de mult îmi doresc să mă întind și să te sărut. – A scos un oftat tremurat. – Așa că nu vorbi despre cum mă scoți de aici, pentru că nu plec, nu plec decât dacă vii și tu cu mine.

— Nu pot să vin cu tine, am spus. Nu am să te supun unui astfel de risc.

— Prostii! a ripostat. Nimic nu ar fi mai rău decât să fim despărțiți.

— Nu înțelegi…

— Atunci, *fă-mă* să-nțeleg, a spus Liam. Ruby, dă-mi un singur motiv întemeiat pentru care nu putem fi împreună, iar eu îți voi da o sută pentru care putem fi. Putem merge oriunde vrei tu. Nu sunt ca părinții tăi. Nu am să te abandonez și nici n-am să te trimit de lângă mine niciodată.

— Ei nu m-au abandonat. Ce s-a întâmplat cu ei a fost din vina mea.

Secretul îmi scăpase ca un oftat și nu sunt sigură care dintre noi a fost mai surprins de această mărturisire.

Liam s-a adâncit în tăcere, așteptând să continui. Mi-am dat seama atunci că acela era momentul. Aceea era cu adevărat clipa când aveam să îl pierd. Și nu mă puteam gândi decât cât de mult îmi doream să-l fi sărutat o ultimă oară înainte să-nceapă să se teamă de mine pentru ceea ce eram.

Mi-am lăsat capul pe perna de lângă a sa. În șoaptă, fiindcă nu eram destul de curajoasă ca s-o spun cu voce tare, i-am povestit cum mă culcasem în ajunul zilei când împlinisem zece ani, cum mă trezisem așteptând, ca de obicei, clătite la micul-dejun. Cum mă încuiaseră în garaj ca pe-un animal sălbatic. Și, când povestea asta s-a sfârșit, i-am spus despre Sam. Despre cum fusesem cea mai bună prietenă a ei până n-am mai fost, până n-am mai fost absolut nimic.

Când am terminat, mă ardea gâtul. Liam s-a întors cu fața către mine. Nu ne despărțea nici măcar o răsuflare.

— Niciodată, a zis el după o vreme. Niciodată, niciodată, niciodată. Nu am să te uit niciodată.

— N-o să ai de-ales, am spus. Clancy a spus că nu mă voi putea controla niciodată.

— Ei bine, cred că minte de îngheață apele, a spus Liam. Ascultă, ce am văzut în pădure, atunci când tu…

— Când te-am sărutat.

— Așa-i. Chestia aia… chiar s-a întâmplat, așa-i? Ceea ce… ceea ce nemernicul ăla… ți-a făcut. Chestia aia ți s-a întâmplat ție. Te-a ținut acolo, încremenită, cum m-a ținut și pe mine.

Da, dar și nu. Pentru că o mică parte din mine dorise ca el să o facă. Sau oare doar mă făcuse să-l doresc, îmi măsluise emoțiile cu o singură atingere? Am încuviințat din cap, într-un final, simțind un ghem de scârbă în măruntaie când mi-am amintit atingerea lui.

— Treci încoace, a spus Liam încet.

I-am simțit atingerea ușoară a degetelor coborând din creștet, blânde ca o adiere, cuprinzându-mi obrajii. Când am ridicat fața, mi-a venit în întâmpinare și m-a sărutat. Am avut grijă să nu îi ating fața, ci doar umărul și brațul. Când s-a tras înapoi, cumva m-am dus după el, buzele mele căutându-le pe ale lui.

— Vrei să fii cu mine, așa-i? a șoptit. Atunci *fii* cu mine. Găsim noi o rezolvare. Eu cel puțin am încredere în tine. Te poți uita în mintea mea și doar asta vei vedea.

Respirația lui caldă mi se împrăștia peste obraz ca o altă sărutare.

— Mike a găsit o cale. Va încerca să găsească un mod de-a ne scoate de-aici, iar apoi tu, eu și Grasu? Vom porni la drum. Îl vom găsi pe tatăl lui Jack, vom găsi o modalitate prin care Grasu să își contacteze părinții, după care vom discuta despre ce vrem să facem.

M-am apropiat și l-am sărutat pe frunte.

— Tu chiar nu mă urăști, am murmurat Nu te temi… nici măcar puțin?

Chipul lui cotonogit s-a schimonosit încercând să schițeze un zâmbet.

— Sunt speriat de moarte de tine, dar dintr-un motiv cu totul diferit.

— Sunt un monstru, să știi. Sunt unul dintre cei periculoși.

— Ba nu ești, a contrat el. Ești unul de-ai noștri.

• Douăzeci și opt

Grasu s-a întors la câteva minute după ce Liam s-a afundat într-un somn agitat. S-a trezit când am început să-i curățăm tăieturile și zdreliturile de pe față, întinzându-se după mâna mea la prima atingere înțepătoare a antisepticului. Când am simțit că a slăbit strânsoarea și-am văzut că pleoapele îi coboară din nou, am suflat în sfârșit aerul pe care îl ținusem în plămâni.

— Va supraviețui, a conchis Grasu, văzându-mi expresia.

Îndesa restul proviziilor în rucsacul meu.

— O să aibă o durere de cap urâtă dimineață, dar va supraviețui.

Am dormit cu rândul sau, cel puțin, ne-am prefăcut că dormim. Corpul meu fremăta din cauza agitației și energiei neconsumate și îl auzeam pe Grasu cum bolborosește pentru sine, ca și când ar fi încercat să pună ordine în evenimentele din cursul serii.

Și apoi s-a auzit din nou sunet de pași lipăind pe treptele de beton ale cabanei și am renunțat complet la toată prefăcătoria.

— Lizzie…, l-am auzit pe unul dintre băieții de cealaltă parte a ușii spunând. Tu ești…

Fata a trecut printre ei, deschizând ușa de plasă atât de tare, că aceasta s-a izbit de perete. Liam s-a trezit dintr-odată, mai confuz și dezorientat decât fusese înainte.

— Ruby!

Lizzie se uita drept la mine, pământie la față. Părul i se agățase în zecile de piercinguri, însă m-a luat cu amețeală când am văzut sângele de pe mâinile ei.

— E Clancy, a icnit ea, apucându-mă de brațe. Pur și simplu… a căzut și a început să se zvârcolească, ca apucat și să sângereze, și eu n-am știut ce să fac, dar mi-a spus să vin după tine, pentru că tu vei ști ce se petrece… Ruby, te rog, te rog să mă ajuți!

M-am holbat la mâinile ei, la sângele încă proaspăt.

— E un truc, a gâjâit Liam de pe pat. Ruby, să nu îndrăznești să…

— Dacă este cu adevărat rănit, ar trebui să merg *eu,* i-a spus Grasu lui Lizzie.

— Ruby! a strigat ea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că stăteam acolo. Era așa mult sânge… Ruby, te rog, *te rog,* trebuie să-i ajuți!

Chiar credea că sunt proastă, serios? Sau credea doar că influența lui ajungea atât de departe – că aș putea uita vreodată ce îi făcuse lui Liam și să dau fuga la el? Am scuturat din cap, simțind că mi se încrețește pielea de furie. Prea *imatură* și *slabă de inimă* să-mi folosesc abilitățile, zău?

Mai vedem noi.

Liam s-a opintit și s-a ridicat în șezut.

— Îl cunoști bine, a spus. N-o face, să nu cumva…

— Arată-mi unde e, am zis, ignorând protestele Grasului. M-am întors spre el. Tu trebuie să rămâi cu Liam, ai înțeles?

Trebuie să îl păzești tu, pentru că eu nu pot.

— Mă ocup eu de toate, am urmat.

Eu aveam să obțin ieșirea noastră de aici. Nu Mike, nu cine știe ce noroc chior – *eu* aveam să obțin ieșirea noastră și, când aveam să văd chipul lui Clancy pleoștit sub influența mea, tot efortul de a-i pătrunde în minte avea să merite. Nu mă învățase el tot ce trebuia să știu pentru a o face?

— Ruby…, l-am auzit pe Liam spunând, dar am luat-o pe Lizzie de braț și-am condus-o afară, pe lângă copiii nedumeriți, pe lângă cabane. Afară, temperatura scăzuse cu aproape zece grade.

Lacrimi groase îi picurau de pe bărbie.

— E în Depozit… discutam despre… despre…

— E-n ordine, i-am spus, punându-i, stânjenită, mâna pe spate.

Am dat fuga prin grădină și-am urcat în pripă scările din spate ale biroului. S-a chinuit să introducă apoi cheia în yală și n-a reușit decât s-o blocheze. A trebuit s-o deschid cu o lovitură de picior; Lizzie era tulburată ca să mai facă altceva în afară de-a o lua la fugă înăuntru. Holul și bucătăria erau goale. În toată clădirea mirosea a usturoi și sos de roșii. Toată lumea probabil era afară, pregătind cina.

Toți cu excepția lui Clancy, care stătea în mijlocul camerei de depozitare, sprijinindu-se de un raft cu cutii de macaroane.

Lizzie a dat fuga în colțul drept din fundul încăperii și s-a lăsat în genunchi. A scurmat pe jos, cu mâinile-i tremurând, apucând doar aer.

— Clancy, s-a rugat ea. Clancy, mă auzi? A venit Ruby… *Ruby,* vino aici!

M-a luat cu greață și am fost surprinsă de cât de tristă mă simțeam văzându-mi confirmată cea mai cumplită bănuială.

De ce trebuie să fie așa? am gândit, uitându-mă la ea. *De ce*?

— Ai venit, chiar ai venit, a spus Clancy pe o voce seacă, plictisită. – Părea că ar fi recitat cuvintele după un scenariu. – Mulțumesc, Ruby. Apreciez ajutorul tău la ananghie.

— De ce stai acolo? s-a tânguit Lizzie. Ajută-l!

— Ești bolnav, am spus, clătinând din cap.

Clancy a venit spre mine, dar eu m-am mutat spre capătul opus al camerei, unde Lizzie stătea cu fața îngropată în pământ.

— Termină, sunt aici. Nu mai ai niciun motiv să o torturezi.

— Nu o torturez, a spus Clancy. Doar mă joc. – Și apoi, ca pentru a-și demonstra ideea, a lătrat: – Liz, taci din gură!

Fata s-a oprit la jumătatea icnetului. Un fir de sânge i s-a scurs de la buza pe care și-o mușcase. Am luat-o de mâini și i-am întors palmele. Sângele curgea de la *ea,* de la două tăieturi proaspete din palme.

— Oare ce-oi mai vrea? am întrebat, întorcându-mă. Ți-am spus totul, iar ce nu ți-am spus ai văzut singur fără voia mea.

Doar atunci am observat ce purta Clancy. Pantaloni negri călcați la dungă, o cămașă albă cu nasturi, fără cea mai mică pată, și o cravată roșie, curgându-i peste pântece exact cum curgea sângele care-i picura lui Lizzie de pe bărbie.

— Doar te țin aici puțin, a spus el, apoi putem merge.

— Și unde mergem mai exact?

Ochii mi s-au ațintit spre raftul din spatele capului său, cel plin de linguri de metal și de boluri.

— Oriunde vrei tu, a răspuns. Nu asta ți-a promis Albastrul ăla?

Am încercat să-mi păstrez calmul, dar felul în care a scuipat acel cuvânt – *Albastru* – m-a zgâriat pe nervii deja încinși. Nu știu dacă Lizzie a simțit schimbarea mea bruscă de dispoziție, dar Clancy a simțit-o. Zâmbea, afișa surâsul acela perfect al său, același care mă urmărise peste tot când eram la Thurmond.

Bun, mi-am spus, *lasă-l să creadă că sunt neputincioasă.* Lasă-l să creadă că nu există nicio amenințare reală din partea mea, asta până când va fi lungit la pământ, incapabil să-și mai amintească măcar cum îl cheamă.

— Ai o ofertă mai bună? am întrebat.

— Și dacă aș avea?

— Mi-ar veni greu să cred, am spus, apropiindu-mă încet, încercând să-i distrag atenția, ținând cont de faptul că îți pasă așa puțin de mine. Dacă lucrurile ar fi stat invers, tu nu ai fi dat fuga la mine, așa-i?

A ridicat din umeri.

— Aș fi venit. Doar că aș fi mers la pas.

— Te rog s-o lași pe Lizzie să plece, am spus.

Mă speria felul în care se comporta fata, ca o copiliță. Oare ce-i făcea pe Portocalii să se transforme în astfel de monștri?

— De ce? Dacă rămâne, nu te vei gândi să încerci ceva, pentru că asta ar însemna că ea va avea de suferit sau mai rău.

A spus-o cu atâta nepăsare, încât chiar am crezut că glumește.

— Cum poți fi așa sigur?

Am sperat că vocea mi-a sunat mai puternică decât am simțit-o în gât.

— N-o cunosc foarte bine.

— Ți-am văzut amintirile. Ești ceea ce psihologii numesc o persoană „exagerat de empatică”. Nu ai face nimic dacă astfel ai răni pe cineva – nu intenționat, cel puțin.

A spus-o cu cea mai mare încredere, ceea ce a făcut ca expresia de șoc de pe fața lui, atunci când l-am atacat, să fie cu atât mai savuroasă. Pentru prima dată, nu îmi intuise reacția, nu mă trăsese sub influența sa. L-am zgâriat pe față, l-am auzit gemând când unghiile mele i-au mutilat obrazul.

Conexiunea a fost instantanee și puternică. Se părea că un ceva din ceea ce spusese era totuși adevărat. Trebuia să-mi *doresc* să îmi folosesc abilitățile. Trebuia să *vreau* să am control asupra lor. Și, Doamne, ce tare voiam! Voiam să îi fac creierul fărâme.

Imaginile care s-au ridicat din apele întunecate ale minții sale erau așa de diferite de ceea ce văzusem înainte! În locul strălucirii orbitoare și a contururilor precise, controlate, erau schițate într-un fel de cărbune apos. Nefocalizate, cețoase. Am

văzut fețe umflate și distorsionate ridicându-se de sub suprafața mâloasă. Mintea lui devenise inertă; aveam impresia că puteam întinde ambele mâini și îl puteam remodela.

— Las-o să plece, am spus, strângându-l și mai tare de gât. I-am transmis imaginea cu el trimițând-o pe Lizzie de acolo și, o clipă mai târziu, l-am auzit mormăind:

— Lizzie, du-te… afară.

Fata a țâșnit către ușă și atunci am simțit străbătându-mă un fior. Clancy tremura sub mâinile mele, clipind mărunt, dar nu i-am dat drumul.

— Acum, am spus. Acum ne vei lăsa și pe noi să plecăm.

Dar, chiar în clipa când cuvintele mi-au ieșit de pe buze, am simțit că pierd controlul. L-am strâns mai tare, degetele afundându-mi-se în carnea lui. *Nu încă,* m-am rugat, *nu încă, trebuie*… *trebuie să*…

La fel de repede cum mă strecurasem în mintea lui am fost aruncată afară și cortina aia albă afurisită a fost trasă între noi. Am încercat să mă arunc din nou spre ea, dar mâna lui Clancy m-a apucat iute de încheietură și am simțit cum toți mușchii din corpul meu se pietrifică.

— Frumoasă încercare.

Clancy m-a lăsat să cad la podea ca o scândură și a pășit efectiv peste mine pentru a-și examina obrazul zgâriat în peretele ca oglinda al unei cratițe.

— Nici măcar nu mi-a dat sânge.

Nu-mi puteam mișca nici maxilarul ca să-i spun vreo două.

— Mă bucur să văd că lecțiile mele ți-au prins cât de cât bine, a mârâit el, trecându-și o mână prin părul dezordonat.

S-a întors iarăși către rafturi, ascunzându-și fața, dar am văzut că ținea mâinile pe lângă corp, strângând tare în pumn materialul pantalonilor. Nu-l terminasem, dar îl zdruncinasem.

— Îmi place să-mi văd elevii dându-și silința, dar nu confunda câteva săptămâni de exerciții cu ani întregi de studiu.

M-am concentrat să rezolv blocajul mental în care mă încorsetase. Am început cu degetele de la picioare, imaginându-mi că se mișcă unul câte unul. Și… degeaba.

Oi fi putut eu șterge amintirile oamenilor, însă el îi putea transforma în stane de piatră.

Primul strigăt a venit la doar câteva secunde după ce am auzit primele motoare turate. Un vânt straniu a mișcat copacii

afară. Ramurile lor au zgâriat insistent peretele clădirii, ca pentru a ne atrage atenția. Am văzut când Clancy s-a crispat din cauza vaierului ascuțit al sirenelor, însă a reușit să se adune. Chipul i s-a luminat de înflăcărare și asta a fost ceea ce m-a speriat mai tare ca orice.

— Asta a fost, atunci, a spus, dându-și haina jos. Până la urmă au ajuns.

Nu puteam închide ochii. Aerul îi ardea, iar apoi aerul însuși ardea. Mirosul grăitor de fum a pătruns pe geamurile deschise. Focuri de armă, noi strigăte, alte zgomote de luptă. Mi-am imaginat că mă mișc, că mă ridic în picioare și alerg spre ușă, la ceilalți, la adăpost, dar n-am reușit decât să clipesc o dată. Însă tot era ceva. Puteam începe de aici.

— Ești în siguranță, mi-a spus Clancy așezându-se înapoi lângă mine.

Cu un picior a început să bată un ritm într-un scaun.

— Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic.

Sângele îmi vâjâia în urechi. Țipetele care veneau de afară nu păreau a fi voci omenești; erau mai mult ca de animale jupuite de vii. Sunau a durere și teroare, și disperare. Scrâșnetul metalic care venea prin pereți creștea în intensitate cu fiecare minut care trecea.

Iepurii au nevoie de demnitate și, mai presus de orice, de voința de a-și accepta soarta.

Am simțit mai mult decât am auzit pașii bubuind de-a lungul holului. Nu-mi dădeam seama câți erau. Se mișcau toți în sincron perfect. Ușa camerei de depozitare s-a deschis într-o explozie de fum și căldură.

Nu fusesem niciodată în viață la fel de recunoscătoare cum am fost atunci că mă uitam la chipul lui când soldații FSP au intrat valvârtej. Emoția a lăsat loc unei debusolări totale și apoi furiei pure, nemăsurate. Nu știu la ce se așteptase Clancy, dar sigur nu erau doi soldați din Forțele Speciale Psi.

Nici n-a trebuit să îi atingă.

— Tăceți! a șuierat el, ridicând mâna spre ei. Ieșiți! Spuneți-i superiorului vostru că nu a fost nimeni aici!

Omul din față, cu trupul ascuns sub straturi de materiale și armură, a dus o mână înmănușată la dispozitivul de la ureche și a spus, pe o voce egală: „Clădirea e liberă”. Semnalul pe care l-a dat celorlalți doi a fost simplu, o fluturare mecanică din mână.

Când au ieșit din cameră în pas alert, mi-am dat seama că ei erau cei care lansaseră fumul.

Că focurile începuseră de la ei.

— Fir-ar să fie… Doamne, *fir-ar să fie*!

Clancy a scuturat din cap. A lovit cu pumnul și a lovit raftul din apropiere, zgomotul impactului fiind acoperit de focurile de armă de afară.

— Unde sunt Roșiii mei? De ce nu i-a trimis *pe ei*?

Și-a dus articulațiile zdrelite ale pumnului la buze și a început să le sugă, plimbându-se prin camera mică. Respira sacadat, din câte se părea în tandem cu felul rapid în care i se învârteau gândurile.

Roșii mei. Ai lui – felul cum vorbea despre ei nu lăsa nicio îndoială în mintea mea asupra implicației. Proiectul Jamboree, programul tatălui său.

Nu, mi-am spus, *nu al tatălui lui.*

Vedeam acum în fața ochilor diferitele frânturi din acea imagine completă. Când îmi explicase prima dată programul, nu-l cunoșteam foarte bine și nici nu văzusem de ce este în stare – nu destul ca să pun laolaltă indiciile pe care mi le lăsase neintenționat ca să le descopăr.

În fapt, nu exista nici măcar un om pe lume care să fie imun la abilitățile lui, nici chiar președintele Gray.

Clancy continua să se plimbe furios prin cameră ca o panteră în cușcă, cu mușchii spatelui încordându-se la fiecare rafală de armă. Apoi s-a oprit, s-a uitat în sus la ferestre și la fumul care se înălța dincolo de ele.

— Cine ți-a spus, ticălosule? a rostit pe o voce atât de scăzută, încât n-am fost sigură dacă știa că vorbește cu voce tare. Care dintre ei mi-a anulat influența și a pus lucrurile cap la cap? Am fost *așa* atent! La naiba, am fost atent…

S-a întors pe călcâie și-a venit grăbit înapoi spre mine și atunci am văzut tot adevărul întipărit pe fața lui. Aceeași mână care acum sângera de la rănile proaspete era cea care îl convinsese pe tatăl lui, precum și pe sfătuitorii acestuia, pe oricine fusese nevoie, să ia în calcul Proiectul Jamboree. Căci oare nu el spusese că, înainte ca tatăl lui să înțeleagă că îl controlează, Clancy fusese implicat direct în bunul mers al programului, asigurându-se că toți copiii erau tratați bine?

Era limpede că făcuse mai mult de-atât. Dacă reușise să controleze după bunul plac tot East River, ce l-ar fi împiedicat să controleze și o mică armată de Roșii?

Probabil mi-a citit în ochi toate acestea, fiindcă a slobozit un râs gros, amar.

— Uit uneori, să știi, că nu-i un om prost. Chiar și după ce și-a dat seama, în sfârșit, că îl manipulez, n-a înțeles niciodată că Proiectul Jamboree a pornit de la mine. M-am asigurat de asta după ce am evadat – am plecat chiar și de la East River ca să-l verific din când în când, ca să mă asigur că influența mea era încă intactă. Am potrivit *perfect* aflarea amplasamentului acestui loc cu sfârșitul programului lor de antrenament.

A ridicat o mână și și-a apucat părul în pumn, iar când a vorbit s-a auzit ceva spart în vocea sa.

— Am crescut idolatrizându-l, dar când am văzut ce era cu adevărat – ce era în stare să-i facă propriului său *fiu*... – Vocea i s-a sugrumat puțin. – Oare *cine* e vinovatul? Cine i-a vândut pontul? Cum să fi știut să trimită soldați FSP în loc? În clipa asta ar fi trebuit să-mi controlez Roșiii și-ar trebui ca toți să mărșăluim spre New York ca să-l doborâm...

Clancy s-a aplecat puțin, apucându-mă de pieptul hainei și săltându-mă de pe podea. M-a scuturat, a făcut-o destul de tare încât mai că mi-am mușcat limba, dar n-a spus un singur cuvânt. Gloanțele și strigătele de afară nu-i atingeau trăsăturile împietrite sau gândurile. Pe podea a început să se furișeze fumul, se unduia, creștea, acapara totul în calea lui. Pe neașteptate, mâinile lui Clancy au dat drumul hainei mele și-au urcat pe umeri într-o mângâiere iubitoare; degetele i s-au strâns pe gâtul meu și am fost sigură, al naibii de sigură, că urma, în furia lui, fie să mă sărute, fie să mă ucidă.

Alți pași, mai ușori ca înainte, dar nu mai puțin grăbiți. Clancy a ridicat privirea, cu fruntea încrețită de iritare.

Nu am văzut ce s-a întâmplat mai apoi, ci doar urmările. Clancy a zburat cu spatele în rafturi și s-a izbit de ele suficient de tare ca să se audă un trosnet când a dat cu capul de peretele din spate. Corpul i s-a desprins de rafturile cu paste și făină, aterizând grămadă la podea.

Chipul Grasului a apărut deasupra mea, îl vedeam răsturnat. Avea ochelarii zgâriați și îndoiți, iar fața și cămașa îi erau mânjite cu funingine, însă nu părea să fie rănit.

— Ruby! Ruby, mă auzi? Trebuie să fugim.

De ce vorbea așa calm? În urechi îmi răpăiau focurile de armă, un șuvoi nesfârșit de pocnete mici și de explozii.

— Te poți mișca?

Încă eram prea rigidă ca să fac altceva în afară de a scutura din cap.

Grasu a scrâșnit din dinți și și-a strecurat brațele pe sub subsuorile mele, asigurându-se că m-a apucat bine.

— Ține-te, te scot eu de aici. Mișcă-te când poți.

În afara Biroului adăpostit, nu puteai scăpa de zgomote. Inima mi-a revenit la viață cu un zvâcnet puternic, începând să bubuie în cutia toracică.

Aerul era plin de gaze lacrimogene și fum, straturi-straturi. Oriunde te uitai vedeai foc – pe jos, în copaci, pe acoperișul cabanelor. Fața și pieptul meu păreau să fi luat foc și ele. Vântul sufla focul așa aproape de noi, că Grasu a trebuit să-mi lovească jeanșii cu palmele ca să nu se aprindă. Icnea și am știut că nu îi era ușor să mă susțină în picioare. Voiam să-i spun să îmi dea drumul, să ia scrisorile din jacheta lui Liam și să fugă.

Liam. Unde este Liam?

Prin funinginea învârtejită am văzut șirurile de uniforme negre ducându-i în pas de marș pe copiii din tabără de-a lungul cărării spre cabane. Am văzut o fată azvârlită afară din cabana ei, trântită în țărână, doar pentru a fi ridicată apoi de păr. Doi copii pe care i-am recunoscut din serviciul de pază al taberei au ridicat armele spre soldații FSP, care i-au neutralizat imediat într-un nor de foc.

— STAȚI PE LOC!

Mi s-a tăiat răsuflarea când Grasu m-a lăsat să cad pentru a-l azvârli pe soldat în copac. Când mi-a cuprins iarăși pieptul cu brațele, am luat-o din loc mai repede ca înainte.

Apoi cădeam, ne dădeam de-a dura. Grasu a scos un icnet surprins în timp ce ne rostogoleam, culegând ierburi și tăciuni pe haine. M-am lovit cu dosul mâinii de un copac, însă nu-mi dădeam seama încotro ne îndreptam. Mă orbea fumul.

M-am oprit încet la baza dealului, afundându-mă cu fața în malul de noroi. Cum reîncepeam să le simt, brațele și picioarele mă furnicau.

Am simțit mâini pe spatele jachetei. Grasu m-a tras pe spate, tușind și simțind că mă înec.

O *să murim. O să murim. O să murim.*

Iepurii trebuie să își accepte soarta, iepurii au nevoie de demnitate și, mai presus de orice, de voința de a-și accepta soarta, soarta, soarta, soarta...

Apa era rece ca gheața și mă înghițea cu totul. Șocul m-a străbătut într-o străfulgerare, trezindu-mi complet corpul la viață. M-am zbătut în apă, lovind din brațe pentru a ieși la suprafață. Cerul vârstat în portocaliu mă aștepta când am țâșnit în noapte, tușind, scuipând apă și aer otrăvit.

Grasu m-a găsit din nou. Se ținea cu o mână de un stâlp de lemn și cu cealaltă se întindea după mine. *Pontonul,* mi-am spus, *pontonul nostru.* Am lovit din picioare spre el și l-am lăsat pe Gras să mă tragă la adăpostul lemnului vechi. Elicopterele care zburau pe deasupra stârneau valuri agitate pe lac. Abia îmi țineam capul deasupra apei reci, însă eram destul de lucidă ca să văd reflectoarele de sus jucând pe suprafața lacului.

Am ținut un braț pe după umerii Grasului și mi-am folosit mâna liberă ca să mă prind de pilonii plini de alge ai pontonului. A făcut și el la fel și a așteptat ca sunetul de ghete și arme să înceteze sus înainte să șoptească:

— *O, Doamne*!

Mi-am mișcat brațul ca să fim mai aproape și l-am îmbrățișat cât de tare îmi permiteau mușchii slăbiți. Nu cutezam să vorbim, dar am simțit că scutura din cap. Știa ce încercam să spun, știam ce voia să întrebe și niciunul dintre noi nu găsea cuvintele necesare pe care să le rostească în mijlocul fumului și al strigătelor.

• Douăzeci și nouă

Picioarele îmi erau pe jumătate înghețate când ne-am făcut în sfârșit curaj să ne mișcăm. Era liniște deja de bună bucată de vreme; de când soarele începuse să încălzească cerul. Elicopterele dispăruseră primele, apoi sunetul focurilor de armă. Între noi se auzeau doar murmurul răsuflărilor și șoapte speriate despre ce li se putuse întâmpla celorlalți... lui Liam.

— Nu știu, a spus. Ne-am despărțit. Ar putea fi oriunde.

Eu voisem să ieșim din apă cu două ore înainte, dar continuam să auzim sunet de copaci prăbușindu-se și trosnetele răzlețe ale teribilei furtuni de foc.

Mușchii îmi erau atât de amorțiți, că mi-a luat de trei ori mai mult ca de obicei ca să pot urca pe ponton. Grasu s-a prăbușit lângă mine, tremurând la fiecare adiere rece care ne biciuia hainele ude. Ne-am târât înapoi pe cărare, stând la nivelul solului până am fost siguri, absolut convinși, că eram ultimii rămași.

Majoritatea cabanelor dispăruseră – mormane de lemn ars și piatră. Câteva încă stăteau în picioare, arse și goale sau rămase fără acoperiș. Funinginea cădea peste noi ca fulgii de zăpadă, adunându-ni-se în păr și lipindu-ni-se de hainele ude.

— Ar trebui să mergem la Birou, am spus. Să intrăm. Putem aduna provizii și apoi să încercăm să ieșim și să-i căutăm pe Lee.

Pașii Grasului au încetinit lângă mine și am văzut pentru prima dată ce roșii îi erau ochii.

— Ruby...

— Nu o spune, l-am avertizat cu glas tăios – nu era o opțiune. Nu!

Nu voiam să mă gândesc la Lee. Nu voiam să mă gândesc la Zu sau la ceilalți copii care plecaseră din tabără. Trebuia să mergem înainte. Dacă mă opream acum, știam că nu mă voi mai putea urni.

Camerele din față erau libere. Cutiile și copăile fuseseră luate de-acolo. L-am forțat pe Grasu să vină în urma mea când m-am strecurat în camera de depozitare, însă era goală.

— Poate că l-au luat ei, a zis Grasu, masându-și tâmplele.
M-am strâmbat.
— Când am avut noi așa mare noroc?
La etaj, dormitorul arăta impecabil. Înainte să plece, Clancy își făcuse patul, pusese deoparte teancurile cu hârtii și cutiile și, s-ar părea, ștersese praful. Am tras draperia albă, unind cele două jumătăți de cameră în timp ce Grasu își făcea de lucru cu televizorul, închizându-l și deschizându-l de la buton.
— Au tăiat curentul, a spus. Pun pariu că au tăiat și alimentarea cu apă.
M-am trântit în scaunul de birou al lui Clancy și mi-am lipit fața de lemnul negru. Grasu a încercat să-mi ia de pe umeri jacheta udă a lui Liam, dar nu l-am lăsat.
— Mersi că ai venit după mine, am spus, închizând ochii.
— Tolomaco, a zis Grasu cu afecțiune și m-a mângâiat pe spate. Dai mereu de bucluc.
Când nu m-am mișcat, am simțit că mâna lui mi se oprise pe umăr.
— Ruby?
— De ce a făcut asta? am șoptit.
Totul în camera aceea îmi amintea de Clancy, de la miros la felul în care își ordonase cărțile după culoare pe rafturi.
— I-a aruncat pe toți în gura lupului, pur și simplu…
Grasu s-a ghemuit lângă mine, cu genunchii pocnindu-i ca ai unui om bătrân. Nu și-a desprins mâna de pe brațul meu, dar părea să nu știe cum să spună ce voia.
— Departe de mine gândul de-a încerca măcar să descâlcesc mintea aia infernală, a spus precaut. Dar cred că îi plăcea pur și simplu să dețină controlul. Să conducă. Îi dădea un sentiment de putere să-i manipuleze pe oameni, căci știa că dincolo de locul acesta e la fel de vulnerabil ca noi, ceilalți. Unii oameni sunt așa, să știi. Cele mai întunecate minți se ascund în spatele celor mai blânde chipuri. A jucat rolul unui conducător bun, dar nu era ca… nu era ca Lee… sau ca Jack. Nu voia să-i ajute pe copii pentru că ar fi crezut că toți meritau să se simtă puternici și să se apere. Clancy se gândea întotdeauna doar la el. N-ar fi sărit niciodată în fața altei persoane și… niciodată n-ar fi încasat glonțul în locul lor.
Când am auzit asta, m-am tras în sus.
— Dar Jack n-a fost împușcat în timpul evadării?

Grasu a clătinat din cap.

— Jack a fost împușcat în timp ce mă proteja și mă proteja pentru că… (A inspirat adânc.) Pentru că își închipuia că nu o pot face singur. Nu își dăduse seama cât de multe mă învățase.

— Îmi pare tare rău, am spus, simțind înțepătura lacrimilor în spatele ochilor. Pentru tot.

— Și mie, a zis el după un minut și nu era nevoie să mă uit în spate ca să știu că plângea și el.

Laptopul era depozitat în sertarul de sus al mesei, cu un bilet galben-țipător lipit pe el.

Ruby,
Am mințit înainte. Aș fi fugit.

— CG

— Grasule! am strigat, făcându-i semn să se apropie.

Sunetul de întâmpinare la pornire a fost straniu de suav. Un clinchet de clopoței.

— L-a lăsat aici, așa, pur și simplu? a întrebat Grasu, lovind cu degetele în masă. Are și cardul wireless?

Îl avea, dar Clancy avusese grijă să șteargă totul de pe computer. Rămăsese doar iconița pentru internet, chiar în mijlocul ecranului.

— De ce pe ceasul din colț arată cincisprezece? a întrebat Grasu, așezându-se în scaun.

M-am aplecat să văd ce-mi arăta. Durata de viață a bateriei. Ne mai rămâneau doar cincisprezece minute.

— *Nemernicul*! am zis furibundă.

Grasu a clătinat din cap.

— E mai bine decât nimic. Cât mai ține conexiunea, îl putem folosi ca să găsim o cale de ieșire de aici. Putem căuta chiar și noua adresă a tatălui lui Jack.

— Și să trimitem mesajul tău părinților tăi, am spus, simțind că mă străbate un val firav de fericire.

— Nu e nevoie, prefer să folosesc aceste… paisprezece minute ca să-l găsim pe tatăl lui Jack, a spus. Poate reușesc chiar să lansez un apel către el, dacă laptopul are microfon.

Nu îndrăznea să încerce să-și sune propriii părinți.

— Serios, am început. Ți-ar lua două secunde să postezi mesajul. Ți-l amintești?

— Destul cât să aibă efect, a recunoscut el.

M-am mișcat prim cameră fără țintă, ascultându-l cum tasta, inspirând mirosul stătut al aerului de acolo. Picioarele m-au tras spre patul lui Clancy, unde în cele din urmă m-am oprit, furia pe care o simțeam față de el copleșindu-mi chiar și neliniștea.

Fereastra era acoperită de funingine și a scârțâit îndărătnic când am încercat să o deschid. Valul de aer curat care a năvălit înăuntru a făcut să merite efortul; m-am aplecat înainte, sprijinindu-mă cu mâinile de pervaz. Tabăra se întindea în fața mea în mormane de cenușă și pământ pârjolit, însă-mi era mult prea ușor să-mi imaginez unde stătuseră odată grupurile de copii, așteptând să primească mâncare lângă foc. Când am închis ochii, am auzit râsete și sunet de radio urcând spre mine, am simțit gustul iute de chili și fumul de lemne în aer. L-am văzut pe Liam jos, cu părul aurit în lumina focului în timp ce înclina din cap angajat într-o conversație liniștită cu ceilalți.

Iar când am deschis ochii, nu mi-l mai imaginam doar.

Am ieșit valvârtej din cameră, ignorând vocea Grasului care răsuna în urma mea. Am coborât împleticit treptele, încercând să cobor cât mai multe o dată, am străbătut antreul în goană și am ieșit pe ușa ce abia se mai ținea în canaturi.

El era mai jos pe cărare, mergând înapoi spre cabane, străduindu-se să treacă prin labirintul de copaci căzuți și clădiri prăbușite. Chipu-i rănit era schimonosit de suferință și de teamă și abia șchiopăta printre ruine.

— Lee!

Cuvântul a țâșnit din mine ca o explozie. El a aruncat lemnul ars din mâini și s-a împleticit peste copacul doborât, croindu-și drum orbește printre frunzele și crengile lui. Văzându-mă. Crezând și necrezând în același timp.

— O, Doamne!

Mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui și aproape că ne-am prăbușit amândoi la pământ.

— Mulțumesc, șoptea el, mulțumesc, mulțumesc…

Și apoi a început să-mi sărute fața, milimetru cu milimetru, ștergându-mi lacrimile și funinginea, repetându-mi numele ca pe un descântec.

Ψ

Liam nu era singurul care scăpase, dar era singurul care se întorsese.

Stând în biroul lui Clancy, mâncând ce mai rămăsese în camera de depozitare, ne-a povestit evenimentele nopții trecute, retrăindu-le. Grasu avea laptopul alături, verifica o dată la câteva minute dacă nu a venit vreun mesaj de la părinții lui sau reverificând adresa pe care o găsise pentru tatăl lui Jack.

Când izbucniseră luptele, fuseseră luați prin surprindere așa rapid, că majoritatea copiilor de la Pază nu putuseră ajunge la cabane de la porțile exterioare la timp ca prezența lor să mai conteze. Cei care nu erau de gardă au venit la cabana noastră și l-au forțat să plece – „Mai degrabă m-au purtat pe sus”, a spus Liam cu amărăciune –, îndreptându-se spre una dintre cărările secundare ascunse, menite exact pentru acest gen de situație. Au mers până dimineață și nu s-au oprit până n-au ajuns la aceeași bucată de autostradă de unde fuseserăm culeși inițial.

— Eram douăzeci, poate, cel mult, a spus el, luându-mă de mână. Toți eram răniți tare. Liv și Mike au găsit o mașină funcțională și i-au urcat în ea pe cei într-o stare gravă ca să meargă în căutarea unui spital, dar…

— Și ceilalți? am întrebat.

— S-au risipit.

Liam și-a masat ochii și s-a crispat. Acolo, pielea era încă sensibilă, începea să se învinețească.

— Și *tu* de ce n-ai făcut-o? a vrut să știe Grasu. Ce naiba e cu tine, de te-ai întors aici, știind că ar mai putea fi soldați FSP?

Liam doar a pufnit pe nas.

— Crezi că asta a contat pentru mine și o secundă măcar când exista o șansă ca și voi doi să mai fiți aici?

Nu aveam timp de pierdut; îi cunoșteam toți pe soldații FSP destul de bine ca să știm că exista varianta ca ei să mai dea o tură și să caute supraviețuitori. Ei doi s-au apucat imediat de lucru în cămara cu provizii, încercând să determine câtă mâncare puteam lua cu noi. Am încercat să mă fac utilă și eu, dar simțeam că atenția îmi era trasă la etaj, spre masa de lucru a lui Clancy.

În cele din urmă, am cedat neastâmpărului și i-am lăsat ciondănindu-se pe tema conservelor. Mi-am croit drum înapoi la etaj, pipăind buzunarul interior al jachetei lui Liam ca să mă asigur că scrisorile lor, încă ude, mai erau acolo.

Mai rămăseseră două minute din durata de funcționare a bateriei laptopului. Pictograma de alimentare pâlpâia, avertizând că energia era la limită. Luminozitatea ecranului a scăzut și iluminarea tastaturii s-a oprit. Am tastat cât am putut de repede, căutând pe Paginile Albe Online date de contact pentru Ruby Ann Daly, Virginia Beach.

Niciun rezultat.

Am încercat din nou, doar cu numele. Am găsit un rezultat, însă persoana în cauză era din Salem. Nu mai locuiam acolo de aproape un deceniu, dar am recunoscut adresa părinților mei când am văzut-o.

Un minut și cincisprezece secunde. Am căutat în istoricul de navigare pe internet site-ul despre care vorbise Grasu, cel care îți permitea să faci apeluri, și am tastat numărul de telefon. Am pierdut câte două secunde cu fiecare țârâit.

Cred că nu voiam atât să vorbesc cu ea, cât să o aud vorbind. A merge la ea nu mai era de-acum o opțiune. Erau lucruri mai importante de care să mă ocup. Aveam însă nevoie să știu că mai era acolo – că mai exista o persoană pe lume care își amintea de mine.

S-a auzit un declic. Inima mi-a sărit în gât, degetele mi s-au strâns pe masă.

Vocea mamei mele.

Bună ziua, ați sunat ia reședința lui Jacob, Susan și Ruby Daly…

Nu știu de ce am început să plâng atunci. Poate eram epuizată. Poate eram obosită de cât de greu devenise totul. Eram fericită că ei trei erau împreună, că mama și tata își refăcuseră familia și înlocuiseră pe o Ruby cu alta.

Ceea ce înțelesesem cel mai bine în ultimele câteva zile era cât de important este să avem grijă unul de celălalt și să rămânem uniți. Iar ei aveau grijă unul de celălalt. Bun.

Bun.

Dar asta nu însemna că n-aveam să închid ochii închipuindu-mi, fie și numai pentru câteva minute, că eu eram acea Ruby care încă locuia pe Millwood Drive.

• Treizeci

După câteva ore, când eram toți trei înapoi la drum, am avut în sfârșit ocazia să-i povestim lui Liam exact ce ni se întâmplase în ajun.

— Slavă Domnului că te-a găsit Grasu, a zis el, clătinând din cap. Îl cunoșteai mai bine ca oricare dintre noi și totuși te-ai dus.

— Am crezut sincer că îl pot controla, am spus, lipindu-mi fruntea de fereastra rece. Sunt o idioată.

— Da, ești, a aprobat Grasu. Dar ești idioata *noastră,* așa că data viitoare să ai mai multă grijă.

— Subscriu, a spus Liam, împletindu-și degetele cu ale mele pe rezemătoarea scaunului.

Găsiserăm mașina abandonată pe un drum secundar la câțiva kilometri vest de East River și o luaserăm doar fiindcă mai avea un sfert de rezervor de benzină. Totuși, nici nu se compara cu Betty. Picioarele lungi ale Grasului mă înțepau prin speteaza scaunului și mașina mirosea a mâncare chinezească stricată. Cu toate acestea, funcționa. După un timp, avea să devină a noastră.

— Mai este una, a spus Grasu, lovind în geamul său. Am deschis ochii și am lungit gâtul în spate, aruncând o privire fugitivă stâlpului alb. În vârful lui era o cutie albă și deasupra ei era o antenă mică. Peste tot, numai camere de supraveghere.

— Poate ar trebui să ieșim de pe șosea, a sugerat Liam.

— Nu! a spus Grasu. Am văzut două mașini cu totul de când am intrat pe șosea și ne-ar lua de două ori mai mult să ajungem la Annandale dacă ieșim de pe ea. Ei oricum vor sta la pândă după Betty, nu după mașina asta.

Eu și Liam ne-am uitat unul la celălalt.

— Mai spune-mi o dată care era mesajul mamei tale.

— Mi-a zis să fac o rezervare la restaurantul mătușii mele și să-i aștept în bucătărie, a zis Grasu. Am făcut asta de la East River, așa că ar trebui să-i putem întâlni acolo astă-seară. Mătușă-mea probabil ne va da chiar și să mâncăm.

— Hai, atunci, să te lăsăm prima dată pe tine, a propus Liam.

— Nu, a protestat Grasu. Vreau să livrez scrisoarea lui Jack.

— Grasule...

— Nu mă lua cu *Grasule,* a sărit el. Îi datorez mult lui Jack. Vreau să fac asta.

Adresa tatălui lui Jack era un motel Days Inn, departe de cartierele cu case mari din Annandale. Liam era de părere că fusese transformat într-un complex rezidențial temporar pentru muncitorii angajați să reclădească D.C.-ul, însă teoria lui n-a putut fi dovedită, până când un autobuz vechi și rablagit a tras lângă mașina noastră în parcare și din el au coborât o duzină de oameni plini de praf, strângând în mâini veste reflectorizante și căști de protecție.

— Camera unu zero trei, a spus Liam, aplecându-se peste volan. Mijea din ochiul său teafăr. – Tipul cu cămașă roșie. Da, el e – Jack semăna mult cu el.

Omul era scund și îndesat, cu o mustață sură și nas lat.

Grasu a vârât mâna printre scaune și mi-a luat scrisoarea șifonată din mână.

— Mai încet, Turbo, a zis Liam, încuind portierele. Încă nici nu ne-am asigurat că nu este supravegheat.

— Stăm aici de aproape o oră... tu *vezi* pe cineva? Toate celelalte mașini din parcare sunt goale. Am stat la cutie, cum ai vrut tu, și a mers.

A întins mâna și a deschis portiera manual. Liam l-a țintuit cu privirea o clipă, după care a cedat.

— Bine; numai să ai grijă, bine?

L-am urmărit cu privirea străbătând parcarea cu pași iuți și aruncând priviri în jur. Se asigura că într-adevăr nu era nimeni care să țină sub supraveghere camera 103. A aruncat peste umăr o privire grăitoare: *V-am spus eu.*

— Frumos, a zis Liam. Foarte frumos.

Am întins mâna și i-am masat umărul.

— Știi că-ți va lipsi.

— E-o nebunie, nu-i așa? a răspuns cu un râs lejer. Ce-o să mă fac când n-o să-l mai am alături să-mi spună că e periculos să deschizi conserve cu mâncare altfel ca la carte?

Liam a așteptat până când Grasu a ridicat mâna și a ciocănit și abia atunci și-a desfăcut centura de siguranță pentru a se apleca spre mine sărutându-mă blând.

— Asta pentru ce a fost? am zis, râzând.

— Ca să îți aduc mintea pe direcția bună, a spus el. După ce îl ducem acasă, va trebui să ne gândim cum îi putem găsi pe Zu și pe ceilalți înaintea soldaților FSP.

— Și dacă…

Ușa camerei 103 s-a întredeschis și a apărut chipul domnului Fields, obosit și suspicios. Grasu a ridicat scrisoarea șifonată și i-a întins-o. Mi-am dorit ca prietenul nostru să se fi întors din profil, astfel încât să putem desluși ce spune. Fața omului s-a făcut roșie ca racul, o nuanță așa închisă, că se asorta cu cămașa lui de muncă. A strigat ceva, atât de tare, încât vecinul său de alături a tras draperiile ca să vadă ce se întâmplă.

— Nu-i a bună, a făcut Liam, descuind portiera. Știam că trebuia să-i pun să exerseze cu mine înainte.

I-a trântit ușa în nas Grasului, doar pentru a o deschide apoi complet. Am văzut ceva scânteind argintiu, l-am văzut pe Grasu ridicând mâinile și făcând un pas în spate.

Ψ

Focul de armă a sfâșiat apusul și, până să încep eu să strig, Grasu era la pământ.

Am alergat spre cameră, strigându-i numele. Toți rezidenții complexului ieșiseră acum, majoritatea bărbați, doar câteva femei. Chipurile lor erau măști incerte, monstruoase.

Tatăl lui Jack a ridicat arma tremurândă spre noi, dar Liam l-a zburat înapoi în cameră și a închis ușa cu o mișcare din mână. Genunchii mi-au alunecat pe asfaltul crăpat când m-am trântit lângă Grasu.

Avea ochii deschiși, se uita fix la mine, clipea. Era *viu.*

A încercat să îmi spună ceva, însă n-auzeam nimic peste strigătele care veneau din camera 103.

— *Ciudați nenorociți*! *Cărați-vă de aici, ciudații dracu*!

Sângele roșu-aprins bulbucea de sub umărul drept al Grasului, se întindea peste cămașa lui cu sute de degete perfide. La început nu am putut să fac nimic. Nu părea aievea. Când Liam a sărit după arma bărbatului, îndreptând-o spre 104 și 105, nu era aievea.

— E-n ordine, a rostit cineva în spatele nostru. Liam s-a răsucit cu degetul pe trăgaci, cu fața împietrită. Omul a ridicat mâinile; ținea un telefon mic. – Sun la Urgență, atâta tot, e-n ordine; chem ajutor.

— Nu-i lăsați să sune, a icnit Grasu. Nu-i lăsați să mă ia, a continuat, vorbind înecat. Trebuie să merg acasă.

Liam s-a uitat înapoi peste umăr.

— Apucă-l de picioare, Ruby.

— Nu-l mișcați din loc, a spus omul din 104. Nu trebuie să îl mișcați!

Tatăl lui Jack a apărut în spatele nostru, dar omul cu telefonul mobil l-a împins înapoi în cameră și-a închis ușa cu piciorul după el.

— Apucă-l, a spus Liam, îndesând pistolul la betelia jeanșilor săi.

Mi-am strecurat mâinile pe sub Grasu, ducându-l la fel cum mă dusese el. Unul dintre ceilalți bărbați a pășit în față – poate ca să ne oprească, poate ca să ne ajute.

— Nu-l atingeți! am strigat.

S-au dat toți înapoi, dar numai puțin.

Grasu și-a apăsat rana cu mâinile, cu ochii larg deschiși, fără să clipească. Liam l-a apucat de picioare și împreună l-am cărat. Oamenii au strigat după noi, ne-au spus că ambulanța va ajunge dintr-o clipă în alta. Ambulanța, dar și un batalion de soldați FSP. Aceștia nu aveau să îl salveze, fără-ndoială. Ei mai degrabă ar fi lăsat un copil anormal să moară.

— Nu-i lăsați să mă ia, a gâfâit Grasu. Ține-mi picioarele mai jos de piept, Lee, nu le ridica așa tare, nu când rana e la piept, e greu să respir…

Nu bolboroseala lui mi-a trimis săgeți de spaimă drept în inimă, ci șuvoiul neîntrerupt de sânge care-i curgea de sub mâini. Tremura, dar nu plângea.

— Nu-i lăsați să mă ia…

Am urcat pe bancheta din spate prima, trăgându-l pe Grasu după mine. Sângele lui mi-a îmbibat pieptul cămășii, arzându-mă până la piele.

— Menține… presiunea pe rană, mi-a spus Grasu. Mai tare… Ruby, mai tare. Eu am să încerc să… îl țin în mine cu…

Abilitățile lui, cred. Sângele într-adevăr a părut să curgă mai încet atunci când mâna lui a acoperit din nou rana. Dar cât de mult putea dura asta, de fapt? Mi-am pus mâinile peste ale lui, însă îmi tremurau atât de tare, că probabil făceau mai mult rău decât bine.

— Doamne, spuneam, o, Doamne, să nu închizi ochii… vorbește cu mine, continuă să vorbești cu mine, spune-mi ce să fac!

Mașina a scrâșnit ieșind din parcare. Liam a apăsat pedala de accelerație cât a putut de tare, lovind cu palmele în volan.

— *Căcat, căcat, căcat*!

— Duceți-mă acasă, ne-a implorat Grasu. Ruby, fă-l să mă ducă acasă.

— Mergem… o să fie bine, i-am spus, aplecându-mă ca să îmi poată vedea ochii.

— Tata…

— Nu… Lee, *spital*!

Nu vorbeam cu propoziții întregi și nici Grasu n-o făcea, n-o *mai* făcea. A scos un sunet ca și când fusese cât pe-aci să-și înghită limba.

Când au început frânturile de imagini, erau scăldate în aceeași nuanță de roșu-aprins ca sângele lui.

Un om șezând într-un fotoliu mare, citind. O femeie frumoasă aplecându-se peste o masă de bucătărie. Un model de broderie, un indicator de la Urgențe. Porțiunea neagră de la marginea câmpului meu vizual se răsucea în sus. Cineva luase un cuțit și mi-l înfipsese drept în creier.

— Alexandria e la o jumătate de oră distanță, a strigat Liam, întorcându-se peste umăr. Nu te duc acolo!

— Spitalul Fairfax, a șuierat Grasu. Tata… spune-le să-l anunțe pe tata…

— Unde este? a întrebat Liam.

S-a uitat la mine, însă nici eu nu aveam habar. Mi-a trecut atunci prin gând că exista posibilitatea să bâjbâim atât, încât Grasu să moară pe drum. Avea să moară din cauza hemoragiei chiar acolo, chiar atunci, în poala mea. După toate cele întâmplate.

Liam a virat atât de brusc, că a trebuit să mă țin și să-l țin și pe Grasu ca să nu zburăm de pe banchetă. Mi-am mușcat limba într-o încercare de a nu striga din nou.

— Continuă să vorbești cu mine! a spus Liam. Grasule… *Charles*!

Nu știu când și unde își pierduse ochelarii. Ochii lui erau roșii pe la margini, se uitau țintă la fața mea. Am încercat să îi susțin

privirea cât de mult am putut, dar el încerca să îmi dea ceva. Grasu a ridicat mâna de pe burtă, unde-i căzuse.

Scrisoarea lui Jack. Cu marginile înmuiate în sânge lipicios, dar deschisă. Așteptând să fie citită.

Scrisul era mic și înghesuit. Fiecare literă avea în jur un halo fantomatic de când stătuse scufundată odată cu noi în apa lacului, iar unele erau complet șterse.

> *Dragă tată,*
>
> *Când m-ai trimis la școală în dimineața aceea, am crezut că mă iubești. Dar acum te văd drept ceea ce ești. Mi-ai spus că sunt monstru și un anormal. Dar tu ești cel care m-a crescut.*

— Spune-i să citească…

Grasu și-a umezit buzele. A trebuit să mă aplec ca să-i aud vocea peste vântul de afară.

— Spune-i lui Lee să-mi citească scrisoarea. Am scris-o… pentru el.

— Charles, am spus.

— *Promite*…

Mi s-a pus un nod în gât, sugrumându-mi glasul. Am încuviințat din cap. Un șuvoi de sânge a țâșnit sub mâinile noastre, ieșind mai repede decât înainte.

— Unde este? a strigat Liam. Grasule, unde este spitalul? Trebuie să… trebuie să îmi spui unde este!

Mașina a început să trepideze, apoi să huruie, părând a fi mai curând o bestie decât un mecanism mecanic. Liam a nimerit într-o groapă, făcând capota să se deschidă și de sub ea să iasă un nor de fum albastru-cenușiu. Am mai făcut încă trei, poate șase metri, după care mașina s-a oprit cu o smucitură.

Am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea.

— O pot repara, a spus el, vocea frângându-i-se. O pot repara… numai… numai… continuă să vorbești cu el, bine? O pot repara. Pot.

Am așteptat să aud portiera trântindu-se în urma lui și abia atunci am închis ochii. Grasu nu mai mișca, era foarte palid și oricât de tare am strigat și l-am scuturat nu l-am mai putut readuce în simțiri. I-am simțit sângele scurgându-mi-se printre mâini, stacojiu sub cerul acoperit, și m-am gândit la ce spusese

în noaptea când ne părăsise Zu. *S-a terminat. Totul s-a terminat.*

Și se terminase. Asta îmi spunea calmul straniu care mă cuprinsese. Întotdeauna mă luptasem. M-am luptat când am plecat de la Thurmond, m-am luptat să rup legăturile cu care toți voiau să mă țină prizonieră, zbătându-mă și împotrivindu-mă inevitabilului. Acum însă eram obosită. Atât de obosită. Nu puteam nega ceea ce o parte din mine știuse din momentul când soldații FSP îmi incendiaseră lumea. Ceea ce o parte din mine știuse de la bun început.

Oare ce spusese domnișoara Finch cu atâția ani în urmă? Că nu există a doua șansă, nici reveniri? Că, odată ce un om moare, e dus pentru totdeauna. Florile care mor nu înfloresc și nici nu mai cresc. Un Gras mort nu mai zâmbește, nu mai vorbește în dodii, nu mai face bot, nu mai râde… un Gras mort era de neînchipuit.

Am băgat mâna în buzunarul jachetei lui Liam și am apăsat butonul de panică. S-au scurs douăzeci de secunde, fiecare părând mai lungă decât ultima. A vibrat puțin, un semn de înștiințare, și i-am dat drumul.

Afară, Liam lovea cu metal în metal – era tot mai neputincios și furios cu fiecare secundă. Voiam să-l chem să se întoarcă la noi, să fie alături de Grasu, pentru că eram sigură că acesta era sfârșitul. Eram sigură că va muri acolo, în brațele mele, la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce mă salvase. Și eu nu puteam face nimic pentru el, în afară de a-l ține în brațe.

— Să nu mori, am șoptit. N-ai voie. Trebuie să faci analiză matematică și să mergi la meciuri de fotbal, și să participi la balul de absolvire, și să aplici la facultate și ca urmare ți-este interzis să mori. N-ai voi… *n-ai voie*…

M-am detașat complet. O amorțeală familiară mi-a cuprins tot corpul. Eram vag conștientă de faptul că Liam striga ceva de afară. Brațele mi s-au încordat în jurul pieptului Grasului. Am auzit târșâit de pași pe asfaltul crăpat de afară; simțeam doar miros de fum și sânge. Tot ce auzeam erau bătăile inimii mele.

Și atunci portiera de pe partea cealaltă a mașinii s-a deschis și a apărut chipul lui Cate.

Și atunci am început să plâng, să plâng de-a binelea.

— O, *Ruby,* a spus ea îndurerată. *Ruby.*

— Te rog să-i ajuți, am suspinat. Te rog!

Două perechi de mâini s-au întins înăuntru ca să mă scoată afară. Aveam brațele în continuare înfășurate pe după Grasu. Nu-mi puteam mișca mâinile. Era așa de mult sânge. Am lovit cu picioarele și m-am împotrivit celui care încerca să ne despartă.

— Ruby, scumpa mea, a spus Cate, apărând deodată lângă mine. Ruby, trebuie să-i dai drumul.

Făcusem o greșeală. Era o greșeală. Nu ar fi trebuit să îi chem. Un vacarm teribil a umplut aerul și doar după ce Liam a apărut acolo, ținându-mă cu brațele pe după umeri, mi-am dat seama că în tot acel timp țipasem.

Rabla noastră de metal inutilă și fumegândă era înconjurată de trei mașini. Toate SUV-uri.

— Dacă îl ajuți, mergem cu tine, l-am auzit pe Liam spunându-i lui Cate. Mergem cu tine. Facem ce vrei tu.

— Nu, am strigat, *nu*!

Deși Liam mă ținea în loc, simțeam că îi tremurau brațele. I-am urmărit cum l-au urcat pe Grasu, o siluetă nemișcată, pe bancheta din spate a unuia dintre SUV-uri și portiera nici nu s-a închis bine, că mașina a și pornit în trombă de-a lungul șoselei. Sângele Grasului era cald încă pe pielea mea, se răcea cu fiecare secundă, făcându-mă să-mi doresc să mă lepăd de ea.

— Te rog, a spus Liam, cu glasul tremurat. Calmează-te. Trebuie să te calmezi. Ești cu mine. Sunt chiar aici.

Am simțit o ciupitură la ceafă; fulgerătoare, mai iute ca o răsuflare. Deodată, am simțit că mi se relaxează mușchii. Eram târâtă înainte pe picioare inerte, imaginea celui mai apropiat SUV limpezindu-se și tulburându-se succesiv. *Lee*? voiam să spun, dar limba-mi era prea grea. Cineva mi-a tras o glugă neagră peste față și am fost ridicată – sus, sus în aer, cum îmi făcea tata când eram micuță. Când credeam că, după ce mă voi face mare, voi putea să zbor.

Apoi s-a făcut întuneric de-a binelea.

• Treizeci și unu

M-a trezit mai mult apa rece decât vocea moale a femeii.

— Ești bine, Ruby, spunea ea. Totul o să fie bine.

Nu știu pe cine credea că păcălește cu prefăcătoria ei, însă pe mine sigur nu.

Mirosul de rozmarin revenise, îmi umplea nasul cu o amintire ce părea deopotrivă veche și recentă. Care să fie?

Când am simțit apăsarea mâinii ei pe a mea, m-am silit să deschid ochii, clipind pentru că-mi venea soarele în ochi. Chipul lui Cate a prins contur și-apoi s-a estompat la loc. S-a ridicat în picioare și a străbătut odaia, apoi a tras draperiile diafane. Asta m-a ajutat întrucâtva, însă tot îmi venea greu să-mi concentrez privirea asupra unui singur lucru. Ricoșa în suprafețele lucioase. Un scrin alb, tapetul violet-deschis, un ceas deșteptător sclipitor, o oglindă pe peretele opus și noi oglindite în ea.

— E aievea? am șoptit.

Cate s-a așezat pe marginea patului meu, exact așa cum o făcuse la Thurmond, doar că acum nu mai zâmbea. În spatele ei, Martin stătea rezemat de perete în pantaloni și ghete de camuflaj. Mi se părea complet schimbat. La prima vedere nu l-am recunoscut bine. Nu mai era așa rotund la față, ceea ce făcuse ca ochii să i se afunde în țeastă. Cineva fusese îndeajuns de nesăbuit încât să-i dea o armă.

— Suntem într-o locuință conspirativă aproape de Maryland, a spus ea.

— Lee?

— E-n siguranță aici și el.

Nu e-n siguranță, mi-am spus; *cu tine nu e niciodată în siguranță.*

Am simțit pornirea de a fugi ridicându-se din adâncul ființei mele; era un instinct de-acum. Epuizarea și durerea mă deposedaseră de orice alt sentiment. Am scrutat încăperea – două ferestre, singura ieșire alternativă în afară de ușă. Puteam sparge geamul. O puteam forța pe Cate să se dea deoparte cu o singură atingere a minții, îl luam pe Liam și o puteam șterge înainte să observe cineva. Mi-ar putea ieși figura.

— Nici să nu te gândești, a spus Cate, urmărindu-mi ochii.

A scos un obiect argintiu mic din buzunarul de la spate al jeanșilor și mi l-a întins, cu modelul aspru al difuzorului în sus.

— Chiar dacă ai putea trece de mine, fiecare dintre agenții de jos poartă asupra lui un astfel de obiect. Judecând după ultima ta porție de comandă de calmare, nu-i vei fi de mare folos lui Liam după ce-l vor împușca pentru nesupunerea ta.

M-am întors furioasă.

— N-ar face asta…

Dar am văzut în ochii ei că așa era. Ar face-o. Riscaseră totul ca să mă scoată de la Thurmond. Se luptaseră cu recuperatorii ca să pună iar mâna pe mine. Văzusem deja în mintea lui Rob că, în ciuda a ceea ce pretindeau că este misiunea lor, nu se dădeau înapoi de la a lichida câțiva copii, dacă asta însemna să-i obțină pe cei pe care îi doreau.

— Cum poți să te gândești măcar la asta? a șuierat Martin. Știi cât timp a irosit căutându-te?

Cate i-a făcut semn să se abțină. Când s-a aplecat spre mine, am văzut că avea pete de sânge pe partea din față a fustei. Negru. Uscat.

Amintirea m-a izbit dureros de limpede.

— Grasu… ce s-a întâmplat cu el?

Cate a coborât ochii spre mâinile sale și ceva s-a crispat în mine.

— Sinceră să fiu, a zis ea, nu sunt sigură. Nu am reușit să contactăm grupul de agenți care l-au luat, dar știu că au ajuns la spital.

Cate s-a întins să mă ia de mână, însă nu am lăsat-o. Gândul îmi întorcea stomacul pe dos.

— E în siguranță. Se vor asigura ei că este tratat bine.

— Nu ai de unde să știi asta, am protestat. Tu singură ai spus-o.

— Dar asta cred, a zis Cate.

Mă pregăteam să-i spun că ceea ce crede ea este egal cu zero, când a vorbit din nou:

— Am petrecut ultima lună căutându-te. Am rămas în zona asta, sperând că vei apărea până la urmă, dar, Ruby, unde ai fost? unde ai plecat? Arăți ca… ca…

— La East River, am răspuns.

Cate a icnit scurt. Deci Liga auzise despre cele întâmplate.

— O, minunat, a zis Martin, dezlipindu-se de la perete.

Și-a petrecut cureaua puștii peste umăr și-a venit cu pași apăsați spre mine.

— Ai stat și-ai huzurit săptămâni întregi? Ce să vezi! Eu chiar am dat o mână de ajutor. Am luat parte la ceva important.

A dat să-mi atingă piciorul, dar i-am apucat încheietura și am strâns-o tare. Voiam să văd singură prin ce trecuse – antrenamentul, instructorii urlători. M-am agățat de cea mai puternică dintre amintirile sale și am deschis-o larg în minte. Voiam să ne zăresc viitorul.

Amintirea lui Martin bulbucea ca bitumul fierbinte, formându-se și reformându-se până m-am văzut acolo unde fusese el. Pachetul pe care îl avea în mâini atârna acum greu în mâinile mele. Am simțit cum îmi amorțeau degetele de la greutatea lui, însă ochii îmi erau fixați pe numerele care creșteau pe afișajul liftului: *11, 12, 13*... Clopoțelul scotea câte un clinchet când ascensorul trecea prin dreptul fiecărui etaj, destinația fiind *17.*

Am tras cu ochiul la fata care stătea lângă mine, îmbrăcată într-un taior cu fustă, al cărei chip părea mult mai matur din cauza machiajului. Își strângea poșeta de piele pe lângă corp ca pe un scut și doar când i-a dat drumul am realizat că îi tremurau mâinile.

Purtam uniformă de lucrător la FedEd; mă vedeam prin ochii lui Martin, reflectat în ușile argintii ale ascensorului când s-au deschis.

Eram într-un fel de clădire de birouri. Era întuneric afară, însă înăuntru mai erau încă oameni care munceau, bărbați și femei, cuminți în cubiculele lor, cu ochii lipiți de monitorul computerelor. Nu m-am oprit totuși și nu s-a oprit nici fata de lângă mine. Îi apăruse o peliculă de transpirație pe față, îndeajuns de groasă ca să-i mânjească machiajul, și am simțit o împunsătură de iritare văzând asta.

Cel mai mare birou era amplasat pe colț, în capătul opus al clădirii, și într-acolo mă îndreptam eu. Fata aproape c-a scos un suspin când am lăsat-o lângă dozatorul de apă. Rostul ei era ca rezervă. Aceasta era misiunea *mea.*

Ușa biroului era închisă, însă vedeam silueta cuiva în spatele sticlei jivrate. *Încă n-a plecat.* Nu plecase, din fericire, nici asistenta lui. A părut nedumerită dând cu ochii de pachetul meu, însă n-a fost nevoie decât de o singură atingere în ceafă.

Ochii i s-au făcut sticloși, tulburi, și-am știut că a mea era. Femeia s-a ridicat de pe scaun și s-a întors spre ușa biroului. Am lăsat pachetul pe biroul ei.

Eliberată de greutatea aceea, m-am grăbit înapoi prin labirintul de cubicule, surprinzând privirea fetei de la dozator. Când am smucit din cap spre ascensoare, m-a urmat, uitându-se înainte și înapoi de la bancul de lifturi la palierul cu birouri, mușcându-și buza.

Nu a făcut însă nimic prostesc până am ajuns afară. Am coborât scările în grabă, luând-o spre furgoneta FedEd și bărbatul cu păr negru care ocupa scaunul șoferului. Eram deja la portieră, când mi-am dat seama că fata nu era în spatele meu. Rămăsese încremenită în capul scărilor de marmură, cu ochii larg deschiși și la fel de palidă ca piatra de sub picioarele ei.

Avea de gând să dea fuga înapoi în clădire ca să-i avertizeze cu privire la exploziv, să-i pună în gardă. *Slabă.* Cuvintele mi-au săgetat mintea, tăioase ca și când ar fi fost încrustate acolo. *Dacă dai bir cu fugiții, mori. Dacă tragi Ligii clapa, mori.*

Am luat pistolul de sub scaun și am ieșit pe geamul deschis. N-am apucat să trag, însă. Sus, la etajul șaptesprezece al clădirii o explozie a împrăștiat o ploaie de sticlă și beton, iar fata a dispărut sub greutatea ei.

Mâna lui Martin a rămas pe lângă mine și nu s-a mai mișcat. *Asta înseamnă să fii unul de-al lor,* mi-am spus. În așa ceva ne vor transforma. Mă strecurasem în mintea lui ca să îmi confirm bănuiala, însă până și eu am fost surprinsă de cât fusese de ușor. Cu doar câteva săptămâni în urmă, când de-abia evadaserăm, nu fusesem în stare să îl țin la distanță. Acum, tot ce trebuise fusese să se atingă ușor de mine și îl supusesem voinței mele. Cu o singură atingere.

Clancy mă învățase bine.

M-am uitat la Martin din nou, simțind o milă ciudată pentru el. Nu pentru ce urma să fac sau pentru cum aveam să mă folosesc de el, ci pentru că el credea că știe ce înseamnă să fii puternic și la comandă. Încă mai credea sincer că era mai puternic decât mine.

Am pus un deget pe dosul palmei sale, doar unul.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

Reacția lui a fost de milioane. Nu-i mai rămăsese pic de culoare în obraji și buzele au început să-i plescăie, încercând să

formeze cuvântul, încercând să cheme o amintire care nu mai era acolo.

— De unde ești?

Acum am văzut și panică; i-a făcut ochii să se bulbuce. Dar încă nu terminasem.

— Știi unde ești acum?

M-am simțit aproape vinovată – *aproape* – când am văzut lacrimile începând să i se adune în colțul ochilor. Dar îmi aminteam și cât de neputincioasă și de speriată mă făcuse *el* să mă simt și am regretat că nu i-am făcut mai mult. Un plan mi se înfiripa în minte, unul atât de cumplit, încât aproape nu-mi venea să-l recunosc ca fiind al meu.

— Nu…, a icnit. Nu…

— Atunci, poate ar trebui să pleci, am spus cu voce rece.

Aproape nici n-a trebuit să-i trimit imaginea cu el făcând asta. A zbughit-o din cameră, trântind ușa după el. Fugind de monstrul cel înfricoșător.

Cate s-a uitat lung după el cu o expresie insondabilă pe chip.

— Impresionant.

— M-am gândit că i-ar prinde bine o lecție de comportament, am spus.

Am păstrat un ton rece și egal, exact cum mă gândeam că i-ar plăcea ei. Văzusem destule ca să știu gradul de cruzime pe care îl solicitau oamenii ăștia și voiam să aibă nevoie de mine.

— Dacă tot se pare că vom petrece mult timp împreună de-acum înainte…

Părul ei blond-pal i-a căzut peste umeri când a înclinat din cap, însă nu mi-a negat spusele. Eram prizonieri aici. Acceptase târgul lui Liam.

— Presupun că n-a fost de la bun început o chestiune de alegere, am continuat. În cele din urmă, aveai să fii obligată să mă aduci înapoi.

— Ești un bun valoros pentru rezistență.

A ridicat o mână spre mine, doar pentru a o lăsa să cadă înainte să-mi poată atinge fața. Isteață femeie. Știa ce puteam face.

— Am sperat că vei ajunge să înțelegi asta singură.

— Și Lee?

— El e un risc de securitate, acum că a văzut această casă conspirativă și agenții de aici. Va fi mai în siguranță cu noi,

Ruby. Președintele îl vrea mort. Sunt sigură că va ajunge să înțeleagă asta… până la urmă.

Mâinile mi-au zvâcnit pe cearșafurile deschise la culoare. O armă. Liam ca armă. Liam, care cu greu își putea pierde cumpătul fără să se simtă vinovat. Se zbătuse din greu să scape de violență, iar eu… îl împinsesem drept în brațele ei. Puseseră mâna pe el și aveau să-l forțeze să intre în tiparul lor, transformându-l într-o creatură întunecată, fix în ceea ce el se străduise să nu devină.

Respiram greu acum, deși pe dinăuntru eram la fel de calmă ca apa lacului de la East River. Deodată, ultima piesă și-a găsit locul în puzzle și am știut ce aveam de făcut.

— Bine, am spus. Voi rămâne, nu vă voi opune rezistență și nu voi încerca să vă manipulez. Dar, dacă vrei să fac ce-mi spui… dacă vrei să-mi folosești abilitățile sau să faceți experimente pe mine, am o singură condiție. Trebuie să-i dați drumul lui Lee.

— Ruby, a început ea, clătinând din cap. E prea periculos – pentru toți cei implicați.

— E-un Albastru. Nu aveți nevoie de el. Nu va fi niciodată un luptător, nu așa cum vreți voi.

Și dacă rămâne aici, îl veți ucide.

Veți ucide tot ce este bun în el.

— Pot să fac așa de multe acum, i-am spus, dar nu veți mai vedea nimic până nu îi dați drumul. Până nu juri că nu îl veți mai vâna niciodată.

Cate m-a privit pentru o clipă cu o mână lipită de buze. Indecizia i se citea pe figură. Mă folosisem de Martin ca să-i arăt exact ce le puteam oferi și el, s-ar părea, le dovedise deja cât de valoros putea fi un Portocaliu. Chiar și așa, aceștia nu erau termenii pe care i-ar fi ales ea.

— Bine, a spus într-un final. Bine. Îi dăm drumul.

— Cum voi ști că îți respecți promisiunea? am întrebat.

Cate s-a ridicat și a vârât iarăși mâna în buzunar. Dispozitivul argintiu de Comandă de calmare, singurul lucru care mă împiedica să îi intru în minte, încă era cald când mi l-a pus în palmă. Degetele mi s-au închis peste ale ei.

— Așa să mă ajute Dumnezeu! am rostit încet, clar, când Cate a ridicat ochii spre mine. Dacă îți vei încălca cuvântul dat, te voi face bucăți. Și nu mă voi opri – niciodată – până nu-ți voi fi

distrus viața, precum și viața tuturor oamenilor din organizația asta. Crede-mă, poate că tu nu îți respecți tot timpul promisiunile, dar *eu* o fac.

A înclinat o dată din cap spre mine și în ochii ei am văzut ceva aproape asemănător cu mândria.

— S-a înțeles, a spus Cate și târgul s-a încheiat.

Ψ

Pe Liam îl țineau în dormitorul de la celălalt capăt al holului, într-o încăpere zugrăvită în albastru-deschis. Nuanța aceea pe care o vezi doar pe cer înaintea răsăritului. Poate că odinioară acolo fusese o cameră de copil. Pe tavan erau pictați nori și puținele piese de mobilier rămase păreau prea mari pentru un adult mediu.

Liam ședea pe patul mic cu spatele la mine. La început, când am închis ușa după mine, am crezut că se uită pe fereastră. Apropiindu-mă, am văzut că fixa, de fapt, o foaie șifonată de hârtie pe care o ținea în mână.

Patul s-a lăsat când m-am târât peste el, înfășurându-mi brațele pe după pieptul lui, de la spate. Mi-am lipit obrazul de al său, lăsându-mi mâinile să hoinărească până ce i-am găsit bătăile egale ale inimii. El a închis ochii și s-a lăsat pe spate.

— La ce te uiți? am șoptit.

Când m-am mutat lângă el, mi-a dat hârtia fără niciun cuvânt. Scrisoarea lui Jack Fields.

— Ai avut dreptate, a spus Liam după un moment. Ai avut mare dreptate. Ar fi trebuit să o citim. Am fi știut să nu ne sinchisim.

Felul inexpresiv în care a vorbit, atât de egal, atât de plin de tristețe, m-a făcut să mototolesc scrisoarea și s-o arunc prin cameră. El a clătinat doar din cap, apăsându-și o mână peste ochi.

Am dibuit în interiorul buzunarului jachetei sale, unde pitisem scrisoarea Grasului cu multe zile în urmă. Liam m-a urmărit cum o scot și s-a pleoștit lângă mine.

— Mi-a spus că nu a scris-o pentru ei, am zis. A scris-o pentru tine. A vrut să o citești.

— Nu vreau.

— Ba da, vrei. Pentru că, după ce vei pleca de aici, vei dori să ai ce să-i spui când îl vei revedea.

— Ruby.

Acum părea furios. Brațul i-a căzut de după umerii mei și s-a ridicat în picioare.

— Chiar crezi că, dacă trăiește, ne vor lăsa să îl vedem? Chiar crezi că ne vor lăsa măcar *pe noi* să stăm împreună? Nu așa lucrează oamenii ăștia. Ne vor controla fiecare mișcare până la cei cu care ne vedem și ce mâncăm. Crede-mă, va fi un mare noroc dacă vom afla vreodată că este viu, darămite să fie adus aici pentru antrenament.

Liam a străbătut camera o dată, de două ori, de trei ori și mi s-a părut că s-a scurs o oră până să îmi adun curajul să deschid eu însămi scrisoarea Grasului.

În cameră a fost liniște mult timp.

— Ce? a întrebat Liam, în cele din urmă.

În vocea lui se simțea teama.

— Ce scrie?

Era goală. Nu era scris nimic pe foaia de hârtie în afara numelui și a adresei părinților Grasului, și niciodată nu fusese altceva. Nici măcar o singură pată de cerneală.

— Nu înțeleg…, am spus, pasându-i-o.

Sigur era o greșeală pe undeva. Poate că pierduse scrisoarea originală sau o purta pe cea reală asupra sa? Când am ridicat iarăși privirea, Liam plângea. Cu o mână mototolea scrisoarea în pumn, cu cealaltă își apăsa ochii. Și apoi mi-am dat seama că știam deja răspunsul.

Grasu nu scrisese nimic pentru că nu credea că ar fi fost nevoie să o facă. Credea că le va putea spune el însuși părinților săi tot ce avea de spus. Credea că va ajunge acasă.

Lui Liam au părut să i se taie picioarele de sub el și s-a așezat înapoi pe pat. Și-a plecat fruntea pe umărul meu și eu l-am cuprins cu ambele brațe. *Chiar te-a crezut,* voiam să spun. *Te-a crezut de la bun început.*

M-am simțit mult mai în vârstă atunci. Nu de șaisprezece, nu de șaizeci, nici măcar de o sută, ci de o mie de ani. Mai bătrână, dar nu firavă. Mă simțeam ca unul dintre stejarii care creșteau de-a lungul autostrăzii ce dădea spre Valea Shenandoah, cu rădăcini adânci și miez puternic.

El poate să plece, m-am gândit, *el poate să plece acasă.*

Mult timp nu am făcut decât să îl țin în brațe. Voiam să memorez felul în care părul i se încârlionța la vârfuri, cicatricea de la marginea buzelor. Nu simțisem niciodată apăsarea

timpului așa tare ca atunci. De ce părea întotdeauna fie că încremenește, fie că înaintează cu o viteză amețitoare?

— Chestia dementă e că aveam atâtea planuri, a șoptit. Ceea ce urma să facem. Toate locurile unde voiam să te duc. Chiar voiam să îl cunoști pe Harry.

Pe fereastră se revărsa lumina după-amiezii. I-am simțit mâna coborându-mi pe toată lungimea brațului.

— O să ne fie bine, a spus Liam. Trebuie doar să nu îi lăsăm să ne despartă.

— Nu o vor face, am șoptit. Mă gândeam… știu că va suna foarte răsuflat, dar… dacă există un lucru bun care a ieșit din toate astea, acela e că am ajuns să te cunosc. Aș trece prin tot din nou…

Lacrimile îmi înțepau ochii.

— Aș face-o, atâta timp cât ar însemna că te întâlnesc.

— Chiar crezi asta?

Liam s-a ridicat în șezut și și-a lipit buzele de părul meu:

— Pentru că, sincer să fiu, așa cum văd eu lucrurile, tu și cu mine? Era inevitabil. Să spunem că n-am fi fost închiși în lagărele alea odioase… nu, ascultă doar. Am să îți spun uimitoarea poveste despre cum ne-am întâlnit noi doi.

Liam și-a dres vocea din nou și s-a întors complet cu fața către mine.

— Este vară, deci, și tu ești în Salem, înduri o nouă lună iulie caniculară, plictisitoare, și lucrezi cu jumătate de normă la o gelaterie. Evident, habar nu ai că toți băieții de la liceul tău care trec zilnic pe acolo sunt interesați mai mult de tine decât de cele treizeci și una de arome. Tu te concentrezi asupra școlii și a duzinii de cluburi în care activezi, pentru că vrei să urmezi un colegiu bun și să salvezi lumea. Și tocmai când crezi că vei muri dacă mai trebuie să dai o simulare de SAT, tatăl tău te întreabă dacă nu vrei să mergi în vizită la bunica, în Virginia Beach.

— Da? am întrebat și mi-am sprijinit fruntea pe pieptul lui. Și tu?

— Eu? a spus Liam, dându-mi o șuviță de păr pe după ureche. Eu sunt în Wilmington, îndur o nouă vară caniculară, plictisitoare, lucrând pentru ultima dată la service-ul auto al lui Harry înainte să plec la o universitate importantă – unde, trebuie să adaug, colegul meu de cameră va fi un știe-tot-cu-inimă-de-

aur pe nume Charles Carrington Meriwether al IV-lea –, dar el nu face parte din povestea asta, nu încă.

Degetele i s-au îndoit pe șoldul meu și l-am simțit tremurând, deși vocea lui era sigură.

— Pentru a sărbători, mama hotărăște să ne ducă la Virginia Beach pentru o săptămână. Suntem acolo de doar câteva zile, când încep să zăresc când și când, prin oraș, o fată cu păr negru, cu nasul vârât într-o carte, cu căștile în urechi, ascultând muzică la maximum. Dar, oricât de tare mă străduiesc, nu am niciodată ocazia de a sta de vorbă cu ea.

Apoi, soarta face ca, în chiar ultima noastră zi pe plajă, s-o zăresc pe fată. Pe tine. Sunt în mijlocul unui meci de volei cu Harry, dar mi se pare că toți ceilalți dispar. Vii spre mine, cu ochelarii mari de soare la ochi, purtând o rochie verde-deschis care, cumva, știu că ți se asortează cu ochii. Și atunci, pentru că, să fim sinceri, sunt un zeu din Olimp când vine vorba despre sporturi, reușesc să îți trimit mingea drept în față.

— Au! am făcut, râzând un pic. Sună dureros.

— Ei bine, probabil poți ghici cum aș reacționa la o situație ca asta. Mă ofer să te duc pe sus la postul salvamarului, dar tu pari gata să mă omori când pomenesc de asta. În cele din urmă, grație șarmului meu eclatant și conversației mele sclipitoare – și fiindcă sunt atât de jalnic încât ți se face milă de mine – mă lași să îți fac cinste cu înghețată. Și atunci începi să îmi spui că lucrezi la o gelaterie în Salem și că simți o mare frustrare din cauza faptului că mai ai de așteptat doi ani până să pleci la colegiu. Și cumva, *cumva*, fac rost de e-mailul tău sau de numele tău de rețea, sau poate, dacă sunt foarte norocos, de numărul tău de telefon. După care discutăm. Eu merg la colegiu și tu te duci înapoi în Salem, dar continuăm să discutăm, vorbim despre orice și uneori facem chestia aia caraghioasă, atunci când rămânem fără subiecte de conversație, tăcem pur și simplu și ne ascultăm reciproc ritmul respirației până când unul dintre noi adoarme…

— … și Grasu te ia peste picior din cauza asta, spun gâtuit.

— O, fără pic de milă, a aprobat el. Și tatăl tău mă urăște, deoarece crede că o corup pe fata lui frumoasă și nevinovată, dar mă lasă totuși să te vizitez din când în când. Și atunci îmi spui că meditezi o fată pe nume Suzume, care locuiește într-un oraș mai îndepărtat…

— … dar care e cea mai tare fetiță de pe planetă, am reușit să completez.

— Mda, a zis Liam. Încerci tu să spui finalul?

Și-atunci, nu m-am mai putut abține. Am ridicat ambele mâini la față și mi-am apăsat ochii cu degetele.

Trebuia să o fac acum, altfel nu aveam să o mai fac niciodată. Nu ne puteam ascunde aici sus la infinit. Se puteau răzgândi cu privire la eliberarea lui la fel de repede cum o făcuseră prima dată.

M-am ridicat și mi-am șters lacrimile de pe față, strângând din dinți. Liam s-a împins în mâini, ridicându-se în șezut lângă mine pe marginea patului, cu o expresie îngrijorată pe față. Pentru un moment am fost îngrozită de faptul că știa ce aveam de gând să fac.

A înclinat capul într-o parte, un zâmbet firav în colțul gurii. Am încercat să zâmbesc și eu, dar pe dinăuntru eram sfâșiată.

— Ce este?

Când ne aduseseră în lagăre, ne luaseră totul. Ne răpiseră prietenii și familia, ne deposedaseră de haine, ne răpiseră viitorul. Singurul lucru pe care l-am putut păstra erau amintirile, iar acum eram pe punctul de a i le lua și pe acestea.

— Închide ochii, am șoptit. Am să termin povestea.

Am simțit furnicătura în străfundurile minții și am lăsat-o să se transforme într-un vuiet. Și, când l-am sărutat, când buzele mi s-au lipit de ale sale o ultimă dată, să mă strecor în mintea lui a fost la fel de ușor cum fusese să îl iau de mână.

L-am simțit smucindu-se în spate, l-am auzit rostindu-mi numele panicat, dar nu l-am lăsat să scape. M-am șters din mintea lui, zi după zi, bucată cu bucată, amintire cu amintire, până când nu a mai rămas nimic din Ruby care să îl împovăreze sau să îl țină legat de mine. Am avut o senzație ciudată de deșirare, una pe care nu o mai simțisem înainte sau poate una pe care nu o recunoscusem niciodată până în acel moment.

Mi-a venit în minte problema legată de Grasu și am avut la dispoziție o fracțiune de secundă ca să iau o decizie. Dacă era în viață – și trebuia să fie, nu exista alternativă pentru mine –, Liga avea să îl aducă acolo. Dar, dacă Liam știa asta, avea să se întoarcă pentru a găsi o cale de a-l scoate și atunci de învoiala mea s-ar fi ales praful.

Urma să am eu grijă de Grasu. *Eu* aveam să fiu cea care să-l ajute să lase Liga cu ochii în soare. Nu exista niciun motiv pentru care Liam nu putea crede că prietenul său ajunsese înapoi la părinții lui; niciun motiv pentru care să aibă nevoie de o altă piedică în calea propriului său drum spre casă. Era un simplu retuș, un petic aplicat rapid peste o amintire urâtă…

Și atunci am rămas fără aer și fără timp. Ușa s-a deschis în spatele meu și eu am ieșit din mintea lui Liam. El stătea rigid ca o scândură, cu mâinile pe genunchi, cu ochii strâns închiși. Cate s-a uitat de la unul la celălalt, unindu-și sprâncenele. M-am ridicat și m-am dus lângă ea.

O clipă mai apoi, ochii albaștri ai lui Liam s-au deschis și m-a văzut. Doar că nu o vedea pe Ruby.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, uitându-se de la Cate la mine.

A dus mâna la față, care încă era umflată și plină de răni.

— Ai avut un accident de mașină, am spus. Ai fost recuperat de Ligă.

Cate s-a încordat lângă mine; am văzut cu coada ochiului cum i s-a schimbat brusc expresia când a priceput ce se întâmplase.

— Liga…, a repetat el, mijind ochii.

— Da, dar dacă te simți destul de întremat, poți pleca, a zis Cate când și-a revenit. Fratele tău ne-a rugat să îți dăm niște bani pentru biletul de autobuz.

— Pariez, a mormăit Liam, aplecându-se după încălțări. De ce nu îmi pot aminti accidentul?

Nu știu dacă femeia de lângă mine era conștientă de cât de bine i se citea șocul pe figură. A dus o mână moale spre umărul meu – ca să mă liniștească pe mine sau pe ea însăși, nu eram sigură pe care –, dar eu am pășit deoparte.

— Te mai doare capul? am reușit să spun fără vlagă.

Încă purtam jacheta lui. Nu mă înduram să o dau jos.

— Te-ai lovit destul de tare.

— Puțin, a recunoscut.

Nu-mi plăcea cum se uita la mine, cu sprâncenele unite a concentrare.

— Și Liga îmi dă drumul, așa, pur și simplu?

Cate a încuviințat din cap și i-a aruncat un plic. Liam i l-a aruncat imediat înapoi.

— Nu-mi trebuie banii voștri.

— În el găsești și modalitatea de a-ți contacta părinții, a explicat ea.

— Nu-mi trebuie, a spus Liam. Nu am nevoie de ajutor.

— Și ce-ar trebui să îi spun lui Cole?

Liam s-a opintit în picioare, clătinându-se.

— Spune-i să vină acasă și atunci o să putem discuta. (S-a întors spre mine.) Și tu? Chiar ești una de-a lor? Pari a avea mai multă minte în cap.

Fără nicio vorbă, am luat plicul de la Cate. Când i l-am apăsat în mână, nu mi l-a aruncat în față.

— Ar fi mai bine să pornești la drum.

— Nu am de gând să vă mulțumesc, ne-a spus. Nu v-am cerut ajutorul.

Cate l-a condus afară în hol.

— Nu era nevoie și niciodată nu este.

Liam a pornit pe scări în jos.

— Hei…, am strigat.

S-a oprit, s-a întors cu fața la mine.

— Să ai grijă de tine.

Ochii lui albaștri s-au mișcat scurt de la mine la Cate.

— Și tu, dragă.

L-am privit plecând de la geamul dinspre stradă, urmărindu-i silueta familiară când a pășit afară și a închis ușa după el. Fără mașină, fără o persoană care să-i poarte de grijă, fără nimeni pe care să-l ajute. Era complet liber.

Și părea fericit. Sigur pe sine, măcar. Picioarele lui știau din instinct în ce direcție era drumul spre casă. Acum nu îl mai împiedica nimic să ajungă acolo.

Liam a trecut de gardul alb dimprejurul casei și a pășit pe trotuar. Și-a tras gluga hanoracului pe cap și s-a uitat în ambele direcții înainte să traverseze strada în pas alergător. L-am privit devenind tot mai mic cu fiecare pas.

Lumea întreagă îți va fi potrivnică, Prințe cu o Mie de Vrăjmași, mi-am spus, *și, oricând te-or prinde, îți vor face de petrecanie. Dar înainte trebuie să te prindă, săpător, ascultător, alergător, prinț cu auzul fin. Fii viclean și-ntotdeauna să ai un șiretlic și-atunci neamul tău nu va putea fi nimicit în veci.*

Cate s-a apropiat prin spatele meu și m-a mângâiat cu o mână pe păr.

— Vei fi fericită cu noi, a spus. Voi avea eu grijă de tine.

Am tras perdelele transparente, degetele alunecându-mi pe suprafața lor mătăsoasă. Am privit-o pentru un moment, iscodind-o în căutarea semnului care să-i trădeze minciuna. Mă întrebam dacă încă mai credea că eram fata pe care o scosese de la Thurmond, care plânsese prima dată când văzuse stelele.

Întrucât nu știa că eram două de-acum; scindată între tot ce-mi dorisem și tot ceea ce trebuia să fiu de-acum. Unul dintre eurile mele, partea cea mai dură și furioasă, avea să rămână cu acești monștri și să se vadă căpătând încet forma lor. Dar mai era o Ruby, una secretă. Aceasta era la fel de diafană ca o boare de aer și se luptase de atâta timp doar ca să existe. Aceasta era cea pe care Liam, fără să știe, o luase cu el. Cea care avea să îl însoțească în buzunarul de la spate, să-i șoptească vorbe de încurajare, să-i spună că se născuse pentru a urmări lumina.

Pentru prima dată după multe luni, am auzit vocea lui Sam șoptindu-mi în ureche: *Nu fi speriată. Nu-i lăsa să vadă ce simți.*

M-am întors de la fereastră și nu m-am uitat înapoi.

